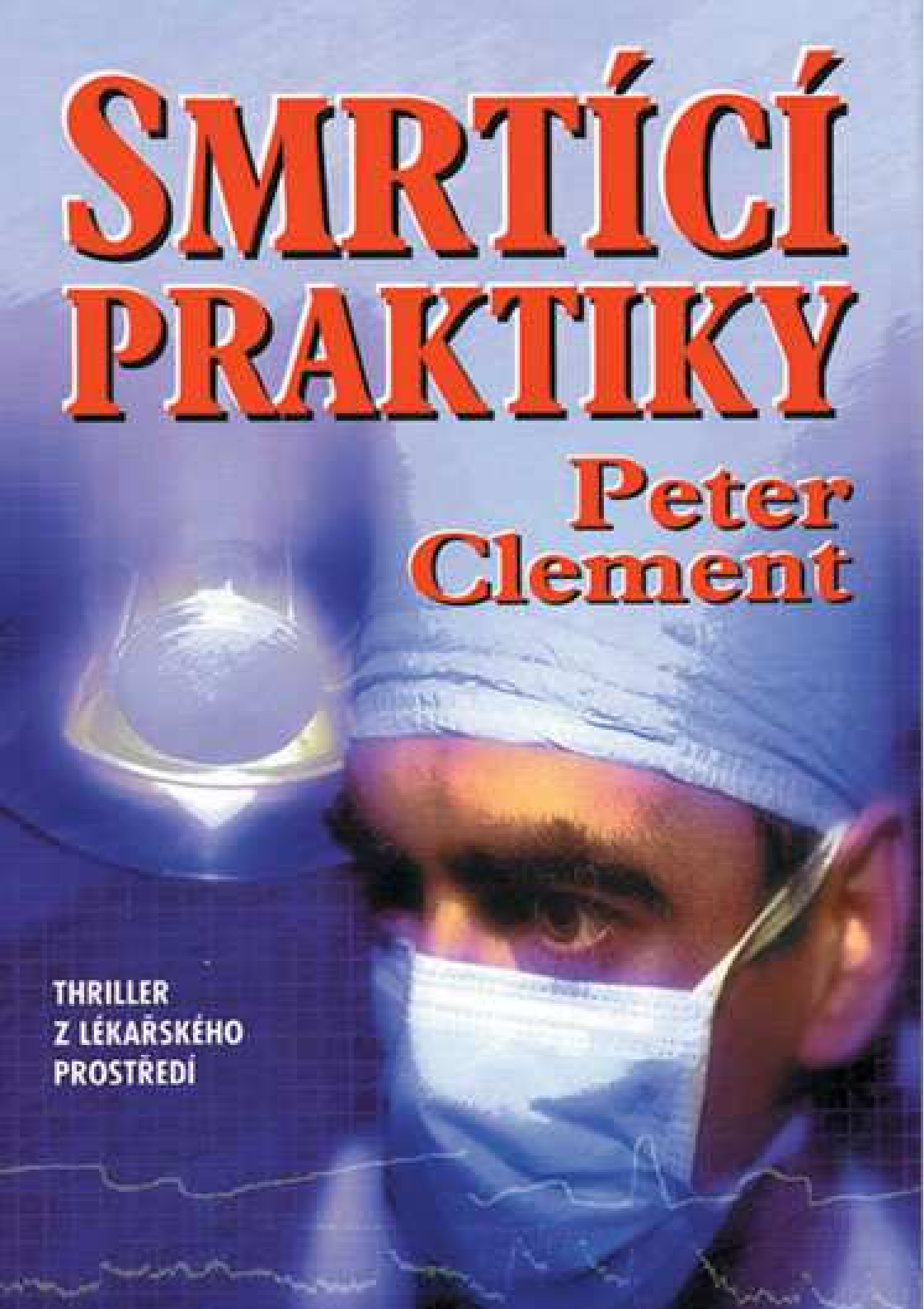
SMRTÍCÍ PRAKTIKY

Peter Clement

THRILLER
Z LÉKAŘSKÉHO
PROSTŘEDÍ

Peter Clement

SMRTÍCÍ PRAKTIKY

2000

DOMINO

Copyright © 1998 by Baskerville Enterprises.
Translation © 1999 by Lenka Lachmanová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu LETHAL PRACTICE,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Publishing Group,
New York 1998,
přeložila Lenka Lachmanová
Odpovědné redaktorky: Lenka Vymazalová a Michaela Lednická
Korektura: Jana Šafaříková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Alena Vojnarová
Vytiskla tiskárna FINIDR, spol. s r.o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63, Ostrava,
v roce 2000

ISBN 80-86128-76-8

Tuto knihu věnuji svým přátelům, kolegům
a „newyorským Andělům" - Beverly, Carolyn, Danelle, Jeffovi
a Denise - za jejich vstřícnost, podporu a spoustu přínosných rad.
Děkuji vám.

1

„Umřu, že, doktore?" Proboha, vždycky to nějak vycítí.

„Ne, pane," lhal jsem. „Do plic se vám zevnitř dostává voda, ale vyčistíme je."

Pacient měl na obličeji kyslíkovou masku a otevřenými ústy zoufale lapal po dechu. Hrudní i břišní svaly se mu s každým novým pokusem napjaly, vdechy však byly jen mělké a končily zlověstným zachrčením. Lepkavá pokožka barvou připomínala břicho leklé ryby. Muži mohlo být kolem padesáti, ačkoli teď vypadal nejméně na dvojnásobek.

Ležel v resuscitačním pokoji, velké místnosti s vykachlíkovanými stěnami, v prostředí plném ostrého světla a chladných profesionálních povelů. Susanne Robertsová, hlavní sestra, se právě skláněla nad jeho levou paží a snažila se najít vhodné místo, kam by do cévy zavedla hadičku s nitrožilním roztokem.

„Ksakru," zamumlala.

„Připravte ventolin a osmdesát miligramů lasixu. Zkusím pravačku." Sáhl jsem pro manžetu, zatímco Susanne okamžitě odměřila požadované dávky. Dotkl jsem se mužova krku a nahmatal tep. Kůže pod mými prsty byla chladná a kluzká, pulz sotva znatelný a překotně rychlý. Sáhl jsem na zápěstí. Nic. Šok. „Dopamin!" křikl jsem na Susanne. Kolikrát jsme se už spolu pokoušeli vyhrát tenhle závod s časem! Susanne pracovala na pohotovostním patnáct let. Byli jsme už natolik sehraní, že vždy přesně věděla, co chci.

Pacientův dech se rapidně zrychloval a chrčení sílilo. Doslova se topil ve vlastní plicní tekutině. Nitrožilní roztok, léky a odsávání snad pomohou, když budeme jednat rychle, jenže možná také ne.

Stáhl jsem mu pravou paži, ale žíla nenaběhla. Budu ji muset zkusit napíchnout naslepo. Potřel jsem vyhlédnuté místo dezinfekčním roztokem a bodl. Hrot jehly zajel pod kůži. Stále nic.

Muž teď dýchal s daleko větší námahou, nedokázal už ani šeptat. Připravil jsem roztok. V katétru napojeném na jehlu se objevila krev. Měl jsem žílu, ale pacient dostával sinalou barvu. Křivka na monitoru upozorňovala na nepravidelný srdeční rytmus.

Susanne už stála za mnou.

„Jsem tam. Infuzi!"

Na ramenech kovového stojanu za mnou se zahoupaly dva plastikové zásobníky s požadovanou tekutinou. Z každého byla vyvedena tenká hadička. Jednu z nich mi Susanne podala, nasadil jsem ji na svůj katétr s jehlou. Pod kůží se ale objevila bulka a z prasklé cévy vytékala krev.

Kruci! Když už se něco babrá, vždycky to stojí za to.

Viděl jsem, jak se mužovy oči začaly protáčet v sloup.

„Zavolejte lidem na intenzivku. A budeme potřebovat inhalátor." Mluvil jsem zdánlivě klidným hlasem, který používáme ve chvílích, kdy je jasné, že prohráváme. Vždycky mě napadá, jestli se tím někdo nechá ošidit.

Susanne zdvihla sluchátko. Už jsem se dál nepokoušel hadičku s roztokem zavést a namísto toho jsem se natáhl pro podnos s výbavou k odsávání. Otok plic pokračoval mnohem rychleji, než jsem očekával. V koutcích úst pacienta se objevily chomáčky krvavé pěny. Na léčbu bylo pozdě; mohl jsem jen doufat, že se mi podaří zavést mu do plic hadičku a odsát tekutinu. Susanne skončila stručný hovor a připravila vše potřebné pro zákrok.

Nad hlavou mi zaječel reproduktor: „Tým z intenzivní péče a inhalátor na pohotovostní oddělení! Ihned!"

Celá nemocnice v tom okamžiku věděla, že jsme v úzkých -a jako by to dolehlo i na pacienta.

Hlava mu poklesla, pokusil se nabrat vzduch a potom přestal dýchat docela.

„Zavolejte devětadevadesát!" zakřičel jsem. Kód devadesát devět měl resuscitační tým vybavený pro zásah při zástavě srdeční činnosti.

Jasná křivka na monitoru se divoce roztančila nepravidelným tepem, bylo jasné, že nastala fibrilace komor. Teď už mi zbýval jen elektrošok. Susanne vsunula muži pod ramena pevnou podložku, a zatímco já jsem popadl elektrody a nastavoval na stupnici dvě stě joulů, rozetřela mi na nich trochu gelu. Pak se vrátila k telefonu.

Když tělo zasáhla první vlna proudu, vypjalo se a prohnulo do oblouku, srdce však nereagovalo. Zopakoval jsem šok znovu, ale bez odezvy. Pokusil jsem se ještě jednou. Nový zásah, nic.

V tu chvíli dorazila lékařka s inhalátorem.

„Sem, honem," pobídl jsem ji spěšně.

V mžiku stála pacientovi za hlavou, vyndala z kufříku novou masku a nasadila mu ji na obličej. Připojila ji ke gumovému vaku, který stiskla, aby muži vpravila do plic nějaký kyslík. Nato sáhla po laryngoskopu. Jeho cvaknutí mi připomnělo zvuk vystřelovacího nože. Když otevřela pacientova ústa, začaly se z nich řinout zvratky a pěna. Popadla odsávací hadičku a snažila se mu ji protlačit co nejdál do krku. Vyčistila ústní dutinu, uvolnila průchod do dýchací trubice a citlivě vsunula do průdušnice dlouhou zahnutou kanylu.

„Hotovo."

Když zavěsila vzdušný vak a začala muži vhánět do plic vzduch, s každým stlačením se v kanyle objevila nová dávka krvavých bublinek. Kyslík vytlačoval všechno, co pacienta dusilo a ztěžovalo mu dýchání. Ušklíbla se na mě.

„Pěkný den, ne, doktore?"

„Vtipná jako vždycky," usmál jsem se.

Susanne stlačovala muži hrudník. Srdeční masáž a přísun kyslíku trochu pomohly, do obličeje se mu vrátila barva, ale záznam na monitoru se stále nelepšil. A pořád jsme ještě neměli napojenou kapačku.

Nad hlavou nám znovu zachraptěl reproduktor.

„Devadesát devět, pohotovost! Pohotovost! Devadesát devět!" vyvolával anonymní hlas.

Nenávidím tyhle situace. I když pomoc potřebuji sebevíc, nejraději bych se obešel bez ní. Všichni, kteří nemají momentálně nic důležitějšího na práci, se seběhnou k nám. Objeví se dav zvědavců a

já si hned připadám jako strážník na křižovatce. Mám co dělat, abych je trochu usměrnil.

První přiběhl James Todd. Jako obvykle: na sobě pomačkané šaty, ve tváři napjatý výraz. Mnozí začínající lékaři vypadají stejně jako on; snaží se vzbudit dojem vážných, prací zavalených lidí a doufají, že svým vzhledem vykompenzují případný nedostatek zkušeností. Stačí mi pohled na jednoho a připadám si vyčerpaný. Todd si cestou zapínal pásek na kalhotách. Nejspíš byl na toaletě, odhadoval jsem, a zaslechl hlášení.

„Jsem rád, že jste tu, pane Todde. Můžete zavést tohle?" Todd byl vyhlášený svýma zázračnýma rukama. Pod klíční kostí prochází žíla, která vede do srdce. Věděl jsem, že on nebude mít se zavedením jehly žádné problémy. Rychle přikývl, a zatímco si natahoval rukavice, napadlo mě, jestli si předtím na záchodě umyl ruce. Doufal jsem, že ano.

Otevřel jsem mezitím pár ampulí se zředěným roztokem adrenalinu a vstříkl ho do endotracheální trubice. Lékařka začala znovu s vdechováním vzduchu. Za normálních okolností by tak vehnala adrenalin až do plicních váčků, odkud by snadno pronikl stěnami kapilár do krve. Potíž byla v tom, že u mého pacienta byl přístup zablokován plicním mokem. Pokynul jsem Toddovi i Susanne, aby poodstoupili, a zkusil jsem povzbudit mužovo srdce dalším elektrickým šokem, opět bez odezvy.

V místnosti se objevili dva studenti. Zaměstnal jsem je odebráním krevního vzorku ke stanovení koncentrace plynů. Kolem začalo být rušno. Třetí studentka, která nakoukla dovnitř, dostala za úkol hlídat dveře. Když přijde někdo další, nesmí ho pustit dál. I tak je nás dost. Sotva jsem jí ale stačil vysvětlit, co chci, protáhl se jí pod rukou kněz, pravidelný návštěvník našeho oddělení.

„Je katolík, Earle?" zeptal se mě a ukázal na pacienta. Jen jsem pokrčil rameny. To už se kněz stačil prodrat k lůžku a zahájil svůj obvyklý rituál posledního pomazání. Skvělé povzbuzení!

„Můžeme," ozval se Todd. Napíchl žílu na pravém místě. Susanne otevřela další adrenalin, natáhla roztok do injekční stříkačky a vstříkla jej do hadičky zavedené do žíly. Znovu jsem se připravil a

mužovo srdce dostalo další dávku elektrického proudu. Tělo se opět vypjalo do oblouku a tentokrát se konečně křivka na obrazovce zformovala do žádoucího tvaru. Sláva! Sáhl jsem muži na krk a ucítil pravidelný tep. „Jaký je krevní tlak?"

Susanne nafoukla gumovou manžetu na pacientově levé paži, přiložila stetoskop, a zatímco vzduch pomalu unikal, odečetla na stupnici hodnoty. „Devadesát na šedesát."

Všem se nám trochu ulevilo. Pořád ještě máme naději.

Naordinoval jsem dvě dávky Mesocainu pro zachování pravidelného srdečního rytmu - jednu hned, druhou za deset minut. Susanne upevnila kapačku, aniž jsem ji o to musel žádat. Krevní tlak stoupl na sto deset na sedmdesát.

V pokoji teď bylo ticho přerušované jen pravidelným sykáním respirátoru a pípáním monitoru. „Převezte pacienta na oddělení intenzivní péče, než se nám tu znovu pokusí zkolabovat."

Dvacet let přebírám lidi v podobném stavu jako tohoto muže a pokouším se je zachránit. Přivážejí nám sem najednou všechny bez rozdílu: rutinní záležitosti i komplikované, někdy opravdu beznadějné případy. Nejsem bohužel svatá Judita, a tak se spolu se svými lidmi snažím poznat ty, kterým zbývá několik vteřin života, a oddělit je od jiných, jimž bude dopřáno pár hodin. Vždycky mám pocit, že jsem o krok pozadu, pokaždé je to závod s časem. V atmosféře napětí a chaosu rozhoduje rychlost a přesnost. Nikdy se nezbavím podvědomé obavy z možné chyby. Když se ke svým pacientům dostanu, čtu v jejich očích stejnou prosbu: „Takhle bídně jsem dopadl, doktore. Jste moje jediná naděje. Snažte se, prosím." Doprovodil jsem nemocného i sestry k výtahu a potom i nahoru na oddělení intenzivní péče. Byla neděle večer. Věděl jsem, že službu má některý z mladých lékařů - rezidentů. Chtěl jsem se ujistit, že je natolik zkušený, aby dokázal v případě potřeby včas a správně zasáhnout, než dorazí jeho starší kolega. Můj pacient sice překonal první překážku, avšak než se bude moci vrátit domů, čeká ho ještě pořádný kus cesty. Nahoře na oddělení jsem potřeboval chvilku, aby si mé oči zvykly na nové prostředí. V porovnání s jasně osvětlenou pohotovostí jsem zpočátku v šedém přítmí pokoje téměř nic neviděl.

I během dne je „jipka" klidná a v noci zde svítí jen malá červená a zelená kontrolní světla zavěšená na zdi nad hlavami pacientů a napojená na spoustu přístrojů. Závěsy oddělující jednotlivé kóje mi připomínaly rubáše. Občas se odněkud ozvalo tenké pípnutí - signál pro sestru. Zářící křivky na obrazovkách u každé postele představovaly čáry života jednotlivých pacientů.

Zatímco jsem se domlouval s mladým lékařem, sestry předaly pacienta svým kolegyním a vrátily se zpátky na pohotovost. Mně trvalo pět minut, než jsem rezidenta seznámil se situací. Byla to jeho první samostatná noční služba na tomto oddělení a já cítil jeho vzrůstající nervozitu. Potřeboval jsem se pak trochu protáhnout, a tak jsem se rozhodl sejít dolů pěšky.

Když jsem zamířil ke schodišti, všiml jsem si, jak se čerstvě umytá chodba blýská. Vedle pokoje lékařů stál mop a kbelík. Mrkl jsem na hodinky: bylo teprve sedm. Pomyslel jsem si, že uklízečka není ještě ani celé tři hodiny ve službě a už odpočívá na měkkém koženém křesle, což by si samozřejmě ve dne za plného provozu nemohla dovolit. Jedna z milých výsad nedělního večera.

Za rohem jsem se doslova srazil s naším šéfem, stokilovým, a jako obvykle ne příliš střízlivým, panem Everettem Kingslym. Překvapeně zamručel, zavrávoral a vydechl něco alkoholových výparů. Ačkoli si jinak běžně dával záležet na účesu, toho dne měl svou bílou hřívu zcuchanou a při pohledu na jeho vousy, které trčely do všech stran, jsem pocítil nutkání okamžitě se poškrábat. Klidně bych uvěřil, že ho někde zasáhl silný poryv větru.

„Doktor Garnet!" Vyslovil mé jméno, jako by četl naprosto nepatřičný nápis na ukazateli.

„Dobrý večer, pane Kingsly," pozdravil jsem, podepřel ho, aby získal rovnováhu, a potom jsem kousek poodstoupil. Tedy, slušný kousek. Šířil kolem sebe charakteristický zápach potu prosyceného alkoholem, aroma, které všude prozradí osamělé pijany vodky.

„Hm... a-no," odpověděl po delší pauze.

„Chcete, abych vám nějak pomohl?" zeptal jsem se.

Uraženě se na mě podíval a pak sjel pohledem někam dál. Vypadal, jako by pečlivě pročítal návod k použití na hasicím přístroji,

který visel na zdi za mnou, a pak k němu nejistým krokem zamířil. Vykročil jsem svou cestou, jen jsem si ještě všiml, že se zachytil minimaxu a zvažoval další postup. Připadal jsem si provinile, že jsem mu nepomohl, ale musel jsem se vrátit na své oddělení. Zašel jsem tedy rychle k mužům z ochranky a řekl jim, kde Kingslyho najdou a požádal je, aby ho odvedli do jeho pokoje.

„Proboha, něco by se s ním už konečně mělo udělat," zaslechl jsem jednoho ze strážných, když jsem odcházel ke schodům. „Tenhle měsíc už je to podruhé."

„Slyšel jsem, že minulý týden vyjel po Agnes, po té uklízečce."

„Je to alkoholik, tak proč ho..."

Prošel jsem lítačkami na schodiště a připravil se tak o konec jejich rozhovoru. Měli pravdu. V době, kdy svět přestal uznávat tradici třech martini po obědě, přišel Kingsly tomuto zvyku na chuť. Během minulého roku začal viditelně scházet. Pokud se týkalo práce, býval někdy nemožný už po poledni, ale stával se postrachem všech alespoň trochu pohledných žen, které si troufly projít kolem. Na věk se rozhodně neohlížel. Tuhle neděli se musel napít doma a potom přišel do nemocnice... ale proč? Aby se pokusil o nějakou sestru ve službě?

Znovu mnou projel nepříjemný pocit viny. Před osmi lety byl jako výkonný vedoucí správy nemocnice nadšeným zastáncem mladých lékařů. Vzpomněl jsem si, jak mě podpořil, abych se stal hlavou pohotovostního oddělení. „Mladá krev! Nové myšlenky, to je přesně to, co potřebujeme," prohlašoval tehdy krátce po mém nástupu do funkce. Bylo to dojemné, protože úroveň nemocnice v mnohém pozvedl, ale teď se stal spíše přítěží. S jeho pitím se mělo něco udělat už dávno, ale nikdo nezasáhl.

Soudě podle sebe, byli nejspíš i ostatní příliš zaměstnáni vlastními starostmi.

Bylo skoro půl dvanácté. Ošetřil jsem během večera pořezanou ruku, pár podvrtnutých kotníků a postaral se o několik drobnějších případů, které se mi nashromáždily, když jsem prováděl resuscitaci. Nic zvláštního. Na Buffalo spíš klidná nedělní noc. Pár záchranek,

které toho večera vyjely do terénu, přivezlo převážně starší lidi s příznaky chřipky. Některé vypadaly vážně, ale nikdo nebyl ohrožen na životě. Stejně jsem se ale cítil unavený a byl jsem rád, když se překulila půlnoc a podle rozpisu mi končila služba.

Jenže ani dvacet minut po dvanácté se můj kolega stále ještě neobjevil.

Kradic! I ostatní si stěžovali, že chodí na noční čím dál později. Už jsem mu domlouval, ale jen se ušklíbl. Pokud mu člověk chtěl něco vytknout, hned se naježil. Jediná možnost, jak ho donutit přiznat chybu a možná ji i napravit, byla přistihnout ho přímo na místě. Když mě tedy jeden z lékařů požádal, abych za něj vzal nedělní noční, protože on sám je nachlazený, ani mi to tolik nevadilo. Jestli se Kradic opozdí, nebude se moci nijak vymlouvat.

„Myslíte, že se dneska dostanete domů?" zeptala se Susanne, už v kabátě, připravena k odchodu. Měla výraz člověka znalého poměrů a z jejího úsměvu bylo jasné, že by na mě moc nevsadila. Dokonce i můj rezident už zmizel, nejspíš se šel trochu vyspat. No, alespoň tu nemám žádné pacienty. Nahlédl jsem do čekárny. Nikdo tam neseděl.

Těsně před jednou se konečně objevil doktor Albert Kradic. Nijak nespěchal. Kradic byl vysoký, táhlo mu na třicet, ale vypadal starší. Měl trochu přes váhu. Jeho pleť nesla stopy noční práce. Byla bledá jako u většiny lidí, kteří se příliš často nedostanou ven. Černé vlasy měl hladce sčesané, jen vpředu mu pár pramenů spadalo do čela a překrývalo staré jizvy po akné. Podle toho, jak se zatvářil, určitě neočekával, že v ordinaci narazí na mě.

Rozhodl jsem se pro přímý útok. Začal jsem velmi hlasitě. Věděl jsem, že Kradic nutně potřebuje peníze, že o tuhle práci stojí a záleží mu na pověsti. Předpokládal jsem, že v přítomnosti lidí, kteří sloužili noční, si své opakované pozdní příchody netroufne popřít. Možná bude pokornější.

„Pane kolego, bránilo vám něco závažného přijít o půlnoci?"

„Co máte na mysli? Prostě mi nezvonil budík."

Nenechal se zlomit. Jedna ze sester opovržlivě odfrkla. Otočil se a sjel ji tvrdým pohledem.

Prokrista, pomyslel jsem si, teď se k sobě budou chovat ještě hůř. Kdykoli se situace na oddělení vyhrotila, okamžitě mě obě strany bombardovaly stížnostmi na chování té druhé. Ráno jich určitě najdu pár na stole. Kradica bude asi nejvíc zajímat, kdo měl připomínky k jeho příchodům.

Neměl jsem náladu ani sílu rozebírat dál tento problém. „Ať se to víckrát neopakuje," řekl jsem úsečně a předal mu službu. Popsal jsem stručně všechny případy, které zůstaly na oddělení, a nedal mu šanci něco mi dál vysvětlovat.

Během pěti minut jsem se umyl, svlékl plášť, popadl aktovku a pospíchal k východu. Bolela mě hlava i nohy a potřeboval jsem se pořádně vyspat. Strážný mi zrovna otevíral dveře, když se nám nad hlavou ozval reproduktor.

„Devadesát devět, příjem! Devadesát devět na správní úsek!"

Kruci!

Dveře byly stále pootevřené a dovnitř proudil svěží proud chladného nočního vzduchu. Mohl jsem odejít..., ať se o všechno postarají ostatní.

Jenže bych stejně neusnul.

Člověk je už natolik vycvičený, že o některých situacích nepřemýšlí. Jedná automaticky. Vrátil jsem se na oddělení. Sestry už vyjížděly na příjem s vozíkem a nejnutnějším vybavením. Kradic se na mě překvapeně podíval. Gestem mi naznačil, že mohu odejít.

„Zůstaňte tady, vezmu to," zavolal jsem na něj. „Sejdeme se nahoře!" otočil jsem se k sestrám.

Rozběhl jsem se ke schodům. Resuscitační tým pojede výtahem, bude na místě o třicet vteřin později. Tohle bylo naše stálé nepsané pravidlo.

Bral jsem schody po dvou a hlavou se mi honilo, kdo může být touto dobou nahoře v kanceláři. Kingsly, vzpomněl jsem si. Třeba ho ochranka předtím nenašla a on se zchvátil na své výpravě za sexem.

Doběhl jsem na místo. Podlahu vstupní haly i ostatních prostor správního úseku pokrývaly koberce a nápadně odlišovaly oddělení administrativy od ostatních částí nemocnice. Nepřekvapilo mě, že jsem na konci chodby spatřil shluk lidí - strážné, vrátného,

uklízečky... Mírně jsem zvolnil, abych se vydýchal, a v duchu se připravil na předpokládaný zákrok. To, co jsem ucítil, když jsem došel k hloučku a vstoupil do velké prostorné recepce Kingslyho kanceláře, mi prozradilo, že jakékoli oživovací pokusy by byly zbytečné. Charakteristický pach fekálií se mísil se štiplavým odérem moči a zvratků.

Několik uklízeček se zvlhlýma očima se tlačilo ve dveřích a nahlíželo do kanceláře. U nosu si každá přidržovala kapesník. Uvnitř, obklopen majestátním lesklým mahagonem, ležel na sametově měkkém modrém koberci Kingsly, téměř nahý, s fialovým obličejem a velkým bílým břichem.

Vedle klečely dvě další ženy. Střídavě prováděly srdeční masáž a snažily se ho rozdýchat. Kingslyho brada i modré rty byly pokryty zvratky, ale nedokázal jsem odhadnout, jestli jeho vlastními, anebo některé ze zachránkyň. Slipy, jediný kus oděvu, měl shrnuté do poloviny rozkroku a prosáklé močí i fekáliemi. Zbytek mu znečistil stehna. Bože, taková spoušť!

Podřepl jsem k němu a nahmatal krční tepnu. Nic. Ani stopa pulzu. Kůže byla chladná, ačkoli topení sálalo naplno a v kanceláři bylo vedro. Ženy se stále pokoušely Kingslyho přivést k životu. Zjevně předtím absolvovaly kurz první pomoci, i když rozdíl mezi nácvikem a realitou pro ně musel být nebetyčný.

Už už jsem se chystal osvobodit je od jejich zbytečného utrpení, když jsem si všiml, že s každým stlačením hrudníku vytryskl Kingslymu z hrudi tenký pramének krve. Sklonil jsem hlavu níž a zpozoroval, že červená nitka vychází zpod zaschlé, téměř černé hrudky velikosti borůvky, zčásti odchlípnuté v místě, kde končil výběžek hrudní kosti. Najednou jsem spatřil, jak se pod stroupkem spolu s klubíčkem rudé pěny vynořil kousek tenkého kovu. Když povolil tlak, zmizel opět v Kingslyho útrobách.

Bublinky naznačovaly, že rána je hluboká a sahá až do plic. Z tenkého praménku se dalo usoudit, že pokud si Everett Kingsly sám nechtěl zahrát na woodoo, někdo jiný mu probodl srdce stříbrnou chirurgickou jehlou.

2

Navzdory hrůze na podlaze se můj mozek stále vzpíral přijmout fakt, že Kingslyho někdo zabil, a ještě víc jsem se hrozil vyslovit pravdu nahlas. Položil jsem jedné z žen ruku na rameno a naznačil, že je zbytečné pokračovat s resuscitací. Druhá ještě několikrát vydechla do Kingslyho ochablých úst a pak se konečně přestala namáhat. Obě byly zážitkem očividně otřesené.

„Udělaly jste všechno, co bylo ve vašich silách," řekl jsem tiše a pomohl jim vstát.

„Opravdu?"

„Určitě," ujišťoval jsem je.

Doprovodil jsem je ke dveřím, kde se jich ujaly jiné ochotné a laskavé ruce. Od výtahu se blížili lidé z resuscitačního týmu. Odvelel jsem je zpět.

A pak jsem si najednou nevěděl rady. Byla to tak absurdní situace! Smrt ano, s tou jsem se setkával často, ale ne v podobě, jakou mě zaskočila dnes. Byl jsem ale stále jediný lékař v místnosti a měl jsem tedy povinnost postarat se o tělo. Pravděpodobně jsem také jen já věděl o jehle v Kingslyho srdci. Okamžitě se mi vybavily detektivní romány. Jak se mám zachovat? Blekotáním, že ho někdo probodl, nic nevyřeším.

Do kanceláře začalo nahlížet pár dalších lidí. Muž z ochranky se prodral dopředu, spatřil tělo na podlaze a zbledl. Dvě ošetřovatelky ho pohotově zachytily, když se mu podlomila kolena. Posadily ho do křesla.

„Ničeho se nedotýkejte," řekl jsem nakonec a snažil se, aby můj hlas zněl rozhodně. V očích dozorčí sestry jsem jasně četl: kdo si myslíte, že vlastně jste? Právě ona přikryla Kingslyho napůl obnažený rozkrok prachovkou, ale moc to nepomohlo.

Nenechal jsem se jejím pohledem odradit. „Odejděte odsud, prosím, a někdo zavolejte hlavního patologa. Ať přijde co nejrychleji." Rozešli se bez protestů. Každému stačilo nahlédnout dovnitř, jednou dvakrát se nadechnout a spěchat zpátky.

Dvě ošetřovatelky se znovu ujaly pobledlého strážného a odvedly ho k pohovce v recepci. Dozorčí sestry se vystřídaly u telefonu, který měla na stole Kingslyho sekretářka. Přešel jsem do vedlejší místnosti a tady jsem si znovu uvědomil, jaké bylo v jeho kanceláři horko. Podíval jsem se na termostat vedle dveří. Ukazoval něco kolem čtyřiceti. Automaticky jsem vytápění vypnul.

„Pustil to topení někdo z vás?" zeptal jsem se hlasitě a rozhlédl se po recepci. Jen se na mě nechápavě dívali. Copak tu měl pokaždé takovéhle vedro? uvažoval jsem. Zkoušel jsem si vzpomenout na své vlastní návštěvy Kingslyho kanceláře, ale protože jsem je vždycky omezoval na minimum, žádný silný dojem se mi nevybavil. Nebo snad topení někdo pustil schválně, aby oddálil ztuhnutí mrtvého těla? Chtěl zamaskovat, kdy Kingsly skutečně zemřel? V duchu jsem zaklel. Ostatním poroučím, aby se ničeho nedotýkali, a sám jsem přitom otočil kolečkem termostatu. Mohly na něm být otisky!

Zavřel jsem dveře a vtom jsem zahlédl Madelaine Hurstovou, nadřízenou všech nemocničních sester a také hlavní noční dozorčí. Dívka na telefonu okamžitě zavěsila a obě se začaly vzrušeně polohlasně bavit. Hurstová byla služebně nejstarší, praktická a podle mého nejschopnější rozhodnout o dalším postupu. Nadto její bratr, Paul Hurst, bývalý chirurg, zastával v nemocnici místo zástupce předsedy výboru nemocničních lékařů.

„Slečno Hurstová," přistoupil jsem k nim, „promiňte, že vás ruším, ale potřebuji si zavolat. Pak bych chtěl, abyste zajistila odborné lékařské ohledání a zavolala policii. Někoho z oddělení vražd."

Dívala se na mě, jako by mi přeskočilo.

„Zavolala jsem jen jednoho člověka, a to svého bratra. Bude tu každou chvilku." Nedodala sice „a vy si hleďte svého a kliďte se odsud", ale stejně jsem si připadal, jako by mi bylo osm.

„Udělejte prosím, oč vás žádám," řekl jsem pevným hlasem.

Ustoupila o krok zpátky, jako by mi bylo cítit z úst, ale přece jen začala neochotně vytáčet číslo. Následujících patnáct minut jsem postupně strávil sháněním experta na ohledání mrtvoly, dohadováním s úředníky a ještě jsem si stačil znepřátelit slečnu Hurstovou, která mi teď vrazila sluchátko do ruky. Do toho zmatku přijel její bratr. Jistě se oblékl ve spěchu. Plášť do deště měl rozepnutý, takže byla vidět pomačkaná bílá košile a kalhoty s pytlovitými koleny. Jeho i jindy bledá tvář teď silně připomínala tvaroh a na čele i spáncích se mu leskly krupičky potu.

„Díky Bohu, doktore Hurste, že jste tady." Na veřejnosti užívala Madelaine vždycky formální oslovení. „Chudák Kingsly, leží tam mrtvý ve své kanceláři. Na zemi, na koberci, skoro nahý. A doktor Garnet mě přinutil volat na patologii a vyžaduje odborné soudní ohledání a nakonec jsem musela telefonovat i na policii, vraždy..." Vyčítavá slova zůstala viset ve vzduchu, zatímco ji bratr objal kolem ramen a na mě se zamračil.

Naštěstí se objevil Robert Watts, hlavní patolog.

„Kde je?" zeptal se klidně.

Vysoký šedovlasý Watts vypadal stále stejně, budil dojem, že ho nic nevyvede z míry. Dokonce i během své největší krize se napohled nijak výrazně nezměnil. Stál vedle nás, podíval se nejdříve na Hursta a potom na mě. Byl připraven pustit se do práce.

Hurst, očividně nazlobený, začal: „Promiň, Roberte, ale tady Garnet se úplně..."

„Pánové," skočil jsem mu do řeči, „běžte se tam sami podívat." Otevřel jsem dveře Kingslyho kanceláře.

Watts potřeboval necelou půlminutu na to, aby zhodnotil situaci. Naprosto se mnou souhlasil, že musíme zcela vážně připustit možnost vraždy a že je nezbytné provést odborné ohledání. Hurstovo skuhrání nemohlo změnit zákon. Watts si byl stoprocentně jist, že ohledavač zavolá okamžitě policii. Sám vyšel do recepce k telefonu a osobně si promluvil s vedoucím patologem městské márnice. Jako „člověk z branže" mohl očekávat více pozornosti, než kolik se jí předtím od úředníků dostalo mně.

Hurst zachmuřeně a mlčky kroužil kolem a hlídal mě, abych nějakou poznámkou nepoškodil dobré jméno ústavu. On sám by byl schopen zatajit vraždu své vlastní matky, jen aby se vyhnul veřejnému skandálu, a tohle by bylo pěkně mastné sousto pro novináře.

„Co myslíte, že se stalo?" zeptal jsem se ho opatrně. Čím dřív si zvykne na myšlenku, že Kingsly je mrtev a navíc pravděpodobně zavražděn, tím užitečnější bude pro personál. Pomůže lidem, aby se s Kingslyho smrtí vyrovnali co nejrychleji a pokud možno s co nejmenšími následky pro nemocnici. Jestli začne rozebírat tu příšernou událost hned, možná se na situaci začne dívat objektivně, což jistě bude potřeba..., alespoň jsem v to doufal.

„Bůh ví," dostalo se mi stručné odpovědi.

Watts se vrátil. „Soudní ohledavač zařídí, aby sem poslali vrchního detektiva. Pitvu můžeme provést u nás, ale chce mít na místě svého člověka, aby odebral zvláštní vzorky pro soudního lékaře. No, my se obvykle vraždami nezabýváme."

„Vraždami?" trhl sebou Hurst. „Neměl byste dělat ukvapené závěry!" napomenul Wattse. Rozhlédl se kolem a hledal podporu. Watts i já jsme se ale dívali na Kingslyho tělo. Hurstovi trochu poklesla ramena a vyhrkl: „Musíme stát zrovna tady?"

Watts si ho změřil pronikavým pohledem. „Jestli chcete, můžete jít vedle do recepce."

„Roberte," ozval jsem se, „když jsem přišel, bylo tu horko jako v pekle. Myslím, že někdo schválně zapnul topení, aby se nedal přesně určit čas smrti."

„A můžeme s jistotou vědět, že to nebyla sebevražda?" zeptal se Hurst tiše. Stále zíral na Kingslyho. Poprvé od jeho příchodu se mi zdálo, že ho lituje.

Hurstova otázka mě překvapila, ale Watts k němu přistoupil a jemně ho vzal za ruku.

„Podívej, Paule, možná by bylo lepší, kdybys přece jen zůstal venku." Stejným tónem mluvíme někdy s přestárlými pacienty a za normálních okolností by musel Hursta hrubě urazit, ten mu teď však

nevěnoval pozornost a nechal se odvést do sousední místnosti. Usadili jsme ho do křesla a přenechali v péči jeho sestry Madelaine.

Ta právě telefonovala: rozhodným hlasem udělovala několik úsečných pokynů nejspíš sestrám dole na patře. Jakmile spatřila bratra, zarazila se a chvatně hovor ukončila. Spěchala k němu, aby ho utěšila.

„Paule, je ti dobře?"

„Je to příšerné," zašeptal spíš pro sebe, „prostě příšerné." Jako by ji ani nevnímal.

„Paule!" Pohladila mu ruce a neobratně se dotkla jeho tváře.

Konečně si jí všiml. „To je v pořádku, opravdu, nic mi není. To přejde," ujišťoval ji slabým hlasem. Nepřestával se ale krčit v křesle, zatímco se ho snažila uklidnit. Brzy si uvědomila, že bratr už není pánem situace. Pochopila, že pokyny může očekávat ode mne nebo od Wattse. Byla rozzlobená, jako bychom se proti Hurstovi spikli, ale přesto nový stav věcí přijala.

Watts upevňoval pozice. Oslovil ji zcela formálně, ale příjemným hlasem: „Slečno Hurstová, mohla byste laskavě sehnat vašemu bratrovi šálek čaje? Doktor Garnet i já zde zůstaneme a počkáme na policii."

Po kratičkém zaváhání přikývla a odešla. Cestou mi ale neopomněla věnovat zuřivý pohled, aby bylo jasno, že mezi mnou a doktorem Wattsem je pro ni propastný rozdíl. V můj neprospěch, samozřejmě.

Opět ty šediny, pomyslel jsem si. V našem řemesle jsou automaticky spojovány se zkušeností a odborností. V jeho případě však oprávněně. Watts byl starý praktik - řadu let obvodní lékař - na patologii přešel až později.

Usadili jsme se u dveří Kingslyho kanceláře. Znovu jsem začal probírat okolnosti jeho náhlé smrti.

„Viděl jsem ho zvečera, kolem sedmé. Měl popito, vrávoral v hale, tak jsem upozornil ochranku. Můžeme ověřit, zda ho opravdu našli, a pokud ano, zeptat se, proč ho neodvezli domů. Jeho kancelář byla jako výheň, když jsem potom přišel. Topení muselo nějaký čas běžet, než tělo objevily uklízečky."

Watts se na mě upřeně zadíval, když jsem mluvil, a nejspíš si pomyslel něco o bláznivých amatérských detektivech.

„Možná," připustil nakonec, „teplota v místnosti ale tuhnutí těla zas tak dalece neovlivnila. A kromě toho existují i jiné znaky, podle kterých se dá určit přesný čas smrti. S tím chvíli počkáme. Kde je ale krev?"

Podíval se na mě znovu, zjistil, že nemám nejmenší ponětí, o čem mluví, a pokračoval. „Jestli to, co mu trčí ze srdce, je chirurgická jehla - a my jsme přesvědčeni, že opravdu je -, pak bychom měli najít skvrny. Určitě nějaká kapka vystříkla, než poklesl tlak. I kdyby se mu srdce zastavilo okamžitě, a tomu nevěřím, když se jehla zlomila, musel krvácet. Aspoň pár vteřin. Vzpomeň si, když jsi prováděl tamponádu."

Přemýšlel jsem o tom. Když se osrdečník naplní tkáňovým mokem, jeho tlak znemožňuje srdeční činnost, i když srdce dostává elektrické impulzy.

V takovém případě používáme injekční stříkačku se speciální dlouhou jehlou. Lékař ji zapíchne do osrdečníku, odsaje přebytečnou tekutinu, a tím obnoví tep. Pokud by zatlačil jehlu příliš hluboko a její špička se dotkla srdečního svalu, mohl by vyvolat fibrilaci komor a následně úplnou srdeční zástavu. Ale Robert měl pravdu; takový úkon vyžaduje čas. Kingslymu někdo zabodl jehlu přímo do středu srdce, které tím zastavil, a muže tak zabil. Jestli nebyla jehla na stříkačce, dokud nezemřel, a pokud se pak zlomila, měli jsme najít spoustu krve. Všude by jí muselo být plno.

„Nejspíš se prali, nebo se Kingsly alespoň bránil," pokračoval Watts. Kdyby se jehla při tom zápolení neuvolnila, kdokoli ji mohl snadno vytáhnout i se stříkačkou. Na kůži by zůstala jen nepatrná stopa a nikoho by nenapadlo uvažovat o vraždě."

„Zní to logicky. Ale když se uvolnila, proč ten zbytek jednoduše nevytáhl? Nebylo by to bezpečnější?"

Zamračil se a podíval se na mě káravým pohledem.

„Proč? Protože nevěděl, jak hluboko vězí. Musel by se přesvědčit, to by znamenalo další vpichy a rána by byla nápadná." Odmlčel se a rozhlédl kolem. „Kde má šaty?"

Pokrčil jsem rameny. Watts právě poukázal na nesrovnalost, která bila nejvíc do očí a kterou já jsem mlčky přešel.

„Asi pěkně daleko odsud," uvažoval nahlas, „a vsadil bych se, že jsou samá krev. A možná už i spálené."

„Jak to myslíš?"

„Myslím, že Kingslyho někdo napadl a on jehlu odlomil, když se bránil, anebo jak se ji pokoušel vytrhnout, když už ho vrah bodl. Všude musela stříkat krev, určitě na šaty, na strop, na zdi..."

Watts se sklonil nad vypouklé bílé břicho na podlaze a začichal. „Někdo mu taky očistil hrudník alkoholem. Proto šlo topení naplno," pokračoval. „Aby tělo rychleji oschlo." Zavrtěl rozhodně hlavou. „Ne, tady ho nezabili." Znovu se rozhlédl po místnosti. „Ale mám dobrý nápad, jak zjistit, kde se to stalo."

Taky jsem na to myslel. Místo vraždy musel někdo nedávno uklidit; zdi i stropy.

„Zavolal už někdo jeho ženě?" zeptal se najednou Watts. „Anebo telefonovala ona? Třeba ho hledala?"

„Já s ní promluvím," ozval se Hurst. Úplně jsem na něj zapomněl, seděl stále v křesle, kam jsme ho s Robertem odvedli. Teď se narovnal a zdálo se mi, že už se trochu sebral.

„Díky, Paule," souhlasil Watts.

„Zavolám ze své kanceláře." Odešel. Čekal ho nejhorší úkol, jaký čas od času lékaře stihne.

Za okamžik po jeho odchodu se vrátila Madelaine, v rukou podnos a na něm porcelánové šálky s vonícím horkým čajem. Žádné plastikové kelímky, pravá Čína a stříbro.

„Kam šel?" starala se. V jejích očích jsme se těžce provinili, neboť jsme Paula odehnali a připravili ho tak o její ochranu a péči. A navíc teď určitě chceme uloupit jeho čaj. Pochopitelně nám žádný nenabídla.

Watts vytasil svou osvědčenou zbraň: lichotky. „Slečno Hurstová, vy si vždycky víte nejlíp rady, za každých okolností." A podíval se na podnos.

Samozřejmě, nápad s čajem byl jeho. Madelaine zářila. Watts si zatím vzal jeden šálek, usrkl, pochvalně pokýval hlavou a po-

kračoval: „Nevím, co by si bez vás a vašeho bratra nemocnice počala."

Tak tohle dokázal jen Watts. Kdybych se o totéž pokusil já, okamžitě by začala počítat lžičky. Takhle se zapýřila a chabě zaprotestovala v očekávání dalších lichotek. Musel jsem se otočit, abych nevyprskl smíchy.

„Čaj, doktore Garnete?" nabídl mi Watts a natočil se ke mně tak, že se bez obav mohl ušklíbnout. Pobaveně sledoval, jak se ovládám.

Když jsem sahal pro šálek, zahlédl jsem z okna dole na parkovišti policejní auto. Watts zatím naslouchal Madelaininu švitoření. Šťastná povaha. Absurdita je občas jediným prostředkem, jak přestát bolest a smrt.

Watts byl pozoruhodný muž. Měl rád svou práci. Určoval konečnou diagnózu. Vždy se dozvěděl pravdu, na jeho stole končily všechny sporné a nepodařené případy. Ortel, který vynesl nad kterýmkoli lékařem, byl konečný a absolutní. Někteří v něm viděli učitele, jiní ho nenáviděli a obávali se jeho verdiktů. Patolog je jedna z nejdůležitějších osob v nemocnici. Pokud máte břídila, spousta skutečností mu může ujít. Nekompetentní rádoby-lékaři vám zabíjejí lidi. Když kápnete na dobrého patologa, životu nebezpeční hlupáci se

u vás dlouho neudrží. Nejhorší jsou ale doktoři balancující na hranici neschopnosti. Pokud jim neprokážete nějakou donebevolající chybu, mohou po léta okupovat místo. Někdy vysvobodí pacienta z jejich spárů sestra. Neoficiálně mu doporučí jiného lékaře. Ale patolog je lepší: nikdy před ním neukryjí své chyby. A Watts patřil v oboru k nejlepším.

V hale, na opačném konci chodby, se něco dělo. Vyhlédl jsem a spatřil dva detektivy. Neměli sice na sobě uniformy, ale jejich takzvaný „civil" působil napohled stejně: oba byli oblečeni do plášťů, šedých kalhot, na nohou černé boty. Možná jim přidělovali sadu oděvů zároveň s auty bez značky, v nichž potom brázdili město. V Buffalu byste těžko hledali někoho staršího osmnácti, kdo by v davu do tří vteřin nerozeznal policistu v civilu.

„Doktor Watts?" zeptal se mě šedovlasý pořízek.

„Já jsem Watts," řekl Robert.

„Jsem detektiv Bufort," představil se muž. Otočil se k mladšímu, mnohem vyššímu muži, který ho doprovázel, a představil ho: „Tohle je detektiv Riley."

Watts představil naši stranu a všichni jsme si potřásli rukama, jako bychom se spolu chystali strávit příjemné nedělní odpoledne na golfovém hřišti. Zvláštní. Všiml jsem si toho při různých příležitostech: čím závažnější trestný čin, tím je policie slušnější. Když jste příliš chudý nebo opilý, můžete v některých částech města skončit na stanici, kde vás klidně párkrát pořádně přetáhnou po zádech telefonním seznamem jen proto, že jste se vymočil na okraj chodníku. Ale zabte někoho, a dostane se vám prvotřídní péče.

Watts je pak uvedl do kanceláře, aby se obeznámili s případem. Oba detektivové okamžitě převzali velení. Chovali se tiše a profesionálně. Rychle si prohlédli tělo i místnost a potom se nás začali ptát. Když jsem přiznal, že jsem ten večer na Kingslyho narazil a ohlásil to ochrance, všiml jsem si, že si Riley něco zaznamenal do bloku. Došlo mi, že si půjde ověřit, zda ho nenašel strážný či úklidová četa. Možná jsem poslední, kdo ho viděl ještě naživu - kromě vraha, samozřejmě. Watts se zmínil o zvýšené teplotě v místnosti a vysvětlil, že příliš neovlivní určení přesné doby smrti.

„Ale laik by tohle nemusel vědět, ne?" ujišťoval se Bufort.

„Ne," potvrdil Watts, „ale i člověk, který se vyzná, mohl pustit topení naplno. Ve spěchu smyl krev alkoholem a chtěl, aby tělo rychle oschlo." Zopakoval jim, co se asi během vraždy stalo, a pobídl staršího detektiva, aby se sám přesvědčil. Alkohol byl jistě ještě cítit. Bufort chvilku otálel. Postava na podlaze nevypadala nijak lákavě. Pak kývl na Rileyho. Neušlo mi, jak mladý muž zaťal zuby, a čekal jsem, že něco odsekne. Sklonil se ale k mrtvole, statečně si přičichl ke Kingslyho obnažené hrudi a souhlasně přikývl. Pak se rychle narovnal.

Riley si také pečlivě zapsal naše domněnky o šatech i o možném místě vraždy. Sledoval jsem jeho čelist: napětí povolilo, uklidnil se během psaní.

„Máte na někoho podezření?" zeptal se Bufort nakonec. Hurst i Watts zavrtěli hlavou. Vzpomněl jsem si na opuštěný kbelík a mop, ale nahlas jsem odpověděl: „Ne."

Bufort se na nás všechny zamračil, zaklapl blok a na rozloučenou nás vyzval, abychom se o celé věci ani slovem nezmínili. Nikde, ani doma. „Vrah nesmí tušit, kolik toho zatím víme."

Byli jsme s Wattsem už na odchodu, když nám Hurst zastoupil cestu a udělil nám oběma několik pokynů.

„Budete pokračovat v práci, jako by se nic nestalo," řekl pevným hlasem. Znovu se začal ovládat. Hurst jak ho znám. „Nezapomeňte, v sedm začíná schůze kvůli rozpočtu."

Ošil jsem se. Už za čtyři hodiny.

„Já," pokračoval, „oznámím Kingslyho smrt. Ne vy dva." Pronikavým pohledem nás oba změřil. „Jasné?"

3

Skoro celou noc pršelo. Každou pouliční lampu obklopoval prstenec jemného mlžného oparu, silnice zůstaly mokré a blýskaly se odraženým světlem semaforů a reklamních nápisů. Byl listopad, měsíc, který mám nejméně rád: sníh ještě nenapadl, ale vlhká vůně tlejícího listí zůstala ve vzduchu - pouhá vzpomínka na podzim, jenž dávno skončil. Zvykl jsem si odjíždět ráno do práce za tmy a vracet se domů, když už je obloha černá těžkými mokrými mraky. Pravidelný tichý zvuk pneumatik člověka někdy uspává; dnes jsem však měl plnou hlavu Kingslyho a pomyšlení na vraždu mě nenechávalo v klidu.

Když předtím Bufort hledal nějaké možné vysvětlení, okamžitě mě napadla Kingslyho slabost pro ženy. Poslední dobou kolovalo po nemocnici stále více a více klepů..., nikdo si ale nestěžoval oficiálně, a tak jsem nemusel zasahovat. Podle mého obtěžoval nejvíc sekretářky a technický personál, zřejmě bez valného úspěchu. Jednou jsem slyšel, že se vždycky složil dřív, než mohlo k něčemu dojít. Potom ho obvykle posbírala ochranka a odvedla do pokoje. Bylo možné, ale velice nepravděpodobné, že se některá z žen bránila a zabila ho; technický personál ani sekretářky ale nenosí po kapsách chirurgické jehly. Detektiv Bufort se jistě o Kingslyho eskapádách brzy dozví a jistě zahrne ženské osazenstvo mezi podezřelé, jen jsem sám nechtěl být první, kdo ho na ně upozorní.

Za patnáct minut jsem bezpečně zaparkoval na příjezdové cestě před domem, v myšlenkách opustil nemocnici a sbíral síly na divoké přivítání, které mě najisto čekalo. Raději jsem sundal i brýle a uložil je do pouzdra; člověk nikdy neví. Jakmile jsem otevřel dveře, vrhla se na mě radostně naše Muffy - pětadvacetikilová fena černého pudla. Nadšeně vrtěla ocasem a párkrát mi přejela tvář svým mokrým

jazykem jako houbou. Když na mě horce dýchla, věděl jsem, že další přízeň už bych dlouho nevydržel.

„Muffy! Dolů! Sedni, Muffy!" pokoušel jsem se ji uklidnit, ale mé povely nijak zvlášť nezabraly.

Nakonec jsme se přece jen pozdravili a vyšli na krátkou procházku. Muffy byla šťastná, že je venku. Poskakovala a pobíhala kolem. Od tlamy jí stoupaly obláčky horkého vzduchu, protože bylo docela chladno. Já se choulil do pláště a tiše jí záviděl, kolik má energie. Za chvíli jsme zamířili zpátky k domovu.

Jakmile jsem vešel do ložnice a svlékl se, drala se hned na můj polštář. Neměl jsem sílu ji odehnat, byl jsem příliš unavený. Stejně už tu celý večer spala!

Janetiny světlé vlasy mi posloužily jako maják. Vklouzl jsem pod pokrývku vedle ní a zkusil si přitáhnout aspoň kousek polštáře. Moje žena byla ve čtvrtém měsíci a podle vlastních slov „až nechutně štíhlá ve srovnání s některými mými pacientkami".

Maličko se zavrtěla a zamumlala: „Šels s Muffy ven?"

„Šel."

„Zamkl jsi dveře?"

„Zamkl."

Myslel jsem si, že už mám ten den konečně za sebou, ale Janet se ke mně přitulila a jednou paží mě objala.

„Hlaď mě."

„Miláčku, jsem unavený."

„A já nosím tvoje dítě!" Začal jsem ji zlehka hladit.

Probudil jsem se v šest. Janet byla v koupelně a podle zvuků jsem si domyslel, že si zrovna odbývá jednu z pravidelných ranních nevolností.

„Můžu ti nějak pomoct?"

„Určitě. Příště otěhotníš ty!"

Muffy mi vrátila pocit důležitosti. Vyšli jsme spolu do chladného, trochu mlhavého listopadového rána. Slunce se ještě neprodralo mezi tmavými mraky, ale jejich světlejší okraje byly příslibem blížícího se rozbřesku. Od úst mi stoupala pára, bolela mě hlava z nedostatku

spánku i myšlenek na Kingslyho. Neměl jsem náladu vyprávět Janet zážitky z uplynulé noci. Dokonce jsem si vzpomněl i na Buforta a jeho varování.

Kdysi jsem přísahal, že se nikdy neožením s lékařkou. Vztah dvou lidí s naprosto nepravidelným denním rozvrhem nemůže přerůst v něco stálého, myslel jsem si na škole s onou pochybnou neotřesitelnou jistotou dvacetiletých. Mé přesvědčení mi nicméně vydrželo patnáct let; pak jsem potkal Janet - a zamiloval se. Teorie padla. Oba jsme byli nadšení medicínou a nevídali se tolik jako jiné páry, ale nám to stačilo. Jednou jsem jí ukázal článek v nějakém odborném časopise, kde stálo, že i soužití partnerů, kteří pracují ve stejné profesi, nemusí být problémové. Jsou sice od sebe často odloučeni, ale tím jsou si vzácnější. Usmála se tenkrát, posadila se mi na klín, sundala mi brýle a řekla: „S tebou jsem prostě šťastná." Pak jsme se pomilovali a už nikdy to téma nerozebírali.

V kuchyni jsem Muffy osušil tlapky, dal jí do misky její ranní příděl a poslouchal Janet. Promlouvala do telefonu svým pracovním tónem a upřesňovala rozvrh operací. Úmyslně jsme nezvolili stejné nemocnice. Pohladil jsem spokojeného pudla a poslal jí pusu. Stále se sluchátkem v ruce mi s úsměvem naznačila, která část jejího těla polibek přijala. I tohle byl také jeden z důvodů, proč jsme se rozhodli pracovat každý jinde.

Cestou do nemocnice jsem míjel mnohem víc aut než před několika hodinami. Silnice zůstaly mokré stejně jako mlžný opar. V takových chvílích občas přemýšlím, zda bych neměl změnit místo.

Schůze, kterou Hurst odmítl odvolat, měla na programu rozpočet nemocnice a rozdělení financí na jednotlivá oddělení. Chápal jsem, že bylo praktičtější dodržet plánovaný termín bez ohledu na nové okolnosti, jen mi připadalo divné, jak ostře si Hurst vymiňoval právo informovat ostatní o Kingslyho smrti. Stejně se to za chvíli roznese. Klidně bych se vsadil, že bez ohledu na Bufortovo varování se brzy objeví i dohady o vraždě. Pokud šlo o klepy, fungovala u nás nejspíš nejrychlejší komunikační síť na východ od Mississippi.

Vjel jsem do areálu. Ani krátká chůze mě nijak moc neosvěžila. Přímo přede mnou se zvedala osvětlená hlavní budova Nemocnice

svatého Pavla. Za okny osm set lůžek a z každého na vás uvnitř vzhlížel prosebný pohled, aby tady nebyla poslední zastávka. Otřásl jsem se nejen ranním chladem.

Schůze měla začít v sedm. Jako obvykle se lidé polohlasně bavili, pili kávu, ukusovali čerstvé teplé koláče nebo rohlíky a čekali na oficiální zahájení v sedm třicet. V sále napohled vládla příjemně lehká atmosféra, vedení se snažilo šířit optimistickou náladu. Jako bychom byli někde na zábavním parníku uprostřed Atlantiku a nečekala nás dohadování o penězích. O Kingslym určitě ještě nepadlo ani slovo.

Vešel Hurst následován finančním ředitelem Thomasem Lavertym, oba s objemnými složkami a pořadači. Položili haldu statistik na stůl a posadili se. Vzduch v místnosti se okamžitě změnil, dovnitř se vloudil závan zdlouhavého rozhodování a těžkopádného starého světa.

„Pánové," oslovil shromáždění Hurst, „zahajuji dnešní schůzi."

Přítomní si odkašlali, srovnali židle a nasadili obvyklý výraz. Každý upadl do jakéhosi transu, který mu pomáhal přežít obdobná setkání. Všiml jsem si, že Watts nepřišel. Zřejmě zůstal dole a pracoval na Kingslyho mrtvole. Byl jsem zvědavý, jak zareagují ostatní členové správní rady, až se dozví o jeho smrti.

„Tak," organizoval Hurst, „prvním bodem programu je deficit nemocnice. Pane Laverty?" vyzval ředitele.

Darebák! Neřekne jim to. To je neuvěřitelné. Zíral jsem na Hursta. Všiml si mého pohledu, ale upřel oči na Lavertyho. To je přece nechutné - nejdřív peníze, všechno jako obvykle? Nač čeká? Proč? Jakmile Laverty začal mluvit, došlo mi, že ani on nic neví.

Ohromeně jsem seděl, otřesený Hurstovou nečitelností. Občas jsem zachytil útržek věty, pár výrazů, jako „poskytnuté služby", „dosažená úroveň", „sazby nižší než obvykle". Laverty vyjmenovával monotónním hlasem příčiny nedostatku financí a jejich dopadu na náš každodenní život. Nemohl jsem se soustředit na jeho přednášku o problémech, které trvale trápí většinu nemocnic v zemi. Ať už jsme si mysleli o Kingslym cokoli, byl to kolega a zasluhoval trochu úcty. Připadalo mi přinejmenším nespravedlivé, že pár hodin

po jeho smrti jsme probírali tabulky, aniž bychom se alespoň slovem zmínili o člověku, který byl tak dlouho jedním z nás. Můj vztek dosáhl vrcholu, když Laverty začal promítat grafy a diktovat čísla. Hurst se pak zahleděl na jednotlivé členy vedení - jeho obvyklá taktika, jíž chtěl zmírnit nebo potlačit kritiku. Většina z nich stejně neměla odvahu něco namítat, takže „schodek ve výši dvou a půl milionu" prošel bez námitek.

Nato začal Laverty mluvit o velkých nemocnicích, které skupují a následně zavírají malé, aby získaly vyšší dotace díky zvýšenému počtu evidovaných pacientů, ale jeho hlas ke mně doléhal jen z dálky. Ani jsem se nepokoušel ho poslouchat, ponořený do vlastních úvah a trudných myšlenek o smrti a Hurstově lhostejnosti k ní. Pak ke mně znovu pronikla Lavertyho slova.

„Tudíž," zaslechl jsem, „nemáme jinou možnost, než okamžitě zrušit stovku lůžek. Na neomezeně dlouhou dobu."

Nejdřív jsem se domníval, že jsem se přeslechl, protože mi unikly souvislosti. Ihned jsem si představil následky. Oddělení jako pohotovost byla už stejně přeplněná v důsledku předchozího uzavření několika menších nemocnic. Nedostatek lůžek představoval celostátní problém. I bez ohlášeného opatření museli někteří mí pacienti čekat den i dva, než dostali přidělené místo na pokoji. Výhledově by to bylo ještě horší: chodby plné nemocných.

Bohužel jsem ale slyšel dobře. Potvrdil mi to i Lavertyho výraz. Řečník vrhal nervózní pohledy směrem k Hurstovi, ale ten seděl dál s kamennou tváří.

Od okolních stolů se začaly ozývat vzrušené hlasy:

„Nemáme šanci pro lidi s rakovinou."

„U žlučníkářů se objeví sněť, než se dostanou na stůl."

„A prodloužená..."

„Copak vám všem přeskočilo?" vybuchl blízko mě Sean Carrington. Statný a svalnatý, s jasně zrzavou kšticí a hustými kotletami připomínal spíš vůdce klanu ze Skotské vysočiny než chirurga.

„Já samozřejmě přivítám každý jiný rozumný návrh," pronesl Hurst škrobeně. Seděl zpříma, lokty opíral o stůl, ruce nechal dotýkat se vzájemně špičkami prstů, takže mu zpola zakrývaly obličej.

Sean zrudl ještě víc, pobouřený Hurstovým sarkastickým tónem. Sevřel jsem mu zápěstí. Párkrát se nadechl, než se trochu uklidnil. Hurst se na něj díval jako na hlupáčka, který nechápe realitu a zajímá se o pacienty.

Hector Saswald, hlavní anesteziolog, využil kratičké pauzy, aby otestoval půdu. „Pane Laverty, uvedl jste deficit dvou a půl milionu. Jste schopen odhadnout, kolik ušetříme, když zrušíme sto lůžek?"

„Ne přesně."

„Ne přesně?"

„No," začal Laverty, „nemůžeme nikoho propustit, kvůli odborům, takže platy poběží dál. Ale sníží se spotřeba elektřiny, vody, nebudeme potřebovat povlečení. Samozřejmě odpadnou výdaje na stravu a prádelnu. Ještě jsme nerozpočítali, kolik to dělá na jedno lůžko, nebyl čas. Ale ubezpečuji vás, že uspoříme nezanedbatelnou částku."

Rozhostilo se ticho.

Saswald se rychle zorientoval, na čí stranu se přidat. „Hm. Děkuji za vysvětlení, to jsem chtěl slyšet. Já osobně souhlasím s rozhodnutím rady a žádám, aby bylo dáno do zápisu, že plně podporuji jakékoli následující kroky obdobného charakteru, které povedou ke snížení výdajů."

Věnoval Hurstovi nadšeně oddaný pohled a posadil se.

Nezdálo se však, že by pronikl pod jeho kamennou masku.

Všichni ostatní potřebovali pár vteřin, než jim došlo, že to nebyl žert. Viděl jsem, jak Seanovi naběhly žíly na krku a vyskočil jsem o chviličku dříve, než mohl způsobit malér. Vypadal, že by byl schopen Saswalda na místě uškrtit.

„Pane Laverty, mohu si ujasnit, co tak nadchlo kolegu Saswalda? Vy v zásadě nevíte, kolik se ušetří odbouráním stovky lůžek, a nemáte ponětí, jak dlouho tohle opatření potrvá. Je to tak?"

Změřil si mě nevěřícně a zmohl se jen na: „Prosím?"

„Takže když chcete ušetřit za povlečení, prádelnu a jídlo běžně poskytované na oddělení, počítáte zřejmě s tím, že pacienti, kteří se nám tím pádem začnou hromadit na pohotovosti, tam zůstanou hladoví na nepovlečených lehátkách."

„Doktore Garnete, protestuji!" zaječel Laverty, v rozčilení rozhodil rukama a otočil se na Hursta v očekávání, že u něj najde podporu.

Hurst udeřil pěstí do stolu, aby zjednal klid.

„Neovládáte se, Garnete!"

„To si pište že ne! Na vlastní žádost jsme pacienta nepřijali už léta! Všechno jsou naléhavé případy. Máme jích dvakrát víc než dřív od té doby, co malé nemocnice krachly. Když zrušíme stovku vlastních lůžek, budou se nám kupit na chodbách jako urgentní. Je to blbost!"

Rozhlédl jsem se po sále. Copak mi nikdo nepomůže? Viděl jsem, jak většina lidí přikyvuje, slyšel jsem spoustu souhlasných poznámek. Členové vedení a pár zbabělců, kteří se jim chtějí zavděčit za každých okolností, mi nevěnovali ani pohled. Sledovali, jak se zachová Hurst, a pak se rozhodli zůstat zticha. Cítil jsem se najednou unavený..., dokud se Hurstovi neobjevil v koutku záblesk jízlivého úsměvu.

Tentokrát jsem praštil pěstí do stolu já.

A Sean mi oplatil uklidňující gesto. Položil mi ruku na rameno. Všichni ostatní se stáhli. Kromě Hursta. „Opravdu, doktore Garnete..."

„Budou ve dne v noci venku, na chodbě, pane, to není legrace. Dovedete si představit ten hluk, puch, bolest, strach? Takhle ušetříme?"

„To není fér!" zavrčel Hurst.

„Když jste se spolu s dalšími vlivnými mozky z ministerstva zdravotnictví před dvěma roky sešli, skončilo to skvělým nápadem zavírat nemocnice a doplatili jsme na to. Jen předtím nás chytří hoši s kalkulačkami ujišťovali, že větší ústavy jsou schopny poskytnout péči vyššímu počtu pacientů, aniž by se snížila kvalita ošetření a léčby. Od té doby jste se tolik naschůzovali - a moc se k lepšímu nezměnilo. Kruci, vždyť víte, že některý den máme tolik příjmů zvenku, že musíme odvolat i běžnou ordinaci. A to se ještě někdy modlíme, aby to ti další stihli do některé jiné nemocnice, protože my nemáme lidi a čas!"

Odmlčel jsem se. Mohl jsem pokračovat další půlhodinu, ale opravdu by nebylo úplně spravedlivé házet všechno na Hursta. Kdybych se nechal unést vztekem a ze všeho vinil jen jeho osobně, abych si ulevil, udělal bych ze sebe hlupáka. Všichni u stolu s výjimkou Seana se ode mě začali odtahovat, dokonce i ti, kteří zpočátku přikyvovali. Uhýbali očima nebo rozpačitě klopili hlavy. Když jsem se pomalu uklidňoval, přísahal bych, že Hurst vypadal spokojeně. Nemohl jsem si srovnat v hlavě, že onen zhroucený muž z předchozí noci a tento nadutě vyhlížející cynik, který se popásá na mém vzteku, jsou jeden a týž člověk. A pořád ani zmínka o Kingslym. Proč to ksakru odkládá?

„Pánové!" ozval se uklidňující hlas doktora Gila Fernandeze, primáře psychiatrie.

Stál ve dveřích, vysoký, na sobě jeden ze svých značkových obleků, jemuž se nedalo naprosto nic vytknout. Z náprsní kapsy vykukovala puntičkářsky upravená špička šarlatového kapesníčku. Černé vlasy měl sčesané dozadu, takže odhalovaly vysoké čelo. Pod nosem lemovala ústa tenká linka knírku, jež vypadala jako třetí, ovšem černý, ret. Fernandez se musel do sálu protáhnout ještě před mým výstupem, aniž si jeho příchodu někdo povšiml.

Když se na něj vzápětí upřely všechny pohledy, přistoupil k volné židli vedle Hursta a s přehnaně pečlivou artikulací pronesl: „Do zápisu, prosím." Má hysterická řeč se okamžitě stala minulostí a zájem přítomných se přenesl na Fernandeze. Byl zvláštní jak oděvem, tak způsobem vyjadřování. „Vážení, jak jsem již dříve několikrát zdůraznil, psychiatrie se vždycky vzdává příspěvků ze společného rozpočtu a náklady na operace hradí naše oddělení z vlastních zdrojů. Proto se domnívám, že nás se žádné rušení lůžek netýká. Dodávám, že jsem naši výjimečnou situaci probral s panem Kingslym."

Málem jsem vybreptl *Kingsly je po smrti, ty namyšlený panáku,* ale naštěstí jsem se včas zarazil. Řekne to teď konečně Hurst všem? Neřekl. Blahosklonně vzhlédl k Fernandezovi: „Váš případ je skutečně výjimečný, pane Fernandezi. Samozřejmě. Naše nová

opatření se vašeho oddělení téměř nedotknou. Jen několika málo lůžek."

Jejich uhlazené samolibé pohledy mi otrávily poslední doušek kávy.

„Když už mluvíte o Kingslym, kde vlastně teď je? zajímal se Sean. „Anebo už si všechny termíny jednání vyškrtal z diáře úplně?"

Nešlo jen o nevinné vyptávání. Během posledních dvou let se na schůzích jeden z nás vždycky na Kingslyho dotazoval. Spíše na důvod jeho nepřítomnosti, abych byl přesný. Nechtěli jsme, aby chodil; přáli jsme si, aby ho vyhodili. A tak jsme se pravidelně snažili poukazovat na jeho absenci a dostat ho do zápisu. Hurstovi ale situace vyhovovala: řídil nemocnici po svém a nestál o to, aby Kingsly musel odejít. Samozřejmě do nás viděl, ale dodržoval pravidla hry a s železnou pravidelností Kingslyho omlouval a dohlížel, aby se nic nezaznamenávalo. Taky lékařské poslání.

Jenže to všechno už byla minulost.

Navzdory instrukcím, které jsme vyslechli v noci, jsem to musel Seanovi říci. Naklonil jsem se k němu a zašeptal: „Přestaň. Nech toho."

Nechápavě se na mě podíval. „Počkej, počkej. Měl by tu být. A jestli to nezvládá, mají vybrat někoho jiného. Dohodli jsme se přece..."

„Je mrtvý!" vyhrkl jsem co nejtišeji a naznačoval, aby byl zticha. „Našli ho včera v noci, v kanceláři." Snažil jsem se zbytečně.

Hurst vyskočil ze židle. „Jak se opovažujete takhle mluvit o mrtvém!" zahřímal. Nečekal ani, až se publikum vzpamatuje z počátečního šoku, a pokračoval: „Už léta trpím vaše jedovaté poznámky a narážky, ale dnes ráno, to už je příliš!"

Sean i já jsme ztuhli. Ostatní střídavě sledovali nás i Hursta. Na okamžik jsem se lekl, že zkolabuje; byl rudý v obličeji a třásl se po celém těle. Po chvíli se ale vzpamatoval a trochu napřímil. Vybavilo se mi dnešní časné ráno, jenže teď měl v očích soustředěný tvrdý výraz. Všechno hrál, došlo mi. Celou dobu k tomuhle okamžiku cíleně mířil.

„Je mou nesmírně trpkou povinností," začal tichým hlubokým hlasem se správným zachvěním, „oznámit předčasný odchod pana Everetta Kingslyho. Včera v noci byl nalezen mrtev ve své kanceláři."

Tentokrát mluvil jen pravdu. Žádné přibarvování. Nechal prostor pro předpokládané reakce. „Ale to ne." „To je přece strašné." „Chudák." Podobné poznámky rozvířily klid v sále, ale odnikud jsem nezaslechl, že by se zeptali na příčinu smrti. Všichni nejspíš připisovali jeho skon alkoholu.

„Jsem tím víc otřesen," znovu následovala krátká pauza, „že naši kolegové, doktor Garnet a doktor Carrington, se chovají tak politováníhodným způsobem."

Znovu se rozhlédl po sále, aby přítomným neunikl jeho poraněný výraz. „Chtěl jsem, aby schůze proběhla jako obvykle, protože pan Kingsly by si to tak přál, ale nyní, z úcty k němu, odročuji další jednání." Unaveně dosedl zpět na židli a skryl obličej do dlaní.

Je lepší, když svůj triumf nedá okatě najevo, pomyslel jsem si.

Podařilo se mu oznámit zrušení lůžek, využil Kingslyho smrti, ukončil jednání a nepřipustil tak jakoukoli diskusi a ještě zdůraznil, jak nevděční a zlomyslní jsou Garnet i Carrington.

Enyky benyky...

Jedno mrknutí kolem stolu a věděl jsem, že jeho řeči spolkli.

I když je to nejspíš marné, musím se ještě jednou pokusit. Znovu jsem požádal o písemný záznam, jen pro případ, že by se někdy v budoucnu mohl hodit. Zeptal jsem se: „Je záležitost s uzavřením lůžek už definitivní, anebo budou členové výboru hlasovat?"

Lidé už se pomalu zvedali od stolů a v očích všech jsem jasně četl, jaký jsem idiot.

Jediný, kdo na mě nezíral, byl Fernandez. Z obličeje mu zmizelo napětí a s očima upřenýma někam do dálky vypadal jako člověk, kterému zrovna potvrdili negativní výsledky testu na rakovinu.

4

Slabé mléčné světlo pronikalo malým oknem do téměř opuštěné chodby a všechny věci i náhodný příchozí dostávali šedé kontury. Na schodišti bylo vidět lépe. Hodiny na stěně hlásaly 7:45. Normálně by mi trvalo do dvanácti, než bych se takhle rozčílil.

Cítil jsem úlevu, že jsem se mohl vrátit do obvyklého chaosu a zdánlivého zmatku našeho oddělení. Obklopila mě atmosféra ranní vizity, zvuky a pachy, které provázejí každé svítání na pohotovosti: noční služba předává pacienty do péče kolegů denní směny, vzduch je směsí vůně čerstvé kávy, topinek a smažených vajec, místy je cítit štiplavý odér potu ještě neumytých lidí a nevynesených bažantů.

Nad prostorem, kam venku přijížděly záchranky, byla v našem patře velká světlá místnost. Pod okny se táhly široké pracovní stoly se spoustou telefonů, počítačů a pořadačů napěchovaných různými formuláři. Z jediného faxu se táhl dlouhý svitek potištěného papíru. Nikdo si zatím nevyšetřil čas ho utrhnout, natož zprávy přečíst a roztřídit. Na různých místech kolem stolů stály židle, většinou neobsazené. Sestry si rychle naškrábaly poznámky vestoje, ani k telefonům si nesedaly. Pokyny a vzkazy na nástěnce si většinou každý přelétl v poklusu a pokračoval k nosítkům a vozíkům s pacienty, dál na resuscitační. Papírové kelímky se zbytky nedopité kávy jen potvrzovaly, jakým tempem tu pádí život.

V jednom rohu jsem spatřil kolegu Michaela Popovitche. Pozorně poslouchal hlášení rezidentů a lékařů. Potěšilo mě, že měl službu právě on. Je na slovo vzatý odborník, klidný, spolehlivý a navíc se smyslem pro humor. Zahlédl mě a zvedl ruku na pozdrav. Pak naklonil hlavu, přejel pohledem záznamy, které ho ještě čekaly, a znovu se plně věnoval medikovi-praktikantovi s jeho monotónní litanií.

„Pacient číslo dvacet jedna je padesátiletý muž. Ve tři hodiny ráno se vzbudil a pocítil prudkou bolest na hrudníku..."

U jednoho telefonu seděla Susanne. Otočila se ke mně: „Co je to za pitomost? Na příjmu mi řekli, že nejsou volné postele a ani nebudou. Mají naplánováno propustit pár pacientů, ale podle pokynů od Hursta nám ta lůžka nepřidělí. Od včerejška od nás nikoho nepřevzali a my jsme museli přijmout dvacet nových. A dalších patnáct..." Došlo jí, jak se tvářím. Uvědomila si, že něco není v pořádku.

„Oh - o!"

Na dotvrzení jejích slov se na bezpečnostním monitoru objevil záběr na dvě záchranky, které právě projely vraty k příjmu. Během několika vteřin tu byli: staří, schoulení, vystrašení.

Susanne stiskla jedno z tlačítek před sebou a ohlásila personálu: „Pohotovost, příjem!" Zpoza jednoho závěsu, jimiž jsou oddělena jednotlivá lehátka, se vynořila Lisa Grayová. Odložila mísu a s uklidňujícím úsměvem přistoupila k novým pacientům. Očividně se jim ulevilo, když ji spatřili. Za mnou pokračovalo předávání služby, „...pálivá bolest, když zavolal svého ošetřujícího lékaře, sestra mu poradila kousek Maaloxu, ale nedoporučila volat pohotovost..."

Vrátil jsem se k Susanne a odvedl ji na chodbu, kde jsme mohli v klidu promluvit.

„Je to opravdu tak špatné?"

„Bohužel. Osvícení nahoře se rozhodli zrušit stovku lůžek, aby vyrovnali schodek."

„Co?" Zůstala jako opařená.

„Zbláznili se," zavrtěla hlavou po chvíli. Nebyla to otázka, pouze konstatování.

Dva záchranáři mezitím přivezli dalšího pacienta. Prošli vedle nás a Lisa, stále ještě s úsměvem na tváři, je už očekávala. Susanne, v obličeji nevěřícný výraz, se opřela o stěnu. Změnil jsem téma.

„Víte o Kingslym, Susanne?"

„Ano. Hm, moc jich pro toho starého smilníka plakat nebude. Srdce?"

Její slova zněla tak chladně a věcně, že jsem bezděky ucouvl. Zemřel člověk... Nechtěl jsem lhát, jenom jsem pokrčil rameny a rychle se vrátil mezi telefony, abych se vyhnul dalším otázkám.

Nemocniční tamtamy už rozšířily novinky včetně Kingslyho smrti, ale jen několik lidí znalo pravou příčinu. Nehodlal jsem se k ničemu podrobně vyjadřovat. Mé oddělení má dost vlastních problémů, i bez komplikací s policií.

Susannina poznámka mi stále ležela v hlavě. Nemohl jsem ji obviňovat. Bohužel, většina zaměstnanců jistě reagovala podobně. Styděl jsem se za vlastní chování. Tolikrát předtím jsem Kingslyho kritizoval a haněl. Sedl jsem si ke stolu a předstíral, že pročítám seznam přijatých pacientů. Myšlenkami jsem byl o osm let zpátky - tehdy mělo Kingslyho slovo ještě váhu - a znovu se mi vybavilo jeho vřelé přivítání..., ten první úsměv a pevný stisk rukou. Musel jsem se přinutit, abych se vrátil k našim současným nepříjemnostem. Jsem koneckonců zodpovědný za chod oddělení.

„Až přijde moje sekretářka," požádal jsem asistentku, „řekněte jí, aby mi svolala na pátou všechny naše lékaře. Je to velmi důležité."

Rozzlobený tón vlastního hlasu mne překvapil. I dívka se zatvářila udiveně. „Promiňte," snažil jsem se zmírnit dopad svých úsečných vět. Jen se usmála, napětí se rozptýlilo. Předpokládala nejspíš, že jsem ve stresu z tolika nových příjmů. „Potřebuji také mluvit se všemi vedoucími lékaři," pokračoval jsem o poznání mírněji. „V poledne, prosím."

Na sestry, které nás mohly zaslechnout, to rozhodně neudělalo žádný dojem. Potřebovali jsme postele, schůze nás nezachrání. Otevřenými dveřmi jsem zahlédl Susanne. Zvedla oči ke stropu, protože právě přivezli dalšího pacienta. Lisa už se neusmívala.

Napadlo mě jedno řešení. „Zavolejte mi MEZAS, přímo ředitele." Hlasitě jsem ještě přidal: „Zkusím se s ním domluvit, aby nám pár hodin neposílali žádné případy."

Ve velmi naléhavých situacích jsem vždycky mohl obejít zkostnatělé úředníky, kteří určovali a organizovali každodenní režim MEZASu, jinak tedy Metropolitní záchranné služby. Pokud jsem

neměl jinou možnost, obracel jsem se přímo na Zaka Evanse, ředitele jejich lékařského týmu. Zodpovídal za všechny, kteří přicházeli do styku s pacienty.

Záchranné služby v Buffalo, vlastně v celém okrsku Erie, byly jako systém koordinovány městskou radnicí, ale zaměstnance spravovala rozsáhlá celostátní korporace specializovaná na městskou i venkovskou předhospitalizační péči. Zak Evans pro ně představoval muže klíčového významu.

Pracoval u záchranky, měl zkušenosti, a tak ho organizace požádala, aby pomohl vyřešit problémy, které se týkaly způsobilosti personálu. Když korporace převzala odpovědnost za celý systém záchranné služby, odkoupila buď v daném místě všechny sanitní vozy, anebo uzavřela smlouvy se soukromými vlastníky a najala do služeb města jejich vozidla, techniku i zdravotníky. Kvalita se ale natolik lišila, že prakticky neexistoval žádný standard. Některé výjezdové skupiny tvořily dobře vyškolené týmy, u jiných se našly ve větší či menší míře nedostatky. Pár malých společností nedělalo velký rozdíl mezi odvozem nemocných a nakládáním zelných hlávek. Jejich lidem se dostalo alespoň nejnutnějšího zaškolení, mohli se považovat za záchranáře, ale do požadované úrovně měli daleko. Předtím, než se centrální organizace „ujala vlády", jakákoli snaha zavést kvalifikační testy se setkala s přímým odporem.

Zaka vyzvali, aby všechny ty nesourodé týmy sjednotil a zvýšil úroveň předhospitalizační péče v celém okrsku. Na první pohled se jeho úkol jevil jako naprosto nesplnitelný. Jemu se ale povedlo vybrat nejlepší zdravotníky a ošetřovatele, jmenoval je vedoucími výjezdových skupin, udělil jim pravomoc rozhodovat a pověřil je povinností zajistit odpovídající vyškolení všech členů jednotky. Ve většině případů se postup ujal a brzy nesl ovoce. Pár méně spolehlivých na silnicích sice ještě zůstalo, ale všichni je znali a v nemocnici na příjmu jejich pacienty podrobili raději dvojí kontrole. Pohotovostní oddělení v širokém okolí uznávala Zakovy kvality a za jeho zásluhy by ho spousta lidí klidně nechala prohlásit za svatého.

Konečně zvedl sluchátko.

„Zaku, tady Earl. Jak se vede?"

„Mně? V celku dobře. Ale slyšel jsem, že jeden z vašich vrchních to má za sebou."

„Ty mě překvapuješ. Škoda, že nemůžete posílat sanitky tak rychle, jak přejímáte drby."

„Ale Earle, nerozčiluj se. Není to žádné tajemství. Hlášení pro policii šlo přes centrálu."

OK. Takže skoro každá pohotovost v celém městě už o tom ví.

„Co se stalo?" zeptal se. Marně se snažil, aby mu hlas zněl neutrálně. Zak znal různá tajemství, jež pro většinu lidí zůstala nedostupná. „Proč se o to úmrtí zajímá policie?" Připadalo mi, že je až moc zvědavý. Ještě nevěděl, že Kingslyho někdo zavraždil. Možná mám šanci to prodat.

Rozhlédl jsem se okolo sebe a ujistil se, že mě nikdo neposlouchá. „Zaku, je to hrůza. Něco ti řeknu, ale musí to zůstat jen mezi námi."

Doufal jsem, že změna tónu mého hlasu zdvojnásobí cenu mé novinky. „Naše pomazané hlavy se rozhodly zrušit sto lůžek poté, co jsme našli Kingslyho po smrti. Myslím, víš..."

Odmlčel jsem se, abych ho navnadil ještě víc. Odolal asi tři vteřiny. Pak se neudržel.

„Co? Co se stalo? Všechno mi řekni. Víš, že si to nechám pro sebe."

Určitě. Alespoň do chvíle, kdy se naskytne příležitost vyměnit moje novinky za něco v ten moment prospěšnějšího. Musel jsem být opatrný. Chtěl jsem do jisté míry dodržet Bufortův požadavek a zároveň jsem Zaka potřeboval, abych zastavil příliv nových pacientů na naše oddělení. „Zaku, podívej, potřebuju na čtyřiadvacet hodin vyřadit záchranky. Kingsly..., víš, jeho smrt byla...řekněme podezřelá."

Kdyby Zak uvěřil, že uzavření lůžek a Kingslyho smrt spolu mají něco společného, mohlo by nám to být užitečné. Třeba by se našly i nějaké zapomenuté nebo tajné zdroje. Vedení by se možná začalo víc snažit.

„Prosím?"

„Určitě potrvá alespoň čtyřiadvacet hodin, než se to vyjasní a znovu budeme mít všechna lůžka k dispozici."

„Earle, byla to vražda?"

„Já to neřekl!" vyhrkl jsem. Ale hned jsem ho lákal dál. Šeptal jsem a snažil se o spiklenecký tón. Nakolik se náš hovor podobá těm filmovým? Zak miloval anglické detektivky a Scotland Yard. „Samozřejmě, když nám vyjdeš vstříc, budu tě informovat o každém novém kroku."

„Zabili ho?"

„Zaku, to neříkám."

„Ale když ti zaručím dvacet čtyři hodin klidu, dáš mi vědět, co se děje?"

„Pochopitelně."

„Dobře," ozvalo se na druhém konci po krátké pauze, „zařídím to."

„Díky. Máš to u mě."

Mé opojení z vítězství netrvalo příliš dlouho. Uvědomil jsem si, že službu předávali jen lékaři-rezidenti.

„Susanne, kde je Kradic?"

Vzhlédla ke mně od tabulek a formulářů, které právě vyplňovala. „Asi vás moc nepotěším, ale doktor Kradic odešel velmi brzy."

„Brzy? Kdy?"

„Pospíchal hned, jak se objevil doktor Popovitch. Ani nepředal pacienty. Prohlásil, že má nějakou důležitou schůzku a že rezidenti mohou o všech pacientech referovat sami."

Nemohl jsem uvěřit, že měl tu drzost odejít tak časně, když jsem ho předtím káral za pozdní příchod.

Navíc viděl, jak tady dnes bylo rušno. Že všechno nechal na nováčcích a zmizel, mi připadalo dvojnásob závažné a neodpustitelné. Rezidenti sice případy znají, ale nedokážou ještě spolehlivě rozpoznat, kdo může být bez obav propuštěn do domácího léčení a kdo musí zůstat na oddělení. I další průběh léčby by měl schválit zkušený, služebně starší lékař. Takhle bude muset všechno znovu projít Popovitch.

„Víte co? Dejte na mě. Vyhoďte ho!" Susanne byla pěkně rozčílená. Zrovna spatřila dalšího pacienta, který se krčil na chodbě a očividně přemáhal bolest.

„Včera v noci jsem ho propíral kvůli pozdním příchodům!" řekl jsem zlostně.

Měl jsem vztek na Kradica i na sebe. Dávno už bych se ho zbavil, nebýt ovšem jeho skvělých schopností. Mnohokrát doslova kouzlil při resuscitaci, rezidenti si nenechali ujít žádnou z jeho lekcí. Navíc byl ochoten pracovat v noci. Dal jsem mu více než polovinu nočních služeb. Velmi šikovný lékař, ale ve společnosti vrstevníků se choval nemožně: byl jízlivý, sarkastický, choval se k lidem povýšeně. Jenže jsem ho potřeboval. Jako vedoucí lékař bych si sám pěkně zavařil, zbavit se ho. Na druhé straně, opakovanými pozdními nástupy a kvapnými odchody mě nutil situaci řešit. Nemohl jsem připustit, aby jeho příklad ostatní pochopili jako uvolnění disciplíny a oddělení se rozjelo úplně. V tu chvíli jsem zahlédl dalšího pacienta. Přidržoval si u hlavy zakrvácený ručník a sestra ho doprovázela k lehátku. Třicet procent našich příjmů sem nepřivážejí záchranky; lidé přijdou, dopotácejí se, některé doveze taxi. Tyhle lidi nelze nasměrovat do jiné nemocnice. Byl nejvyšší čas vypořádat se se vším tím zmatkem okolo, a to co nejrychleji. Dal jsem se do práce.

Držel jsem telefonní sluchátko dvacet centimetrů od ucha. Doktorka Valerie Jonesová, která se střídala s Kradicem na nočních, zuřila.

„Proč voláte mě, když mám volno? Jak si to..."

„Valerie, potřebuju sem dneska někoho. Podle dohody jste slíbila pomoc ve dnech, když zrovna nejste po službě."

Před osmi lety jsem přijal Valerii právě na noční. Od té doby se mi tu vystřídalo několik lékařů, kteří s ní pracovali. Vydrželi rok, dva... Obvykle šlo o čerstvé mladé doktory, kterým vyhovovalo volno ve dne, aby mohli dál studovat nebo si zařizovat praxi. Brali tenhle post jako přechodnou záležitost. Jonesová zůstala.

„Poslouchejte," zavrčela, „dělám polovinu nočních a víte, že chodím i na den, když potřebujete. Opravdu mi nemusíte připomínat mé povinnosti. Rozhodně nemůžete říct, že já si je neplním!"

„To vám přece nikdo neříká, Valerie. Já vás přece nekritizuju. Jenom vás chci požádat o pomoc." Bylo s ní těžké pořízení, stejně jako s Kradicem. Když šlo do tuhého, on většinou začal vykřikovat. Jonesová se urazila a mluvila se mnou jízlivým tónem.

„Zavolejte Kradicovi!" poradila mi sladkým hlasem, jako by mi četla myšlenky.

„Sama víte, že ten tu bývá v noci," odpověděl jsem unaveně. Ti dva se měli rádi jako pes a kočka. Jonesová nemohla Kradica ani cítit od chvíle, kdy jsem ho přijal, aby se střídali na nočních. Byl pohotový a šikovný, musela se s ním dělit o služby i o přízeň studentů.

„Mohla byste přijít?" poprosil jsem ji znovu a snažil se, aby to neznělo příliš jako žebrání. Tak daleko jsem došel, abych ukonejšil její bojovnou náladu. Když se vzteklá, její zuřivost hraničila s paranoiou. „Poslechněte," ztišil jsem hlas, jako bych se chystal jí prozradit přísně tajné informace. „Na oddělení je zmatek. Ti pitomci nahoře se rozhodli zrušit sto lůžek. Máme tu přecpáno. Potřebuju vás tady."

„Je mi líto, ale mám dohodnutou schůzku ohledně výzkumu."

Ach bože, to nebude snadné. „Valerie, chtěla jste přece víc služeb. Co jsem vzal Kradica, stěžujete si, že nemáte dost práce."

Slyšel jsem na druhém konci drátu její dech a doufal, že žárlivost na Kradica bude silnější než vyhlídka na vítězství nade mnou.

„Mohla bych začít od zítřka," oznámila nakonec chladně.

„No, díky, Valerie, to mi dneska opravdu pomůže." Zavěsil jsem okamžitě, aby nemohla nic odseknout.

Vztekle jsem dosedl. Když pracujete na výzkumném úkolu, je těžké něco vynechat. Obzvlášť při studiu srdečních zástav. Jenže Jonesová mi to vmetla do tváře, kdykoli se jí naskytla příležitost. Ironie spočívala v tom, že jsem to byl právě já, kdo ji zpočátku přesvědčoval, že výzkum má přednost.

Před čtyřmi lety se Zakova záchranná služba a nemocnice v Buffalu i okolí zapojily do rozsáhlého americko-kanadského výzkumného programu. Předmětem studia byl nový postup pomoci při zástavě srdce. Potřebovali přitom k výjezdům lékaře z pohotovosti, aby dohlíželi na předhospitalizační péči poskytovanou v terénu. Jonesová s nimi už předtím spolupracovala na jiném projektu, takže jsem jí tenhle sám navrhl. Vyšel jsem tak vstříc i druhé straně. Ať byla Jonesová jakákoli, během působení na mém oddělení získala tolik zkušeností, že neměla konkurenci. Vybral jsem ji jako nejvhodnější kandidátku, a dokonce se rozhodl přizpůsobit její pracovní rozvrh výzkumu. Naší vlastní sekci výuky a výzkumu také prospělo, když se lékař aktivně podílel na badatelském projektu. Tehdy mi spadl kámen ze srdce, když souhlasila, a potěšilo mě dvojnásob, že uspěla.

V tuto chvíli jsem ale měl svých primadon po krk. Zvedl jsem se od stolu a zamířil zpátky na oddělení.

„Samozřejmě že to není běžné," vykřikoval Popovitch do telefonu. „Dvacet procent je atypických. Ale EKG a enzymy potvrzují srdeční infarkt. Rozhodně jste neměl odejít! Máte zajišťovat péči - a ne se jí vyhýbat!"

Praštil sluchátkem a otočil se ke skupince rezidentů, kteří na něj zírali div ne s otevřenými ústy, a každému přidělil nového pacienta. Když skončil, kývl jsem na něj. Na chodbě jsem mu řekl o ranním rozhodnutí výboru. Okamžitě se zamračil a vybuchl: „Kristepane! Když máme pokoj od ministerstva, tak nám zavaří vlastní! Co chceš udělat?"

„Vyhlásit válku!" odpověděl jsem rozhodně, ačkoli jsem v tom okamžiku neměl žádnou konkrétní představu, co podniknu.

Popovitch jen zavrtěl hlavou a spěchal ke své práci, protože na konci chodby začalo být poněkud rušno.

Zastavil jsem se u Susanne, jestli mohu být nějak užitečný.

„Máme dalšího mrtvého z ulice. Od léta už šestý. Pohádala jsem se s posádkou, ale nenechali se odradit. Trvali na tom, že se nemocnice musí střídat. Tvrdili, že je jich poslední dobou hodně."

Podala mi štos formulářů. „Jestli se postaráte o úmrtní listy, zajistím pro něj alespoň místo. V márnici se vždycky nějaké najde," dodala trpce. „Váš pacient čeká na céčku, doktore." Věnovala mi náznak úsměvu a hned odešla, abych jí nemohl vrátit tu náruč papírů.

Zní to divně, ale vždycky mám nepříjemný pocit, když jsem s mrtvým v místnosti sám. A tento byl už druhý během čtyřiadvaceti hodin. Vždycky mě napadá, že taková situace nemá s medicínou nic společného. Kdybych našel jediný náznak života, slabou jiskřičku naděje, pokusil bych se z něj vykřesat novou sílu. Jenže takhle... je to až příliš definitivní. Uvědomil jsem si, že jsem zadržel dech. Naprosto nelogicky, protože mrtvoly se ke mně obvykle dostanou dřív, než pokročí rozkladný proces a uvolní se charakteristický průvodní zápach.

Nešťastník přede mnou byl středního věku, ale člověk by mu hádal osmdesát. Desítky nocí, které prospal někde pod mostem, v průchodech a stokách, i laciný alkohol mu poznamenaly tvář. Obličej měl hustě protkaný pavučinou fialových nitek a vějířky namodralých vrásek. Vystupovaly na šedožlutém podkladu jako plastická mapa temných uliček a deštivých alejí, které ho přivedly až sem. Určitě takhle nevypadal vždycky. Nedokázal jsem však odhadnout, kdy naposledy mohl v něco doufat, než úplně ztratil naději. Zoufalý, nedůstojný konec.

Už s maskou a rukavicemi jsem se otřásl a dal se do práce. Mou povinností bylo formálně potvrdit absenci jakéhokoli náznaku dechu a pulzu. Nespatřil jsem ani při bližším ohledání stopy násilí, žádné zranění. Pokud ho zabily podmínky, v nichž žil, bude jeho smrt prohlášena za přirozenou. Samozřejmě, musí být provedena pitva, ale u případů jako tento bývala velmi zběžná..., mírně řečeno. I mrtví překračovali rozpočet.

Prohlížel jsem tělo, abych se ujistil, zda muž neměl nějaký nádor či zanedbaný zánět, ověřil jsem, že na pažích a stehnech nemá vpichy po injekční jehle. Nic neobvyklého jsem nenašel. Už už jsem chtěl odejít. Ještě jsem se zběžně podíval na hrudník. Všiml jsem si drobounké tmavé hlavičky.

Za normálních okolností bych něco takového asi nezaregistroval. Rozhodně by mě nenapadlo tečku zkoumat. Mohla to být bradavička, bezvýznamný stroupek, smítko. Ale to místo! Znaménko sedělo přesně v místě, kudy se v případě nutnosti dává intrakardiální injekce. Injekce do srdce.

Zíral jsem na svůj nález, jako bych ho mohl pohledem vymazat. Jenže zůstal. Hrudka byla mnohem menší než ta, kterou jsem viděl u Kingslyho. Jen umístění bylo naprosto shodné.

Se smíšenými pocity jsem se nad ní sklonil. Stále jsem nemohl určit, co to vlastně je. Nadechl jsem se, sundal obličejovou masku a zkusil skvrnku odfouknout v naději, že to přece jen bude zrnko prachu. Zůstala.

Mohla to být zaschlá špína, která se dá odstranit vlhkým smotkem vaty. Já jsem ale nechtěl něco pokazit a čekal jsem, až přijde Watts. Na obličeji i na krku jsem viděl jen vřídek a zralé nežity. Znovu jsem se vrátil k hrudi. Kůže těsně kolem tečky se ani nekrabatila, ani nebyla zanícená. Prohlédl jsem si hlavičku ze strany. Mohlo to být drobné znaménko, ale také něco jiného. Stále jsem si připadal divně. Co si vlastně namlouvám? Dlaní jsem stlačil chladný ztuhlý hrudník před sebou. Jestli se objeví krev jako u Kingslyho, pak...

Nic se nestalo.

Díky Bohu! Nechal jsem se oklamat obyčejným vřídkem. Ulehčeně jsem vydechl a uvědomil si, že jsem předtím opět zatajil dech. Byl jsem v pokušení ukončit celý problém sám a zjistit, jestli se tmavé zrnko dá smýt. Pokud by se opravdu ukázalo, že to byl stroupek, Bufort by mi nejspíš utrhl hlavu. Musím počkat na konečnou posmrtnou diagnózu. Jestli se něco najde, prohlédnou místo povolaní - nejdřív lupou, pak odeberou vzorky a prozkoumají je důkladně pod mikroskopem. Nechám to na Wattsovi. Za chvilku se vrátily pochybnosti. Budu ho zdržovat od vážné práce něčím tak triviálním... Je nesmysl, aby tulák z ulice byl zabit stejným způsobem jako Kingsly. Noční zážitek mi leží v hlavě a hledám souvislosti tam, kde nejsou.

Odložil jsem masku i rukavice, sebral se stolu jeden formulář úmrtního listu a vrátil se nahoru. Našel jsem si relativně klidné místo a začal vyplňovat příslušné kolonky. Na druhé stránce byly náčrtky lidského těla zepředu i zezadu. Nakreslil jsem malý bod vlevo u samého vrcholu hrudní kosti, nápadně zakroužkoval a doplnil šipku k vysvětlení na okraji listu. *Dr. Wattsovi: pigmentová léze na levé straně spojení hrudní kosti a mečovitého výběžku. Ověřit.* Po krátkém zaváhání jsem připsal otazník. Už teď jsem cítil horko ve tvářích - co teprve až se ukáže, že to byla jen drobná špína.

I když nadosah nikdo nebyl, z chodby sem po celou dobu doléhaly útržky hovoru.

„Na trojku, prosím."

„Hned."

„Nový příjem."

„Už si převzali ten infarkt na trojce?"

„Ještě ne. A streptokináza dochází."

„Pořád v normě?"

„Dá se říct. Tlak trochu klesl, ale nechala jsem kapačku."

Snažil jsem se soustředit na kolonky, které zredukovaly smrt člověka na několik poznámek a náčrtků, a nevšímat si okolního ruchu. Jenže jsem právě vyslechl, že máme pacienta se srdeční příhodou, navíc v nebezpečí šoku působením léků, které měly rozpustit vmetek v jeho tepnách.

„Koronární je na lince čtyři. Už nemají ani lůžko volné," dolehlo opět ke mně.

„Prosím?!"

Speciální oddělení pro pacienty se srdečním infarktem je plné.

„Přijela záchranka."

„Příjem!"

„Ventrikulární tachykardie na pětce!"

„Kruci!"

Porušení rytmu v srdečních komorách může mít za následek smrt. Dalšímu člověku hrozila zástava srdce.

„Devadesát devět! Pohotovost! Devadesát devět!" Prokrista, copak tohle je normální den?

Hodil jsem nevyplněný formulář na stůl a pospíchal za Popovitchem.

Srdce pacienta na lůžku pět se nakonec umoudřilo a on se pomalu dostával do normálu. Během jeho resuscitace se ovšem výrazně zhoršil stav muže na trojce. Zůstal bez dozoru, a zatímco nám dvě zbývající sestry pomáhaly o dvě lůžka dál, klesl mu tlak za stálého přísunu streptokinázy. Než se k němu sestra dostala, aby zjistila, co se stalo, a odpojila kapačku, byl evidentně v šoku.

Pokusili jsme se zvýšit tlak, aniž bychom namáhali jeho vyčerpané srdce, ale bezúspěšně. Mladému, bledému a vyděšenému kardiakovi, Donaldu Cummingsovi, nebylo dopřáno místo na normálním oddělení pro pacienty se srdeční příhodou. Teď potřeboval mnohem nákladnější ošetření na jednotce intenzivní péče, ale podle všeho tam, napojen na monitor, bude nějaký čas jen pomalu umírat. Cynik by jistě utrousil: Donald měl štěstí, že na intenzivní péči bylo k dispozici volné lůžko. Včera v noci zemřel muž, jehož jsme oživovali před dvěma dny.

Můj vztek na všechna „úsporná opatření" vystřídala hrůza a beznaděj, když jsem spatřil Cummingsovu ženu. Třásla se, strachy bez sebe, vedle manželovy postele, držela ho za ruku a něžně hladila po hlavě. Vrátil jsem se do kanceláře a bylo mi mizerně.

Moje sekretářka si právě odskočila pro kávu, ale jinak se očividně topila v práci.

Na stole jsem měl několik vzkazů. První potvrzoval účast většiny hlavních lékařů na schůzce, kterou jsem nechal svolat na dvanáctou. Druhý lístek mě upozorňoval, abych zavolal Bufortovi. Telefonoval mi nejspíš před chvílí, když jsme měli naspěch s Cummingsem. Chtěl se se mnou okamžitě setkat. Klidně mohl počkat. I reportéři. Všichni tři, kteří chtěli, abych po telefonu rozdával informace o Kingslyho smrti. Tyhle poznámky jsem roztrhal.

Ranní pošta už ležela vytříděná na stole. Většinou šlo o různé ohlasy na předchozí schůze, pozvánky na nové a několik víceméně bláznivých stížností. Obvyklá dávka, bohužel ještě méně lákavá než schůzka s Bufortem.

Pohled mi sklouzl na kartotéku. Před dvaceti lety jsem si zvolil pohotovost. Přitahovala mě vidina okamžitých, vysoce rizikových zásahů. Výraz *vzkříšení mrtvých* zde nabýval konkrétní podoby. Těšilo mě bojovat v první linii. Pohotovost nabízela i osvobození od škrobené strnulosti ostatních oborů. Byli jsme mladí a nadšení, plní síly. Stačilo odpracovat pár služeb a ve volnu jsme se sebrali a vyjeli společně třeba na rockový koncert. Když jsme si plnili dobře své povinnosti, vedení nemocnice nás nechávalo na pokoji.

Teď je všechno jinak. Lékařské fakulty nabírají lidi z různého prostředí, vládne relativně větší volnost. Přibývá žen. Další téměř výhradně mužská pevnost tak padla. Do zdánlivě sterilní a striktní oblasti pronikají nové proudy, myšlenky ovlivněné uměním. Věda zaznamenala obrovský skok. Ze mě se mezitím stal uznávaný primář oddělení, bylo mi osmačtyřicet a momentálně jsem se cítil unavený při pohledu na spisy, v nichž pomalu bledly zápisy ze schůzí. Sedm let řečnění. Byla k něčemu? S odstupem času nabývám dojmu, že všechno jsou vždycky jen kompromisy, ústupky a omezení. Tolikrát jsem zvažoval možnost vynechat naše porady úplně. Spousta planého tlachání. Jenže pokaždé mě donutí vědomí, že mohu zmírnit škodu, která hrozí shora. Dnes ráno jsem neuspěl. Donald Cummings, jenž musel obejít svého lékaře, aby se dostal do nemocnice, doplatil na úsporná opatření našich nadřízených. Realita dneška byla velmi vzdálená představám, které jsem měl o budoucnosti v letech, kdy dlouhovlasé děti květin oslavovaly Beatles a svět měl růžový nádech mládí.

Probral jsem se a sáhl po sluchátku. Chtěl jsem zavolat Bufortovi a mít jednu povinnost za sebou. V témže okamžiku se ozvalo krátké rozhodné zaklepání. Vešel sám velký detektiv a v patách za ním dva uniformovaní policisté.

„Pane Garnete," spustil bez ti vodu, „chci zápisy ze schůzí oddělení a osobní listy vás i vašich lidí. Hned prosím!"

Jako by praštil dřevěnou palicí do stolu. Nebo spíš mě po zádech.

„Co tam..." začal jsem rozčíleně.

„Slyšel jste mě správně," řekl úsečně. „Zápisy ze schůzí a osobní záznamy."

Přistoupil blíž, dělil nás jen pracovní stůl. Vstal jsem. Policisté si stoupli každý na jednu stranu stolu, jako bych jim chtěl utéct.

„Co to děláte?" Přejel jsem pohledem obě uniformy a nakonec Buforta. Dlaně opřel o stůl, mírně se ke mně naklonil a pobídl mě: „No?" A upřeně se na mě zadíval.

Chvilku trvalo, než jsem si srovnal myšlenky a zmohl se na odpověď.

„Zápisy pohotovostního jsou nahoře a všechny ostatní záznamy mám tady. Můžete si je vyzvednout." Proč mu je Kingslyho asistentka jednoduše nedala sama?

Bufort se na mě upřeně zadíval.

Rychle jsem pokračoval: „Osobní záznamy jsou přísně důvěrné. Obsahují mimo jiné i připomínky k práci lékařů. Závěry ze všech pohovorů, disciplinárních řízení, hodnocení sporných léčebných postupů..., pokud se něco takového vyskytne. Každá nemocnice si své údaje chrání. Nemohu vám je vydat bez souhlasu našich zaměstnanců. Potřebuji od vás formální písemnou žádost, na každý spis zvlášť. Bohužel, máme své předpisy. Nemůžete jen tak přijít a listovat v materiálech celého oddělení."

„Odmítáte spolupráci?" Nepřestával mě pozorovat. Ani nemrkl.

„Sám víte, že takhle postupovat musím," namítl jsem, už trochu nervózní. Snaží se mě zastrašit?

Neřekl na to ani slovo. Z jeho obličeje se nedalo vyčíst naprosto nic - vztek, zklamání, nesouhlas... Nehybný jako maska. Pronikavý pohled černých očí mě ale jasně varoval, že hladina adrenalinu vyskočila prudce nad normál. Cítil jsem v žaludku kámen.

„Jednu složku mi určitě smíte vydat hned."

Nepochopil jsem okamžitě. „Kterou?"

„Vaši."

Možná jsem se přeslechl. Mluvil tiše, něco v jeho hlase mě znepokojovalo. „Prosím?"

„Mohl byste mi dát své osobní listy," zopakoval. Tón jeho řeči se nezměnil, ale neušlo mi, že maličko zrudl ve tváři.

Projela mnou ledová vlna. Než jsem se vzpamatoval a stačil nějak zareagovat, beze slova se otočil a následován oběma uniformovanými muži odešel.

Chvíli jsem stál u stolu jako opařený a pokoušel se vstřebat, co se stalo. Museli mu říci, že jakékoli zápisy ze schůzí dostane okamžitě i bez mého svolení. A určitě věděl, že nemůže takhle získat osobní záznamy lidí na oddělení.

Potom jsem pochopil. Nešlo mu o zápisy ze schůzí nebo karty mých podřízených. Chtěl mě, moje reakce. Zkoušel mě. Zajímalo ho, jak se zachovám, až mě požádá o materiály. Znovu mě zamrazilo. Jaký měl důvod? Proč? Co se o mně mohl dozvěděl, že se rozhodl přijít za mnou? Vybavil jsem si jeho pohled a nebyl jsem o nic klidnější.

Hlas reproduktoru přetrhl mé úvahy.

„Devadesát devět, pohotovost! Devadesát devět!"

Rozběhl jsem se ke dveřím, když se vzápětí ozvalo: „Zrušte pohotovost!"

Zvolnil jsem tempo, ale stále ještě rychlým krokem jsem mířil na oddělení. Susanne mi už vyšla vstříc a mávala rukama, abych nespěchal. Nečekala ani na otázku a hned vysvětlovala: „Muž z úklidové čety narazil na toho mrtvého, kterého jste nechal na céčku."

„Já?"

„Ano. Úklid má čerstvě za sebou kurz první pomoci. Chlapík viděl nehybné tělo, zavolal devadesát devět a začal toho nebožtíka rozdýchávat."

„Mrtvolu??"

„Vždyť to znáte. Laik. Neodhadnou, jak dlouho je někdo mrtvý. Mají vštípeno nepřestávat, dokud jim to někdo kvalifikovaný neschválí."

„Kde je teď?"

„Na WC. Zvrací. Tělo vezou dolů do márnice." Podala mi opět štos papírů, od nichž jsem ráno odešel. „A vy proboha už konečně vyřiďte tohle. Hlavně úmrtní list, ať nám ho sem nepošlou znovu."

Podepsal jsem formulář, ale znovu jsem zaváhal a prohlédl si náčrtek, v němž jsem předtím zakroužkoval místo s černou tečkou.

Jestli se dostane k Bufortovi, určitě soustředí pozornost na mou osobu ještě víc než předtím. Co si pomyslí? Ze předkládám falešné stopy, abych odvedl pozornost patologa? Od čeho ale? Kdyby to šlo, nejraději bych v tu chvíli zápis vymazal a nechal Wattse, aby se podíval první. Také jsem zvažoval, jestli mám dopsat poznámku o pokusu mrtvého oživovat. Lékař nebo sestra by se nikdy takto nezachovali; sám jsem si jen stěží dokázal představit, že někdo, má-li za sebou kurz PP, nerozezná mrtvolu. Počítal s tím vrah? Byl si jistý, že až se najde Kingslyho tělo, nikoho nenapadne provádět resuscitaci? Zkušený doktor by na první pohled věděl, která bije, a v žádném případě by netratil čas oživováním nebožtíka. Vrah nemohl předpokládat, že Kingslyho najde někdo z úklidové čety. A odhalí tak příčinu smrti...

5

Watts se na mě zamračil. „Earle, proč nenecháš vyšetřování placeným detektivům?" S pitvou Kingslyho musel počkat, až se vrátí odborníci z oddělení soudního lékařství, kteří už tělo prohlédli, odebrali některé vzorky a odešli konzultovat se soudním ohledavačem. Wattsovi se nakupila spousta běžné práce a do toho jsem se objevil já. Nemohl jsem mu mít za zlé, že mě nevítal s otevřenou náručí. Navíc jsem ho svým nálezem připravil o další čas. Také mě nečekal; nezavolal jsem, protože se mi podařilo narychlo vyšetřit půlhodinku před začátkem schůzky s šéfy oddělení. Rychle jsem pospíchal do suterénu, kde se rozkládalo Wattsovo panství. Zadní schodiště ústilo do spleti chodeb, z nichž některé vedly na přilehlý hřbitov. Tady odvážlivci na úsvitu století vykopávali těla, která později skončila na pitevním stole. Pro mnohé to byl jistě výnosný obchod: pětadvacet dolarů na ruku, žádné otázky. Celá generace laskavých a usměvavých rodinných lékařů se zdokonalovala díky takové chmurné praxi.

„Prosím tě, odpověz mi na jedno. Co bys uvedl jako příčinu Kingslyho smrti, kdyby mu ty ženy nezačaly dávat první pomoc? Jehla by zůstala uvnitř. Hledal bys stopu po vpichu? I když byl skoro nahý, napadlo by tě něco takového?"

Čekal jsem, jak se zatváří a co mi řekne.

„No tak, Roberte, co by sis pomyslel? Kingsly skoro nahý, táhl z něj alkohol... mrtvý?" páčil jsem z něj odpověď.

Znovu chvíli vyčkával, než přistoupil na mé co kdyby.

„Nakonec," a znovu následovalo ticho, byl slyšet jen náš dech, „já - a nejspíš každý jiný tady v nemocnici - bych si řekl, že dopadl tak, jak se dalo čekat. Upil se a u..., no, přinejmenším se snažil nějakou dostat, ale zkolaboval. Podle toho, co jsem o něm kdy slyšel, tu nikoho jakživ neznásilnil."

„A co by sis pomyslel o šatech? Nečekal bys, že budou někde poblíž? A překvapilo by tě vůbec, že byl svlečený?"

„Kdybychom nevěděli, že ho někdo zabil?" Znovu se na minutku zamyslel a potom pomalu odpověděl na poslední otázku: „Ne, asi ne. Ochranka se zmiňovala, že ho párkrát potkali napůl nahého. Nepřekvapilo by mě vidět ho úplně bez šatů, asi ne. Žádná z těch, o které se někdy pokusil, se tím druhý den nechlubila."

Watts přemýšlel dál. „Možná bych se podivil, ale opravdu ne moc. A rozhodně bych za tím neviděl nic vážného. Pustil bych to nejspíš z hlavy. Asi bych si řekl, že si chtěl užít a udělalo se mu zle, infarkt, odhadoval bych. Pokusil se dojít do své kanceláře a skonal."

„A ten termostat naplno? To by se ti nezdálo podezřelé?"

„No, snad ani ne, pokud bych předtím nenašel něco zvláštního. Normálně bych si řekl, bylo mu zle, nahý, třásl se zimou, tak si pustil topení nadoraz. A pak - zástava."

„Takže, kdybychom uvažovali tak, jak říkáš, a kdyby ho nechtěly uklízečky rozdýchat, jehla by zůstala uvnitř a nikoho by nenapadlo pátrat po nějaké neobvyklé příčině. Mám pravdu?"

„Určitě. Vzpomeň na ráno, jak se Hurst snažil najít vysvětlení přijatelné pro veřejnost, aby neutrpěla pověst nemocnice. Jistě by to viděl jako přirozenou smrt a my bychom s ním pravděpodobně souhlasili."

„Vtip je v tom pokusit se uvažovat ne jako Hurst, ale jako vrah. Ten člověk musí znát dobře prostředí nemocnice. Bral jako samozřejmost naše reakce, tedy znal Kingslyho. Resuscitace je pro něj asi taky rutinní záležitost. Počítal s tím, že nikdo nebude oživovat mrtvého..., nepředpokládal iniciativu náhodného laika. Byl si jist, že smrt nevyvolá za daných okolností velký rozruch."

Watts se na mě pochybovačně zahleděl.

„Neříkej, že ne. Měl reálnou šanci, že mu to projde," pokračoval jsem přesvědčivě. „I tobě by to připadalo jako ne úplně běžná, ale přece jen přirozená smrt."

„Dobře, dobře, Sherlocku. Vrah se vyzná v nemocnici, umí poskytnout první pomoc, zná základní oživovací techniky. Možná je to

jeden z nás. Takže v podezření jsou desítky doktorů, stovky sester a členů technického personálu vyškoleného v kurzech PP."

Já už jsem si v duchu tuto skupinu zúžil, ale potřeboval jsem jistotu - potvrzení skutečné příčiny Kingslyho smrti. Pokud by se našlo, co jsem očekával, budu mít daleko větší nepříjemnosti s Bufortem.

„No jo," zamumlal jsem neutrálně a vstal. „Mimochodem, přivezli mi dalšího nebožáka z ulice. Prohlédl jsem tělo a našel drobnou hrudku vlevo na úrovni spoje hrudní kosti a mečovitého výběžku. Jako u Kingslyho."

„Cože?!"

„Uklidni se, nejspíš to bude jenom znaménko, možná dokonce nějaká stará špína, nic jsem s tím nedělal. Jenom to místo... Asi přeháním, to ta noc. Víš, označil jsem to v protokolu. Můžeš se na to podívat?"

„Earle, sakra! Ty přece nepotřebuješ nějakého zatraceného patologa, aby se podíval na nějakou všivou bradavici, ať už je kčertu kdekoli!" vybuchl najednou. Pěkně jsem se lekl, když začal klít.

„Promiň, nezlob se, Roberte. Jenom jsem si chtěl být stoprocentně jistý. Asi jsem příliš horlivý. Zapomeň na to."

Watts se nadechl. „Omlouvám se, Earle. Zřejmě je toho na mě moc. Neměl jsem na tebe tak hulákat. Jenže už jsem po krk v práci. A poslední, co mi chybělo, je chlápek s tvými zkušenostmi, posedlý představou, že všechny uhry jsou stopy po jehle." Usmál se a dodal: „Všichni si potřebujeme trochu oddechnout a dělat zase to, nač jsme zvyklí. A mysli na koně, ne na zebry." To bylo naše staré rčení z dob studia. Přidržet se reality, zvážit fakta a nenechat se příliš unášet fantazií.

Zakřenil jsem se na něj a připadal si jako školák. „Díky, Roberte." Rychle jsem zmizel do bludiště chodeb, které se různě křižovaly vně pitevny.

Tohle místo by určitě obstálo i ve starším hororu. Odkudsi odkapávala voda, do vlhkého ticha se ozývaly pravidelné zvuky. Nad hlavou se táhly trubky a izolované kabely elektrického rozvodu. Na

mnoha místech se usadila plíseň nebo je obetkávaly pavučiny. Šesti a osminohé havěti se tu díky Wattsovu pitevnímu stolu jistě daří dobře.

Sem odváželi sanitáři těla určená k pitvě. Teď stály v uličce dva vozíky. Uvědomil jsem si, že na jednom asi leží můj tulák, ale nešel jsem blíž. Watts ho nejspíš do statistiky zanese jako další oběť pouličního živoření a moje poznámka zmizí zároveň s protokolem mezi ostatními písemnostmi v policích. Zatím jsem se Buforta nemusel bát.

Na konci každé chodby bylo na stropě a zdech spoře roztroušeno několik jednoduše krytých žárovek. Mléčné pološero upozorňovalo na křižovatku tunelů nebo patu schodiště. Vydechl jsem úlevou, když jsem se znovu octl zpátky na oddělení, uprostřed obvyklého chaosu, obklopen známými hlasy.

V kanceláři se mi podařilo zastihnout svoji sekretářku. S náručí papírů byla právě na odchodu.

„Ale, Carole Lamontová," pronesl jsem lehkým tónem. Podržel jsem jí dveře, aby mohla projít. Usmála se.

„Jsem ráda, že vás také někdy vidím." Někdy jsme se nesetkali téměř celý den a v kontaktu jsme zůstávali jen díky vzkazům na stole. Mnohé, narychlo naškrábnuté těsnopisem, svědčily o dlouhé spolupráci. Nikdo jiný by z poznámek moc nevyčetl. „Jsem za minutku zpátky," slíbila. „Musím s vámi mluvit, neutečte."

Carole Lamontová zajišťovala hladký chod mého oddělení. Postupně si vzala na starost rozvrhy lékařů, sester i administrativu. Mohl jsem tak v klidu vyučovat, věnovat se pacientům a dohlížet na úroveň léčby. Carole pro mě byla zkrátka nepostradatelná.

Spravovat pohotovost znamená především umět jednat s lidmi. Musíte vědět, kdy koho pohladit, popohnat nebo trochu přitlačit ke zdi. Právě Carole znala všechna tajemství zaměstnanců mého oddělení. Po kouscích skládala jejich příběhy jako puzzle, když spolu procházeli harmonogramy. Dělili se o štěstí i o problémy. Svěřovali se jí zamilovaní, dozvěděla se, které manželství se rozpadlo, měla přehled, čí dítě onemocnělo. Dovedla člověka vyslechnout, ale nikdy jeho důvěry nezneužila. I zdánlivá drobnost totiž někdy může zkomplikovat život a mít za následek zhoršení péče o pacienta.

Sledovali jsme tedy bedlivě, kdo chtěl delší volno - nebo naopak žádné - a proč. S ohledem na důvody, které sdělovali Carole, jsem se potom rozhodoval, jak rozdělit úkoly.

„Už to víte?" zeptal jsem se, když se znovu objevila ve dveřích.

„Zrušení lůžek? Ano, to jsem slyšela. A o Kingslym... něco. Je pravda, co se říká?"

„A co?"

Ztišila hlas. „Zabil ho někdo?" Tamtamy přece jen fungovaly.

„Nejspíš ano, bohužel."

„Jak?"

Po Bufortově druhé návštěvě jsem nepociťoval žádné výčitky, že poruším jeho nařízení o případu mlčet. Tak jako tak, i bez mého přičinění, se už zvěst o Kingslyho smrti stačila mezi personálem roznést.

Řekl jsem Carole, co jsem věděl, kromě scény s osobními záznamy. Nechtěl jsem jí přidělávat starosti o mou osobu.

Dali jsme se do práce. Ačkoli většina vedoucích oddělení přislíbila účast, někteří lékaři si stěžovali, že jsem schůzi svolal moc narychlo. Něco mě napadlo.

„Než odejdete na oběd, Carole, mohla byste je poslat do hlavní učebny? Chci, aby museli projít tou přecpanou chodbou a viděli, v jakých podmínkách fungujeme."

Usmála se. Oba jsme věděli, že si tím ušetřím spoustu slov. Také jsem doufal, že je snáze získám pro svůj nápad.

Mýlil jsem se. Když jsem vyložil svůj plán, dobré tři čtvrtiny přítomných mě označily za blázna.

„Kolego Garnete, nemůžete přece zavřít pohotovost!" prohlásil Arnold Pinter, nově jmenovaný a nejistý vedoucí interny. Obvykle se hrbil; teď seděl zpříma a nervózně se rozhlížel kolem stolu. Lidé se polohlasně dohadovali, mnozí pokyvovali hlavou, ale ne všichni byli tak rychlí s úsudkem. Arnolda zřejmě jejich nejednotnost zaskočila. „Nebo snad ano? Smí?"

„Já nevím, ale možná by měl," ozval se Sean Carrington. Stál v čele chirurgie. Na schůzi přišel přímo ze sálu; ještě v zeleném

operačním úboru. Zadíval se na Arnolda přes obroučky svých chirurgických brýlí, které používal při provádění složitých zákroků.

„Nemůžeme zastavit příjem akutních případů!" vykřikl Hector Saswald a jako vždy čekal na souhlas ostatních. Tentokrát ale marně. „Chci to dát do zápisu," domáhal se a namířil ukazovák proti mně: „Uzavřít oddělení je nereálné."

„Jednáme bez zápisu, Sasi."

Vypadal, že ho tohle opatření ranilo daleko víc než vyřazená pohotovost.

„O co se vlastně snažíte?" oslovil mě šéf geriatrie; muž bez špetky humoru, zato vynikající při stanovení úrovně mentálních schopností přestárlých pacientů. Mračil se a zřejmě odhadoval, jaký plán lze ode mne očekávat.

„Podívejte," začal jsem vysvětlovat, „všichni víme, že rušení lůžek je nesmysl. Nebezpečný nesmysl. Před chvílí mi pod rukama málem zemřel pacient se zástavou srdce - jen proto, že suplujeme intenzivní péči, která je plná. Rozhodně nechci, aby se něco takového opakovalo! A proč se omezují počty lůžek? Kvůli těm zatraceným idiotům nahoře. Nedokážou si spočítat náklady na provoz auta, natož vypracovat rozpočet nemocnice. Nechám provést hloubkovou kontrolu hospodaření v tomhle blázinci a donutím ty šašky ve výboru, aby odstoupili."

„K tomu nejsi kompetentní!" vykřikl znovu Arnold. V polovině věty se mu zlomil hlas. Děsila ho představa, že někdo kritizuje vedení.

„Arnolde," ovládal jsem se ze všech sil, abych mluvil normálním hlasem, „jedním ze skutečných problémů je tvé oddělení. Přijímáte samoplátce a hýčkáte si je co nejdéle, protože vám to vcelku bez velké námahy vynáší. A sestry nereptají: těžší případy zůstanou na pohotovosti, takže mají méně starostí." Taková praxe nebyla považovaná za podvod ani se nestávala předmětem revize. Existovala na jednotce, kde stál v čele slabý vedoucí.

Začal se samozřejmě okamžitě bránit, ale Sean se k němu naklonil přes stůl a zarazil ho.

„A co víc, Arnolde," zahřměl, „ty klidně dovolíš, aby další pacienti okupovali má lůžka na chirurgii, a mně nezbývá než zastavit příjem z pohotovosti."

Pinter se zalekl, tím spíš, že jsme měli pravdu. Váhavě dosedl na židli, malá vyděšená šedá myš se stíny jestřábů nad hlavou. Začal se kroutit.

„Seane, mnohokrát jsem ti říkal, že nemám lidi. Loni mi odešlo deset specialistů a snížili mi počet rezidentů. Nestíháme brát pacienty rychleji. A bude to ještě horší."

Arnold byl mistrem v naříkání. Možná doufal, že po něm nebudeme chtít žádné závažné rozhodnutí, když nasadí patřičně žalostný výraz.

Tentokrát se mýlil. Sean nelítostně pokračoval.

„Prohlédni si statistiku. Přijímáš daleko víc zápalů plic a necháváš je na oddělení déle, když jde o lidi, kteří si připlácejí."

Arnold trochu pobledl. Nic neřekl, ale z výrazu bylo jasné, co si myslí: copak si nezasloužíme pár dolarů navíc? Pokrčil jen rameny, rozhlédl se po ostatních a obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Co tedy chceš, Seane?"

„Abys, milý Arnolde, přestal dělat z nemocnice soukromé sanatorium."

Pinter se na něj vztekle podíval. Vyskočil ze židle. Oba rozčílení, nakláněli se přes stůl proti sobě. Rozložitý Sean vypadal jako zápasník. Naštěstí se z reproduktoru na zdi ozvalo volání:

„Doktor Carrington okamžitě na sál!"

Sean se na Arnolda ušklíbl a beze slova odešel.

Arnold se pomalu vzpamatoval a znovu se posadil. V mnoha obličejích kolem sebe jsem četl nesouhlas. Povzdechl jsem si a řekl: „Nemusíte dělat nic. Bylo by sice lepší mít vaši podporu, ale dnes odpoledne promluvím s lékaři a oni se rozhodnou. Hlavní tíha leží na nás - my zavřeme oddělení. Obnovíme příjem pacientů jedině tehdy, až Hurst zruší svůj zákaz a objedná audit." Cítil jsem únavu při představě, že zůstaneme sami a budeme kdoví jak dlouho muset čelit nátlaku z různých stran. S diplomacií jsem nepočítal.

„Je to naprosto jednoduché. Zkrátka zavíráme pohotovost. Toto můžete chápat jako formální oznámení. Nesešli jsme se, abychom se dohadovali."

Nebylo o čem diskutovat. Arnold už své pocity ventiloval, jiní vzali má slova jako fakt. Někteří si oddechli, že neponesou odpovědnost. O Kingslym nepadla ani zmínka. Řeči o vraždě se zatím šířily jen v nižších sférách a k vedoucím oddělení nejspíš ještě nepronikly. Když se lékaři zvedali k odchodu, napadlo mě, zda by někdo z nich mohl být vrah. Každý z přítomných znal nemocnici, ale to nic neznamenalo. Pracuje tu pár stovek dalších lidí. Jestli ale Watts najde, čeho jsem se obával, pak se okruh podezřelých zúží asi na třicet lidí.

Znovu jsem si vzpomněl na Fernandeze. Tak divně se předtím tvářil. Nechápal jsem proč. Nemusel sem chodit, dopoledne Carole řekl, že se ho Hurstovo opatření nijak moc nedotkne.

„Podpoříte nás, Seane?"

Byly dvě hodiny. Seděli jsme na chirurgii v prostoru vymezeném pro lékaře a srkali kávu. Měl chvíli čas, než půjde znovu na sál. Odpočíval pohodlně usazený na pohovce. Měl na sobě zelený chirurgický plášť a rouška mu volně visela na hrudi. Teprve před chvilkou skončil zákrok, k němuž ho odvolali během schůze.

„Asi ano," odpověděl zamyšleně. „Pár lidí se bude starat, nakolik to ovlivní jejich příjmy, ale žádné jiné rozumné řešení nevidím. Hurstovo opatření by je nakonec stálo mnohem víc."

Dobrou polovinu operací potřebovali pacienti z pohotovosti. Když zastavíme příjem, omezený počet zákroků se odrazí na výplatách. Pár lékařů v naší blízkosti zbystřilo pozornost.

„Já jdu samozřejmě s tebou," ujistil mě Sean, „a promluvím s ostatními." Protáhl se a naklonil blíž. Šeptem se zeptal: „Co je pravdy na tom, že Kingslyho zabili?"

„Jaks na to přišel?"

„Je toho plný špitál. Klepy, dohady, policie se začíná vyptávat... Jak to, žes mi nic neřekl?"

„Jejich opatření. Zakázali mi mluvit."

„No, teď už to není tajemství, tak se nemusíš bát otevřít pusu."

Dolili jsme si kávu a já mu prozradil, co jsem věděl. Opět jsem ale vynechal epizodu s Bufortem. Nenapadlo mě, proč si vybral právě mě, a nestál jsem o zbytečnou popularitu v kuloárech. Když jsem skončil, objevila se sestra a zavolala na šedovlasou ženu v chirurgickém plášti.

„Paní Saundersonová, vaše pacientka je připravena."

„Rhoebe Saundersonová? Ta gynekoložka, Seane?" zeptal jsem se, když odcházela.

„Hmm."

„Myslel jsem, že už je v důchodu. Nenechala praxe před pár lety?"

Zavrtěl hlavou. „Pracovala pět roků někde ve východní části Buffala, ale ne na chirurgii. Potom se vrátila."

„A pořád dokáže dobře operovat?"

„Pochopitelně."

„Po pěti letech?"

„Přesně tak. Musela toho spoustu dohnat, všechny novinky z endokrinologie, léčiva, nástroje. Ale přes všechno: jak jsi jednou chirurg a umíš operovat, je to jako ježdění na kole - technika ti zůstane."

Sestra přišla znovu. Tentokrát sháněla Seana.

„Víš," otočil se ke mně ještě na odchodu, „vsadil bych se, že i Hurst se ještě umí ohánět skalpelem."

Schůzka o páté se zaměstnanci mého oddělení byla stručná. Během čtvrt hodiny téměř jednohlasně souhlasili s uzavřením pohotovosti na čtyřiadvacet hodin, pokud vedení nemocnice okamžitě nestáhne své omezení počtu lůžek. Navrhl jsem, že bychom na naši situaci mohli upozornit i prostřednictvím tisku. Jasně by vyšlo najevo, že odpovědnost padá na hlavy vedení a vzniklá krize je následkem jejich podivného postupu. Také bychom měli vyzvat lidi, aby v případě nutnosti použili jiná pohotovostní zařízení. Řekl jsem, že si přesné znění ještě promyslím a definitivně se dohodneme příští

den. Slíbil jsem, že připravím okolní nemocnice na zvýšený počet příjmů. Doufal jsem, že mě pochopí a nepostaví se proti. Někdo nakonec musí zasáhnout! Uvědomím i záchrannou službu, aby posádky s naší akcí počítaly.

Mladí lékaři z mého oddělení se zpočátku netvářili nijak nadšeně. Nemohli se zaštítit kariérou jako starší kolegové a neměli ani jejich finanční jistoty, takže se svými hlasy váhali. Báli se riskovat ztrátu místa.

„Vy to tu můžete zabalit a do zítřka najdete nové zaměstnání," řekl jeden. „Jenže my takovou možnost nemáme."

Vyložil jsem jim, jaká je praxe nahoře v oddělení Arnolda Pintera. „Počítejte!" pobídl jsem je. „V průměru přijmeme pětadvacet platících pacientů denně. Všichni tady nemusí nutně zůstat. A i kdyby - necháváme si je tu o dva dny déle než ostatní lidi se stejnou diagnózou. To máme padesát míst. Dvakrát pětadvacet. Kdybychom přitlačili internu ke zdi, Hurst by mohl bez problémů škrtnout padesát míst. Nikde by nechyběla. A to je jen jedno oddělení. Zkraťme dobu léčení na nezbytnou délku; my budeme mít dost postelí a on své peníze."

Teprve když jsem mluvil nahlas, napadlo mě, jak je to logické. Proč to neudělal Hurst sám? Možná by to trvalo o něco déle, ale zas by nezpůsobil nával a zmatek jako teď. A jestli jsem našel způsob, jak ušetřit bez vážných následků, určitě si to dokázal spočítat i on sám. Hurst nebyl hlupák. Tak proč ten spěch? Co bylo tak naléhavé, že riskoval bezpečnost pacientů? A když je to natolik důležité, jak dlouho bude vzdorovat?

Zdálo se, že jsem nakonec všechny přítomné přesvědčil. Diskutovali spolu a všiml jsem si, že mnozí souhlasně přikyvovali. Zahlédl jsem Kradica. Vypadal nervózně. Měl očividně jiný názor, ale nahlas neřekl nic. Jestlipak se už dozvěděl, jak jsem zuřil, když ráno odešel tak brzy?

V tu chvíli vstoupila do místnosti Jonesová. Vysoká; kolem třiceti let. Měla na sobě zelenou teplákovou soupravu, rudé vlasy stažené do ohonu. Roztomilá - než jste ji poznali blíž. Zamumlala cosi o dopravní špičce a posadila se. Podle jejích červených tváří jsem spíš

usoudil, že si šla nejdřív zaběhat a potom teprve spěchala na schůzku. Nestál jsem o další dohadování a ignoroval ji.

„Nějaké další připomínky?" rozhlédl jsem se kolem.

Nikdo se neozval. Nechal jsem o návrhu hlasovat. Tajně, na papírcích. Jediný hlas byl proti. (Kradic?) Jeden člověk nehlasoval. (Jonesová?) Ostatní souhlasili se zavřením pohotovosti.

Než jsem mohl skončit, objevily se dotazy na Kingslyho smrt. Většině se už donesly zvěsti o vraždě, ale příčina zůstala utajena. Všichni věděli, že jsem byl v noci v Kingslyho kanceláři, a rádi by slyšeli podrobnosti. Při vysvětlování, že mi policie zakázala o případu mluvit, mě málem vypískali.

Rozcházeli jsme se a já zahlédl, jak Popovitch vzal Kradica za loket, něco mu pošeptal a zmizel. Kradic zachytil můj pohled, sklopil oči a vyšoural se ze dveří. Pochopitelně jsem nezaslechl, co mu Popovitch pověděl. Jeho chování ale napovídalo, že se příští ranní vizity určitě zúčastní.

Pak jsem se přes stůl podíval na Jonesovou a vrátil se mi nepříjemný pocit z rána. Váhal jsem, jestli ji mám oslovit, anebo dál přehlížet. Musel jsem mít velmi přísný výraz. Jednu chvilku se otočila mým směrem a přísahal bych, že zbledla.

Pager se vzkazem od Hursta se ozval v pět dvacet. Úctyhodná rychlost. Zvedl jsem telefon na Carolině stole.

„Co to děláte?" zavřískal na mě bez zbytečných formalit. Carole potlačila smích. Dokonale jsme rozuměli oba.

„Přesně to, o čem jste se doslechl." Snažil jsem se mluvit do mikrofonu a zároveň držet sluchátko co nejdál od ucha. Moc to nepomohlo.

„Všem dám výpověď! Okamžitě!"

Na druhé straně drátu byl nepochybně skvělý taktik.

„Už jsme vás předešli," ujistil jsem ho a potom rychle zavěsil..., než nám s Carole vytryskly smíchem slzy.

Zaskočil jsem za Wattsem, abych si přečetl koncept Kingslyho úmrtního listu. Zastihl jsem ho ještě u stolu. Stále v pracovním se

skláněl nad čerstvě otevřeným tělem, z něhož trčelo několik zlomených jehel. I tady v pitevně to byl velmi zvláštní a nepříjemný pohled. Watts si mě nevšiml, byl příliš zabraný do práce.

„Doufám, že nám tyhle jehly nezaúčtuješ," ohlásil jsem svůj příchod. Ze zvyku jsem si s sebou vzal roušku, ale protože jsem nepředpokládal žádnou práci, chyběly mi rukavice.

„Podívej se. Prostě to nejde," začal Watts vysvětlovat. „Ty jehly se nedají použít jako dýka. A mrkni sem." Chystal se mi ukázat něco v Kingslyho vnitřnostech, když nás přerušilo krátké zaklepání. Ve dveřích se objevili Bufort s Rileym.

„A, pojďte dál, pánové," vítal je Watts společenským tónem, jako by přišli na nedělní oběd. „Vezměte si roušky, jsou tamhle v zásuvce, a posaďte se. Právě jsem se chystal seznámit kolegu Garneta s výsledkem pitvy." Určitě je sem pozval, aby mohl se zadostiučiněním prezentovat své výjimečné schopnosti.

Já naopak pocítil ještě větší nenávist k Bufortovi. Měl jsem neodolatelné nutkání přimět ho, aby mi vysvětlil své chování odpoledne v kanceláři. Přemohl jsem se, ale díval jsem se na něj asi dost vztekle. Nijak ho to ovšem neznepokojovalo. Zato Riley malinko pokývl hlavou a usmál se na mě. Pak se zatvářil poněkud záhadně. Docela rád bych věděl, co se událo předtím, než se tu objevili.

Oba detektivové si přitáhli volné židličky. Usadili se dál od stolu, ale tak, aby jim z Wattsova výkladu nic neušlo. Pohled na Kingslyho vnitřní partie jim nedělal potíže. Watts na úvod pronesl krátký komentář, jak se obě profese navzájem podobají: patolog i kriminalista se pokoušejí rozluštit tajemství smrti. Ukázal na řadu skleněných válců, v nichž byly v průzračné tekutině uloženy kusy různých tkání, pravděpodobně z Kingslyho orgánů.

Nevydržel přitom stát na místě. Přecházel po pitevně a mluvil.

„Než jste přišli, chystal jsem se právě doktoru Garnetovi vysvětlit, že musíme zodpovědět spoustu otázek. Zaprvé: smrtící zbraní byla opravdu chirurgická jehla v srdci. Ale nedostane se tam snadno."

Podal Bufortovi nepoužitou jehlu asi třicet centimetrů dlouhou; lesklou a ostrou, ale velmi tenkou.

„Když učíme naše rezidenty," pokračoval Watts, „všichni zkoušejí držet jehlu za konec. Pak najdou vhodné místo a přitlačí. Kdybychom je nezarazili, jehla se ohne a zlomí. Možná by vám kolega Garnet mohl demonstrovat správný postup."

S pocitem kouzelníkova asistenta a vědomím, že nesmím Wattsovi pokazit výstup, jsem vklouzl do zeleného chirurgického pláště a natáhl si rukavice. Uchopil jsem jehlu a přistoupil z pravé strany ke stolu s Kingslyho ostatky. Levičkou jsem přidržel jehlu pár centimetrů od špičky a zbytek zpevnil pravou. Pomalu, ale s jistotou a přesně jsem vbodl hrot do místa, kde končila Kingslyho hrudní kost, a zatlačil směrem pod levé rameno. Tenký kov lehce projel do hloubky, kde bývalo srdce, než je Watts vyňal.

„Ať to udělal kdokoli, musel použít stejné techniky. To znamená, že si Kingsly musel lehnout na podlahu, případně vestoje spolupracovat. Anebo už byl mrtvý," vysvětloval Watts. „A teď se podívejte na tohle."

Otočil se a z police za sebou sundal široký skleněný válec. Vytáhl uzávěr. Směrem ke mně dopadlo několik kapek formaldehydu a pár jemných kousíčků bůhví čeho. Watts opatrně vylovil hrudku masa velikosti pěkného lilku: Kingslyho srdce. Ukázal detektivům pravou a levou komoru a dlouhý tenký ostrý kovový drát, který trčel ven ze svalu. „Tudy sem pronikla jehla." Vzal druhý kousek drátu a zasunul ho do otvoru po jehle hned pod můj ukázkový vpich. „Tudy se dostala jehla do těla poprvé. Mířila přesně do středu srdce, ale ty dvě dráhy se neshodují. Druhá rána směřuje šikmo vzhůru."

Riley zareagoval okamžitě. „Mohli ho bodnout dvakrát?"

„Zatím to nemohu potvrdit. Musím udělat rozbor vzorků pod mikroskopem. Uděláme samozřejmě biochemický rozbor, ale už teď se vsadím, že alkohol překryje další stopy."

Bufort se po celou dobu zdánlivě zabýval svýma rukama. Už jsem si zvykl, že nenápadná šeď ukrývá něco nelítostného, ale co najednou řekl, mě upozornilo, jak je bystrý, chytrý a mazaný.

„Takže nám tvrdíte, doktore," pronesl, aniž vzhlédl, „že oběť, jakkoli pod vlivem alkoholu, poznala, že má co dělat se zkušeným praktikem. Dokázala se posadit, nebo - pokud předtím stála - se

naklonila dopředu a spadla. V každém případě se nejdřív sklonila a pak sevřela jehlu."

Teď se předváděl Bufort. „Jinými slovy: nešlo o ženu, která popadla cokoli v dosahu, aby zahnala muže, který ji obtěžoval. Ne, máme co dělat s promyšlenou, téměř s chirurgickou přesností provedenou vraždou." Odmlčel se na chvíli, zřejmě proto, abychom stačili pochopit dosah jeho slov. Ještě než znovu promluvil, věděl jsem, co přijde. Tělem mi projela ledová vlna stejně jako odpoledne. „Zdá se pravděpodobné, pánové, že náš vrah je lékař. A co víc: je to osoba zvyklá na práci se srdečními jehlami."

Přesně jak jsem se obával. Výběr kandidátů se zúžil a každý člen mého oddělení se stal podezřelým. Bufort pokračoval.

„Ve všeobecných nemocnicích jako tahle, pane Garnete, kolik lidí umí dávat injekce do srdce?"

Zaváhal jsem. Jeho slova zněla nevinně, ale věděl jsem, že to není pouhé vyptávání, nýbrž otevřená výzva. Stále ještě si prohlížel prsty svých rukou. Asi se chystal na další kolo.

Musel jsem mlčet dlouho; Watts odpověděl místo mě.

„Mimo pohotovost existuje pár lidí, kteří to dokážou," řekl realisticky. „Pracují ve specializovaných jednotkách. Chirurgové na operačním sále, lékaři na oddělení intenzivní péče, kardiologii..., určitě to dělá víc než dva tucty zaměstnanců, kteří by technicky byli

schopni tu vraždu provést. Ačkoli mnozí ne tak rutinním zásahem, jaký jste viděli před chvílí tady."

Jenže většina mého personálu ano. Zdaleka nejvyšší počet takto schopných lékařů je na pohotovostním a Bufort se pravděpodobně soustředí při hledání vraha na nás. Instinktivně jsem cítil povinnost své oddělení bránit - dělalo se mi nevolno při pomyšlení, že budeme všichni pod policejním dozorem - a měl jsem zlost na Wattse, že mluvil s Bufortem tak přímo. Vzápětí jsem se v duchu okřikl. Mé rozčarování nemělo rozumný důvod. Jak jinak se měl zachovat?

Jakkoli znepokojený jsem byl kvůli svému oddělení, ještě více mě znervózňovalo ticho v místnosti a pohled na Buforta. Stále si pohrával rukama, ani na chvíli nepozvedl zrak. Watts a Riley mým pocitům nijak neulehčili. Celý nesvůj jsem si až teď uvědomil, že

jsem se právě skvěle předvedl jako horký kandidát na vraha. Bufort se nyní zahleděl na Kingslyho obnažené srdce a znovu promluvil, opět tichým hlasem, velmi zdvořile.

„Pane Garnete, vyšetřování je na samém počátku a doposud jsem nestačil vypátrat, co se v téhle nemocnici vlastně děje. Napadlo mě ale, že Kingslyho vražda by mohla souviset s administrativními problémy. Předpokládal jsem, že najdu víc v zápisech ze schůzí, jichž se zúčastnil." Odmlčel se na chvilku, přitom nespouštěl oči ze vzorku na stole. Pak dodal: „Vypadá to ale, že na mnoha nebyl. Alespoň podle písemných záznamů nahoře."

Zatímco Bufort mluvil, jeho kolega mě nepřetržitě pozoroval. Toto je nepochybně jejich metoda. Člověk znervózní - a oni ho v krizové situaci sledují. Dokonce i na Wattsovi jsem pozoroval, že je vyvedený z míry. Střídavě přelétal pohledem z Rileyho na Buforta, který ještě mluvil.

„V zápisech jsem našel něco zvláštního, pane Garnete. Nepřítomnost pana Kingslyho znepokojovala jen dva lidi: vás a pana Carringtona, hlavního chirurga." Najednou se mi podíval zpříma do očí. Vstal, odsunul židli a přešel kolem stolu ke mně. „Vlastně," upřesnil, „během posledních let jste vy dva opakovaně vyžadovali, aby jeho absence byla dána do zápisu." Zastavil se přede mnou, obličej ani ne půl metru od mého. „Proč?" zeptal se skoro leptem.

Instinktivně jsem ucouvl a znovu jsem se zastyděl za své chování ke Kingslymu.

„No?" pobídl mě úsečně a opět se naklonil blíž.

Bylo mi jasné, že musím volit slova velmi opatrně. Pokusil jsem se polknout, než začnu odpovídat, ale v ústech jsem měl sucho. „Protože," vypravil jsem ze sebe, „ jsme oba byli přesvědčeni, že jeho přítomnost je pro nemocnici důležitá. Patřil k vedení."

„Opravdu?" zeptal se Bufort sarkasticky. „Pan Hurst mi řekl, že vy dva jste se snažili Kingslyho zbavit."

Chvíli jsem zůstal jako opařený.

Pak mě zachvátila vlna vzteku. Hurst naznačil, že jsem měl důvod pro vraždu. Ale Bufort ho přece nemůže brát vážně. To musí být žert! Ale tvář přede mnou na vtipkování nevypadala.

„Ale prosím vás!" zaprotestoval jsem. „Chtěli jsme, aby odstoupil. Ne aby zemřel!" vysvětloval jsem se smíšenými pocity. Pořád jsem si ve skrytu duše přál, aby se Bufort najednou usmál, rýpl mě do žeber a řekl, že všechno je jen černý humor.

Místo toho promluvil vážným tónem: „Pane Garnete, nesnažte se přede mnou cokoli skrývat. Jestli něco zamlčíte, čekají vás nepříjemnosti, ze kterých se jen tak nedostanete." Potom, zjevně s pocitem dobře vykonané práce, zamířil ke dveřím a beze slova odešel z pitevny. Mohl být spokojen. Opravdu se mu podařilo mě dokonale vyvést z míry. Skvělá taktika. Jen Riley vypadal trochu rozpačitě, jako by ho samotného kolegovo chování překvapilo. Pohlédl na mě i na Wattse a rychle zmizel.

„To je v prdeli," zhodnotil naši situaci Watts.

Asi jsem stále vypadal dost otřeseně, protože se mě snažil povzbudit.

„Seber se. Jestli ti opravdu tu vraždu přiklepnou, budeš hrdina. Přineseme ti koláč s pilníkem."

Zmohl jsem se jen slabým hlasem na: „Díky."

Cestou zpátky mi pavučiny a havěť u stropu připadaly mnohem hrozivější než dopoledne. V duchu jsem poděkoval Bohu, že jsem se před Bufortem nezmínil o mrtvém tulákovi.

6

Studená mlha mi příjemně chladila tvář, ale neuklidnila mě. Na rohu parkoviště v prostoru vyhrazeném pro lékaře stálo šest policejních aut. Kdybych věděl, které patří Bufortovi, nechal bych ho odtáhnout. Odpoledne přijeli i dva reportéři a usadili se na mém oddělení; teď jsem s úlevou přivítal, že žádný nečeká před nemocnicí a nevěší se mi na paty cestou k vozu. Odemykal jsem auto a přitom zaznamenal, že okna všech kanceláří finančního oddělení svítí. Divné, napadlo mě. Laverty se svými lidmi obvykle odchází ve čtyři.

Snažil jsem se podívat na situaci jinýma očima. Možná není tak vážná. Neměl bych být na Buforta tolik vysazený. Jenže přes všechno úsilí v hloubi mozku číhaly černé myšlenky. Také mi nešlo na rozum Hurstovo chování při kontrole zápisů. Proč se najednou zachoval tak striktně? Označil mě jako možného pachatele proto, že jsem ráno zkritizoval jeho úsporná opatření? Zdálo se mi nepochopitelné, že právě několik hodin po Kingslyho smrti tak vehementně prosazoval škrty v počtu lůžek. S větším či menším nedostatkem financí se naše nemocnice potýkala léta a všichni situaci mlčky tolerovali. Tak proč teď najednou...? Přitom po ekonomické stránce bude mít navrhované opatření stěží nějaký dopad. Anebo se mi chtěl pomstít za uzavřenou pohotovost? V každém případě jsem měl dojem, že jeho chování má naléhavější příčinu než schodek v účetních knihách. Ať už ho ale hnalo cokoli, vůbec si nepřipouštěl starosti, že by mi mohl jako lékaři nebo člověku ublížit.

Trápila mě i jiná otázka: Mohl být vrahem někdo z mého oddělení?

Bylo nás celkem patnáct a mě děsilo pomyšlení, kolik škody nadělá policejní vyšetřování. Jestli si lidé přestanou navzájem věřit, může to být pro celou jednotku osudné. Při zásahu musíme spoléhat jeden na druhého, sázky jsou příliš vysoké. Soulad a vzájemná

podpora v týmu drží pacienty při životě. Jeden z mých profesorů používal termín *úžasná soudržnost, která dělá zázraky*. I kvůli ní jsem se rozhodl pro práci na pohotovosti. Jestli ji Bufort nahlodá a vytvoří na oddělení atmosféru nedůvěry a strachu, tým se rozpadne, možná navždy.

Jedním jsem si byl jist. Všechno, co se děje, uškodí našemu boji za otevření lůžek. Chtěl jsem Hursta dohnat k morální zodpovědnosti za toto rozhodnutí, ale má snaha bude oslabena stínem podezření, které na mě namířil. Zatímco nás Bufort bude probírat jednoho po druhém, může trvat na svém a ještě vykřikovat: „Copak se dá věřit pohotovosti? Vždyť mezi sebou mají vraha!" Nebyl to sice příliš logický postup, ale některým stačí, zvlášť když ani nemají zájem pořádně poslouchat. Horší je, že by mohl mít pravdu.

Dnes toho moc nenaspím, říkal jsem si. Pootevřel jsem okénko a tlumený zvuk pneumatik na vlhké vozovce mé rozpoložení ještě znásobil.

Janetino auto stálo v garáži. Určitě už spala, jen kuchyňské okno zářilo do tmy. Jako obvykle mě radostným skákáním přivítala Muffy. Popadl jsem vodítko a zamířil ke dveřím. Nadšeně mě táhla ze schodů. Rozhodl jsem se pro delší procházku a otočil se opačným směrem, než jsme obvykle chodívali. Okamžitě vyrazila dopředu v očekávání nových míst a neznámých pachů.

O dva bloky dál se táhlo golfové hřiště. Nikdy jsem nezkoušel hrát, ale rozlehlá zelená plocha se mi líbila. Někdy jsme sem chodili i v zimě, když bylo zavřeno, a občas jsem Muffy pustil, aby se proběhla bez vodítka. Vycítila, kam míříme, a divoce se rozběhla.

Hřiště nebylo oploceno, ohraničovaly je neopadavé keře a nízké stromky. Stačilo se protáhnout houštím a ignorovat výstražnou tabuli ZÁKAZ VSTUPU. Stáli jsme na ploše. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Ačkoli zde chybělo přímé osvětlení, odraz světla z nedalekých pouličních lamp umožňoval snadnou orientaci. Muffy se nemohla dočkat. Po mé pravici se trávník svažoval asi tři sta metrů ke skupince stromů. Z dálky sem jako kulisa doléhaly tlumené zvuky města, jinak se neozval ani hlásek. Byli jsme sami. Sehnul jsem se a odepjal Muffy vodítko.

Vyletěla jako střela vlhkou trávou šťastná, že je volná. Šel jsem za ní dlouhým krokem a cítil, jak mi vlhká tráva promáčí boty. Muffy pobíhala kolem.

Snažil jsem se nemyslet na Buforta a Hursta, ale chtě nechtě jsem se vrátil k pohotovosti a službám. Co Jonesová? Vymluví se zítra znovu na výzkum, aby nemusela přijít? Aby mě potrestala? Ale proč? Že jsem ji ráno vyrušil doma? Že jsem ji přehlížel na schůzi? Kvůli Kradicovi? Její úlety jsem občas nechápal.

Než přišla k nám, pracovala v několika nemocnicích, vždy na částečný úvazek. Byla schopná lékařka, ale nejistá a při nástupu jí chyběla sebedůvěra, kterou bych na základě jejího věku a délky praxe očekával. Práce se Zakem jí ale dodala potřebnou sebejistotu, možná až příliš velkou. Spojila zkušenosti z nočních služeb i výjezdů se záchrankou a její zákroky byly precizní. V současné době patřila mezi mé nejlepší lékaře.

Bohužel, s rostoucím úspěchem se stávala agresivnější. Dávala okatě najevo, jak je dobrá. Možná si chtěla vykompenzovat minulá léta.

Pracovala jako divá. Žádala co nejvíc služeb. Úspěch ji poháněl kupředu jako droga, nemohla se nasytit. Neustále dokazovala, jak je šikovná. Pak jsem ale přijal Kradica, a ona se musela začít dělit o práci i o přízeň studentů.

Začalo mi čvachtat v botách, i nohavice kalhot mi nasákly vodou. Muffy se pořád nemohla nabažit běhu a dováděla jako bláznivá. Najednou se ale prudce zastavila a upřeně pozorovala skupinu stromů dole pod svahem. Mohlo nás dělit tak dvě stě metrů.

Rozeznal jsem obrysy lidské postavy. Někdo tam nehnutě stál a zdálo se, že nás pozoruje. Kolem nohou mu pobíhaly dva menší stíny.

Ty teď zamířily k nám. Neozval se žádný povel ani zapískání. Osoba mohla vypadat záhadně, ale dvě temné skvrny byly nade vší pochybnost skutečné. Běžely nahoru. Muffy zavyla. Zdola se ozval štěkot. Psi!

Muffy stála asi dvacet metrů přede mnou, uši vztyčené, připravená vyrazit.

„Ne, Muffy!" zařval jsem, ale pozdě. Rozběhla se jim vstříc.

Vyběhl jsem za ní a volal ze všech sil: „Stůj! Zpátky! Muffy!" Neposlechla. S hrůzou jsem sledoval, jak se zvířata k sobě blíží. Už je dělilo sotva sto metrů.

Utíkal jsem dolů a nepřestával hulákat. Zuřivě jsem mával na postavu mezi stromy. „Hej! Zastavte je! Proboha, zavolejte si je zpátky!" Ječel jsem jako nepříčetný.

Neznámý dole nereagoval. Už jsem poznal i psy. Dobrmani. Roztrhají Muffy na cucky.

Padesát metrů.

Sakra! Musím ji zastavit.

V krku mě bolelo a skoro jsem nemohl popadnout dech; spíš strachy, než vyčerpáním z běhu. Psi už byli téměř u sebe. Dvacet metrů.

Zvolnil jsem a zastavil, zhluboka se nadechl a vydal ze sebe úplně nelidský zvuk, div jsem si nestrhal hlasivky.

Muffy se ohlédla, aby zjistila, jaká obluda se k ní blíží zezadu. Dobrmani se také zastavili. Slyšel jsem jejich temné vrčení. Výkřik je asi spíš překvapil, než polekal.

„Pojď nahoru, hlupáku!" vřískal jsem na Muffy a snažil se vypadat přísně. Vzala mě vážně. Svěsila uši i ocas a vydala se nahoru ke mně. Občas se ohlédla na rozběsněné protivníky, které nechala za sebou.

Nerozběhli se za ní, ale také se nevrátili dolů. Neklidně obíhali v širokých kruzích kolem, ale naštěstí na nás nezaútočili.

Když konečně Muffy došla ke mně, popadl jsem ji za obojek a přitáhl k sobě co nejblíž. Pak jsem roztočil vodítko jako bič, opatrně, abych neuhodil Muffy, a pobízel cizí psy: „Zpátky! Domů! Táhněte pryč!" Muffy se přestala krčit a rozštěkala se. Jednou rukou jsem ji držel, druhou točil vodítkem a vykřikoval. Víc jsem dělat nemohl.

Najednou jeden dobrman vyrazil proti nám. Muffy se prudce otočila připravená se prát. Jak sebou trhla, málem jsem upadl. Pes zatím přiběhl blíž. Podařilo se mi ho zasáhnout karabinkou vodítka. Zavyl a uskočil. Počítal jsem, že se za chvíli vrátí oba. Vtom jsem

zaslechl jasný hvizd. Píšťalka, možná policejní nebo fotbalová, napadlo mě.

Dobrmani se okamžitě otočili a bleskově se rozběhli k siluetě u stromků.

Pevně jsem svíral Muffin obojek. Celá se třásla - jen se vrhnout za nimi.

„Ne, Muffy, hodná... Už jsou pryč. No tak, už je to v pořádku," uklidňoval jsem ji, ale vůbec jsem si nebyl jist, zda nebezpečí skutečně pominulo. Sledoval jsem, jak psi dorazili k neznámému a motali se kolem něj jako předtím, když jsem si jich všiml poprvé.

Ty pitomče! měl jsem sto chutí zařvat, ale bál jsem se, že by na mě mohl znovu poštvat dobrmany. Připjal jsem Muffy za obojek na vodítko a táhl ji odtud. Vůbec se jí to nelíbilo. Zdráhala se, kňučela a otáčela se zpátky. Dokonce se postavila na zadní. Když jsem se podíval dolů já, postava i psi byli pryč.

Celou cestu domů jsem se otáčel a napínal uši, jestli neuvidím pádící stíny nebo neuslyším vzdálený štěkot. Muffy už nejspíš na celé dobrodružství zapomněla. Poskakovala vedle mě, čichala ke každému keři a vypadala úplně spokojeně. Mohl jsem jí jenom závidět. Když jsme dorazili domů, v bezpečí kuchyně mě zachvátil vztek. Muffy si běžela do ložnice obsadit své oblíbené místo a já přemýšlel, jestli mám událost hlásit policii. Ten idiot nás mohl mít na svědomí!

Sedl jsem k telefonu. Po krátkém váhání jsem však položil sluchátko zpátky. Na co si budu stěžovat? Že jsem přes zákaz vlezl na soukromé golfové hřiště a nechal tam volně pobíhat svého psa, dokud nás nevyhnali? To divné individuum dole mezi stromky mohl být klidně noční hlídač. Nebyl jsem jediný, kdo nechával občas svého psa proběhnout po trávníku. Možná najali ostrahu, když vývěsky nepomohly. Vzpomněl jsem si, že jeden čas dokonce po domech okolo hřiště rozdávali letáčky, aby si lidé hlídali psy a nepouštěli je na golfovou dráhu. Jestli tam dnes skutečně byl hlídač, choval se hloupě a měl by být potrestán přinejmenším za nedbalost. Nakonec jsem ale nic neohlásil.

Nikdy už tam s Muffy nepůjdu. Pořád ještě jsem měl zlost, ale zároveň jsem si připadal trochu hloupě.

Probudil jsem se přímo v ráji. Někdo mě hladil po hlavě a všude kolem se rozlévala vůně čerstvé kávy. Otevřel jsem oči. Šálek s kávou jsem měl na nočním stolku. Vedle mě seděla Janet, v jedné ruce držela svůj hrníček a druhou si hrála s mými vlasy. Usmál jsem se na ni. Pološero za okny svádělo k několika dalším minutám pod peřinou.

Zachumlal jsem se ještě na chvilku do pokrývky a okamžitě usnul. Zdálo se mi, že přijela velká sanitka a přivezla Kingslyho, už v rozkladu. Vytékala z něj nepříjemná tekutina, nejdřív se rozlila okolo, pak i na stěny záchranky v divokých vějířích. Slyšel jsem ho! Ječel pronikavým vysokým hlasem. Pak se změnil na velký žlutý balík a vznášel se mi nad hlavou, stále s výkřiky, které trhaly uši. Nakonec ze všeho zůstala jen šedá postava na kolech.

Probudil jsem se. Janet už dávno odešla. U hlavy mi vyzváněl telefon. Zatápal jsem po sluchátku a zmohl se na: „Halo?"

„Halo, doktore, dobré ráno. Také by se mi líbilo tak dlouho v posteli!" Susanne. Žádné servítky.

„Ach, panebože, kolik je hodin?"

„Osm třicet. My tady válčíme a náš statečný vůdce vyspává."

„Je to zlé?"

„Ještě horší."

„Jsem tam za půl hodiny."

Zavěsil jsem, vyskočil a spěchal do koupelny. Vtom zazvonil telefon znovu.

„Halo!" ozval jsem se netrpělivě a čekal, že se mi ozve někdo z oddělení.

Slyšel jsem jen charakteristický zvuk telefonu v autě.

„Halo!" opakoval jsem, tentokrát mírnějším tónem.

Na druhém konci něco cvaklo. Nejdřív jsem si myslel, že jsem se omylem někomu napojil do hovoru, ale potom se ozval šepot.

„Halo! Kdo jste? Mluvte hlasitěji. Neslyším vás."

Chrapot zesílil. „Vím, že jste to vy, doktore. Varoval jsem vás. Myslete na to. Přestaňte, dokud je čas!" Pak už ze sluchátka vyzváněl jen přerušovaný signál.

Na oddělení byl podobný zmatek, jaký jsem měl v hlavě. Nosítka stála na chodbě jedno za druhým. Susanne se protáhla kolem a zamumlala: „Nevypadá to dobře."

Všude kolem bylo slyšet příkazy lékařů a hlasy sester, mezi ně se mísilo sténání pacientů a občasné volání o pomoc. Všichni pracovali naplno. Nejdřív jsem si myslel, že došlo k nějaké hromadné nehodě - vlak, autobus, možná havarovalo letadlo. Prodral jsem se k dívce na příjmu, aby mi vysvětlila, co se stalo. Nestačila zvedat telefon. Seděla zavalená žádostmi o krevní rozbory, rentgen, EKG a samozřejmě o lůžka. Se sluchátkem u ucha se mi pokusila objasnit situaci. „Ambulance. Znovu bereme," odečítal jsem jí ze rtů.

Záchranky. Zak! Jak to? Do pr... Nebyl jsem si jist, jestli jsem klel nahlas, anebo jen v duchu.

Běžel jsem okamžitě do své kanceláře, ale i tady mě čekalo nepříjemné překvapení. Dokonce dvě, abych byl přesný.

Prvním byla skoro půlmetrová hromada potištěných papírů, které vychrlil počítač. Hodiny další práce, než je prostuduji.

Tím druhým byla Jonesová. Můj náhlý příchod ji zjevně uvedl do rozpaků. Odskočila okamžitě od stolu: „Spousta papírování," vypadlo z ní nervózně. Nepomohl jsem jí a zůstal zticha. Trvalo jí asi deset vteřin, než ze sebe vydolovala: „Přinesla jsem vám nejnovější výsledky svého výzkumu." Položila tenké složky na hromadu, kterou předtím probírala.

„Objevila jste snad něco zajímavého?" zeptal jsem se ironicky.

Otázka ji zmátla.

Chtěl jsem, aby si uvědomila, že tentokrát hodně přestřelila. Mlčky jsem se protáhl kolem ní k telefonu a nechal ji stát bez povšimnutí i během svého hovoru se Zakem. Vymáhal jsem na něm, aby už další záchranky neposílal.

Samozřejmě očekával protislužbu.

„Nějaké novinky kolem vraždy?" dožadoval se.

„Zaku, teď nemůžu mluvit." Šeptal jsem a doufal, že ho navnadím. Vyšlo to. Prohodili jsme pár vět a Zak mi slíbil odklad do poledne. Do dvanácté se nám budou záchranky vyhýbat. Zavěsil jsem, aby si to náhodou nerozmyslel.

„Měl jsem na mysli váš výzkum, Valerie," obrátil jsem se k Jonesové a doufal, že ji vyvedu z míry ještě víc.

Stála se svěšenými rameny. Měl jsem chuť odejít, ale věděl jsem, jak je pro ni práce důležitá. Když jí teď dopřeju pár minut, mohl bych ji získat na svou stranu. Alespoň na dopoledne. Už tak jsem byl dost rozčílený a nová hádka byla to poslední, co jsem potřeboval.

„První fázi jsme dokončili minulý měsíc," začala. „A počáteční..."

Snažil jsem se soustředit na obsah toho, co mi vykládala, a nevnímat svíravý pocit v žaludku. Výsledky, alespoň doposud, byly sporné. Síran horečnatý, levnější než jakékoli jiné přípravky používané při resuscitaci, vypadal nejdřív velice slibně. Pak se ukázalo, že to zas není takový zázrak, jak naznačovaly studie z Kalifornie. Když mluvila, nedokázala zakrýt zklamání. Ale i negativní výsledky jsou při výzkumu důležité. Její materiály byly aktuální a závěry velmi zajímavé. Mluvila přesvědčivě, s jistotou, beze stopy vzdoru. Úplně jinak než na oddělení nebo do telefonu.

„Úžasné při torsade de pointes," uzavřela výklad. „V porovnání se starým způsobem použití síranu horečnatého je nová metoda o dvacet procent úspěšnější. Ale není zvláštním přínosem při ventrikulární tachykardii nebo fibrilaci." Pokrčila rameny. „Bohužel."

Souhlasil jsem. Torsade de pointes je smrtelná, ale vzácná forma nepravidelného srdečního rytmu. Já sám jsem o ní jen četl, ale během dvaceti let jsem žádný případ neměl. Obvykle lidi zabije právě ventrikulární tachykardie - komorové zrychlení srdeční činnosti, nebo fibrilace komor.

„Ale při angině pectoris nebo srdečním infarktu by mohla být nová verze účinná," pokračovala optimisticky. Vypadala při tom znovu plná elánu. „Studie pokračuje. V druhé fázi se zaměříme na

tyhle pacienty a budeme sledovat, jestli u nich aplikace síranu horečnatého omezí výskyt tachykardie nebo fibrilace."

Potlačil jsem nutkání mrknout na hodinky. „Snad ano." Myslel jsem to doopravdy, ne jako konverzační frázi. U pacientů s nestálou angínou pectoris, která předchází srdeční infarkt, je blokován přísun krve ucpanými cévami, ale srdce samo ještě není trvale poškozeno. Abychom zabránili infarktu, používáme kyslík, nitroglycerin, klid na lůžku a činidla omezující srážlivost krve. Někdy je nezbytné provést chirurgický zákrok. Pacienti však stejně umírají právě na nepravidelný srdeční rytmus, o němž se zmiňovala Jonesová. Pokud bychom mohli aplikovat sulfát horečnatý jako prevenci, viditelně bychom srazili úmrtnost. Klesly by i náklady na léčbu. Namísto drahých léčiv v ceně tři sta až tři tisíce dolarů za dávku bychom nasadili síran po třiceti centech.

Teď byl nejvyšší čas odejít zpátky na oddělení.

„Informujte mě o dalším postupu," požádal jsem ji, už u skříně, když jsem si oblékal pracovní plášť.

„Vidím, že jste konečně dostal statistiku úmrtí, rozbor podle směn," ukázala na hromadu na stole. „Všichni je chtějí co nejdřív vidět," dodala, jako by tím omlouvala svůj vpád do mé kanceláře.

Znovu mě popadl vztek. „Protože jsem ještě neměl čas se na ty materiály podívat, nevím, čeho se týkají," odbyl jsem ji břitce. „Ani poštu jsem neprobral. A teď mě prosím omluvte, musím vyřídit pár hovorů. Vás jistě potřebují na oddělení," ujistil jsem ji. „Řekněte Susanne, že tři hodiny k nám nebudou jezdit záchranky."

Tím jsem skončil - a podle mého názoru to byla za poslední dva měsíce ta nejhezčí chvilka s Jonesovou. Ani jeden z nás se nezmínil o včerejším telefonátu. Zkusila se pousmát. Nevyšlo to. Všiml jsem si, že měla pod laboratorním pláštěm na sobě něco zeleného a náušnice, které s tím ladily. Její snaha vypadat elegantně se mi ale zdála trochu násilná a nijak na mě nepůsobila. Ve dveřích se Jonesová otočila: „Pokud byste měl cokoli k mé studii, dejte mi vědět."

„Samozřejmě."

Když odešla, povzdechl jsem si. Valerie se klidně mohla jmenovat Problémová. Ale aspoň je tady a bude pracovat s Popovitchem.

Během následujících deseti minut jsem ověřil situaci na příjmu, přesvědčil Seana o nutnosti odvolat zákroky, jež nebyly akutní, a přemluvil pár našich lékařů, kteří měli volno, aby přišli na hodinu dvě pomoci. Když začal řinčet telefon a rozlícení chirurgové mi spílali za zrušené operace, přepnul jsem je na záznamník. Zatímco si kolegové vylévali zlost, opřel jsem se a přemítal o varování, jehož se mi ráno dostalo. S čím mám přestat? 1 kdybych to chtěl vzít vážně, v čem jsem vlastně zapletený?

Muselo to souviset s Kingslyho smrtí. A i když mohl volat kdokoli - v telefonu jsem hlas nepoznal - první mi přišel na mysl Hurst. On také vnukl Bufortovi myšlenku, že jsem mohl mít pro vraždu motiv. Možná to byla taktika - namočit mě do vyšetřování. Nebo doopravdy věřil, že jsem vrah? Vím, že jste to vy, doktore. Byl vzteklý, když se dozvěděl, že zavřu pohotovost, dokud nezruší svůj zákaz. *Varoval jsem vás. Přestaňte, dokud je čas!* Zamrazilo mě při pomyšlení, že by Hurst mohl být tak nebezpečný. Ale co by ho k tomu dohnalo? Varoval jsem vás. Byla to výhrůžka, že dá Bufortovi nějaké další zbraně proti mně? Chtěl, aby mě zatkli pro podezření z vraždy? Můj mozek zachvátila panika. Z hloubi mé paranoidní mysli poznamenané nedostatkem spánku se vynořila další varianta: psi. Epizoda na golfovém hřišti. Varoval jsem vás.

Zrychlil se mi tep. Ne, to je nesmysl! Vědomě jsem začal zhluboka dýchat, abych se uklidnil. Musím uvažovat rozumně.

Mám o všem promluvit s Bufortem? Neutvrdilo by ho to spíše v jeho podezření? Promyslím to, až budu klidnější. Zatím mi nezbývala jiná možnost než se věnovat pohotovosti.

Napřímil jsem se v židli a obrátil pozornost k hromadě papírů na stole, které tolik přitahovaly Jonesovou. Za normálních okolností by mi poskytly dokonalou výmluvu, jak na chvíli zmizet z blázince na oddělení.

Jonesová si prohlédla naše vůbec první rozbory, „zjišťování kvality péče", jak říkali jedni, nebo „záznamy Velkého bratra" podle jiných. Číselně zde bylo vyhodnoceno, kteří lékaři měli během

služby problémy a jak se s nimi vyrovnali. Jonesová měla pravdu: každý z nás byl nervózní, ale přesto zvědavý na výsledky. Všichni chtěli vidět skóre svých schopností, vítězství i porážek. Bylo to něco jako poslední soud, mimo výmluvy a popírání.

Docela jsem se těšil, až se zahrabu do statistik, ale prozatím jsem celý stoh zavřel do stolku, aby nepřilákal další nedočkavé návštěvníky.

Potom jsem zamířil zpátky. Cestou jsem zahlédl Popovitche na resuscitačním pokoji. Žena, u jejíhož lůžka teď stál, byla velice bledá, potila se a ztěžka dýchala. Zavedl jí právě dlouhou hadičku pod pravou klíční kostí do podklíčkové žíly a odsud k srdci. Byla to podobná technika, jakou použil v neděli večer James Todd, jen o něco složitější.

Přistihl jsem se, že srovnávám Popovitchovu obratnost a šikovnost s předpokládanou zručností vraha. Zatímco jeden z mých nejlepších lékařů ujišťoval šedovlasou paní, že špička katétru bude zaznamenávat činnost jejího srdce po podání léků na vyčištění plic, přemýšlel jsem, kolik dalších lidí skončí na Bufortově seznamu.

Popovitch se otočil a viděl, že ho pozoruji. Naštěstí netušil, co mi běží hlavou.

„Mluvil jsem s Kradicem," začal, „ohledně jeho brzkého odchodu." Naposledy zkontroloval pacientku, a když se ujistil, že je všechno v pořádku, vyšel za mnou.

„Michaeli, mám čekat stížnost?"

Jen mrkl. „Určitě bych s ní počítal." Přidal do kroku a začal si pískat ústřední melodii z Kmotra.

Během další hodiny jsem neměl čas zabývat se myšlenkami na vraždu a případnými podezřelými.

Vyřazení záchranek pomohlo. Lékaři i sestry čelili dosavadnímu zmatku s vědomím, že se situace nezhorší. Kolegové, kteří přišli pomoci, dodali optimistickou náladu i Susanne. Měla radost z lůžek uvolněných na chirurgii.

„Díky Bohu," libovala si. „Ach, vám samozřejmě taky," dodala spěšně.

„Jsem rád, že se zase usmíváte, Susanne. I když váš ostrý jazýček..."

„Něco pro vás mám!" podala mi složky. Šlo o případ čtyřicetiletého muže, který krvácel z obou konců těla. Slyšel, že aspirin působí preventivně proti srdečnímu infarktu. Nadšeně si ale naordinoval naordinoval příliš vysoké dávky a přivodil si vnitřní krvácení. Teď ležel bledý na lůžku, a když jsem přistoupil blíž, ucítil jsem výkaly. Z konečníku mu vytékala černá průjmová kaše a z úst hnědé zvratky, které připomínaly kávovou sedlinu. Polštář i pyžamo měl plné temných skvrn.

„Je se mnou konec, cítím to, ach, Bože. Nenech mě odejít! Umírám!" Hlava se mu svezla na bok.

„Nebojte se, postaráme se o vás. Dáme vás do pořádku."

Muže už napojili na dvě kapačky. Zkusil jsem mu nahmatat pulz na zápěstí - nic moc, ale cítil jsem ho. „Srdce vám tepe, krev pulzuje," promlouval jsem k němu a zároveň nadzvedl dolní část lehátka, aby se krev z končetin snáze dostala k srdci. „Tohle vám pomůže ještě víc." Kyslíková maska mu sjela na čelo, vrátil jsem ji zpátky. Sestra zatím přivezla dva plastové zásobníky s krví a zavěsila je na stojan. Tlak byl celkem obstojný a dávka cimetidinu v roztoku by měla zabránit dalšímu krvácení. Snad. Kdyby se ale znovu dostal do šoku, neseženeme volné monitorované lůžko, bohužel.

Vyplňoval jsem na volném kousku stolu žádost o nezbytné medikamenty a zaslechl, jak se Popovitch dohaduje s rezidentem - nováčkem z neurochirurgie. „Poslouchejte: pětatřicetiletá žena cítí chvilku po milování intenzivní bolest hlavy, silnou jako nikdy předtím. A teď pomalu ztrácí vědomí. Nejde o žádný postkoitální spánek. Okamžitě potřebuje na tomografii a s největší pravděpodobností do hodiny operaci, jinak zemře."

Rezident se bránil: „Můj šéf nemá rád, když ho rušíme při vizitě."

Popovitch se neudržel. „U té ženy se nejspíš jedná o nitrolebeční krvácení. Jestli ji necháte bez okamžitého vyšetření a její stav se zhorší, váš šéf vás zabije. A kdyby ne, udělám to já. Kdybyste se přes to všechno potom pokusil někde uchytit jako lékař, my dva vás zničíme." Za tři minuty byla tomografie připravena.

„Dobrá lekce, Michaeli," podíval jsem se přes rameno.

„Jestli si bude stěžovat, vyhoď ho!"

Slyšel jsem, jak na druhém konci sestry zdraví Sylvii Greenovou, jednu z posil, kterou jsem povolal na pomoc. Nedávno se vrátila z druhé mateřské dovolené. Reputaci získala svou dokonalou technikou. Dokázala zavést kapačku do jakékoli cévy. Její přítomnost byla vítaná vždycky, ale dnes dvojnásob. Než se dostala ke mně, nutně se musela prodrat mezi lehátky na chodbě.

„Kristova noho!" vydechla, když konečně stála vedle.

„Sylvie, vy? Taková jemná židovská holčička," napomínala ji Susanne. „Tohle je pro vás."

„Já vím, já vím. Po deseti letech v katolické nemocnici kleju jako neznaboh." Vzala si od Susanne složku, kývla mi na pozdrav a spěchala hledat svého pacienta.

Za dvacet minut se dolů na oddělení vrátil rezident, jehož předtím Popovitch dostrkal k tomografii, a hrdě ukazoval snímky subarachnodálního krvácení, které on „zachytil" na pohotovosti. Popovitch mu nenásilně vtiskl do ruky sluchátko a navrhl, aby ještě zajistil převoz na neurochirurgii. Obratem bylo všechno vyřízeno. Za chvíli už jsme slyšeli, jak mladík popisuje skupince studentů zásah, jenž ženě zachrání život. Poslouchali div ne s otevřenými ústy. Popovitch se usmál a znovu na mě významně mrkl. Během hodiny byl na oddělení klid. Tedy - relativní klid. Jonesové se dokonce podařilo propustit domů dva pacienty, kteří si stěžovali na bolesti břicha. Místo toho, aby leželi na chodbě a čekali na vyšetření vzorku slin, zůstanou „na pozorování" doma a zítra ráno se nechají přivézt na kontrolu. Ironií je, že doma jim bude věnována větší péče než u nás na oddělení. Kdyby se něco přihodilo a jejich stav se zhoršil, bdělá rodina je dopraví do nemocnice dříve, než by si sestra všimla, že na přeplněné chodbě někdo potřebuje okamžitou pomoc. Nemocní byli všude a hrozilo nebezpečí, že některé najdeme v posteli už mrtvé.

Susanne si stejně jako já vypěstovala schopnost rychle zhodnotit situaci a stanovit pořadí důležitosti.

„Oh, zapomněla jsem vám říct, volala Hurstova sekretářka. Nechala vzkaz. Máte se s ním setkat v zasedací místnosti v půl jedenácté."

Ztuhl jsem. Musím vážit každé slovo a jednat pěkně opatrně. Nic už nebude jako dřív. Měl bych Bufortovi oznámit svá podělení. Mrkl jsem na hodinky: deset čtyřicet. „Susanne!" Tím se odbyly přípravy na schůzku. No, nezbývá než improvizovat.

„Tady jsme vás potřebovali víc. Nemůžete zachraňovat životy od stolu."

„Mám už i tak dost problémů..."

„...a o jeden víc nebo míň, to už vás nevytrhne. A než odejdete," dodala už mezi dveřmi, „v noci přivezli z ulice další mrtvou. Záchranky si vzaly do hlavy, že máme ještě pořád dost místa v márnici."

Myšlenky mi dávno uháněly jiným směrem. Snažil jsem se zmobilizovat síly, abych dokázal čelit Hurstovi a Bufortovi. Přesto jsem se přinutil soustředit. „Další?" Dvě mrtvoly z ulice v tak krátké době byly opravdu hodně. „Co ji zabilo?"

„Nejspíš prochlazení, alkohol, cokoli - jako ty ostatní."

„A papíry?"

„Hotové. Poslali jsme ji dolů Wattsovi. Zvláštní. Úplně se hrnul do práce."

„Ale? Skutečně?" Znovu jsem se otřásl při vzpomínce, jak se Watts rozčílil kvůli mé poznámce.

„Doktor Watts je přesvědčen, že pokud počet případů poroste, budou nařízeny důkladné pitvy, aby se daly zjistit příčiny těchto úmrtí."

Mohlo to být například používání nekvalitního cracku nebo špatně destilovaného lihu. Pak by bylo nezbytné co nejdříve odhalit zdroj a varovat lidi v celé ohrožené oblasti.

„Říkal něco o tom muži ze včerejška?" zeptal jsem se ještě Susanne.

„Nic zvláštního. Ale dva mrtví během čtyřiadvaceti hodin - to ho vyburcovalo."

Navzdory pokynům od Zaka se objevily dvě záchranky. Susanne se věnovala nemocným a já zamířil na schůzku s Hurstem. Po cestě jsem si ještě ujasňoval, jak budu jednat s ním nebo s Bufortem.

Překvapilo mě, že hlavní slovo měl detektiv. Odmlčel se a počkal, až se usadím. Z výrazů členů vedení jsem usoudil, že se dozvěděli o vraždě. Ostatní přítomní nevypadali příliš překvapeně, dostala se k nim už předtím neoficiální verze. Hurst významně pohlédl na hodinky. Dokonce zaklepal na sklíčko, aby si každý všiml, jak neomluvitelně jsem se opozdil.

„Nemůžu za to, na pohotovosti je neskutečný zmatek!" zavrčel jsem a nemohl ovládnout vztek. Zaznamenal jsem pár starostlivých pohledů. Mí kolegové se zřejmě obávali pokračování včerejší hádky.

Bufort se tvářil přívětivěji. „Právě jsme tu probírali naši schůzku dole na pitevně, pane Garnete." Mluvil s respektem, jako ke kolegovi, jemuž důvěřuje. Věděl jsem, že je to jen maska. Koutky jeho úst na okamžik dodaly vstřícnému úsměvu ironický nádech. Možná to mělo být upozornění, že mě může kdykoli pěkně potrápit.

Měl jsem zlost na oba, ale posadil jsem se a mlčel. Bufort pokračoval v přerušeném výkladu. Vysvětloval, jak je obtížné vyšetřovat vraždu v nemocnici. Policii trvalo čtyřiadvacet hodin, než vyslechla personál, který měl v neděli v noci službu. Doposud se nepodařilo zjistit skutečné místo činu. Technici důkladně prohlédli Kingslyho kancelář, ale nenalezli ani otisky prstů, ani jiné stopy. I tělo někdo pečlivě umyl. Když se Bufort dostal k výsledkům pitvy a zdůraznil, že vrah měl praxi s injekcemi do srdce, všichni se ode mě odtáhli.

Oznámil, že policie během dne vydá krátké prohlášení pro tisk, ale upozornil nás, abychom se sami v tomto směru nijak neangažovali. Pokud některý z novinářů či reportérů požádá o rozhovor, máme ho odkázat na zástupce policejního sboru nebo na nemocniční oddělení pro styk s veřejností. Rozhodně nedoporučuje pouštět se do diskusí s kýmkoli z médií.

Vyzýval nás naléhavě, přesto jsem znovu zachytil ten ironický úsměv. Ať už se snažil o cokoli, působil sebejistě a byl sám se sebou spokojený. Napadlo mě, jaký trumf si schovává v rukávu.

Riley seděl vzadu v místnosti a zíral na strop. Dokonce i ze svého místa jsem si všiml, že mu chvílemi tuhly čelisti. Neměl příliš pochopení pro zdlouhavý výstup svého šéfa. A jestli Bufort očekával obdiv a plácání po ramenou, od Rileyho jistě nepřicházely.

Konečně se Bufort dostal do finále. „Takže, pánové, musíme rozšířit okruh vyšetřovaných. A k tomu potřebujeme vaši pomoc."

Nezdálo se mi, že zrovna on ji postrádá.

„Můj kolega Riley si s každým z vás domluví schůzku, dohodnete se na době, která vám bude vyhovovat. Řekněte mu o všem, co by mohlo souviset s vraždou. Možná kolují různé dohady, třeba si vzpomenete na něco, co se vám při prvním setkání nevybavilo. Hlavně nás zajímá motiv."

Potlačil jsem třes. Rozhodl se proprat beze zbytku naše špinavé prádlo. Skoro se mi udělalo zle. Tváře ostatních odrážely obdobné pocity. Zato Bufort vypadal téměř šťastně. Mrkl jsem na něj koutkem oka. Zdálo se mi, že jen stěží ovládl pokušení zamnout si ruce. Mohlo se to zdát k smíchu - podsaditý detektiv a jeho mohutně vyvinuté ego -, kdyby ovšem nehrozilo nebezpečí, že se bude vytrvale držet svých ukvapených závěrů. Vrtalo mi hlavou, jestli patří k té sortě lidí, pro které je důležitější vznést obvinění než najít pravdu. Pokud ano, nevina kohokoli z nás mu v hlavě ležet nebude. Pozoroval jsem ho, jak vycházel ze dveří, a přemýšlel, zda bude vyšetřování opravdu tak nepříjemné. Sáhne po prvním podezřelém, aby ho mohl usvědčit? Určitě to pro mě nevypadalo růžově, zvlášť když jsem mu byl Hurstem už jednou předhozen.

Došel jsem k rozhodnutí, že se Bufortovi o anonymním telefonátu zatím nezmíním. *Vím, doktore, že jste to vy* by mi teď neprospělo. Mohl by se toho nápadu chytit. Ani Riley mi příliš optimismu nedodal. Než pomalu vstal a odešel, zadíval se na mě a zakroutil hlavou.

V místnosti nejdřív zůstalo stísněné ticho. Teprve když se lidé zvedali od stolů, ozval se místy polohlasný hovor. Hurst mi nevě-

noval jediný pohled, ale v jeho obličeji jsem nespatřil zášť, která čišela z šepotu v telefonu. I když mě nebude moci obvinit z vraždy, jistě nasměruje všechny síly, aby si našel důvod mě vyhodit. Pravděpodobně ho lákala možnost přijmout rezignaci nás všech. Zbavil by se tak věčných námitek. Mladým, od nichž mu nehrozilo nebezpečí kritiky, by nabídl možnost stáhnout výpověď. Jenže i jemu muselo být jasné, že pohotovost by hromadný odchod zkušených lékařů neunesla. Takový tah by ho stál spoustu vysvětlování, nehledě na to, že sousední nemocnice by po každém z nás sáhly ještě týž den.

Cestou na oddělení jsem se zastavil u automatu a koupil si kelímek horké čokolády. Neměl jsem vůbec ponětí, kdo zabil Kingslyho a proč. Nenapadalo mě ani, s čím se vytasí Hurst. Přinutil jsem se myšlenkami vrátit k pracovním problémům.

Snažil jsem se nevylít svůj horký vonící životabudič, když jsem zahlédl, že se z opačného směru blíží Cummingsovi. Nebylo potřeba, aby tu dál zůstávali. Donaldův bratr podpíral švagrovou. Paní Cummingsová svírala v rukou velkou igelitovou tašku, v níž sestry odevzdávají osobní věci pacientů, když je po všem. Doprovázely ji dvě holčičky.

Ztuhl jsem a z celého srdce si marně přál, abychom se nemuseli míjet. Za okamžik jsme stáli přímo proti sobě.

Paní Cummingsová chtěla promluvit, ale hlas ji zradil. I mně vyschlo v ústech. S námahou polkla a uchopila mě za ruku.

Zachvěl jsem se a téměř ucukl. Věděl jsem, co přijde.

„Děkuji vám," podařilo se jí zašeptat, „dělal jste, co jste mohl."

Obě děvčátka mě pozorovala. Představil jsem si, jak sedí otci a kolenou a on je objímá a hladí. Donald Cummings však teď leží se ztuhlýma promodralýma rukama dole na pitevním stole. Ve zprávě je pravděpodobně uvedeno, že během čekání na volné lůžko jsme se snažili udržovat pod kontrolou jeho krevní tlak a aplikovali streptokinázu. Případný šok se nedal vyloučit, ale měl být zvládnut. Jenže tentokrát se nám to nepodařilo a dvě děti ztratily otce. Všechno v rámci běžně poskytované zdravotní péče - pokud bych nebral v úvahu Hurstovo úsporné opatření.

Paní Cummingsová mi stále držela dlaň. Vyvinul jsem ruku z jejího sevření a vysoukal několik účastných slov. A pak jsem utekl.

Byl jsem v takovém rozpoložení, že jsem se rozhodl zajít nejdříve k sobě do kanceláře. Vrátil jsem se zadním schodištěm. Carole mi mezitím uložila nevyhnutelná memoranda, přehledy, hlášení a doporučení - dobré úmysly černé na bílém - do počítače, aby uspořila místo. Co jsme přešli na tento systém práce, hromadily se na policích místo pořadačů diskety a na stolech se vršily papíry s děrovaným okrajem. Carole měla na svém zrovna několik výtisků, ale ona sama někam odběhla. Možná pořídit další kopie kopií. Ulevilo se mi, že mohu chvíli zůstat sám.

Pohodlně jsem se opřel v křesle a přemýšlel o statistice, kterou jsem před schůzí zamkl do zásuvky psacího stolu. Pravděpodobně najdu pár tragických případů, jako byl Cummingsův, a také několik vítězství. Nejvíce bude remíz: stabilizovaný stav a naděje, že se pacient časem uzdraví.

Zanesl jsem Cummingsovo jméno do seznamu zemřelých. Konečný verdikt bude znít *náhlé úmrtí*. Po pitvě možná s dodatkem *nevyhnutelné.* V poznámce se zmíním o čekání na monitorované lůžko a znovu zdůrazním, jak je při aplikaci streptokinázy důležité nepřetržitě sledovat krevní tlak. Po čase vše utichne, dokud úsporná opatření nepřipraví o život někoho dalšího. Svým způsobem bylo omezení počtu lůžek stejně účinným vražedným nástrojem jako jehla v Kingslyho srdci.

Potištěné papíry, které vychrlil počítač, obsahovaly hříchy nás všech, až... až na jednoho.

Papírová válka na sebe nedala dlouho čekat. V 11.10 jsem obdržel písemný zákaz jakéhokoli přerušování práce.

Hurst! Ten darebák si na nás vzal právníky. A já byl tak hloupý, že jsem se nechal zaskočit. Chvíli mi potrvá, než vymyslím správný postup. Horší je, že si také budeme muset sehnat advokáty.

Poslíček, drobný mužík v plášti s vycpávkami, se ušklíbl. „To jste nečekal, že?"

Vyrazil mi dech. Úkol ho opravdu těšil. Uvědomil jsem si, kam má se svitkem obálek namířeno. Rychle jsem vyběhl na chodbu a zaječel: „Hej, vy!" Sestry i pacienti se zarazili a couvli; nejspíš jsem musel vypadat jako šílenec. Už ale bylo příliš pozdě. Chlapík právě vycházel ven. Popovitch a Jonesová, oba obálky s razítkem v ruce, stáli, jako by se o ně pokoušel infarkt.

Hlasoval bych pro zákon, který by zakazoval doručovat lékařům důležitá úřední vyrozumění během služby. Dvojnásob ostré opatření by mělo postihovat zvláště nepříjemná a navíc neočekávaná rozhodnutí. Výcvik a praxe nám umožňují jednat na základě podmíněných reflexů. Když nabouráte vnitřní rovnováhu, dostaví se nejistota a pochybnost. Váhání může být osudné. A ničím nedosáhnete rozkolísanosti rychleji než hlavičkovými papíry právníků.

„Podívejte," obrátil jsem se na Popovitche a Jonesovou, „hlavně se uklidněte. Je to zákaz stávkovat za obnovení původního počtu lůžek. Běžte léčit, já to vyřídím."

Dívali se na mě jako na idiota, který je dostal do pěkné kaše.

„No ano, já vím! Zas něco, do čeho jsem vás navezl." Než mohli cokoli říci, sebral jsem jim z rukou obálky.

„Mimochodem, Popovitchi, měl bys začít držet dietu. Anebo se dělit o jídlo s Jonesovou. Vypadáte jako Laurel a Hardy." Jejich protesty mě doprovodily do půli cesty nazpátek.

Jsem v bryndě až po uši. Přesně o to jsem si koledoval.

Na pohotovosti jsem vždycky věděl, co mám udělat. Udržet si chladnou hlavu byl základ. Krev, bolest, zablokovaný přívod vzduchu, s tím vším jsem si rychle věděl rady. Občas mě děsila představa, že „zamrznu" a nedokážu se pohnout.

A teď se má noční můra stala skutečností. Budu se marně snažit protáhnout přívod kyslíku zkrvaveným klubkem cév a nervů do rozdrcené průdušnice, dokud mé trápení neukončí chór lékařů-rezidentů pohrdavým refrénem: „Nevyznáš se v práci!"

Pokud šlo o kličky v zákonech, určitě jsem se nevyznal. Stávka za otevření lůžek byla jistě správná. Čeho jsem však dosáhl? Hurst na nás poštval právníky. Jejich obsílky mohly mít na mé lidi stejně demoralizující účinek jako vyšetřování vraždy. Proklatý Hurst!

Postavil nás před riziko pokuty, a dokonce snad i soudního stíhání. Žádný z doktorů by do toho nešel. Děsilo mě pomyšlení, že by lékaři podali výpověď soudní cestou. Existovala devadesátidenní lhůta a mně přebíhal po zádech mráz, když jsem si uvědomil důsledky. Kolik lidí by muselo zemřít, než by Hurst ustoupil?

Probudil se ve mně instinkt, který se neozval dobrých pár let - volat o pomoc. Pro lékaře-rezidenty platilo: jdi až na hranici svých možností a potom hledej podporu. Později, když se člověk osamostatnil, bylo daleko těžší připustit, že potřebuje pomocnou ruku. Stalo se, že lékař prakticky zabil pacienta tím, že se odmítl poradit s ostatními. Během let jsem poznal nebezpečí takové arogance a rozhodl se požádat o radu, pokud se dostanu do úzkých. A teď jsem tápal.

Jestli není příliš pozdě, měl bych varovat všechny, jimž ještě nedoručili obsílku. V mozku se mi honily zástupy úředníčků, kteří se prodírali městem, aby dostihli všechny mé lidi.

Zvenku ke mně dolehlo zavytí sirény. Připomnělo mi, že čas téměř vypršel a brzy dorazí první záchranka. 11.15. Přál jsem si, aby se Carole vrátila.

Zazvonil telefon. Nechal jsem hovor nahrát na záznamník a jen jsem poslouchal: „Carole, mám vzkaz od pana Hursta. Vyřiďte prosím panu Garnetovi, aby se co nejdříve zastavil u detektiva Rileyho. Díky."

Zřejmě synonymum pro *dohodnete se na době, která vám bude vyhovovat.*

Chvíli jsem váhal. Mezitím se znovu ozval telefon, tentokrát moje soukromá linka. Číslo znala jen jediná osoba. Zvedl jsem sluchátko. „Ahoj."

„Víš jistě, že jsem to já?" slyšel jsem Janetin klidný hlas.

„Ne, ale jsem rád, že voláš."

„Špatný den?"

„Jedenáct sedmnáct a nevím co dřív."

„Ale. I já jsem pilná. Jen jestli jsem tě moc nerozmazlila. Už sis zvykl..."

„Hej! Já budu vychovávat naše dítě!"

„Tak to bude pěkný cvok, přesně jako jeho otec. Alespoň jako býval, než jsem si ho našla, zachránila a vychovala z něj seriózního člověka."

„No ano! Stal jsem se váženým lékařem a vzal tohle místo. A teď jsem v tom až po uši."

„Jestli je někdo v tom, tak jsem to já!"

„Miluju tě."

„Jsem v tom právě kvůli takovým řečem," pronesla nevinně.

„A já myslel, žes mě svedla."

„Dobře, dobře, dneska tvůj počestný mládenecký život nikdo neohrozí. Zůstanu v ordinaci, dvě mé pacientky se chystají na porod. Zdržím se zřejmě až do rána, ušetřím kolegovi službu. Ale on mi to zas vrátí, až budu mít nového muže svého života a budu s ním chtít strávit noc."

„Janet!"

„Neřekla jsem ti to? Ráno jsem zašla na ultrazvuk. A viděla jsem takový malý, milý... Vypadal skoro jako ten tvůj, co vlastně za všechno může. Tak ahoj."

Carole zaboha nemohla pochopit přihlouplý výraz, který jsem v tom okamžiku musel mít. Vešla právě ve chvíli, kdy jsem civěl do neurčita, stále ještě se sluchátkem v ruce.

Má skvělá nálada se nezměnila, ani když jsem potom vyšel na chodbu a zamířil za Rileym a Bufortem, abych čelil jejich snahám pověsit mi na krk Kingslyho vraždu. Potom přiběhla vyděšená Sylvia Greenová, v ruce povědomou obálku. Utěšoval jsem ji, že situace není tak zlá. Slíbil jsem, že najdu řešení. Nepřesvědčil jsem ji sice úplně, ale přece jen odešla o něco klidnější. A já se pořád vznášel. Dokonce i když s pronikavým jekotem dorazily dvě záchranky a situace na oddělení zas začala připomínat peklo.

Budu mít syna.

7

„Pane Garnete, zopakujme si, co jste nám řekl té noci, kdy došlo k vraždě. Viděl jste pana Kingslyho živého, ale opilého, když jste se vracel z jednotky intenzivní péče. Kolik bylo hodin?" Ptal se Riley. Tvářil se naprosto neutrálně. Seděli jsme v malé učebně, Riley naproti mně. Bufort stál opřený zády o zeď.

„Jak jsem už uvedl, asi v sedm."

„Býváte tu často takhle dlouho?"

„Měl jsem službu. Do půlnoci."

„Co jste tedy dělal v nemocnici v jednu ráno?"

„Předávání pacientů se někdy protáhne, zvlášť když je hodně práce."

„A bylo?"

„Nic výjimečného, ale nepřišel kolega, který mě měl střídat."

„Kdo?"

„Doktor Kradic."

A tak to pokračovalo dál. Riley si dělal poznámky, jako by už všechno neměl zapsané z minula. Bufort postával v rohu a bezpochyby nás pozoroval. Podobal se starému pavoukovi, který zpovzdálí sleduje mladého, jak se potýká s první pavučinou.

„A co jste říkal, že Kingsly v tu chvíli dělal?"

„Procházel halou na druhé hlavní. Je to v centrální části, na poschodí nad kancelářemi správy."

„Šel od sebe?"

„Asi ano."

„Měl ve zvyku trávit tu neděle?"

Touhle dobou už přece museli o Kingslym všechno vědět!

„Bohužel ano. Měl problémy s pitím. Poslední dobou to s ním šlo rychle z kopce. Občas se tady zdržel, možná si trochu přihnul v

kanceláři. Myslím, že v tu neděli se napil doma nebo někde venku, než přišel sem."

„Způsobil nějaké nepříjemnosti, když se napil?"

Přes Bufortovo upozornění, abychom si nenechávali nic pro sebe, jsem se rozhodl říci co nejméně. Nechtěl jsem, aby jeho tým slídil po celé nemocnici a vyslýchal ženy, o něž se Kingsly údajně pokusil. „Byl neškodný. Slyšel jsem, že párkrát něco zkoušel, ale nešlo o nic vážného. A navíc, výsledky pitvy přece prokázaly, že ho nezabilo bodnutí naslepo. Těžko to udělala nějaká žena v sebeobraně," namítl jsem.

„Zajímali jste se o něho?" ozval se najednou Bufort.

Úplně jsem sebou trhl. Nezaznamenal jsem, že přešel blíž a teď mi stál přímo za zády.

„Oznámil jsem to ochrance u dveří. Obvykle ho odvedli domů."

„Tohle vím! Nenašli ho. Co jste ale jako doktoři udělali pro to, aby přestal s pitím? Byl alkoholik. Kdo ho léčil?"

Zarazil jsem se. Připravil jsem se na otázky kolem vraždy a hodlal odvrátit jejich obvinění. Bufort mě však zaskočil. „Nevím," hlesl jsem nepřesvědčivě.

„Jak to, že alkoholik mohl dál vykonávat svou práci, aniž mu někdo pomohl zbavit se závislosti?" pokračoval Bufort tvrdým hlasem. Nebyla to otázka, spíš výčitka.

„Nevím. Upřímně řečeno, občas jsem se cítil provinile, jenže jsem měl sám dost vlastních problémů na oddělení." Připadalo mi, že svá slova slyším odněkud zdálky. Nahlas vyřčená pravda mě znepokojila.

„Ksakru, doktore! Kdybych měl na stanici chlapa v takovém stavu, poslal bych ho okamžitě na léčení. Každá normální firma by ho vyhodila. A vy jste ho nechali, aby se tu motal dál. Naprosto neschopného plnit svou funkci, podle toho, co jsem slyšel. Moře léčitelů - a nikdo se neobtěžoval mu pomoct?"

Jeho znechucení posílilo moje. Musel jsem mu všechno vysvětlit - nebo spíš zdůvodnit sobě, proč jsme se jen dívali, jak Kingsly pomalu chátral.

„Podívejte, omluvit se to nedá," začal jsem a soustředil se na to, aby se mi netřásl hlas. „Ale možná i ostatním připadalo, že pití je jeho soukromá věc. Měl rodinu. Kdybych o něm přemýšlel, asi bych si řekl, že se o něj postará manželka. Anebo někdo z příbuzných. Nadělal tolik přehmatů v rozpočtu, že jsem ho vnímal spíš jako škodnou. Měli ho propustit."

„Nikdy jste za ním nezašel do kanceláře, abyste si promluvili mezi čtyřma očima? Nikdy jste se nepokusil domluvit se s kolegy, že se mu budete věnovat?"

Cítil jsem, jak mi hoří tváře. „Ne," bylo jediné, nač jsem se zmohl. Trefil do černého.

„Patřil k vám, pane Garnete. Byl lékař jako vy. Proč jste nezasáhli?" Otázka zůstala viset ve stísněném tichu.

Seděl jsem vyvedený z míry jeho výčitkami a zaskočen vlastním pocitem viny. Potom jsem začal dostávat vztek. Bufort postupně proniká pod můj ochranný krunýř, vrstvu po vrstvě odlupuje má ospravedlnění.

„Neodpovíte mi, pane Gamete?"

„Už jsem řekl," soukal jsem ze sebe, „nijak se nechlubím tím, co jsem udělal - nebo spíš neudělal." Jako by mě zaživa stahoval z kůže.

Teď už jsme stáli tváří v tvář. Naklonil se ke mně a zasyčel mi do ucha: „Chcete mi namluvit, že jste si kvůli vašemu nabitému důležitému rozvrhu nedokázal najít čas na alkoholika?"

„Poslechněte, to není fér!" ohradil jsem se ostře.

Stáhl se zpátky s přehnaně sarkastickým výrazem.

„Skutečně? Protože jste se ho nemohli zbavit, raději jste strpěli, že do ničeho nezasahoval a napůl opilý přežíval vedle vás."

Ztratil jsem trpělivost. „To už je příliš!" vybuchl jsem. Instinktivně jsem se podíval na Rileyho, jako bych očekával pomoc z jeho strany. Zaznamenal jsem stažené lícní svaly.

Riley si odkašlal. „Snad bychom se mohli vrátit zpátky k nedělní noci."

Po kratičké ledové pauze pronesl Bufort: „Průběh vyšetřování řídím já, Riley." Začal kolem mě přecházet, takže jsem musel pootočit hlavu, abych na něj dobře viděl.

Rileymu opět zbytněla čelist. Vstal a přešel dopředu ke stolu. Napůl se opřel a napůl sedl na desku katedry. Natáhl se k tabuli, vzal do ruky kousek křídy a začal si s ním hrát.

Buforta jsem měl před sebou pod lepším úhlem.

„Já to vidím takhle, pane Garnete," začal rozvláčně. „Všichni jste se tvářili, že se nic neděje. Nikdo z vás mu nepomohl. Nikomu nevadilo, že tolik pije." Naklonil se ke mně: „A kdo tím získal? Komu to prospělo?"

Napadlo mě jediné jméno. Možná by byl vhodný čas zmínit se o výhružném telefonátu a mém podezření na Hursta. Mohl bych také popsat nepříjemný zážitek s dobrmany, ať si všechno přebere. Trochu mě lákalo, že bych Hurstovi oplatil stejnou mincí. Nakonec jsem ale neřekl nic, ale vůbec ne z altruismu. Nesnesl jsem jen pomyšlení, že se zachovám stejně jako on. Navíc, i kdybych ho podezíral desetkrát z čehokoli, neměl jsem v ruce žádný důkaz. A dokud nějaký nezískám, nemohu kolem sebe dost dobře šířit nepodložené dohady. Zvlášť když jsem se chystal zabránit v tom i Bufortovi. „Nevím," rezignoval jsem nakonec, ačkoli mě děsily představy, čeho všeho by mohl být Hurst schopen.

Zbytek našeho rozhovoru byl rutinní záležitostí. Bufort se zeptal, zda mě nenapadá, kdo mohl zabít Kingslyho. Odpověděl jsem, že ne. Pak chtěl vědět, jestli se do nemocnice mohl dostat někdo zvenku. Samozřejmě, přisvědčil jsem. Někdy se lidi schovají do suterénu, aby jim nebyla zima. Nebo jsou na záchodcích, dokud neskončí návštěvní hodiny. Rozhodně jsme nebyli zabezpečeni proti nezvaným návštěvám. Spíše naopak: prostory byly - vlastně musely být - stále otevřené. Procházely tudy denně spousty lidí, všude vládl stálý chaos. Napadlo mě, že opět odbočil, vzhledem k tomu, že pachatelem by mohl být lékař. Pak jsem si řekl, že asi musí probrat všechny možnosti.

Když vyčerpal otázky, požádal mě ještě o jména lékařů, které sem v nemocnici zastihl v neděli, hlavně mezi sedmou večer a půlnocí. Domyslel jsem si, že v té době došlo k vraždě. Údaj pravděpodobně dostal od Wattse. Řekl jsem, že tu byli jen rezidenti, kteří měli službu. Dál se kupodivu neptal, což mě potěšilo.

Ani jednou se nezeptal, jestli jsem Kingslyho zabil já, dokonce ani takovou možnost nenaznačil. Usoudil jsem, že mě zatím jen odepsal jako lékaře... a lidskou bytost. Pořád jsem čekal, kdy už ta otázka přijde. Cítil jsem se ošizený o příležitost bránit se a zdůraznit, že vrah nejsem. Třeba si Bufort spočítal, co se mi honí hlavou, a nezeptal se úmyslně, aby mě vyvedl z míry.

Z Rileyho výrazu jsem také nevyčetl, nakolik jsem podezřelý. Od chvíle, kdy ho Bufort napomenul, se stáhl a ani nemukl. Jen čelisti pracovaly na plné obrátky.

Bufort ještě poznamenal, že během zevrubné prohlídky nemocnice stále nenarazili na místnost, v níž by někdo mimořádně umyl zdi a strop. Připomněl, co vypověděl muž z úklidu: když nastoupil v neděli o půlnoci službu, našel ve své komoře mokrý mop a kbelík. Bufortovi muži si mop odnesli k zajištění možných stop.

Odpolední světlo za okny dostávalo kouřový nádech podvečera. Ještě stále jsem byl podrážděný Bufortovým výstupem. Uvažoval jsem i o tom, zda Hurst úmyslně nespoléhal na to, že se Kingsly neléčil. Využíval situace, aby ovládal nemocnici? Byl tak bezohledný? Nepřekvapilo by mě to.

Zašel jsem za Seanem a objevil ho v kroužku rezidentů před prosvětlenou tabulí s rentgenovými snímky. Právě dva vyměnil a jeho publikum se zarazilo. Chtěl jsem se podívat zblízka, ale Sean se šklebil a odháněl mě: „Jdi pryč, Earle, tohle je uzavřená společnost. Huš!"

Došlo mi, oč jde.

Nedávno jsem se dozvěděl, že začal kupovat závodní koně; investicí si snižoval základ daně. Jeho nejnovější přírůstek si ale poškodil kloub hned po prvním běhu. Klisna začala kulhat. Sean ji nejdřív chtěl zastřelit, ale odborníci mu radili, aby to nedělal. Čekaly ho výdaje za veterináře - osmnáct set dolarů plus poplatky za ustájení. Sean nelenil a vyhledal si, na kolik přijde stejný zákrok u lidí: dvanáct set. Teď se zrovna pokoušel umluvit ortopéda, který měl cestu kolem.

„Marty," zavolal na něj, „pojď sem na chvilku a koukni se mi na tohle koleno."

Marty mrkl na snímky. „To ale není lidské koleno."

„Mohl bys to odoperovat?"

„To je zas nějaká tvoje kobyla?"

„Hmm. Tak co? Pustíš se do toho?"

„Jsem levnější než veterinář, že?" Marty začal couvat. „Ne, to ne, ale tvoje schopnosti... Miluju ji, nikomu jinému bych ji nesvěřil!"

Marty se zaculil. „A kdo ji uspí? Ty?"

Seanovi zablýskaly oči. „Smrtelná anestézie! Určitě! Uvidíme." Otočil se k jednomu z rezidentů, kteří na něj zírali v němém úžasu. „Chcete si vydělat padesát babek? Věnujte mi hodinu. Jenom se sem postavíte. Netvrdím, že jste veterinář, ale neříkám, že nejste. Za chvilku je to za námi. Než se pořádně rozkoukáte, budeme hotovi. Jen seženu nějaký pentabarbitol..."

Ostatní mi uniklo, protože Sean položil šokovanému rezidentovi paži kolem ramen a odvedl ho za roh, kde se ho chystal zasvětit do podrobností svého plánu.

Zvláštní. Obvykle mě jeho šaškárny pobavily. Ostře kontrastovaly se škrobeným chováním, které mnohdy jen maskovalo nějaký nedostatek méně obratných, avšak na veřejností vyhlášených mistrů lékařského řemesla. Dnes výstup nezabíral. Sean Kingslymu taky nepomohl... Dokonce se mi najednou protivila jeho posedlost koňmi.

Caroliny dlouhé nehty tančily po klávesnici a zvuk se mísil s pravidelným staccatem dešťových kapek dopadajících na okno kanceláře. Mléčné sklo dovnitř příliš mnoho světla nepropouštělo. Zašlá špína, nebo způsob provedení? Těžko odhadnout.

Carolina maličká kancelář sousedila s mou. Pokud jsme „papírovali" oba zároveň, zdály se naše místnůstky přecpané. Naštěstí k tomu nedocházelo příliš často, takže jsme si nekonkurovali. Obvykle jsme ani nezavírali, abychom se spolu mohli otevřenými dveřmi bavit. Carole mi podala vzkazy, hned jak jsem se objevil. Spousta kolegů byla zvědavá na statistiky. Carole dokonce překvapila Kradica a Greenovou u mého stolu, podobně jako já zastihl ráno Jonesovou. Ta nepochybně mezi ostatními rozšířila zvěst o došlých

výsledcích. Budou nervózní, dokud čísla neprostuduji a nedám jim je k nahlédnutí. Ještěže mě napadlo je zamknout.

Nejdříve jsem musel vyřídit právní záležitosti. Zavolal jsem do advokátní kanceláře v Albany, která nás zastupovala. Byla to pojišťovna a specializovala se na ochranu lékařů před soudními žalobami. Po krátkém formálním úvodu si právník vyslechl mé litanie a zhruba načrtnutý plán dalšího postupu. Slíbil, že se ozve zítra, až vypracuje právnickou podobu návrhu.

Zavěsil jsem a na chvilinku se nechal ukolébat tichým deštěm. Urgentní zásah měří právník na dny, zatímco my uvažujeme ve vteřinách.

Carole přestala ťukat do klávesnice počítače a donesla mi poštu, většinou nabídky drahého vybavení, které jsme si nemohli dovolit. V jedné obálce jsem objevil inzerát na místo v Newarku. Carole, která dopisy rychle prošla, teď zůstala stát a trochu nervózně si mnula ruce. Evidentně měla něco na srdci - a její rituál s rukama naznačoval, že to nebudou příjemné zvěsti.

„Tak ven s tím, Carole. Oč jde?"

Usmála se. „Máte mě přečtenou." Zhluboka se nadechla a pokračovala. „Jistě máte dost starostí a nepotřebujete další, ale tohle byste asi vědět měl." Odmlčela se, chvíli si prohlížela dlaně. „Doktorka Jonesová spí s jedním rezidentem," vyklopila zjevně v rozpacích.

„Ale ne!" zaúpěl jsem. Na tyhle problémy opravdu nebyla vhodná doba. Nebyla vlastně nikdy. Obzvláště v souvislosti s Jonesovou.

Rezidenti představovali pro stálé zaměstnance zakázané ovoce. Mužská část se s tím smířila už před deseti roky. Kupodivu, během minulých osmi let jsem musel napomínat nejméně tři lékařky, že sex se studenty je přinejmenším nevhodný. Všechny se cítily dotčené, co je mi do toho. „Týká se to celého oddělení," snažil jsem se pokaždé vysvětlit. „Když se pohádáte nebo rozejdete a začnete si něco vyčítat, nabouráte pracovní atmosféru všem. Až ohodnotíte studenty po pracovní stránce a oni nebudou spokojeni, klidně vás mohou dostat před soud. Bez popularity založené na sexuálním obtěžování se snad

obejdeme." Všem to stačilo. S Jonesovou mě takové štěstí sotva čeká.

„S kým?" zeptal jsem se unaveně. Cítil jsem se víc vyčerpaný než po schůzce s Bufortem.

„S panem Toddem," informovala mě Carole. Očividně se jí ulevilo, že už je všechno konečně venku. Ulehčeně se vrátila ke stolu a za okamžik už jsem slyšel ťukání do klávesnice.

Kruci! Jeho *zázračné ruce* tedy zvládly mnohem víc než zavádět kapačku. U Jamese Todda naštěstí alespoň nehrozilo negativní hodnocení. Byl to bystrý šikovný student. Stejně ale musím promluvit s Jonesovou - a ta vidina mě nijak nenadchla.

Abych se trochu odreagoval, vrhl jsem se na reklamy a inzeráty. Každý leták jsem pečlivě zmačkal do tuhé kuličky a hodil do koše na recyklovatelný odpad. Když mi přišla pod ruku nabídka z Newarku, zahalekal jsem na Carole: „Jestli někdy budou shánět doktora na Havaj, dejte to jenom mně!"

„Tak co? Vyzradils jména?" zahlaholil Sean místo pozdravu. Zastavil se u mě cestou od Buforta.

„Pochopitelně. Jeden pohled na bambusovou hůl a okamžitě jsem vyklopil tvoje. Nachytal jsem tě, jak plánuješ vraždu koně."

„To je něco! Ke mně se doneslo, že ty jsi jednička na jehly."

Jen jsem zaskuhral.

„Ale vážně, Earle. Začne propírat celé oddělení?"

„Vypadá to tak," vzdychl jsem. „Co ty? Kolik tvých lidí umí slušně zacházet s jehlou?"

„Mám čtyři. Se specializací srdeční a hrudní chirurgie. Vzhledem k jejich běžné pracovní náplni je injekce do srdce hračka."

„A zbytek?"

„Jako rezidenti jsme samozřejmě absolvovali řádnou přípravu, ale pokud nepokračuješ v praxi... Asi bychom postrádali přesnost, po jaké pátrá Bufort. Zvlášť mladí."

„Proč zrovna oni ne?"

„Přemýšlel jsem o všem, když jsme se tehdy bavili u kávy. Až do sedmdesátých let byla srdeční injekce běžná. Jakmile měl pacient

zástavu a ležel na sále, dostal ji. Nestávalo se to zas každý den, ale stejně většina chirurgů v té době srdce napíchnout uměla."

Pochopil jsem, kam míří. „Seane, to snad ne!"

„Ale ano. Buď si zatraceně jistý, že ano. Takže Bufort má teď váženého pana Hursta na seznamu."

„Panebože!"

„Proč? Neměl jsem se snad zmínit o tom, že by po technické stránce tu vraždu zvládl?"

„Ne jenom proto, aby sis vyrovnal účty, Seane."

„A jak si můžeš být tak jistý, že to neudělal?" podíval se na mě trochu zvědavě. „Přece sakra víš, jak se snažil ututlat každý hrozící skandál. Možná chtěl Kingsly ztropit povyk. Co ten scestný nápad s omezením míst, který se nám pokoušel vnutit jen pár hodin po Kingslyho smrti? Nedává to žádný smysl. Říkám ti, Earle, Bufort by se měl na Hursta podívat zatraceně zblízka!"

Sean vypochodoval z kanceláře.

Jeho nápad se mi zdál nepochopitelný. Užasle jsem si naše setkání v duchu přehrával znovu. Na Hurstovi se mi toho nelíbilo dost, s mnoha jeho nápady jsem nesouhlasil; ač se mi však zdál bezohledný, zvláštní a někdy i nebezpečný, nedokázal jsem si ho představit, jak vraždí. Ani na okamžik jsem zatím nezapochyboval, že jeho reakce v neděli byla upřímná. Byla? Pokusil jsem se podívat na skutečnost z jiného úhlu. Neviděl jsem náhodou zděšení vraha, jehož falešná stopa selhala? A jestli je to pravda, tak jeho snaha dostat mě za mříže nebo alespoň na seznam kandidátů určitě nepoleví. Hurst nebude mít žádné zábrany.

Začal jsem se potit. *Varoval jsem vás!* Ze strachu mě napadla další varianta. Dobrmani. Patřil šeptající hlas v telefonu neznámému z golfového hřiště? Byl to Hurst? Nebo někdo, koho si najal? Nesmysl! I kdyby Hurst Kingslyho zabil, proč by se pokusil naznačit, že jsem vrah, a zároveň riskoval a štval na mě psy? Ne! Nejvyšší čas, abych přestal být paranoidní a raději přemýšlel. Proč by říkal *Vím, že jste to vy?* Čeho se týkalo varování *Přestaňte, dokud je čas!*?

Ničemu jsem nerozuměl. Ze všech sil jsem potlačoval narůstající paniku a představy, jak Bufort naslouchá Hurstovým argumentům, aby mě vzápětí usvědčil. Cítil jsem se stejně stísněně jako v okamžiku, kdy se ke mně detektiv během výslechu naklonil a vyhrožoval možnými nepříjemnostmi.

K čertu s oběma! Nesmím se nechat takhle děsit. Potřebuji se uklidnit. A to dokážu jen na jednom místě.

Uchýlil jsem se na pokoj a zhruba hodinu prohlížel pacienty. Rutinní činnost na mě působila přímo blahodárně a jen jsem doufal, že na nemocné taky.

Nejdříve přišel na řadu mladý astmatik. Po dávce bronchodilatátoru (látky na uvolnění dýchacích cest) začal bez obtíží dýchat.

Chtěl jít domů, ale vysvětlil jsem mu, že jedna aplikace nestačí. Musel ještě dostat intravenózně steroidy. Zlikvidují zápal, který blokuje přístup do plic. Kdybychom ho propustili, za chvíli by se vrátil se stejnými problémy.

U ostatních pacientů nebyla naštěstí hospitalizace nutná. Nemusel jsem tedy nikoho odsoudit k nouzovému pobytu na chodbě oddělení.

Potom přivezli starou paní, která den předtím zvracela černou kaši. Svěřila se dceři až následující odpoledne. Ta ji okamžitě naložila do auta a dopravila k nám. Nervózně přecházela přede dveřmi, dokud nebyly hotové všechny testy. Ukázalo se, že matka měla krvácení v horní části zažívacího traktu, ale její stav se stabilizoval a akutní nebezpečí jí nehrozilo. Za jiných okolností - to znamená, kdybychom fungovali jako normální nemocnice - bych paní pro jistotu přidělil monitorované lůžko na oddělení a příští den ji znovu vyšetřil. Pokud by nenastaly komplikace, propustil bych ji. Za stávajících podmínek jsem se rozhodl, podobně jako Jonesová ráno, předepsat léky a poslat ji do domácího ošetřování hned.

Pokusil jsem se dceři vysvětlit situaci.

„Jestli začne krvácet znovu, bude rychlejší volat 911. Záchranka ji obratem přiveze jako akutní případ."

„Vy jste se zbláznil!"

Rozčilovala se právem. „Podívejte se, paní," řekl jsem a uvědomoval si, že musím být naprosto upřímný. „Když tu zůstane, musím ji nechat na lehátku na konci chodby."

„A tomu říkáte nemocnice?"

Přejel jsem pohledem lehátka lemující stěny. Tady mohl stabilizovaný stav přejít do šoku, aniž by si pacientky někdo všiml. Vzpomněl jsem si na oči jiné dcery.

„Ne," hlesl jsem tiše. „Dnes večer rozhodně ne."

„Chci mluvit s vaším nadřízeným."

„Já jsem tu nejvyšší nadřízený."

Zděšeně pohlédla na mou visačku.

„Ach, panebože, opravdu!" Rozhlédla se kolem sebe. „A jiná nemocnice?"

„Bohužel, myslím, že je to nepravděpodobné. Ale počkejte, zkusím to." Věděl jsem, že zbytečně, ale chtěl jsem, aby viděla snahu. Podle služebních pokynů jsme tak měli ukázat naše pochopení a přesvědčit rodinu nemocného, že jsme na stejné lodi. Výraz mladé ženy mě utvrzoval o opaku.

Sedl jsem k počítači a našel přehled lůžek. Pohotovostní oddělení hlásila: obsazeno.

Bylo mi jasné, že dobrá polovina nemocnic lže. Některé uváděly „údaje se právě zpracovávají", aby nemusely přijímat záchranky během přestávky. Skutečná příčina se u většiny podobala naší: pacienti setrvávali v nemocniční péči příliš dlouho, i když to nebylo nutné. Řešení spočívalo v radikální změně poměrů. Pokud by ji někdo důsledně dotáhl do konce, podvodníčci typu Arnolda Pintera by měli smůlu. Museli by se vzdát svých „zaopatřovacích služeb pro dobře platící zákazníky" a spousta postelí by se uvolnila pro skutečně potřebné. Jenže zatím je jejich pozice neotřesitelná, a tak mnoho lidí získá stejně bolestnou zkušenost jako Cummingsovi.

Zkusil jsem požadavek na monitorované lůžko. Objevil jsem tři. Nepoužitelná. Dvě na porodnickém a jedno na kardiochirurgii.

Stále mi připadalo rozumné ji přesvědčit, aby matku vzala domů. Pro svou vlastní bych v podobné situaci neviděl vhodnější řešení. Myslel jsem to vážně, ale žena mě požádala o adresu a odešla zavolat

právníkovi. Ve dveřích se otočila a hlasitě mě ujistila, že o ní ještě brzy uslyším.

Jonesová ráno dopadla líp.

Nařídil jsem sestře, aby starou paní umístila co nejblíže jejich sesterny, a vydal se na obchůzku oddělení. Chodba byla přeplněna lůžky, všude se rojili příbuzní nemocných. Občasné naříkání a vzdechy určitě nikomu na klidu nepřidaly. Naštěstí jsme, alespoň v té chvíli, neměli žádný nový příjem.

Vrátil jsem se k sobě do kanceláře. Carole byla pryč. Zůstal jsem se svými úvahami sám.

Rozhodl jsem se zavolat Zakovi a domluvit se s ním, aby nás v noci ještě záchranky vynechaly. Anebo alespoň některé. Stihl jsem ho zrovna na odchodu.

„Dobrá," souhlasil, „ale neoficiálně, rozumíš? Ani já si nemůžu dovolit zákaz na čtyřiadvacet hodin."

„Díky, Zaku."

„Kdo ho zabil?" přeskočil okamžitě na jiné téma. Něco za něco.

„To ještě nikdo neví. Policie si myslí, že to udělal doktor, který se vyzná ve stimulaci srdce. Injekce, konkrétně."

„Co?!"

„Slyšels dobře."

„Ale to je celé tvé oddělení!"

„Včetně mě."

„Já mluvím vážně!" ohradil se.

„Já taky, Zaku. Bohužel." Popsal jsem mu dosavadní průběh vyšetřování.

„Hm... To mě mrzí. Promiň." Doopravdy to tak vyznělo.

Během rozhovoru jsem si pohrával s okrajem papíru. Všiml jsem si, že je to studie Jonesové. Zak celý projekt sledoval a řídil. „Mimochodem, Zaku, jak to vypadá s tvým výzkumem?"

„Je to perfektní!" Ožil. „No, vlastně nic světoborného, ale potvrdili jsme dosavadní teorie, a někde dokonce pokročili o něco dál, pár nových drobností."

„Jonesová mi tu právě nechala výsledky studie, aplikace sulfátu horečnatého."

„Dobrá práce. Škoda, že případy torsade de pointes jsou tak vzácné."

Už už jsem mu chtěl popřát dobrou noc, ale náhlý impulz mě přinutil zeptat se: „Zaku? Měl jsi s ní někdy problémy?"

Zaskočil jsem ho. Ale byl to její nadřízený. Pracovala u něj na výzkumu. „S Jonesovou?" opakoval.

Začal jsem si připadat trochu hloupě, ale nenechal jsem toho.

„S Jonesovou."

Na chvilku se odmlčel. Potom se ozval: „Jaké problémy máš na mysli?"

Něco tam muselo být.

„Zaku, tohle je přísně důvěrné. Tvoje odpověď mi moc pomůže."

„Myslíš pracovní problémy?" upřesňoval stále opatrně.

„Cokoli."

Na druhém konci se znovu rozhostilo ticho. Možná s ní Zak taky spal. Samotného mě ta možnost překvapila. Jak jsem na to vůbec přišel?

„V práci jsem s ní nikdy neměl problémy," řekl nakonec. „Nejspolehlivější lékař, aspoň během posledních několika let. Bez ní bych byl ztracený."

„A co její osobní vztahy? Jak vychází s personálem?" Pořád jsem se pokoušel zaplašit nápad, že se s ní zapletl.

Odfrkl. „Jaké vztahy? Doktoři ji nemůžou ani cítit. Je pěkně hubatá a dokáže všechny setřít. A když mají nějakou stížnost, bývá dost vzdorovitá."

Přesně. Kradic v šatech. Takže nejen já získal tuhle zkušenost.

„I když," dodal, „technici ji milují. Dává hodiny, a když má výjezd, div se nepřetrhnou o službu. A s pacienty taky vychází dobře. Jenom s doktory to prostě nefunguje. Navíc je nejlepší. To situaci nijak neulehčuje, chápeš. Proč tě to zajímá?"

„Mám s ní stejnou zkušenost. Jenom jsem chtěl vědět, jestli je to můj osobní problém."

„Přestaň se trápit. Vůbec si nemusíš dávat vinu. Je vynikající lékařka, ale nesnesitelná primadona. Na takové lidi narazíš všude. A

pacienti mohou být rádi, že existují. My obyčejní smrtelníci to holt musíme překousnout. Dobrou noc, náčelníku. Jdu domů."

A já mám takové dárečky dva, pomyslel jsem si a zavěsil.

Přelétl jsem studii Jonesové. Jak už jsme se předtím spolu bavili, u vzácně se vyskytujících případů byly výsledky přesvědčivé. Běžné příčiny srdečního selhání však síran horečnatý výrazně neomezil. Hlavně se nesmíme snažit vidět výsledky lepší, než ve skutečnosti jsou. Až se dostaneme na oddělení do normálu, budu si muset celou práci projít pozorně ještě jednou.

Janet sloužila noční. Já sám jsem už neměl nic akutního na práci. Zítra v poledne mě čekala soukromá ordinace. Pacienti, kteří mi zůstali z období, kdy jsem fungoval jako obvodní lékař. Pro mě to už osm let znamenalo únik od nemocničního chaosu.

Potřeboval jsem se navečer něčím zaměstnat, jinak bych znovu skončil u Kingslyho a nejspíš zpanikařil. Odemkl jsem zásuvku a vytáhl přehledy, které jsem tam ráno uložil. Projdu čísla; bude to nejspíš to nejlepší, do čeho se mohu pustit. Předpokládal jsem, že se čtením uklidním.

Ještě jsem rychle zavolal Janet. Nebyla u sebe, tak jsem jí nechal na záznamníku vzkaz, kam mám namířeno. Dopřeji si své potěšení. Vzal jsem do kapsy aktuální diskety, shrábl papíry s analýzou výsledků naší práce a naposledy prošel oddělení.

„Zatím je to v pořádku," liboval si Popovitch. Všiml si mého nakladu. „Hodně štěstí při čtení. Neuženeš si kýlu?" kývl na tlustý svazek. „Nevláčej to daleko."

„Na shledanou," pozdravila mě i Jonesová. Dokonce se usmála.

Neopětoval jsem úsměv. Zase jsem si vybavil, jak ráno slídila v kanceláři. Ve skutečnosti mi ale víc vadily její pletky s Toddem. Neměl jsem v úmyslu problém rozebírat hned. Když jsem se na ni podíval, mihlo se mi před očima její nahé pevné pružné tělo v bouřlivém objetí se Zakem a vzápětí s Toddem. Byl to jen prchavý moment, ale samotného mě taková představa zaskočila. V rozpacích jsem se rychle otočil, jako by mi mohla z pohledu vyčíst, nač myslím. Popřál jsem všem dobrou noc a odešel zadním vchodem.

Parkoviště se ztrácelo v mlze. U služebního výjezdu stála osvětlená záchranka. Dva muži právě dovnitř nakládali nosítka se zabaleným tělem, které zřejmě odvezou do márnice. Cummings? napadlo mě. Nemocniční budova ztmavla, jen kanceláře správy zářily stejně jako předešlou noc. Za okenním sklem se někdo pohnul. Najednou jsem měl pocit, že tu nestojím sám. Otočil jsem se a poznal Gila Fernandeze. Stál u svého auta a pozoroval stejná okna. Zachumlaný do pláště se mi nezdál tak povznesený a sebevědomý.

Ukázal jsem nahoru. „Možná nám dobrý detektiv Bufort dá do pořádku rozpočet, když už se o nás tak stará."

Očekával jsem Fernandezovu vtipnou repliku, ale překvapeně na mě pohlédl. Byl bledý jako stěna. Beze slova skočil do auta, zabouchl dveře a dupl na plyn.

Zůstal jsem nehnutě stát, dokud mi jeho zadní světla nezmizela z dohledu. Jedna věc mi už předtím trochu vrtala hlavou: když se Fernandez dozvěděl o Kingslyho smrti, vypadal, jako by se mu ulevilo. Podivné, ale neměl jsem v úmyslu se tím podrobněji zabývat.

Jeho dnešní výraz však dával tušit něco velmi závažného.

Gil Fernandez byl vyděšený.

Mou slabůstkou byla chata. Místo jsem objevil už dávno. Původně tu stávala jen obyčejná dřevěná bouda. Zhruba před padesáti lety ji někdo postavil na úpatí osamělé hory. Obklopovalo ji osmdesát akrů lesa. Janet s oblibou lidem vyprávěla, že jsme sem spolu jezdili dlouho předtím, než jsem navštívil její rodiče. Zmodernizovali a zútulnili jsme domek k nepoznání. Položili koberce, nechali zavést elektřinu, vybudovali prostornou koupelnu s vanou - spíš bazénem - a jako vrchol luxusu završili dílo toaletou, takže se nemuselo vycházet na dvůr. Později jsme přistavěli další část, dobrých třicet metrů na délku - prostorné místnosti s vysokými stropy a obrovskými okny. Janet se stala paní moderně vybavené kuchyně, kde elektrické přístroje doplňovala pec. S úsměvem nás nazývala *dámou a dřevorubcem*. Nacházeli jsme tu útočiště před světem, tady bylo naše soukromí, smích, odpočinek.

Měl jsem zde také počítač a fax. Uchýlil jsem se k nim pokaždé, když jsem potřeboval alespoň hodinu nerušeně pracovat.

Cestou jsem se zastavil doma pro Muffy a potom bez odkladu zamířil na jih k horám. Snažil jsem se odvrátit myšlenky od všech nemocničních starostí. Míjel jsem několik skládek, které lemovaly město. Ze silnice jsem dlouho viděl i řady obytných přívěsů a chatrných dřevěných domků postavených mnohde na základech původních dřevěných staveb. Venku si hrálo pár dětí. Na rozdíl od rodičů a prarodičů tahle generace už nebude obdělávat půdu. Pravděpodobně se spíš naučí využívat sociálních dávek. V jednom okně jsem zahlédl starého muže. Díval se na pustá prázdná pole ležící ladem. Klidně bych se vsadil, že má puštěnou televizi a ve zprávách ukazují obrázky hladovějících dětí na různých místech světa.

Hladovějící děti. Strádající děti. Chodby plné trpících lidí. Nemohl jsem zastavit tok myšlenek a asociací. Nemocnice. Hurst. V kanceláři jsem odpoledne přemýšlel, jestli chce obrátit pozornost policie na mě proto, že Kingslyho zabil on sám. Pak by ale šeptající hlas v telefonu musel patřit někomu jinému. Komu? A proč? Nejdříve jsem podezříval jen Hursta. *Přestaňte, dokud je čas* určitě znamenalo upustit od protestu s pohotovostí. Mohl to být ještě někdo jiný? Jaký měl důvod? Někdo ze Seanova týmu, kterému moje opatření zhatilo operaci a tím zredukovalo příjem? Anebo ode mě? Visí tak moc na penězích? Dohnalo ho moje opatření tak daleko, že na mě čekal na golfovém hřišti s párem dobrmanů? Kčertu! Znovu jsem se dostal tam, kam jsem od počátku nechtěl. Ještě chvíli a začne mě stravovat nejistota a panika. Musím přestat s ukvapenými závěry a myslet rozumně.

Nutil jsem vědomí soustředit se na něco známého. V lékařské praxi platí, že při hodnocení problému shromáždíme všechny příznaky a potom vyhotovíme seznam chorob, jejichž průvodním jevem by mohly být. Následně provedeme testy, abychom získali co nejvíce informací o aktuálním stavu pacienta a konečně stanovíme pravděpodobnou diagnózu. Pokoušel jsem se uvedený postup aplikovat při řešení své vlastní otázky.

Nemělo smysl vyčlenit Hursta jako jediného podezřelého. Musel jsem zvážit všechny možnosti včetně varianty, že Hurst je nevinný, a že dokonce ani netelefonoval. S jistotou jsem mohl říci jen to, že mě dostal na seznam potenciálních vrahů a že se zuby nehty drží svého nelogického rozhodnutí o omezeném počtu lůžek. Všechno ostatní byl jen odhad naslepo. Když jsem situaci znovu rozebral, uvědomil jsem si, že *přestaňte, dokud je čas* se nemuselo bezpodmínečně týkat pohotovostního oddělení. I tady bylo nutné připustit další varianty.

Přede mnou se při okraji silnice objevilo několik stánků s oprýskanými stěnami a vybledlými nápisy. Konstrukce rachotily ve větru. Zbytky reklam na coca-colu připomínaly módní trend padesátých let. Ve srovnání s městem se tady zastavil čas. Ani v létě nevypadaly tyhle končiny příliš lákavě; nikdy jsem nezastavoval, abych si koupil pití nebo párek v rohlíku. Teď bylo zavřeno, sezona skončila. Rezavou mříž odemknou příští rok.

Kombinoval jsem další možnosti. Fernandez. Vidina jeho vystrašené tváře mi nešla z mysli. Zkusil jsem ho zařadit do svého seznamu. Když Hurst oficiálně oznámil Kingslyho smrt, ne vraždu, zdálo se, že se Fernandezovi ulevilo. Ulehčený výraz zmizel poté, co Bufort uvedl věc na pravou míru. Opět to odpovídalo chování vraha, jemuž se na čas podařilo zahladit stopy, ale nakonec vyšla najevo pravda. Byla to stejná úvaha jako předtím u Hursta.

Jenže teď jsem netipoval, ale pečlivě zvažoval fakta. Musím k té vraždě přistupovat bez emocí. Jako při stanovení diagnózy.

Přemýšlel jsem dál, spíš proto, abych zaměstnal mozek. Nevěřil jsem, že se mi podaří dojít k jednoznačnému závěru. Příčiny Fernandezova chování mohly být různé. Nápadné změny se daly vysvětlit špatným spaním. Koho trápí noční můry, určitě nevypadá druhý den spokojeně. Nechal jsem fantazii pracovat. Třeba se jeho žena přiznala, že má milence. Možná mu onemocnělo dítě, našli u něj rakovinu. Nebo ho někdo žaloval za chybný léčebný postup a on má na krku soudní proces. Musel jsem připustit, že rovnice Fernandez = vrah měla pár slabin. I když ztratil svou počáteční vyrovnanost, nejevil větší znepokojení než ostatní. A proč ho vyvedlo z míry Bufortovo podezření, že vraždu spáchal člověk, který

umí dávat injekce do srdce? Fernandez možná nějaký základní výcvik za studií absolvoval, ale - jak mi předtím vysvětlil Sean - těžko by bez předchozí delší praxe teď provedl zákrok tak bravurně.

Rozhlédl jsem se po okolí. Mlha se místy rozptýlila, podél silnice se vynořila rozbahněná pole. Někde naopak zahalila výhled na cestu přede mnou.

Nejezdila skoro žádná auta. Ve zpětném zrcátku jsem viděl pár světel. Po chvíli jsem se podíval znovu a zaznamenal je ve stejné vzdálenosti. Byl jsem rád, že je řidič opatrný a nesnaží se za každou cenu riskantně předjet. Rozhodně jsem nestál o to, aby se mi nějaký divočák navezl do kufru.

V tomto úseku cesty ze mě obvykle běžné denní starosti spadly. Tentokrát mě ale pronásledoval pocit, že jsem na něco důležitého zapomněl. Určitě se to týkalo vraždy. Znovu jsem probíral události minutu po minutě. Co mi uniklo? Týkalo se to Fernandeze? Nevěřil jsem, že by mohl spáchat vraždu. Snažil jsem se vidět vraha v Hurstovi, abych nemusel hledat viníka ve vlastních řadách? Zachvěl jsem se při tom pomyšlení.

Konečně se krajina kolem změnila. Bahnitá pole přešla ve skálu a písčitou půdu zpevněnou kořeny borovic. Mé auto se šplhalo do nekonečně dlouhého táhlého kopce. Mlha zůstala na chvíli hluboko pode mnou. Nad hlavou mi zářil úplněk a jasné světlo se zakusovalo do bílého polštáře pod vrcholky kopců. Uvědomil jsem si, že po týdnu zase konečně vidím nebe. Otevřel jsem okénko a zhluboka vdechoval ostrý čistý vzduch. Zasmál jsem se a vzbudil Muffy. Okamžitě nasála a poznala, že jsme venku z města. Hned se posadila v dychtivém očekávání, připravena vyrazit do lesa. Podrbal jsem ji za ušima a ona mě na oplátku olízla. Myšlenky na vraždu se začaly rozplývat.

Zpomalil jsem. Tady někde měla být odbočka. Znovu mě ze všech stran obklopila mlha. Uhnul jsem na úzkou neupravenou cestu vedoucí k našemu jezeru. Mléčná clona zhoustla a auto se neohrabaně prodíralo dopředu. Zahlédl jsem ještě ve zpětném zrcátku zadní světla dodávky mířící podle všeho dál na sever.

Noční mrazík zpevnil hřebeny vyjetých kolejí. Jakmile jste se do nich dostali, bylo lepší držet se ve stopě. Auto zdolávalo převýšení a světla reflektorů pronikala mezi větve okolních stromů. Žlutý kužel ještě umocňoval dojem, že se vůz houpá, takže si člověk mohl připadat jako na člunu uprostřed neklidné vodní hladiny.

Za pár minut už mi pod koly zaskřípal drobný štěrk. Čidla zabudovaná u vjezdu na malou parkovací plochu zaznamenala pohyb a spustila osvětlení. Jakmile jsem otevřel dveře, Muffy vyrazila tryskem do lesa. Byla nadšená nově nabytou svobodou a já se ji ani nepokoušel zadržet. Shrábl jsem papíry se statistikou. Věděl jsem, že světla za chvíli zhasnou a jestli si nepospíším, budu muset lovit klíče potmě. Stihl jsem to. Odemkl jsem dveře do předsíně a statistiky položil na malý empírový stolek určený spíše k odkládání rukaviček než stohů papírů. Janet ho milovala, takže mě ani nenapadlo ho vyměnit za něco praktičtějšího. Rozsvítil jsem světla nade dveřmi a znovu vyšel na trávník.

Vychutnával jsem tichý večer a těšil se pohledem. Okraj lesa připomínal jemnou krajku. Noční krajina ponořená do ticha v sobě skrývala něco magického. Zdálky ke mně doléhalo zurčení potoka. Ani v zimě nezamrzal a patřil neodmyslitelně k našemu místu. Muffy, udýchaná a šťastná, přiběhla zpátky. Čumákem mi vrážela do dlaně a dožadovala se pohlazení.

Oba jsme vydechovali bílé obláčky páry. Z oblohy se začaly zvolna snášet sněhové vločky. Vrátili jsme se do domu. Stropním okénkem pronikal do místnosti měsíční svit a na obloze se daly zahlédnout hvězdy. Usadil jsem se u stolu, ale za pár minut jsem usnul.

Neměl jsem nejmenší ponětí o čase, když se přihnala Muffy. Vypadala rozčíleně a za okamžik seběhla dolů ze schodů. Štěkala čím dál hlasitěji. Nejspíš nějaký nezvaný host, pravděpodobně veverka nebo potulný mýval. „Hodná, lehni, Muffy," volal jsem na ni, ale moc to nepomáhalo. Konečně se rozhodla, že se nebude déle unavovat. Zdálo se jí, že nepřítele zahnala ode dveří, a vrátila se. Samozřejmě jsem ji pohladil a přidal i pochvalu. „Hodná, Muffy. Musíš na ně tvrdě. Pěkně je postrašit a aspoň nebudou otravovat."

Když jsem se probral, začínalo venku velmi pomalu svítat. Automaticky jsem vstal, postavil vodu na kávu a sedl si k počítači. Ještě jsem se pořádně neprohrál, když jsem se musel zvednout a přelít čerstvě namletou kávu. Stále ještě jsem nebyl dokonale probuzený. Usmál jsem se. Vzpomněl jsem si, jak mi Janet zakazovala vařit, aby odvrátila jakoukoli katastrofu v kuchyni. Shledala, že jsem naprostý technický antitalent a káva byla jediná povolená výjimka. Hřál jsem si dlaně o hrníček a přešel k oknu. Vyhlédl jsem ven. Zem byla pocukrovaná prvním sněhem. V dálce se černala hladina jezera. Nemrzlo tolik, aby se voda proměnila v led. Miloval jsem ten čas. Při pohledu na bílou krajinu jsem si vždycky připadal jako kluk. Pokaždé se mi zdálo, že svět je čistší a upřímnější a že se mohu vrátit na úplný začátek. Nic v tu chvíli nebylo nedosažitelné.

S úsměvem a v povznesené náladě jsem přešel do kuchyně. Dřepl jsem si před sporák. Fungoval jako krb, a pokud jste s ním zacházeli slušně, zútulnil celé křídlo za pár okamžiků. Můj pokoj s počítačem a faxem byl právě nade mnou; nechtěl jsem se tam třást zimou. Zapálil jsem tedy oheň a chvilku počkal, dokud se nerozhořel. Vdechoval jsem vůni dřeva, a když jsem si byl jist, že plamen neuhasne, zašel jsem do předsíně pro své papíry. Muffy se protáhla a přiběhla za mnou v očekávání další procházky.

Už už jsem sahal po klice, když mě najednou udeřila do očí řada stop. Tmavé skvrny ostře kontrastovaly s bílou plochou kolem. Někdo byl u dveří, tam se otočil a odešel.

8

Na chviličku jsem zatajil dech, jako bych ještě mohl zaslechnout nějaké zvuky. I Muffy zpozorněla, vycítila z mého chování, že něco není úplně v pořádku. Pomalu jsem vydechl a překotně uvažoval. Občas se k chatě zatoulali lovci, ale nedovolili by si přijít až ke dveřím.

Otřásl jsem se. Kdosi se chtěl vloupat dovnitř a jen díky Muffy se mu to tentokrát nepodařilo. Mrkl jsem na ni: zdála se mi teď úplně klidná. Ať už se dovnitř chtěl dostat kdokoli, byl pryč. Moje bezstarostná nálada se rozplynula. Samota je na chvíli krásná a užitečná, ovšem na druhé straně i nebezpečná. Kousek od domu žili medvědi; pokud jste si jich nevšímali, dali pokoj. Předtím jsem nikdy neuvažoval o možnosti koupit si pušku. Vždycky jsem se přesvědčoval, že daleko víc osob přijde o život díky neopatrné manipulaci se zbraní než při setkání s medvědem. To bylo mnohem méně pravděpodobné. Před nevítanými návštěvami nás chránila dlouhá příjezdová cesta. Fungovala zároveň jako past. Běžné vandaly odrazovaly pevné okenice a na vratech závora s řetězem. Mohly nás ohrozit organizované party vybavené dodávkou nebo náklaďáčkem, které vykrádaly chaty ve velkém. Kdybychom je z cesty spatřili, neměly úniku. Koupili jsme také několik tabulek s výstrahou POZOR NA PSA a nechávali Muffy divoce štěkat na každého nezvaného hosta. Obrana ve stylu Čaroděje ze země Oz. Kupodivu účinná. Skoro po celou dobu jsem řetěz nechával dole, jako bychom byli v domě. Muffy už lovce několikrát předtím pořádně prohnala, takže si dávali dobrý pozor a ani se nepokoušeli přesvědčit, zda je tomu doopravdy tak. Stopy přede dveřmi mě mátly. Lovec by se sem určitě nepřiblížil. Snad kluci, kteří hledali místo na mejdan? Anebo nějaký opravdu nebezpečný vetřelec?

Vím, že jste to vy, doktore. Varoval jsem vás. Přestaňte, dokud je čas. Vzpomněl jsem si na dobrmany a zamrazilo mě. Žádné otisky psích tlap venku ale nebyly.

Proč si někdo zasedl na mě? Neměl jsem ponětí, kdo a proč vůbec Kingslyho zabil, a netušil jsem, jak jeho smrt souvisela s mou osobou. Pro policii takové úvahy moc neznamenaly, také díky Hurstovi, ale vrah by měl mít jasno a uvědomit si, že má smysl, abych se jako podezřelý udržel naživu co nejdéle.

Zase jsem asi začal mít bujnou fantazii. Proč by stopy ve sněhu měly mít něco společného s vraždou?

Mohl to být obyčejný zloděj, který přišel ukrást třeba video. Stejně jsem ale Muffy připjal vodítko, abych ji měl nablízku, dokud si nebudu stoprocentně jistý, že se tu někdo nepotlouká. Vyšli jsme ven. Mrazivý vzduch štípal do tváří, ale na asfaltové cestě už sníh roztál a z šedočerného povrchu se nedalo nic vyčíst. Stopy se táhly jen na konec vyštěrkovaného plácku. Muffy nejevila zájem. Otřásl jsem se, tentokrát chladem. Stál jsem tu jen v županu a pantoflích. Pustil jsem Muffy, aby se proběhla; já dám přednost vyhřátému pokoji.

Zavrhl jsem nápad vrátit se do města. Když už jsem vážil tak dlouhou cestu sem, neobrátím se jen kvůli svým paranoidním představám, napomínal jsem se. Rozbor studie, který jsem si přivezl z nemocnice, mi poskytne příjemnou změnu a přivede na jiné myšlenky.

Carole mi ušetřila spoustu času tím, že převedla údaje základních diagnostikovaných skupin do počítače a na disketu. Kdybych toužil po něčem velmi neobvyklém, mohu vždycky sáhnout po původním materiálu na papíře.

Pročetl jsem záznamy o případech projednávaných u soudu. Dvě třetiny z nich měly šest příčin: bolesti zad, břicha, nerozpoznané zlomeniny, nervové poruchy, nitrolebeční krvácení a meningitida. Je výhodou vědět, kam se dívat a kde hledat; člověk má větší šanci, že odhalí chybu a poučí se z ní pro příště.

Výše uvedené skupiny nebyly ničím výjimečným. S bolením zad, například, se na oddělení objeví asi sto dvacet pacientů týdně. U čtyř ze sta je v běžném týdnu podle dlouhodobé statistiky bolest průvodním znakem srdečního infarktu. Trik spočívá ve schopnosti odhadnout, o které čtyři se jedná. Šedesát lidí dostane acetaminophen a jde zpátky domů. Mezi zbývající šedesátkou máte čtyři infarkty a čtyři anginy pectoris, statisticky vzato. Musíme důkladně prohlédnout patnáct osob s podezřelými příznaky. Úspěšnost je devadesát pět procent.

Loni jsme z více než dvou set potvrzených infarktů omylem poslali domů pět. Jeden člověk zemřel. Ostatní čtyři se nám vrátili, když se jim přitížilo. Tři přežili, u čtvrtého došlo k zástavě a resuscitace byla neúspěšná.

Každý z uvedených případů patřil jinému lékaři. Ve všech pěti se nejednalo o zanedbání péče, ale o chybné rozhodnutí. Statisticky přijatelný výsledek. Z osobního hlediska jsem měl nepříjemný pocit, když jsem si uvědomil, že letos nás čeká pravděpodobně dalších pět.

Jak jsem předpokládal, bolesti břicha způsobily také spoustu nepříjemností. Správné a chybné diagnózy byly v poměru padesát na padesát, což odpovídalo celostátnímu průměru. Nikde nedosahovali stabilně vynikajících výsledků. Bylo vždy potřeba několik vyšetření, aby lékař mohl zvolit odpovídající postup léčby. V této skupině mi vyskočila dvě výrazně rozdílná čísla. Nevěděl jsem zatím, o koho jde, protože každý lékař měl svůj kód potvrzený ministerstvem zdravotnictví. Až prostuduji veškerý materiál, zjistím, čí skóre se tak markantně liší, a později s lékařem či lékařkou promluvím. Ostatní se o tom nedozví.

Zatímco úspěšnost prvého činila sto procent, u druhého jen šedesát. Ve skutečnosti je první lékař nebezpečnější. K operaci doporučuje málo případů, pouze ty nejprůkaznější, a má pak samozřejmě daleko vyšší počet neplánovaných opakovaných návštěv kvůli vzniklým komplikacím. Druhý lékař zase označí všechny případy jako akutní apendicitidu. V důsledku přemrštěné opatrnosti pak nepřiměřeně zvyšuje finanční náklady a plýtvá časem. Mnoho

pacientů se musí podrobit zbytečné operaci, což pochopitelně také není v pořádku.

Všiml jsem si i jiného problému. Příliš často byly bolesti v břišní dutině diagnostikovány jako zácpa. Opakovaně jsem upozorňoval lékaře i rezidenty, že zácpa je příznak, a ne diagnóza. Může jí vyvolat rakovina střev, ale i nedostatek vlákniny v potravě. U některých pacientů měly následovat další testy. Bude nutné tohle probrat znovu.

List za listem jsem pokračoval dál. Případy ublížení, případně smrti defilovaly přede mnou seřazeny do tabulek a grafů. Nelišili jsme se ale od jiných pohotovostních oddělení. Jinými slovy, dokud se vejdeme do celostátního průměru, můžeme fungovat i nadále.

Příležitostně se nám povedlo něco jako zázrak. Sám jsem s napětím a trochu s obavami očekával výsledek. Třeba jsem já ten, který odeslal nejvíce pacientů domů. Tohle se s jistotou dozvím, až dešifruji číselné kódy.

V deset jsem skončil a chystal se k návratu do města. Prošel jsem zatím zhruba třetinu všech závažných omylů.

Mrazivý vzduch venku mi příjemně zchladil hlavu. Alespoň na chvíli jsem přestal cítit obavy. Vzal jsem si jablko jako pozdní snídani a se šálkem kávy zamířil k autu. Stopy zmizely. Na trávníku a kolem lesa se udržel sněhový poprašek.

Zahnal jsem Muffy do auta a vyrazili jsme nazpět k Buffalu. Bezstarostná nálada mi dlouho nevydržela, protože jsem znovu začal přemýšlet o stopách před chatou a následně i o Kingslym. Krajina kolem vybledla, alespoň v mých očích. Byl jsem zvyklý setkávat se se smrtí. Přesto ve mně vzpomínka na neděli znovu a znovu vyvolávala nepříjemnou pachuť. Možná se teď ve mně uvolnily všechny dlouho potlačované emoce a tohle je obranná reakce. Nabízelo se i jiné vysvětlení: styděl jsem se. Opět jsem si vzpomněl na Kingslyho. I po smrti vypadal stejně zanedbaně a zhýrale. Dopadl by jinak, kdybych mu tenkrát nabídl pomoc? Na silnici se válely cáry mlhy. Cítil jsem se bídně. Zdálo se mi, že vzduch kolem je plný výčitek a obvinění. Před očima jsem najednou měl dvě malé holčičky

a jejich mrtvého otce. Zavrtěl jsem hlavou, abych divoké představy zaplašil.

Doktořina vás může za pár let pěkně poznamenat. Lidé většinou moc nepřemýšlejí nad ztrátami, které se jich bezprostředně netýkají. Průměrný člověk spoléhá na štěstí - proč by se právě jemu mělo něco závažného přihodit? My, lékaři, jdeme ale v první linii. Denně se přesvědčujeme, jak snadno jsou lidé zranitelní; jak zákeřně dovede udeřit bolest a smrt. Občas mě pronásledovaly ty nejhorší představy. Pokaždé mi dost dlouho trvalo, než jsem se jich zbavil.

Má mysl se už poněkolikáté stočila ke stopám na zápraží. Ráno jsem zavrhl jejich možnou souvislost s vraždou, ale k žádnému logickému vysvětlení jsem nedošel. Teď jsem si znovu lámal hlavu. Třeba... třeba se vrah přede mnou skrývá, ale vyhlédl si mě jako další cíl. A zmizela ta hrozba zároveň s roztátým sněhem? Anebo mi šlápoty měly naznačit, že si mě hlídá a čeká na vhodný okamžik?

Když jsem se přiblížil k Buffalu, mlha se už trochu zvedla. Provoz citelně zesílil a to, že jsem se musel soustředit na jízdu, mě zachránilo před dalšími úvahami. Pustil jsem rádio: všude stejně problematická situace. Na půl ucha jsem poslouchal přehled počasí. Meteorolog mě vážným hlasem ujišťoval, že letošní listopad je za posledních deset let nejhorší, alespoň pokud se týká slunečního svitu. Pak rozpoutal debatu, v níž se tři odborníci přeli o pravdivosti výše uvedeného tvrzení. Postupně se nemohli shodnout v názoru na globální oteplování zeměkoule, znečištění a sopečnou činnost. Všichni však společně varovali posluchače, že zítra bude ještě více zamračeno a silný smog, takže lidé s dýchacími obtížemi by měli raději zůstat doma. Hlas Janis Joplinové mi po tom připadal jako náplast na duši.

Konečně následoval přehled nejnovějších událostí. Kingslyho smrt byla hlavním trhákem, ale zpráva nezacházela do podrobností. O příčině smrti a vražedném nástroji se hlasatel nezmínil. Se stručným prohlášením přišel i Hurst. Ujistil posluchače, že tragická událost nenaruší chod nemocnice a pacientům se dostane náležité péče.

Jel jsem přímo do své soukromé ordinace vedle nemocnice. Pacienti se přizpůsobili nové organizaci mé pracovní doby, když jsem se stal vedoucím lékařem na pohotovosti. Věděli alespoň, kde mě v akutních případech hledat. Mnohé jsem znal tak dlouho, že se stali mými přáteli.

Nechal jsem Muffy v autě, moc nadšená tím nebyla, a zavolal jsem na geriatrii. Babičky se mi o psa rády postarají - a nebude to poprvé.

V 11:55 jsem vstoupil do tiché, zatím prázdné čekárny. Barbara O'Harová, paní v důchodovém věku, měla za sebou bohatou praxi asistentky a sekretářky. U mě nyní pracovala na pár hodin týdně jako recepční. Díky jejím zkušenostem, úsudku a zájmu o pacienty jsem mohl být tak často v nemocnici. Teď ke mně vzhlédla od křížovky.

„Kávu? Nebo si nejdříve poslechnete vzkazy?"

„Kávu, prosím. A přeji vám také dobré ráno."

„Dobré. Do čtvrt na jednu máte čas. Pane Garnete, ráda bych se dozvěděla něco o Kingslym."

Neviděli jsme se od chvíle, kdy mrtvolu objevili. Až teď jsem si uvědomil, že krátce pracovala i pro Kingslyho. Když jí začal dělat návrhy, odešla.

Pohodlně jsem se usadil v křesle se šálkem horké kávy. Popsal jsem události oné nedělní noci a přidal dojmy z pitevny. Vynechal |sem pochopitelně své vlastní dohady týkající se Hursta a Gila Fernandeze. Když jsem se zmínil o tom, že Buforta zajímá především mé oddělení, přerušila mě: „A vy? Myslíte, že to mohl udělat někdo z vašeho týmu?"

Trefa přímo do černého. Celou dobu jsem se takovým úvahám snažil vyhnout. Okamžitě jsem bez přemýšlení vyhrkl: „Ne, myslím, že ne. A když teď o tom mluvíme, právě mi došlo proč."

„Protože tomu odmítáte uvěřit? Nebo máte ještě nějaký jiný důvod?"

Pozorně se na mě zadívala.

„Mám," přikývl jsem a pokračoval: „Bufort se příliš soustředí na techniku. Nezajímá ho, jaký měl vrah motiv. Já si nedokážu vybavit

člověka z mého oddělení, který by měl pádný důvod Kingslyho zavraždit. Dokud neobjeví souvislosti, naše umění zacházet s jehlami zas tak moc neznamená."

Na chvilku se zamyslela. Potom prohodila: „Vsadila bych se, že to byla jedna z těch, které obtěžoval. Alespoň já sama bych to byla tenkrát tak udělala, kdyby se mě pokusil přinutit k sexu. Popadla bych cokoli trošku vhodného a bránila bych se."

Po jednom nepříjemném večeru dala u Kingslyho výpověď a nabídla spolupráci mně. Potřeboval jsem tehdy někoho jen na částečný úvazek a kvalifikace paní O'Harové vysoce překračovala mé požadavky. Ona však byla ochotná trávit několik hodin týdně v recepci, protože si na pár chvil „oddechla" od manžela a vnoučat, jak mi tehdy s úsměvem vysvětlila. Navíc dokonale znala nemocniční poměry, nebylo potřeba něco vysvětlovat, a tak jsem ji přijal. Vlídná a rozumná paní - a přece jsem před chvílí zaslechl v jejím hlase tvrdý tón, který jsem u ní neznal. Nepochyboval jsem ani na okamžik: kdyby ji Kingsly urazil, rozšířila by jistě Bufortův seznam možných pachatelů. Jenže sekretářky a uklízečky neumějí zacházet s intrakardiální jehlou.

„Víte, paní O'Harová, to mě taky v neděli hned napadlo, ale při pitvě se prokázalo, že ho nikdo nebodl naslepo v sebeobraně. Vrah použil chirurgickou jehlu - a to velmi odborně."

Nejdříve vypadala trochu překvapeně, pak se zamyslela. Než stačila promluvit, dostavil se první pacient.

Soukromá praxe všeobecného lékaře spočívá povětšinou v opakovaném provádění poměrně jednoduchých úkonů: měření krevního tlaku, léčení žaludečních vředů, tišení bolestí, uklidňování pacientů. Nejdůležitější však je umět lidem naslouchat. Je to přesně opačná situace vzhledem k praxi na pohotovosti, kde o záchraně života rozhodují minuty. Před očima domácího lékaře se pomalu odvíjejí životní příběhy jeho klientů. Během let se stává jejich důvěrníkem, zná je nejen po zdravotní stránce.

Mnohdy jsem obdivoval kuráž, humor a vytrvalost všech, kteří utrpěli bolestné ztráty, a přece si dokázali udržet životní optimismus. Nehody postihly téměř každého, ale ta hrstka krásně výjimečných

lidí mi dokázala, že únik ze světa melancholie do života plného smíchu a přátel je často otázkou vlastní volby. Vyslechl jsem tolik různých příběhů! I zdánlivě poklidné žití bez převratných změn mi připadalo úchvatné. Návštěvu od návštěvy jsem se dozvídal, kdo žije naplno a kdo jen trpně vegetuje.

Odpoledne příjemně plynulo a já pookřál. Rozdíl mezi léčeným a léčitelem se do jisté míry stíral. Ve tři hodiny se však v dálce rozječely sirény záchranky. Okamžitě jsem procitl. Za chvíli mě určitě zavolají. Na posledního pacienta jsem se soustředil jen s největším úsilím.

Telefon se ozval v 15:01. Lékaři a sestry si zvykli nerušit mě v soukromé ordinaci, kde jsem býval dvakrát týdně. Dnes jsem ordinoval do tří.

„Už jedete?" ujišťovala se Susanne, aniž by se zdržovala představováním nebo pozdravem.

„Ne! Mám letenky na Kubu."

„Skvělé! Určitě stejný let jako ten tvůj. Nashle!"

Deset vteřin na oddělení - a měl jsem pocit, že musím dát výpověď. Lehátka lemovala obě strany chodby, někde dokonce dvě vedle sebe. Sotva se dalo projít. Vzduch byl prosycený tělesnými pachy, potem a špínou ještě víc než den předtím. Také hluk zesílil. Nemohl jsem ani předstírat, že něco dělám, a to mě děsilo. Všude kolem postávali příbuzní nebo přátelé nemocných. Pár jich ke mně vzhlédlo v očekávání, že se konečně objevil někdo povolaný, vysvětlí jim situaci a zaplaší jejich obavy.

„Zatraceně!" ulevil jsem si.

Za chvilku hloučku došlo, že mu nejsem nic platný, a lidé se znovu začali dohadovat s lékaři a sestrami. Ještě minutu a zblázním se! Rozběhl jsem se chodbou a prokličkoval mezi lehátky ke své kanceláři. Otevřel jsem vnější dveře tak prudce, že mi Carole leknutím uskočila z cesty a málem se zamotala do šňůry telefonu.

„Spojte mě s právníkem v Albany, s nímž jsem včera mluvil," nařídil jsem a prošel ke svému stolu. „Jestli nebude u sebe, řekněte,

že ho okamžitě potřebuju, i kdyby ho museli vytáhnout od oběda." Na druhé lince jsem vytočil Hurstovo číslo.

„Kancelář pana Paula Hu..."

„Garnet, pohotovost," vybafl jsem, aniž mohla dokončit větu. „Ihned ho pošlete sem dolů!"

„Lituji, pane Garnete, ale má teď schůzi s užším kruhem správního výboru a nemohu..."

„Zařiďte, aby tu do dvou minut byl. Jinak zavolám všem redakcím, aby varovaly lidi před tímhle blázincem!" Praštil jsem sluchátkem, než se stačila nadechnout. Ve dveřích se objevila Carole. Podařilo se jí sehnat právníka. Než jsem si přepojil hovor, ještě mi připomněla jméno.

„Bille! U telefonu Earl Garnet. Mluvili jsme spolu včera. Věc se dostává do obrátek. Musím jednat. Našel jste?"

„Něco jsem objevil. Poslouchejte." Několik minut nato jsem jen přikyvoval a rychle naškrábal pár poznámek.

Nakonec jsem ještě požádal o písemný záznam a poděkoval Bylo zač. Dal mi do rukou zbraň, kterou jsem zrovna potřeboval.

Na konci chodby jsem zahlédl Hursta. I kolem něj se nakupili manželé, ženy, milenky, děti i přátelé pacientů, kteří předtím nepořídili u mě. Zatímco se snažil působit dojmem laskavého, starostlivého lékaře, vystihl jsem okamžik, kdy mě musel vidět, a pokynul mu na pozdrav. Pak jsem ho nechal napospas jeho suitě. Když jsem odcházel z kanceláře opačným směrem, cítil jsem v zádech nenávistné pohledy. Venku mé povýšené sebevědomí rychle ochladlo. S Hurstem jsem nemluvil od chvíle, kdy se Sean svěřil Bufortovi se svým podezřením a posílil tak i mé divoké teorie Instinktivně jsem měl ze správce strach. Netušil jsem, jestli opravdu Kingslyho zabil, nebo zda se snaží úplně vyhrotit naše vztahy Zatím jsem si ani nebyl jist, co všechno by mi mohl provést, a neznal jeho plány. V každém případě ale byl nebezpečný - i kdybych zůstal jen u protestu proti jeho úspornému opatření.

Neměl jsem žádný konkrétní cíl, jen jsem chtěl, aby se Hurst pěkně vysmažil uprostřed zmatku, který z velké části způsobil. Lámal jsem si hlavu, jak nejlépe využít možností, jež mi poskytl

právník. Vtom jsem si uvědomil, že slyším z reproduktoru své jméno. Zaběhl jsem k telefonu. Watts by se mnou rád mluvil dole v laboratoři. Chvilku trvalo, než mě přepojili na jeho soukromou linku.

„Earle?" ozvalo se na druhém konci.

„Co se děje, Roberte?"

„Máš čas?"

„Určitě si to dovedeš představit. Oddělení vzhůru nohama a zrovna jsem zorganizoval Hurstovi neplánovanou schůzku se spoustou rozzuřených návštěvníků. Ať jim vysvětlí škrty v rozpočtu osobně."

„Myslím, že by ses měl přijít na něco podívat."

„Roberte, vždycky jsem se od tebe leccos přiučil, ale teď není vhodná chvíle, opravdu."

„Tohle musíš vidět!" řekl břitce a zavěsil.

Okamžitě mě zachvátil nepříjemný pocit. Watts neměl ve zvyku lidi do něčeho nutit. Rychle jsem přešel k výtahu. Kontrolka svítila, a tak jsem se rozhodl seběhnout dolů po schodišti. Cestou jsem přemítal, co tak urgentního mohl mít patolog na srdci.

Watts i já jsme se vzájemně respektovali, pokud šlo o odborné záležitosti. Za dvacet let pravidelných schůzek a rozborů jsme jeden o druhém věděli dost. Často jsme spolu zažertovali a dokázali tak snáze překonat mnohé absurdity nemocničního prostředí. Postupem času jsme se do jisté míry spřátelili. Věděl jsem, že rád plachtí a chce své jachtě věnovat všechen volný čas, až odejde do důchodu. Jeho poslední syn opustil domov už před léty a v současné době si budoval vlastní chirurgickou praxi. Jednou, před nějakou zbytečnou poradou, se ke mně naklonil a řekl: „Po třiceti letech jsme včera byli se ženou v domě sami. Bylo to tak zvláštní." Před dvěma roky jeho žena zemřela, pouhé tři týdny po stanovení diagnózy. Rakovina tlustého střeva. Rozsáhlé metastázy.

Nevěděl jsem, co říci. Byl zničený bolestí, ramena svěšená. Hrdlo se mi tehdy svíralo lítostí. Nakonec jsem tiše pronesl větu, kterou jsem slyšel od farmářů na pohřbu svého otce. „Je mi to líto."

Oči měl plné slz. Otočil hlavu. O týden později se vrátil do práce. Už nikdy jsme se o tom spolu nebavili.

Ve skutečnosti jsem ho vlastně pořádně neznal. Společně jsme ale denně stáli tváří v tvář smrti, prožívali triumfy i porážky. Občas, když bylo potřeba, jsme dokázali jeden druhému říci: „Byls dobrý." S Wattsem jsem se společně smál, měl jsem ho rád. Člověk do nepohody.

Stál u dveří. Počkal, až jsem si převlékl plášť, roušku i ostatní nezbytné součásti kromě ochranných brýlí. Jen mě upozornil, že si mám raději natáhnout dvoje rukavice, abych mu mohl pomáhat. Opatření byla běžná a nezbytná, hlavně v poslední době, kdy se ve městech rozmohla tuberkulóza, hepatitida a AIDS.

U východu pak všechny ochranné pomůcky i pracovní oděv odkládáme do zvláštní nádoby, abychom omezili možnost nákazy na minimum.

Na stolech v pitevně ležela dvě otevřená těla. Orgány uvnitř vypadaly úplně stejně. Hrudník obou byl rozříznutý od hrotu hrudní po stydkou kost a stěny oddáleny. Bylo možno prohlédnout si žluté skvrny podkožního ruku a bělavé vazivo. Plíce měly v důsledku znečištění našedlou barvu. Nad lesklou kupou střev ležela nachová játra a okrová slinivka. Řez na jednom těle rozdělil prsy, které teď bezvládně visely po obou stranách. U druhé mrtvoly bylo vidět mezi stehny scvrklý penis.

Mužovo srdce už bylo vyjmuto, ženino zůstalo na svém místě.

Watts ještě neotevřel lebky, ale u muže už provedl na zadní části hlavy řez a přehrnul mu kůži s vlasy přes obličej. Na stolku s nástroji měl připravenou malou pilku k řezání kostí. Na pultíku vlevo vedle mrtvoly muže byly v řadě vyrovnány označené zkumavky a malé skleněné lahvičky se vzorky tělních tekutin nachystané k rozboru. Pár prázdných nádob stálo stranou, budou použity později. Ve skleněné vaničce jsem spatřil v průzračném roztoku ponořené srdce. Po pravé straně stolu s mrtvolou ženy stála podobná sestava, zatím bez vzorků. Nad oběma stoly běžely naplno digestoře, ale i tak mi výpary formaldehydu vehnaly slzy do očí. I přes obličejovou masku jsem cítil pachuť smrti.

Podle všeho Watts začal důkladnou pitvou muže, pak z nějakého důvodu práci přerušil a otevřel druhé tělo. To prohlédl jen zběžně. Čekal jsem na vysvětlení.

Ukázal na ženu: „Tuhle dovezli včera," začal obvyklým profesionálním tónem. „A jeho," ukázal na druhý stůl, „tady mám od pondělka."

Sledoval jsem ho s udiveným výrazem. Co je na tom tak zvláštního?

„Víš, nebral jsem moc vážně, cos mi říkal o znaménku na hrudníku. Ale když přivezli ji, zavolal jsem ohledavači. Potvrdil mi, že v poslední době v celém městě rapidně vzrostl počet mrtvých bezdomovců. Chystal se právě vydat pokyn všem nemocnicím, aby tomu věnovaly zvýšenou pozornost. A když už jsem tady bezdomovce měl, požádal mě, abych provedl detailní pitvu a rozbor." Během řeči si Watts oblékl pevnou zástěru.

„Na ní nebylo nic zvláštního," kývl. Sehnul se nad mužovým hrudníkem.

Začal jsem mít nepříjemný pocit.

Přehnul zpátky obě části hrudní stěny. Uviděl jsem stejnou tenkou kovovou jehlu, jakou použil při demonstraci příčiny Kingslyho smrti.

„Bohužel jsi měl pravdu. Ta drobná tečka byla ve skutečnosti opravdu stroupek. Znovu jehla v srdci, tentokrát ale pečlivě vytažená zpět, takže nezanechala téměř žádné stopy. Pochybuju, že by si toho někdo jiný všiml, dokonce i po Kingslyho smrti. Připadám si jako blbec, že jsem se ti smál. Musíme přiznat, že hlavní správce i tenhle tulák byli zavražděni stejným způsobem - vpichem jehly do srdce. Na osmačtyřicet hodin jsem pozdržel policii."

Bylo to jako ve filmu. Neskutečné. Bláznivé. Ačkoli jsem sám znaménko objevil, byl jsem přesvědčený, že musí jít o nějaký omyl. Jako pověstného stébla jsem se chytal prvního logického vysvětlení: „Někdo se pokoušel o resuscitaci, a nebylo to v záznamu."

„Taky mě to nejdřív napadlo. Ale už jsem to ověřil u záchranek. Našli ho v uličce, byl už prokazatelně nějakou dobu mrtvý. Nikdo ho nezkusil oživovat." Na chvilku zmlkl. Vypadal unaveně. Pak

pokračoval: „Chápu, že to zní divně. Promyslel jsem všechno znovu a snažil se najít přijatelné vysvětlení. Bohužel. Všechno ukazuje na stejný způsob vpichu jako u Kingslyho. Čistě a profesionálně odvedená práce. Musím samozřejmě provést rozbor tkání, abych zjistil, jestli jehlu někdo nevpíchl do mrtvoly, ale zatím musíme počítat s vraždou. Štve mě, že jsem tě hned neposlechl."

Zmocnila se mě nervozita. Už od dětství mě napjaté situace nutily uculovat se; teď jsem se sice nepousmál, ale reakce byla podobná.

„Myslíš, že Kingsly a tady John si spolu občas zašli na skleničku?"

Detektivu Bufortovi nepřálo štěstí. Vytáhli jsme ho z finančního oddělení nemocnice, kde kraloval skupince mužů v bílých košilích, šedých kalhotách a černých botách. Jen kravatu měl každý jinou. Pláště měli pověšené na stojanu u dveří. Vypadali spíš jako účetní než policisté.

Bufort a jeho muži studovali účetní knihy s velkým zájmem. Z toho jsem usuzoval, že se snaží dát do souvislosti Kingslyho smrt a finance. Tohle vyděsilo Gila Fernandeze? Mrtvý tulák mi do teorie s penězi moc nezapadal.

„Nesmysl!" vyštěkl Bufort, když mu Watts popsal nález. Už tak byl podrážděný, protože musel dodržovat preventivní opatření proti možné nákaze TBC a dalším nakažlivým nemocem. Pohled na tulákovo srdce protažené tenkým drátem, který ukazoval dráhu vpichu, ho popudil ještě víc.

„To je hloupost!" vztekle pohlédl Wattsovi do očí. „Musel jste se zmýlit! Tohle je proti všem dosavadním výsledkům našeho vyšetřování. Určitě jste udělal chybu." Byl očividně tak vyvedený z míry, že se téměř zajíkal.

„Chybu jsem udělal," opáčil Watts, „když jsem ignoroval tady kolegu Garneta. Měl jsem se podívat na ten stroupek hned před dvěma dny. Prakticky jsem se mu vysmál, když mě na to znaménko upozornil." Zavrtěl hlavou. „Jak jsem mohl být takový hlupák!"

Bufort mi zasyčel do obličeje: „Před dvěma dny! A mně jste se o ničem nezmínil."

„Pane Buforte!" přerušil nás rázně Watts. „Byla to moje vina. Kdyby nebyl pan Garnet tak pozorný..."

„Pane Wattsi, ušetřte mě svých šlechetných omluv," ozval se Bufort úsečně, aniž by ze mě spustil zrak. „Pan Garnet se zas jednou snažil něco přede mnou zatajit, to mě zajímá." V obličeji byl rudý.

„Počkejte," začal jsem se bránit, „ohlásil jsem patologovi nález, o němž jsem byl na pětadevadesát procent přesvědčen, že je to špína nebo znaménko. Jiný původ se zdál být velmi nepravděpodobný. Co bych vám řekl? To, co se nakonec ukázalo být skutečností, znělo jako výplod fantazie. Rozhodl jsem se počkat na výsledky. Stejně byste mi nevěřil, když i teď odmítáte nález akceptovat." Mé obvinění neznělo až tak přesvědčivě, protože jsem sám v duchu pochyboval. Proč by někdo vraždil tuláka tak neobvyklým způsobem?

Bufort obrátil pozornost k Wattsovi.

„Vaše tvrzení, pane Wattsi, nedává žádný smysl. A ve vší úctě k vašim znalostem a zkušenostem, promiňte, ale nejste soudní lékař. Vaše závěry jsou jistě perfektní při vyvozování příčin přirozené smrti, ale... prohlašujete-li, že tohohle zoufalce někdo zavraždil stejným způsobem jako Kingslyho, asi si neuvědomujete, o čem mluvíte."

Watts vyvalil oči a zíral na Buforta. Stejné chyby se už dopustilo pár lidí - a všichni si později přáli, aby mohli zvážit svá slova ještě jednou. Watts nesnesl, aby kdokoli pochyboval o jeho odborných schopnostech. „Zopakoval byste své obvinění?" zeptal se ledovým hlasem. Tón tentokrát polekal i mě. Instinktivně jsem Wattse chytil za ruku. Třásl se zlostí. Pomalu stiskl tlačítko diktafonu.

Bufort polkl. Mohl mít hroší kůži, možná byl nabubřelý, ale určitě i mazaný byrokrat. Mikrofon mu naháněl jistě větší hrůzu než hlaveň pistole. Oficiální záznam se dá nesčetněkrát přehrávat, rozebírat, později se třeba objeví v tisku a někdo ho zneužije proti němu.

Přejel nás pohledem a potom velice opatrně pronesl: „Podívejme se na vaše závěry ještě jednou, pane Wattsi. Jestli dovolíte, zavolám někoho, aby pořídil zápis. A později bych tu chtěl mít i specialistu, patologa ze soudního."

Mluvil zdvořile a klidně, ovšem jeho výraz byl naprosto opačný. Strávili jsme bezmála hodinu sepisováním „podrobné zprávy".

Když jsem vyšel ven, odpoledne už dost pokročilo. Ze zápachu formaldehydu a rozkládajících se tkání mě rozbolela hlava. Jakmile jsem prošel nahoře hlavními dveřmi na oddělení a ulehčeně vydechl, ozvalo se z reproduktoru mé jméno.

„Kde jste?" zeptala se spojovatelka, když jsem se ohlásil z nejbližšího telefonu. Pokaždé s námi mluvily jako s neposlušnými děcky.

„Na pitevně," odpověděl jsem. Dole žádné reproduktory nebyly.

Chvíli zvažovala míru mého provinění.

„Příště oznamte, kde vás zastihneme."

„Ano, mami. A dostanu teď své vzkazy? Už budu hodný, slibuju."

„Chytráku! Dobrá, zaprvé: Susanne vás potřebuje na pohotovosti. Pak vám volal doktor Hurst. Nejdříve byste se ale měl spojit s geriatrií."

Kčertu, na to jsem zapomněl. Muffy je u nich od rána.

„Ještě něco?"

„Zavolejte ženě."

To není špatný nápad. Trochu jsem ožil při pomyšlení, že svět existuje i mimo nemocniční chodby.

Susanne mi oznámila, že zmatek nepolevil. Celkem čtyřicet přijatých, někteří jsou už od včerejška na chodbě. Nic nového, člověk si zvykne.

„Hurst zuřil, že jste ho nechal s opravdovými pacienty. Dokonce vyhrožoval, že na vás vyzkouší své téměř zapomenuté chirurgické schopnosti. Bez anestézie," smála se.

Za normálních okolností bych to také přešel úsměvem, ale dnes jsem neměl náladu na vtipy.

„Třeba toho ještě tolik nezapomněl," uklouzlo mi.

„Prosím?"

„Promiňte, Susanne. Přemýšlím nahlas." Neměl jsem v úmyslu šířit po nemocnici další dohady. „Díky za varování. Zatím mu ale volat nebudu. Co ještě?"

„Hledali vás tu reportéři. Zřejmě zjistili, že jste v neděli objevil tělo."

Rozhodně jsem nemínil mluvit s někým od tisku.

„Ach, Bože. Všichni pisálkové půjdou za Bufortem nebo k Hurstovi. Řekněte to i ostatním lidem z oddělení. Ať s nikým nemluví." Jeden z mála Hurstových pokynů, jehož se rád budu držet.

„Už jsem jim to vyřídila. Myslím, že to každému vyhovuje."

„Chaos vám svědčí. Vedete si výborně."

Znovu se zasmála. Pak se nadechla, ale nic neříkala. To nebylo obvyklé.

Čekal jsem, co přijde. Ticho.

„Susanne? Co máte na srdci?"

„Nic, to nic není. Musím jít, mám tu další příjem." A zavěsila.

Perfektní. Jestli Susanne nechce mluvit, zaručeně se něco děje. Okamžitě jsem začal uvažovat, o co se asi jedná.

Nepodařilo se mi dovolat se Janet; stále vyzváněl obsazovací tón. Takže zbývala Muffy. Kralovala na geriatrii ve svém oblíbeném křesle obklopena hloučkem obdivovatelek. Když jsem ji odváděl, kráčela důstojně chodbou provázena jejich přátelskými pohledy.

Vychutnával jsem vzácný pocit brzkého návratu domů. Nestávalo se mi často, abych byl doma už v šest. Cesta z nemocnice ovšem připomínala projížďku zamlženým tunelem. Náš dům se zdál nezvykle temný v porovnání s osvětlenými okny v okolí. Nechtělo se mi vysedávat samotnému, tak jsem vzal vodítko a vyšel s Muffy na procházku.

Vzpomněl jsem si na pondělní setkání s dobrmany. V práci jsem o tom nepřemýšlel, ani o neznámém před chatou. Teď, obklopen mlhou ve ztichlé ulici, jsem opět začal přemítat události posledních dnů. Tma vyvolávala pocity zvláštního napětí.

Na obličeji jsem cítil chladné krůpěje mlhy, ale nebyly mi nepříjemné. Muffy nadšeně pobíhala kolem a já se ponořil do svých úvah.

Nemohl jsem najít žádné logické vysvětlení. Jaká souvislost může být mezi Kingslym a neznámým bezdomovcem? Proč

intrakardiální jehla? Musel jsem dát za pravdu Bufortovi, že Wattsův nález je neočekávaný. Možná přiměje detektiva, aby přehodnotil své dosavadní závěry. Ale třeba také ne, což mi připadalo ještě hrozivější. Jestli je přesvědčen, že našel vhodné řešení, a bude se ho zuby nehty držet, Bůh pomoz nevinným, mě nevyjímaje.

Nedařilo se mi uspořádat vlastní myšlenky. Jakkoli jsem se obával Hursta a zároveň ho podezříval, nenalézal jsem důvod pro smrt tuláka. Znali se? Proč by ho zabíjel? Stejně se mi však jevili i ostatní lidé z nemocnice. Přece musí existovat vysvětlení! Myšlenka, že někdo zkoušel bezdomovce přivést k životu, se mi nezdála tak scestná. Jenže když ne posádka záchranky, kdo tedy? A kdy? Kde?

Watts nevydá konečnou zprávu o pitvě, dokud neprovede všechny rozbory. Do té doby je jistá jen jehla v srdci. Jestli se tam dostala až po smrti, se zatím nedozvím. Když vyloučím resuscitaci, co jiného než vražda zbývá?

Muffy očichávala zbytky trávy, která prorůstala škvírou v betonu. Nutil jsem se myslet na něco hezkého. Znovu mě začala bolet hlava.

Za chvilku přijde domů Janet, říkal jsem si, a uděláme si hezký večer. Už dlouho se nám nepodařilo sejít se takhle brzy. Upnul jsem se k té představě a nechtěl si ji ničím kazit.

Muffy si vybrala vhodné místo pro svoji potřebu. Povinné sáčky a lopatičky platily ve městě. Jelikož se správa města nerozhodla, kam vlastně naše čtvrť patří, mohl jsem teď klidně pokračovat v cestě a nezdržovat se uklízením.

Cestou zpátky se zastavila u kdejakého rohu, ale potom se rozmyslela a vší silou mě táhla domů.

Už po půlminutě jsem lapal po dechu a znovu se přesvědčil, jak jsem z formy.

Najednou mě napadlo, odkud se mohla vzít jehla v tulákově srdci. Budu muset počkat do rána, abych zastihl Kradica. Samozřejmě! Určitě mám pravdu! Ulehčeně jsem vydechl.

Muffy zahnula za roh. Janet už dorazila domů. Světlo nad vchodem jasně zářilo a při pohledu na kuchyňské okno jsem si představil příslovečné teplo domova a vlídné uvítání. Muffy se už nemohla dočkat a skákala mi kolem nohou. Když jsem otevřel dveře,

divoce vyrazila k Janet, aby se s ní mohla bouřlivě přivítat. V kuchyni voněla večeře. Počkal jsem, až se žena pomazlila s Muffy, a políbil jsem ji.

„Stýskalo se ti?" usmála se.

„Po tobě i tady po - jak se jen jmenuje?" pohladil jsem Janet po bříšku. Muffy mě žárlivě odstrkovala. Usmáli jsme se. „Muffy, čeká tě překvapení."

Ještě chvíli jsme si oba hráli se psem a potom Janet mě i Muffy vykázala z kuchyně, abychom nepřekáželi při přípravě večeře. Usídlili jsme se v obývacím pokoji. Pustil jsem nahrávku Joe Cockera a rozvalil se v křesle. Vychutnával jsem „A Little Tenderness", která mi připomínala období, kdy jsem si sliboval, že nikdy „nezdomácním". Muffy se roztáhla na gauči a strčila mi hlavu do klína, což byl její projev náklonnosti, a dovolila mi, abych ji znovu hladil. Janet se v kuchyni přidala ke Cockerovi. Zaklonil jsem hlavu a opřel se. Miloval jsem v tu chvíli každou vteřinu života.

Ten obyčejný klidný večer byl balzám na duši. Jednoduché jídlo, sklenka piva pro mě, minerálka pro Janet a kupodivu žádný telefon.

Později jsme si udělali kávu a odešli do obývacího pokoje. Janet se pohodlně usadila, natáhla nohy a já si hrál s jejími palci.

„Tak co dneska? Jaký jsi měl den?" zeptala se klidným, trochu ospalým hlasem.

„Tys určitě neposlouchala zprávy, Janet. Hlavního správce nemocnice našli v pondělí ráno v kanceláři. Vražda."

„Co? Kingslyho?" Nevěřícně na mě pohlédla, oči doširoka otevřené. Pamatovala si ho z několika společenských akcí.

„Bohužel. Proto jsem se předtím vrátil tak pozdě."

„Kdo ho zabil?"

„To se zatím neví. Nemocnice je plná policajtů."

„Bože! To je hrůza. Jak se to stalo?"

„Tohle se do novin nedostalo, takže je to přísně tajné. Jenom pro tebe: někdo ho bodl intrakardiální jehlou."

„Panebože! To je příšerné! Koho by napadlo vraždit lidi takhle?"

„To by policie taky ráda věděla."

„Kdo to mohl být? Napadá tě něco?"

„Nemám zdání."

Ležela na zádech, už zase s přivřenýma očima, a já si oddechl, že už se dál nevyptává. Mám pokračovat sám? Ale co z toho? Zatím mám jen ničím nepodložené podezření a hromadu obav. Proč bych ji měl děsit anonymním telefonátem nebo dobrmany v parku?

„Co ty? Dotkne se tě to nějak?" zeptala se přece jen po chvilce.

„Moc ne," zalhal jsem. „V pondělí nechal Hurst zavřít stovku postelí a od té doby je oddělení vzhůru nohama."

Ani nepootevřela oči. Janet je z doktorské rodiny: otec i oba bratři. Kdykoli jsme seděli pohromadě, platilo závazné „žádná nemocnice".

Totéž vyžadovala doma. I tak jsme měli na sebe málo času, a tak jsme pracovní problémy řešili v kanceláři. Samozřejmě se někdy vyskytla výjimka.

„Proto jsi jel na chatu?" ptala se.

Věděla, že bych použil cokoli jako záminku, abych se dostal ven. „Zase to tvoje *já musím na počítač* jako obvykle?" ušklíbla se a rýpla mě palcem u nohy pod žebro.

„Hej, no tak, co to děláš? Kdo tě bude hladit, když mi poraníš ruku?"

„Tak mě hlaď!" nařídila mi, ale nepřestávala mě lechtat.

Musel jsem se smát. „Stačí! Dost!"

Zaměstnala i druhý palec, takže jsem chvíli jen smlouval, aby přestala.

Za chvilku mi znovu položila nohy do klína a já, vysmátý a spokojený, je pohladil. Noční můry byly v tu chvíli na míle daleko.

Janet mi připadala jako zázrak. Setkali jsme se před devíti lety v Londýně. Letěl jsem tam služebně na nějakou konferenci a ubytoval se v milém hotelu U Brownů na Berkeley Square. Zvlášť jsem si oblíbil kavárnu. Občas bylo téměř plno. Jednou odpoledne ke mně přistoupil číšník a ptal se, zda by mi nevadilo, kdyby si ještě někdo přisedl. Řekl jsem, že je to v pořádku, a očekával nějakého postaršího pána. Byl jsem mile překvapen, když k mému stolu přistoupila krásná blondýnka v bezovém kostýmu. Ty nádherné

modré oči! Svačinu jsme protáhli do večeře a já se postupně dověděl, že je v Londýně na ročním studijním pobytu. Prožili jsme spolu krásný týden návštěvami galerií a muzeí. Po dvou týdnech jsme se stali milenci. Rok nato přijala Janet místo na univerzitě v Buffalu a vzali jsme se. Teď nechala chodidla v mém klíně a já jí hladil prsty u nohou.

Chtěla si nejdříve zařídit praxi a teprve potom mít děti. Jsem o sedm let starší a tehdy už jsem pracoval dvanáct let, ale souhlasil jsem a nepřemlouval ji. Potřebovala se nějaký čas cítit v bezpečí. Všechno mi připadalo jako malý zázrak. Mí kolegové se už rozvedli, ale zdálo se, že nám všechno vychází.

„Víš," řekl jsem zasněně, „tolik štěstí pro nás dva" - ale hned jsem se opravil - „teď vlastně pro tři, díky tomu číšníkovi v londýnském hotelu..."

Trochu se zavrtěla.

„Důležitá rozhodnutí se nesmí nechat náhodě," řekla tiše.

„Co?"

„Dala jsem mu tehdy pět liber, aby mě uvedl k tvému stolu."

„Cože jsi?"

„Cítila jsem se stejně jako teď. Odnes mě nahoru do postele." Dívala se na mě velkýma jasně modrýma očima. Po spánku v nich nebylo ani stopy.

„Neuškodíme mu?" pohladil jsem ji zlehka po bříšku a nechal ruku sklouznout níž.

Přikryla mi prsty svou dlaní.

„Neboj se," zašeptala. „Jsem odborník. Zaučím tě."

Ráno jsem vstával odpočatý, ačkoli jsem se probudil v půl šesté. Zaslechl jsem, jak se dole zavřela vrata garáže. Janet zachovávala stále stejné pracovní tempo. Nabádal jsem ji, že by občas měla uposlechnout své tělo a odpočinout si, ale odbývala mě; bez práce by se určitě za chvíli zbláznila.

Osprchoval jsem se, oblékl a sešel dolů. S hrníčkem kávy a Muffy u nohou jsem začal plánovat svůj pracovní den.

Ze všeho nejdříve jsem musel mluvit s Kradicem. Vytočil jsem číslo, abych ho zastihl ještě před vizitou.

„Pohotovost."

„Dobré ráno, to jsem já. Je tam někde poblíž rezident? Dejte mi ho k telefonu."

Trochu jsem se obával mluvit přímo s Kradicem. Určitě by se domníval, že ho kontroluji, i když mi šlo o něco úplně jiného. On by mě měl zbavit starostí s jehlou v srdci neznámého tuláka. Neměl jsem zrovna příjemný pocit. Ač nerad, musel jsem si v hloubi duše přiznat, že začínám přemítat o svých lidech. Mé počáteční rezolutní tvrzení, že nikdo z nich neměl motiv k vraždě Kingslyho a každé podezření je neopodstatněné, se maličko zakývalo v základech. Pomalu se mi do mysli vkrádala nejistota a začal jsem pochybovat - zejména o těch, s nimiž byly problémy. Dokud policie nedopadne skutečného vraha, nebudu mít klid.

„Má práci. Ale počkejte chvilku, zavolám panu Kradicovi..."

„Ne, nebuďte ho..." Ale zaslechl jsem zvonit telefon. Bylo pozdě. Na chvilku jsem si připadal hloupě a ulevilo se mi, když se na druhém konci nikdo neozval.

„Není u sebe, pane Garnete. Mám ho sehnat přes pager?"

Asi šel na snídani.

„Ne, ale chtěl bych si promluvit s rezidentem. Ještě pořád má práci?"

Ozvalo se cvaknutí, pak několikrát naprázdno vyzváněl telefon a nakonec se na druhém konci ozval dívčí hlas.

„Pohotovost, Claymorová."

„Slečno Claymorová, tady Garnet. Chtěl bych si promluvil s rezidentem."

„Je u pacienta. Ale pan Kradic by měl být u sebe. Mám mu zavolat?"

„Ne, teď jsem to zkoušel. Podívejte se, jestli se může rezident na chvilku uvolnit."

„Okamžik, prosím."

Během dne to bude ještě horší.

Nakonec někoho sehnala. „Todd," ohlásil se.

Zrychlil se mi dech. Další nevyřešený problém. Snažil jsem se mluvit normálně.

„Dobré ráno, pane Todde. Je mi líto, že vás musím vytrhovat z práce, ale potřeboval bych něco zjistit. Jedná se o pondělek. Prováděl jste vy nebo kolega Kradic nějaký zákrok u toho bezdomovce? Resuscitace? Injekce?"

„Já ne, nebyl jsem tady. Vzala to za mě Laura Tranová. Moje snoubenka měla narozeniny, byl jsem s ní. Šli jsme na večeři."

Tolik pokud jde o věrnost, pomyslel jsem si. Chudinka snoubenka. A Jonesová? Ví o ní? A zajímá ji to vůbec? Možná ji to vzrušuje.

„A kde je doktorka Tranová?" vrátil jsem se do reálu.

„Na Tahiti."

„Prosím?"

„Na Tahiti. Odjela v úterý ráno. Proto jsme si vyměnili službu. Aby měla den navíc."

Rezidenti dostávají vysoký plat. Tahiti.

„Kdy se vrátí?"

„Za dva týdny." Velmi vysoký plat.

Zaváhal jsem a pak se smířil s myšlenkou, že se Kradica budu muset zeptat přímo, ať už si myslí cokoli.

„Poslyšte, pane Todde, kdybych nezastihl kolegu Kradica, mohl byste mu vyřídit, ať mi zavolá?"

Udivilo ho to, ale slíbil: „Určitě, ale teď je tu doktorka Jonesová. Já vám ji seženu."Proboha ne!

„Ne, to je v pořádku, jen..." Pozdě.

„Ano, pane Garnete?" začala ledově."

„Dobré jitro, Valerie. Hledal jsem jen kolegu Kradica. Požádal jsem pana Todda..."

„Já s ním budu mluvit. Každou chvíli se tu objeví. Předává mi službu. Co potřebujete?" Mluvila úsečně, spíš jako by vydávala povely. Možná byla nazlobená kvůli střídání s Kradicem. Popravdě řečeno, nikdy jsem si nebyl stoprocentně jist příčinou jejich nálad.

„Díky, Valerie, pan Todd to vyřídí, to je v pořádku." Zavěsil jsem, než stihla jakkoli zareagovat.

V žádném případě jsem si nemohl dovolit, aby Kradica podráždila nějakou nevhodnou poznámkou. Kčertu! Určitě mu dojde, že se ptám já, i když prostřednictvím rezidenta. Znovu jsem zvažoval, komu důvěřovat a komu ne. A nakonec mě ještě ke všemu napadlo: přišla Jonesová tak brzy, aby se setkala s Toddem? Musím si s ní promluvit. Čím dříve, tím lépe.

Cítil jsem únavu a byl jsem tam, kde před chvílí. Výsledek prakticky nulový. Tahiti! Skvělá myšlenka. Dovolenou bych si také dal líbit; už proto, že mě čeká další vyšetřování.

Naše advokátní kancelář v Albany mi dala do ruky vysokou kartu. Hrát musím sám - a hezky opatrně. Když se mi to podaří, zbavím se podezření a pacienty ochráním před dalšími necitelnými byrokratickými zásahy.

Vypil jsem třetí šálek kávy, dojedl ranní croissant a odložil staré noviny. Potom jsem si lehl do vany a během příjemné půlhodinky jsem vymyslel plán. Nechal jsem Carole na záznamníku vzkaz, aby na pátou svolala všechny naše zaměstnance.

V půl sedmé jsem byl připravený jít vyvenčit Muffy. Počasí odpovídalo předpovědi. Temná obloha nevypadala nijak lákavě a hustá mlha skoro znemožňovala se pořádně nadechnout. Určitě bylo pod nulou, protože všechno kolem pokrývala bílá jinovatka. Muffy radostně vyběhla, zatímco já měl co dělat, abych neuklouzl. Párkrát jsem zabalancoval, než se mi podařilo srovnat krok.

Někde za sebou jsem zaslechl auto. Nebylo vidět na krok. Měl jsem štěstí - kvůli Muffy jsem už předtím uskočil na okraj příkopu, a tak mě řidič nesrazil.

Neosvětlené auto se vyřítilo ze tmy a mlhy, aniž by ubralo na rychlosti. Vrhl jsem se dopředu, upadl a zavyl bolestí. Jen pár centimetrů dělilo pneumatiky od mé tváře. Natloukl jsem si, ale nepřejeli mě. Když jsem otevřel oči, zahlédl jsem vůz mizet v dálce před sebou.

Jako ve špatném snu jsem s hrůzou sledoval, jak se řidič na konci ulice otáčí, přidává rychlost a znovu se řítí proti nám.

9

Vlna bolesti v boku střídavě zesilovala a opadávala, stejně jako nevolnost a nutkání zvracet. Chvíli jsem ležel na zemi, neschopen jakéhokoli pohybu. Auto se nemilosrdně blížilo, občas se na namrzlé vozovce trochu zhouplo a maličko vybočilo z přímé dráhy. Už jsem rozeznal i mřížku nad nárazníkem. Nedokázal jsem vstát, ani nezbýval čas. Řidič mířil přímo na mě. Převalil jsem se dál do živého plotu a přitiskl se co nejvíc k zemi. Jen díky hustému křoví mě auto nepřejelo. Ani nezpomalilo a opět zmizelo v tmavé mlze. Pomalu jsem se začal sbírat. Třásl jsem se po celém těle, ruce poškrábané od větví, nohy se pode mnou podlamovaly. Zavrávoral jsem na zledovatělém chodníku a znovu upadl. Z boku mi do celého těla vystřelila nesnesitelná bolest. Seděl jsem na okraji chodníku a tupě hleděl do míst, kde slábl zvuk motoru. A pak někde ve tmě potřetí zakvílely pneumatiky.

Otočil se? Odjíždí? Nebo se zas vrátí?

Motor zaburácel.

Teprve teď jsem si uvědomil, že mám prázdné ruce. Hluk zesílil. Odkudsi se ozvalo zakňučení vyděšeného psa.

„Muffy!" rázem jsem zapomněl na vlastní bolest.

Auto už bylo jistě jen pár kroků ode mě.

Zvuk motoru byl najednou přehlušen zoufalým kvílivým zavytím. Ne, prosím, ne! Belhal jsem se dopředu. Zdálo se mi, že mám auto přímo za zády, ale nic nebylo vidět.

Rozhlížel jsem se kolem. Muffy je černá a ve tmě prakticky neviditelná. Kolikrát jen jsem na ni v noci málem šlápl, když jsem se šel napít? Naříkání drásalo uši. Musela být někde blízko. Auto se ozvalo zprava. Vtom jsem si všiml něčeho na okraji živého plotu. Doklopýtal jsem k tomu místu, zatápal rukama a nahmatal ji. Objal jsem ji a pokusil se ji zvednout. Auto se vynořilo ze tmy.

„Muffy, Muffy," šeptal jsem a vrávoral po kraji cesty na bezpečnější místo.

Vůz jsem měl v patách.

Dostal jsem se až k vysokému šeříku a prodral se mezi holé větve. Znovu jsem zakopl. Naposledy jsem takhle prolézal pro balón, když jsme ve škole hráli fotbal. Jenže dnes šlo o víc. Konečně! Na záda se mi snesla sprcha větviček.

Auto mi zmizelo z očí, tentokrát snad napořád. Čekal jsem chvíli, ale nic jsem nezaslechl - žádné pneumatiky ani motor. Na všechno jsem zapomněl, myslel jsem jenom na Muffy. Vyklouzla mi z náručí, když jsem upadl, a jen tiše naříkala. Mluvil jsem na ni a pokoušel se ji uklidnit.

Pohladil jsem ji. Celá se třásla. Natáhla se ke mně, ale nedokázala vstát. Pokusila se mi alespoň olíznout ruku. Neměla sílu a hlava jí klesla.

Ohmatal jsem jí přední nohy a tlapy. Nic závažného. Nepřestával jsem ji konejšit a dál zkoumal, jak je poraněná. Stačilo přejet dlaněmi dál přes hrudník a okamžitě mi bylo jasné, co se stalo.

Ucítil jsem pod rukama vyhřezlé vnitřnosti. Muffy znovu zavyla.

Nic jsem pořádně neviděl, všude kolem byla stále tma, ale snažil jsem se podložit střeva rukou.

„Pomoc! Pomoc!" zaječel jsem, než jsem omdlel.

Nejdříve jsem slyšel vzdálené houkání záchranky, jako ve snu, kde jsem pouhým divákem. Chtělo se mi dál jen ležet a spát. Najednou mi někdo zahulákal do ucha. Okamžitě jsem procitl. V ústech mi zůstala kyselá pachuť zvratků. Vedle stál hlouček sousedů, mnozí vyběhli nalehko a teď se choulili do županů. Dva muži ze záchranky se snažili zvednout Muffy, která opět ječivě vyla strachem a bolestí. Otevřel jsem ústa, abych je zarazil, ale neozval se ani tón. Pokusil jsem se podruhé a zmohl se na sotva slyšitelné: „Dost!"

Nevěnovali mi pozornost a znovu ji chtěli vytáhnout ven. Zavrtěla se. Musela mít šílený strach, protože chňapla jednomu z mužů po ruce.

„Sakra!" zaklel a pustil ji. Znovu zakvílela a pokusila se vstát.

Konečně se mi podařilo vyrazit ze sebe: „Nechte ji!" Ucouvli. Zvedl jsem se na čtyři a natáhl se k Muffy. Konejšivě jsem na ni mluvil. Znovu jsem jí rukou zakryl vnitřnosti.

Záchranář a jeho společník se na mě dívali jako na šílence, starší jen nehybně stál, očividně bezradný. Mladý, vyšší, mě napomenul: „Hej, vy se nesmíte hýbat!" Prvý se nakonec probral a oba zařvali unisono: „Nehýbejte se!" Už jsem stejně porušil jejich pravidla. Ostatně, kromě boku, který se stále připomínal ostrou bodavou bolestí, jsem si nic vážně neporanil.

Ti dva fungovali jako sehraný tým. Snažili se mě odtáhnout od Muffy, aby mi mohli znehybnit krk, ověřit základní životní funkci- a vychrlit: „Ležte, nehýbejte se, uklidněte se. Pusťte psa."

„Pomozte mi ji zachránit, mně nic není," snažil jsem se jim vysvětlit.

„Pane, to nemůžeme," začal pomalu starší muž, „srazilo vás auto. Odvezeme vás do nemocnice, aby vás důkladně prohlédli." Stiskl mi ruku. Muffy vycítila napětí a znovu se zavrtěla.

„Chlapi, podívejte, jsem šéf pohotovosti ze Svatého Pavla. Vím, co máte v předpisech a co musíte dělat, ale ujišťuju vás, jsem v pořádku." Zaváhali. Musím opatrně. Vědí, že by mohli přijít o místo za porušení předpisů. Neměl jsem jim co rozkazovat.

„Podívejte: nebolí mě krk, mohu otáčet hlavou, nemám poraněnou páteř. Omdlel jsem, ale neuhodil jsem se do hlavy, ani mě nesrazilo auto. Bolí mě v boku, jenže se klidně otočím. Žádné krvácení. Vím, kolikátého dnes je. Potřebuju pomoc - zachraňte mi psa! Tak co?"

Ten vyšší už se chystal mě spoutat. Určitě to musel být jeho oblíbený zásah. Starší muž mě pozoroval. Uvědomil jsem si, že jsem cítit zvratky, a jistě jsem byl celý uválený, jak jsem předtím několikrát upadl. Mladý se na mě upřeně zadíval. Chytil jsem se pověstného stébla: „Neučil jsem vás loni?"

Každý rok jsem přednášel na univerzitě pro posádky záchranek, měli jsme se Zakem takovou dohodu. Snad se tenkrát neulíval.

Zachmuřil se, jak se snažil vzpomenout si.

„Ksakru, jste to vy. Co se tu vlastně stalo?"

Tihle chlapi uznávali vaše postavení. Cítil jsem, že jsem ho zlomil. Připadal jsem si trochu provinile. Měli mě odbýt a odvézt do nemocnice, přesně podle předpisů.

„Řeknu vám to později. Můžete odvézt tuhle fenu k veterináři? Ještě pořád ji mohou operovat a zachránit."

Muffy pochopila změnu, už jsme na sebe s posádkou neječeli. Pořád mi pod rukama tiše pokníkávala a stále se třásla.

Starší se tvářil pochybovačně, ale můj bývalý student se zdál být přístupnější.

„Hmm, doktore, nevím..., pomoci vám, samozřejmě, ale psa, víte..." Naprosto jsem ho chápal.

„Urovnám to se Zakem," sliboval jsem, „rozumím vám. Přebírám plnou zodpovědnost. Vysvětlím mu to." Ještě pořád váhal.

„Písemně potvrdím, že jsem vás přinutil. Jakýkoli případný postih beru na sebe. Veškerou právní zodpovědnost," naléhal jsem.

To rozhodlo. Ani teď nebyli stoprocentně přesvědčeni, že jednají správně, zbavil jsem je ale strachu z možnosti zákonného postihu, bezpochyby největší hrozby. Obratem jsem vyplnil a podepsal trojí prohlášení, že jsem odmítl jednat podle pokynů posádky sanitky.

Muffy namáhavě oddechovala a každý výdech končil tichým zasténáním. Pomalu se začalo rozednívat. Nejspíš ji zachytil okraj nárazníku. Rána byla kupodivu přímá a zdálo se, že uvnitř nemá nic roztrženého.

Z hloučku sousedů se někdo nabídl, že mi zamkne dům. Ujišťovali se, zda jsem opravdu v pořádku.

Z kufříku záchranky jsem vytáhl sterilní obinadlo s polštářkem a ovázal Muffy břicho. Přidržoval jsem je, zatímco ji oba muži opatrně zvedli a, tentokrát už bez námitek, naložili na nosítka. Nebyl jsem si stoprocentně jist, jestli jsem v tak dobré kondici, jak jsem mužům tvrdil, ale dokázal jsem kráčet vedle nosítek a doprovodit Muffy do vozu. Trochu se mi podlomila kolena. Modlil jsem se, aby si toho nikdo nevšiml. Zahlédl jsem, jak si starší muž sáhl na kapsu, aby se ujistil, že formuláře jsou na svém místě.

Jak jsem se škrábal zadními dveřmi nahoru do vozu, uhodil mě do očí název firmy. Byla to jedna ze společností, které jsme měli pod

dohledem. Tu a tam se na ně objevila stížnost pro nepříliš jemné zacházení s pacienty. No, při téhle cestě to nebude vadit. Uložili jsme Muffy do auta. Uklidnil jsem ji a oni se zatím posadili do kabiny.

Jeden se otočil do okénka: „Houkačku, doktore?"

„Proč ne?" Siréna se rozječela.

Ještě nikdy neměla veterinární chirurgie takovýhle příjem. Zavolal jsem jim cestou, takže když jsme dorazili, mohla Muffy hned na sál. Službu měla lékařka, kterou jsem znal ze studií. Sophie. Jen udiveně pozvedla obočí, ale okamžitě se dala do díla. Kéž bychom i my byli tak rychlí, blesklo mi hlavou.

Poděkoval jsem posádce a nezapomněl je ujistit, že zavolám Zakovi a pochválím je.

Když odjeli, připadal jsem si bezmocný. Nemohl jsem pro Muffy nic udělat. Od hlavy k patě jsem byl potřísněný psí krví a stopami zvratků. Ztěžka jsem dosedl na židli v čekárně. Ostatní „pacienti" nasávali směs pachů, která mě provázela. Jejich majitelé se tvářili dotčeně, protože jsem je předběhl a kvůli mně budou muset čekat.

„Nehoda," řekl jsem a doufal, že pochopí. V očích všech kolem jsem však četl *to by mohl říct každý*.

Zabořil jsem se do opěradla židle a mimoděk si uvědomil, že je pohodlnější, než na našem oddělení.

Konečně jsem měl chvilku klidu, abych si sám uvědomil, co se vlastně seběhlo.

Někdo se mě pokusil zabít. Úmyslně. Všechno měl naplánováno předem. Surově a nelítostně zabít. Zamrazilo mě.

Zůstal jsem živý zřejmě jen proto, že jsem při jejich prvním pokusu uklouzl a oni mě minuli. Nenapadlo mě logické vysvětlení, proč jsem naživu a bez vážného zranění. Štěstí, nic než štěstí. Události se vymkly mé kontrole hned na počátku, já sám neudělal nic, abych se zachránil. Slepá náhoda. Nemít trochu štěstí, už jsem dávno mrtvý.

Naplnily se mé nejhorší obavy: někdo si mě vybral za cíl, aniž jsem tušil proč. Ani teď jsem nedokázal najít rozumné vysvětlení pro stopy před chatou a noční setkání s dobrmany.

Anonymní *přestaňte, dokud je čas* mě málem stálo život.

Znovu mě zachvátila panika a roztřásl jsem se. Doposud jsem se snažil nespojovat výhrůžky a všechno ostatní s Kingslyho vraždou. Možná jsem udělal chybu.

Každý lékař může někdy během praxe narazit na cvoka. Na ambulanci je tahle možnost pravděpodobnější. Za celých dvacet let se mi však nikdo nepokusil ublížit. Vyhrožovali mi, byli vzteklí nebo zoufalí nečekanou ztrátou svých blízkých - ale zůstalo vždycky jen při hrozbách.

Jeden psychiatr mi kdysi vylíčil svůj zážitek. Když nepřestával odmítat milostné návrhy jedné z pacientek, nechala mu pod auto nainstalovat nálož. Jen zázrakem explozi přežil. Odstěhoval se do jiného města a změnil si jméno.

Teď pronásledují mě a já si marně lámu hlavu a hledám důvod. Možná je to někdo, koho jsem pokáral, ale to se zdálo dost nepravděpodobné. Stejně nereálná se mi zdála i msta příbuzných nebo lidí z okruhu některého z mých pacientů. Nikdy mě nežalovali pro nedbalost či chybný postup. Třeba to bylo také jen štěstí. Ostatně, tohle lékaře moc neuklidňuje. Neznamená to stoprocentně správný úsudek v každé situaci; jen to, že se jeho omyl ještě vešel do oficiálně uznávané normy. A to, že nestojíte před soudem, rozhodně nezmírní bolest nebo zlost těch, kteří utrpěli ztrátu. Byl jsem opatrný a měl ten pověstný kousek štěstí. Odpouštěli mi a jen málokteří hrozili. Alespoň doposud, kdy jsem jednal s normálními lidmi.

S duševně nevyrovnanými nebo nemocnými je to pochopitelně jiné. Každá pochybnost, byť smyšlená, může mít katastrofální následky. Pár jsem jich ošetřoval, ale všechno proběhlo bez konfliktů. V současné době jsem neměl nikoho, alespoň jsem si nemohl na žádného vzpomenout. Co když jsem takového poslal domů a on zemřel? Nebo jsem prostě duševní chorobu nepoznal, když jsem ho léčil? Třeba jsem nějakému psychopatovi trhal mandle a on teď v náhlém návalu vzteku...?

Ale ne. Po dvaceti letech relativního klidu není příliš pravděpodobné, že se objeví neznámý útočník, zrovna pár dní po Kingslyho smrti. Daleko pravděpodobnější je, že existuje nějaká souvislost. Ale jaká? Kde? Proč po mě jdou?

Přestal jsem se třást, ale jak jsem seděl hluboko zabořený v židli, pro změnu mi tělo začínalo tuhnout. Pohnul jsem se a okamžitě si uvědomil, že vstát bude mnohem obtížnější. Nechtě jsem zaúpěl. Zvířata kolem odpověděla vrčením a kňučením, nejspíš ke spokojenosti majitelů.

Odkulhal jsem k recepci a požádal dívku za stolem, aby zavolala na operační sál a zjistila, co je nového. Zatvářila se otráveně, ale věděla, že Sophie, operatérka, je má známá, a tak stiskla příslušné tlačítko.

„Ještě půl hodiny," oznámila mi a vrátila se k rozepsané stránce. Nemínila se se mnou dál vybavovat a já neměl náladu na dohadování.

Ploužil jsem se zpátky. Mezi zvířecími pacienty znovu zavládl rozruch, brzy se však uklidnili a jen mě nervózně pozorovali. Majitelé psíků a kocourů také zneklidněli a významně se dívali na hodinky. Znovu jsem se ponořil do svých úvah. Jestli to nebyl Kingslyho vrah, kdo tedy? Dalším důvodem mohlo být uzavření pohotovosti. Bránil jsem se ale uvěřit myšlence, že by kdokoli trochu při smyslech vraždil kvůli zkrácenému příjmu. Vybavil jsem si v duchu schůzi oddělení a Kradicův tichý vztek. Jaký měl důvod? Zuřil kvůli tomu, že jsem si ho v neděli v noci zavolal na kobereček? Neměl jsem jistotu, a to mi nahánělo strach. Bylo na pohotovosti víc takových, které jsem neznal? Pracoval jsem dvacet let vedle nějakého maniaka? A co Hurst? Co když zabil Kingslyho on a chce se mě zbavit, protože jsem odhalil, že se jedná o vraždu? Domnívá se snad, že jsem objevil něco, čím ho mohu usvědčit? Znovu jsem pocítil ty staré obavy z Hurstovy nevypočitatelnosti.

Zachvěl jsem se. Věděl jsem, že strach mi nepomůže. Musím se soustředit na fakta a zachovat si chladnou hlavu. Pomyšlení na to, že mě kdosi pronásleduje a hodlá zabít, ale přebilo všechny ostatní úvahy. Dokud se nedozvím pravdu, nezbavím se ho. Kdyby tak existovalo protože. Třeba ale vrah ani nepotřeboval důvod. Možná ho těšilo zabíjet. *Vražedný psychopat*, napadlo mě.

Asi jsem kolem sebe šířil atmosféru nejistoty a neklidu, protože zvířata v čekárně se znovu odtáhla a ňafala. Lidé kolem vypadali, že mé přítomnosti mají právě tak dost.

Sledoval mě někdo? Onehdy v noci, ta světla, když jsem odjížděl z Buffala. Pokazila Muffy první pokus o útok? Dnes ráno jsem neměl pocit, že by se pachatel dal odradit štěkotem psa. Jestli přišel k mým dveřím dvakrát někdo, kdo plánoval mou smrt, jistě ho nemohl zastavit pes. Vrah by jednoduše Muffy zabil. A potom i mě.

Nemusela to být vražedná výprava, tehdy v noci. Ale co chtěli? Co je tak zajímalo?

Janet! Zapomněl jsem jí zavolat. Rozhodně jsem nechtěl, aby se o Muffy dozvěděla od sousedů.

Požádal jsem recepční. Ledově chladné „samozřejmě, pane doktore" bylo určeno osazenstvu čekárny, aby někoho snad nenapadlo, že se odtud dá telefonovat zadarmo.

Dovolat se bylo stejně obtížné jako na mé vlastní odděleni Nejdříve jsem vyslechl instrukce uložené v počítači a po chvíli konečně uslyšel lidský hlas, který patřil uklízečce na přijímacím oddělení.

„Paní doktorka tu není. Pospíchala domů."

„Sakra!"

„Prosím?"

„Promiňte. Děkuji."

Vytočil jsem číslo domů. Janet se ozvala okamžitě. Vzlykala. Nikdy předtím jsem ji neslyšel plakat.

„Janet! Co se děje?" Hned jsem pomyslel na malého.

„Prosím tě, přijeď domů! Co nejdřív."

„Co se stalo?"

„Přijeď," opakovala. „Prosím."

Zavěsila. Ani se nezeptala, co je s Muffy. Ať se přihodilo cokoli, muselo to být vážné.

Nechal jsem v recepci své domácí číslo a poprosil dívku, aby zavolala, jakmile skončí operace.

Měl jsem štěstí a hned chytil taxík. Přesto mi cesta domů připadala neskutečně dlouhá. Panikařil jsem čím dál víc.

Přede dveřmi našeho domu stála dvě policejní auta se zapnutými červenými a modrými světly. Podal jsem řidiči hrst bankovek, vyskočil a hnal se domů.

První, co jsem si uvědomil, byl zápach. Výkaly. Podél schodiště i na stěnách vstupní haly. Janet, bledá, s kruhy pod očima, shrbená, seděla na pohovce vedle uniformovaného policisty. V rukou ostýchavě svírala misku na salát. Zvracela.

„Janet!" pospíchal jsem k ní. Vedle stojící detektiv mi zastoupil cestu, aby ji ochránil.

„To je v pořádku, jsem její manžel."

Janet natáhla ruku a chabě mi sevřela dlaň. Pak se jí znovu udělalo zle.

Objal jsem ji kolem ramen a cítil, jak se celá třese. Zuby jí cvakaly a šeptala: „Promiň."

Podala mi misku. Policistovi se znatelně ulevilo.

„Paní Sharpová mi volala do ordinace," vysvětlovala Janet. Paní Sharpová věděla o všem, co se kde v ulici šustlo.

„Řekla mi o Muffy, že je to s ní zlé, ale tobě že se nic nestalo. Hned jsem jela domů - a našla jsem tohle." Bezradně se rozhlédla kolem. Její zoufalství ještě umocňovala spoušť kolem. Někdo se nám vloupal do domu a zničil, co se dalo. Vyrval lustr ze stropu, potrhal tapety, rozřezal potahy na sedačce. Sklo z lamp a stropních světel nám křupalo pod nohama jako led na kalužích. Stereo musel rozbít cihlou či kladivem. Leželo v krbu. Po stěnách se táhly šmouhy fekálií.

„Nahoře je to horší," hlesla Janet. Svírala před ústy ruce v pěst, jakoby si v zimě dýchala na zkřehlé prsty. „Zničili i dětský pokoj." Znovu se roztřásla. Chtěl jsem ji přitáhnout k sobě, ale nepoddala se a zůstala ztuhlá.

„Chci vědět, co se děje!" Znovu se natáhla pro salátovou misku.

Policista vstal a odešel do kuchyně. Slyšeli jsme, jak si myje ruce. Potrubí tedy zůstalo nepoškozené. Detektiv se naklonil blíž k Janet.

„My také." Aniž mi věnoval pozornost, pokračoval ve výslechu, který jsem zřejmě svým příchodem přerušil.

„Takže když jste přišla domů, zadní dveře byly zamčené a zvenčí jste na nich neshledala žádné stopy násilí, ano?"

Sakra! *Podívám se, jestli máte zamčeno,* to někdo ráno říkal. Nedával jsem pozor, kdo to byl, měl jsem plnou hlavu Muffy.

„Ach, Bože," zamumlal jsem.

Detektiv vzdychl. Janet se na mě káravě podívala a pak odpověděla.

Skočil jsem jim do hovoru.

„Vím, jak se dostali dovnitř," přiznal jsem.

Detektiv mě vzal na vědomí. Trochu ožil.

Janet řekla: „Takhle to bude lepší," podala mi misku, ale nespustila ji z očí. Párkrát s námahou polkla.

„Myslím to vážně, opravdu. Musel to být ten, který se nabídl, že zamkne."

Vykulila oči. „Co?"

„Komu jste říkal, že má zamknout?" zeptal se detektiv.

„Nevím."

Janet se napřímila a dlaní si přikryla ústa. Slyšel jsem ji zamumlat cosi jako *to snad není pravda,* když jsem se pokoušel detektivovi vysvětlit, že mě málem přejelo auto a chtěl jsem zachránil psa. Nevšiml jsem si. Nevěřícně na mě zíral.

„A vy jste nehlásil nehodu policii?"

„Neměl jsem čas," ohradil jsem se.

Janet se chytla za hlavu.

Detektiv otevřel poznámkový blok. Stále ještě nemohl uvěřil, že se někdo mohl zachovat tak hloupě.

„Koho míníte tím oni?"

„Lidé, co se mě pokoušejí zabít."

„Zabít!" Dokonalé stereo. Oba byli přesvědčeni, že jsem se pomátl.

„Tvrdila jste, že měl nehodu," obrátil se zástupce zákona k Janet. Znovu jsem pro něj přestal existovat.

Přikrčil jsem se a uvědomil si, kolikrát jsem já sám takhle s někým promlouval přímo vedle pacienta, aniž jsem si uvědomil, že se ho mohu dotknout. Janet, na druhé straně, považovala tenhle způsob jednání za samozřejmost. Právo vdané ženy jako kompenzace za ztracenou svobodu.

„To mi řekli sousedi," hájila se. „Nepadlo ani slovo o pokusu ho zabít."

Detektiv mě přece jen vzal na milost.

„Myslím, že by bylo lepší si to poslechnout od začátku, pane Garnete."

Janet si vzala misku, jako by se bála, že ji někomu věnuju. Nerozhodně se na ni zadívala.

Zatím dorazila skupina uniformovaných policistů. Domyslel jsem si, že je to technika a budou snímat otisky a pořizovat fotografie. V týmu byla žena. Vytáhla fotoaparát. Jeden z mužů položil na zem kufřík, a když ho otevřel, spatřil jsem štoček formulářů a igelitových sáčků, krabičku s rukavicemi na jedno použití a několik aršíků nálepek a štítků. Vše bylo vzorně poskládáno.

Janetina nerozhodnost byla pryč. Znovu začala zvracet.

Teď znejistěl vyšetřovatel. Chtěl ode mne prohlášení, ale zvuky odvedle ho zjevně znepokojovaly.

Znovu jsem se rozhlédl po pokoji. Cáry tapet žalostně visící na stěnách. Zbytky obrazů a fotografií rozházené po podlaze v tříšti skla. To snad muselo být doopravdy dílo šílence!

„Samozřejmě, udělám prohlášení," řekl jsem, „ale nejdřív bych tu chtěl mít i detektiva Buforta z oddělení vražd. Je teď nejspíš v nemocnici U svatého Pavla."

Ještě chvíli jsem je musel přesvědčovat, že je to opravdu důležité, ale nakonec jeden z týmu zavolal.

„Máme tu lékaře, který tvrdí, že se ho někdo pokusil zabít," oznamoval do telefonu. „Jmenuje se Garnet."

Následovala krátká odmlka. Potom nadiktoval moji adresu. Najednou se mu v obličeji objevil udivený výraz. Beze slova zavěsil a nevěřícně pronesl: „Už jede."

Policisté na mě pohlédli s respektem. Každý, o něhož se zajímal Bufort, si zasloužil pozornost.

Vtom se ozvala Janet: „Do čeho ses proboha zapletl? Nezmínil ses, že máš nějaké milé známé na vraždách. Řekls, že se tě Kingslyho smrt netýká."

Neušel mi její sarkastický tón. Citlivý chlapík!

Zkusil jsem ji uklidnit. „Tři dny jsem tě skoro neviděl. A stejně nechceš, abychom mluvili o práci..."

„O práci!" zaječela. „Někdo se tě pokusí zabít, a ty řekneš práce. To je práce?!"

Všichni kolem nás ztichli. Vyšetřující detektiv se omluvil, že počká na Buforta před domem, kdyby měl řidič nějaké problémy.

Janet vypadala spíš dotčeně než vztekle. Neměla daleko k slzám. Natáhl jsem ruku a chytil ji za loket. Vytrhla se mi.

„Mohls mi to říct včera večer."

„Janet, je mi to líto. Nechtěl jsem ti přidělávat starosti. Je mi z toho všeho špatně, ale věř mi, do dnešního rána jsem netušil, že je to tak vážné."

Pochybovačně se na mě podívala. Znovu jsem se pokusil chytit ji za ruku. Tentokrát neucukla, jen si pořád nechávala misku Když se trochu ovládla, zeptala se: „Co ještě se děje v nemocnici?"

„Policie se domnívá, že vraždu mohl spáchat lékař z pohotovostního." Trochu jsem se styděl.

Ztuhla a nevěřícně vydechla: „Proč jsi mi neřekl tohle?" A po chvilce dodala unaveně: „Vždyť jsme měli celý večer."

Mohl jsem odpovědět jedinou hloupou větou. Cítil jsem se trapně. „Nechtěl jsem ten večer pokazit."

Ubohá omluva. Dívala se mi přes rameno někam do dálky Vysvětloval jsem dál: „Bylo to tak výjimečné, že jsme měli celý večer jen pro sebe. Nechtěl jsem ho ztratit. A neměl jsem žádný důkaz, že se nás ta ohavnost doopravdy týká."

Pohlédla mi zpříma do očí, aby se ujistila, že mluvím vážně. Pak se rozplakala. Položila misku na zem a konečně mě objala. Přitáhla mě k sobě a zašeptala mi do ucha: „Jsi blázen, romantický blázínek. Ale miluju tě."

„Je mi to líto!" opakoval jsem. „Nevěděl jsem, co nás čeká."

„Nebolí tě něco?"

„Ne, nic mi není, neboj se."

„A Muffy?"

„Nechal jsem ji u veterináře, operovali ji. Měla rozříznutou břišní stěnu, ale moc to nekrvácelo a vnitřek se zdál v pořádku. Zavolají mi."

Janet věděla stejně dobře jako já, že feně budou muset pečlivě prohlédnout celé střevo, aby vyloučili jakékoli porušení. I drobný otvor může mít smrtelné následky.

„Pojďme se podívat, jestli něco ukradli," navrhla.

Praktická jako vždycky. Udělej, co můžeš. Co se nedá ovlivnit, nech být a pokračuj dál. Jen tak člověk nepropadne nočním děsům. Janetin způsob, jak čelit nevyhnutelným nepříjemnostem.

Prošel jsem další místnosti. Všude se opakovalo něco podobného jako dole. Ačkoli jsem to předpokládal, stejně mě pohled na tu hrůzu silně zdeptal. Střepy, šrámy, roztrhané potahy, stržené poličky, převrácený nábytek.

Nejhorší byl ale dětský pokoj. Janet ho začala chystat pro chlapečka už před několika týdny. Kdykoli jí zbyla volná chvilka, zašla nahoru. Jako odborník dobře věděla, že i po čtyřech úspěšných měsících se může něco pokazit, ale těšila se a starosti si nepřipouštěla. Sama si nalakovala přebalovací stůl a kolébku, kterou jsem sestavil podle návodu. Ušila povlečení a potahy, aby ladily se závěsy na oknech. Roztrhali je, znečistili a někdo polámal kolébku i stůl.

Všechno ve mně vřelo vztekem. Zvířata! Někdo chtěl ublížit mému synovi! Uvědomil jsem si nový aspekt otcovství: byl jsem odhodlaný rvát se na život a na smrt s každým, kdo by ohrožoval mé dítě.

Vypadalo to, že se nám nic neztratilo. Podrobná prohlídka bude možná až při úklidu, ale zatím se vloupání zdálo naprosto nesmyslné. Pak jsem přešel do své pracovny ve třetím patře. Překvapeně jsem zíral. Zásuvky byly pootvírané, papíry rozházené po celé podlaze, ale nikde stopy divokého bláznění jako o patro níž. Někdo to tu pečlivě

prohledal a nejspíš nenašel, po čem pátral. Dostal snad potom vztek a vyřádil se v sousedních místnostech? Janet nepromluvila ani slůvko. Cestou dolů se ještě jednou zastavila v dětském pokoji a prstem přejela rýhu ve zdi.

Jeden z policistů k ní přistoupil a prohodil: „Divné, že? Příliš čistý řez. Musel to být velmi ostrý a neobvyklý nůž. Spíš jako žiletka nebo břitva. Podle těch oblouků bych usuzoval na starý typ, víte, rovná čepel s rukojetí."

Janet ustoupila o krok zpět a zadívala se na stěnu, jako by před sebou měla veledílo z muzea moderního umění. Pak pronesla vlastní úsudek: „Mohl to být i skalpel."

10

Bufort přijel a byl evidentně ve špatné náladě. Připisoval tenhle nejnovější incident mé snaze plánovitě mařit jeho vyšetřování.

Posadil se na pohovku, mlčky vyslechl mou verzi a občas si do bloku udělal pár poznámek. Pocit, že jako podezřelý celý proces nepatřičně komplikuji, ještě zesílil.

Při podrobnostech o nočním setkání s dobrmany a záhadným neznámým na golfovém hřišti, anonymní výhrůžce po telefonu a stopách před chatou Janet zpozorněla. Napřímila se.

Určitě měla právo se zlobit, přiznával jsem v duchu, když jsem se slyšel. Nemusela ani otevřít pusu, abych věděl, co znamená její pohled. *Jaks mohl být tak hloupý?* a já se znovu zastyděl. Zašel jsem příliš daleko a jednal bez jejího vědomí, za jejími zády. Ani nehlesla, ale rozuměl jsem dokonale.

„Zdá se, pane Garnete, že jste upoutal pozornost někoho velmi nebezpečného. A teď jste ho rozzlobil."

Janet vybuchla, o něco méně zdvořile: „Ty idiote! Hraješ si na detektiva a dostaneš nás do maléru! Bůhví, co ještě přijde."

Nevěděl jsem, kam s očima. Bufort se usmál, když mě viděl v rozpacích. Pak se pokusil mi pomoci.

„Paní Garnetová..." začal.

Janet ho rázně zarazila. „Jmenuji se Gracetonová," prohlásila ledovým hlasem. Bufort se ošil. Teď jsem se mohl usmát já.

Bufort vydechl. „Chtěl jsem jen..., myslím..., váš muž si stěží uvědomil, že se dopustil něčeho tak závažného, aby mu kdosi usiloval o život."

No, není pomoc jako pomoc. Tón dal jasně za pravdu Janet. Bloud. Stěží si uvědomil... Chlápek, který neví, co dělá, takhle to vyznělo. „Vlastně," obrátil se ke mně, „sepište do detailu všechno, co

jste v posledních čtyřech dnech dělal. Každý krok." Vychutnal si moment, kdy jsem se zatvářil odmítavě, a než jsem stačil zareagovat, potvrdil, že svůj návrh myslel zcela vážně. „Všechno, pane Garnete. Všechna setkání, to hlavně. A sepište také, co jste kdy komu řekl."

„Vy snad žertujete! To by trvalo hodiny, nebo taky dny."

Otočil jsem se k Janet, ale zastání jsem se nedočkal. Potlačovala smích.

„Uvědomte si, že mám moře práce na oddělení, soukromou praxi a jen tak tak stíhám. To přece nemůžete chtít," bránil jsem se. Marně. Janet dokonce souhlasně přikývla. Souhlasila s ním, ne se mnou! Oběma se líbilo, že budu v bezpečí a nebudu překážet. Cítil jsem se jako kluk, kterého pošlou za trest opisovat stránku vět. Nejspíš bych měl dupnout a odseknout: „To není fér!" a prásknout dveřmi. Jenže jsem neměl pokoj. Ani dům, alespoň v této chvíli toho v něm moc nezůstalo.

„Poslyšte, pane Garnete," domlouval mi Bufort, „hrozí vám nebezpečí. Někdo se snaží odklidit vás z cesty. Nebere ohled ani na váš domov, ani na vaše blízké. Nic ho neodradí. Rozhlédněte se kolem sebe, proboha! To nemohl udělat člověk při smyslech. Musíme ho dostat a vy nám můžete pomoci. Dokud ho nechytíme, nebudete mít klid. Žádný normální život jako dřív. Uvědomte si to. Dejte nám možnost zajistit vám bezpečí."

Darebák. Samolibě se rozhlédl. Bohužel měl pravdu. Pak nám technici vzali otisky prstů.

Konečně všichni odešli. Až na Buforta. Otálel v kuchyni, zatímco já a Janet jsme seděli v obývacím pokoji a promýšleli, co dál. Chtěl ještě před odchodem slyšet náš plán.

Chytil jsem Janet za ruku. Opětovala stisk. Vztek odezněl, vypadala teď stejně bezradně jako já.

„Co chceš dělat?" zeptal jsem se tiše.

„Co nejrychleji to tu musíme dát do pořádku."

Usmál jsem se na ni. Jako lékařka věděla, že může spravit fyzickou stránku, ale potrvá mnohem déle, než se s tím vyrovnáme a budeme znovu jako dřív.

„Zavolám Dougu Perkinsovi," řekl jsem. Konečně se usmívala. Doug byl doslova kouzelník, pokud šlo o práci se dřevem. Navíc dokázal během velmi krátké doby zmobilizovat svůj tým. Jeho muži byli rychlí a spolehliví. Také se nikdy nerozpakovali máchnout kladivem nebo sekerou, aby odehnali tuláky a vagabundy, kteří si troufli ohrožovat majetek svěřený Dougovi. Doug sám byl mladý a silný jako býk. A navíc měl dobrý vkus.

„Chceš s ním promluvit? Mám se s ním dohodnout na nějaké určité hodině?" zeptal jsem se.

„Ví, co se mi líbí. Ani se spolu nemusíme vidět. Jen mu řekni, aby to tu vrátil do původního stavu. Nech to na něm. Neohlížej se na pojišťovnu. Ať má volnou ruku."

„A ty?"

„Odstěhuju se na pár dní k rodičům, budu jezdit do nemocnice odtamtud." Zavolali jsme Buforta.

„Co myslíte, rozhodla jsem se správně?" obrátila se k němu.

„Snad ano."

Pokračovala. „Nevykládejte si to špatně. Oba. Dělám to kvůli malému, jinak bych neutekla. Rozumíte mi?"

Ano. Pro jednou jsme se s Bufortem shodli.

„Když je tedy o mě postaráno, detektive, ráda bych, abyste mi dohlédl na manžela. Jaké plány máte vy?" Dívala se mu upřeně do očí.

„Víte, nepředpokládal jsem... ještě..." Zaskočila ho. Mávla rukou.

„Inspektore, ať už se můj muž dostal do jakéhokoli maléru, vaší povinností je ho chránit. Souhlasíte? Všemi prostředky. Slibujete?"

Bufort se zavrtěl, vzdychl a pak ze sebe vypravil jedinou možnou odpověď: „Ano. Spolehněte se."

Janet přikývla. Obstál, vzala ho na milost. Dotkla se Bufortovy ruky. „Pojďme se ještě jednou rozhlédnout. Řeknu vám, jestli se něco ztratilo. Možná jsem si předtím nevšimla."

Zmizeli v hale a já mezitím zavolal Dougovi. Ze směsice různých zvuků, hlavně bouchání, jsem pochopil, že ho vytrhuji z práce. Jak mi vysvětlil, byl právě někde v horách na jih od Buffala a spravoval střechu.

„Mobil se k tobě moc nehodí," dráždil jsem ho. „S takovými zákazníky jako ty, co mám dělat?" Stačilo mi slyšet ho a byl jsem klidnější. Vyslechl mě, zeptal se na pár podrobností, pak ztišil hlas. „Earle, jsi v pořádku? Víš, nepřipadá mi to jako normální vloupání."

Na moment jsem zaváhal. Ne že bych měl v úmyslu mu něco zatajovat, naopak, chtěl jsem ho varovat, ale... všechno se zdálo tak divné, nepravděpodobné.

„Dougu," rozhodl jsem se nakonec, „udělal to pravděpodobně skalpelem. A je možné, že už jednoho člověka zabil. Řekni chlapům, aby byli opatrní."

Údivem hvízdl. A pak zareagoval tak, jak bylo pro něj typické.Proto jsem ho měl rád. Byl třída.

„Earle, jestli nebudeš proti, pošlu ti pár kluků, pro jistotu." Zasmál se. „Musíme se podporovat, ne? Máme přece společné zájmy."

„Ale to není nutné."

„Chtěl bych."

„Díky, Dougu."

„Počkej, až uvidíš účet. Musím si chránit zákazníky, jako jsi ty, aspoň než děti dokončí školu."

Ještě jsem mu řekl, aby si klíče vyzvedl u paní Sharpové. Slíbil, že nám namontuje opravdové zámky, a zavěsil.

Janet s Bufortem dokončili obchůzku. Ujistila ho, že se skutečně nic neztratilo. Detektiv naléhal, abychom se tu dlouho nezdržovali. Slíbil, že nechá dům sledovat, a odjel.

Janet začala sepisovat seznam všeho, co budeme potřebovat: nábytek, světla, běžnou elektroniku, vybavení do kuchyně. Ani ona, ani já nemáme čas na nákupy, ale protože jsme Dougovi věrní zákaznici, bude ochoten pořídit i vybavení, což si ostatní zařizují sami. V duchu jsem byl přesvědčen, že ho naše plná důvěra těší.

Řekl jsem Janet, že mi Doug nabídl ochranu. Zjevně ji to potěšilo. Bufort jistě pošle policejní hlídku, ale protože Douga znala osobně, věděla, že s jeho muži bude dům nejbezpečnější v Buffalu.

Zazvonil telefon. Hned jsem pomyslel na Muffy. Ale volala Carole. „Jste v pořádku?" ujišťovala se.

„Ano, už je to dobré. Jak to víte?"

„Záchranky. Tady se nic neutají."

Mohlo mě to napadnout. Pochopitelně. No, alespoň to všichni vezmou jako nehodu.

„Ukážete se tady dneska?"

Mrkl jsem na hodinky. Teprve jedenáct. Méně než čtyři a půl hodiny od chvíle, co jsem ráno vyšel ven, aniž jsem tušil, co se přihodí.

„Za nějakou minutku jsem tam. Mám na stole něco důležitého?"

Neodpověděla. Hrklo ve mně.

„Carole, co se stalo?" vyhrkl jsem. „Řekněte mi to!"

Nadechla se. „Někdo se vám v noci vloupal do kanceláře. Rozbili okno a vlezli sem z parkoviště. Je tu hrozný nepořádek. Všechno vytahané ze zásuvek, papíry po zemi. Chybí rezervní diskety, jinak asi nevzali nic."

Vyschlo mi v krku a nemohl jsem vypravit slovo. Trvalo mi hezky dlouho, než jsem polkl. Janet, která stála vedle, se také polekala, když viděla můj výraz. Určitě byla přesvědčená, že je s Muffy zle. „To je kancelář," vykroužil jsem rty. Pak se mi konečně povedlo vypravit: „Carole, co to bylo za diskety?"

„Naštěstí nic, co nemáme dvakrát. Aspoň z toho se můžete radovat. Pár lekcí první pomoci, ale mám je na hard disku. A ke mně se nedostali." Její počítač byl pod zámkem v sejfu. Kdo neznal heslo, mohl by sejf otevřít jedině heverem, což by jistě trvalo dlouho a určitě by upoutal pozornost strážných. Navíc každému hrozil vysoký trest.

„Ochranka si ničeho nevšimla?"

„Ne. Myslím, že jim to moc dlouho netrvalo. Asi měli strach, že někoho vyplašili, když rozbili okno."

„Na oddělení nic neslyšeli?"

„Je to dost daleko, ani bych to nečekala. Přišel na to doktor Kradic."

„Cože?!"

„Ano. Kolem půl sedmé šel trochu na vzduch a všiml si rozbitého okna. Hned to oznámil strážnému." Zase mi neúmyslně vyrazila dech.

„Pane Garnete?" Carol zarazilo ticho na druhém konci. Já zatím překotně uvažoval o Kradicovi. Všechny nejasné pochybnosti znovu ožily. Proto jsem ho ráno nezastihl. Spousta doktorů, mě nevyjímaje, chodila touhle dobou ven. Když měl člověk za sebou celou noc, potřeboval se maličko osvěžit. Po šesté už bylo pozdě, abyste si šli lehnout, ale ještě vás čekala předávací vizita, takže pár minut na relativně čerstvém vzduchu bylo k nezaplacení. Mohl se mi Kradic vloupat do kanceláře a pak ohlásit, že si všiml rozbitého okna? A když nenašel, co hledal, zkusil mě srazit autem?

„Pane Garnete? Jste tam?" ptala se Carole znovu.

Váhal jsem, zda se jí mám svěřit. Měla by alespoň tušit, že se něco závažného děje.

„Carole, někdo byl dnes v noci i u mě doma. Vlezl do kanceláře - vlastně, řádil v celém domě. Asi nedostal, co chtěl. Taky se nic neztratilo. Carole, zamykejte pokaždé, když vyjdete z kanceláře. I třeba na minutu. Možná to zkusí znovu."

„Panebože," vydechla vyděšeně. „Kdo to dělá?"

„Nemám tušení, ale měla byste upozornit strážné, aby dávali ještě větší pozor. A oznamte prosím to vloupání panu Bufortovi. Odjel od nás před několika minutami, měl by se za chvilku objevit v nemocnici, bude pokračovat s výslechy. Kdyby nepřijel, zkuste ho někde objevit, určitě mu to vyřiďte."

„Samozřejmě, pane Garnete," slíbila rychle. Trochu ji asi zmátlo, proč jsem volal detektiva z oddělení vražd i domů, když šlo jen o vloupání, ale nezeptala se.

„Máte pro mě ještě něco důležitého?" snažil jsem se o obvyklý tón, jako by se nic nedělo. Kdybych se sám dokázal soustředit na pracovní problémy, odpočinul bych si.

„Nic zvláštního. Jako obyčejně. Nezapomněl jste, že chcete mít v pět schůzku s lidmi z oddělení?"

Dneska? V pět? Zdálo se mi, že mi čte záznamy z diáře někoho jiného.

„No, řekněme, že to dnes ráno nebylo to nejdůležitější. Ale přijdu tam, spolehněte se. Co dál?"

„Voyzcheková po vás chce seznam dnů, kdy jste v létě zaskakoval na psychiatrii. Můžu jí dát kopii?"

Zvláštní. Voyzcheková měla na starost pohotovost na psychiatrii, ale rozdělení služeb plánoval Gil Fernandez. Věděl jsem, že ti dva spolu moc dobře nevycházejí, ale stejně mi připadalo jednodušší zeptat se přímo jeho.

„Klidně jí to dejte," souhlasil jsem a podivil se, k čemu jí budou skoro půl roku staré záznamy. „Můžeme pokračovat. Čím mě ještě překvapíte?"

„Hurst dopoledne svolal schůzi personálu a pozval Buforta."

„A?"

„Chcete, aby věděl o tom vloupání?" myslela samozřejmě Hursta.

„Ne, raději ne. Přijedu asi za hodinu. Vyřiďte to prosím Susanne."

Zavěsil jsem a přemýšlel o Muffy. Už by měla být po operaci. Anebo... nebo mrtvá. Během hovoru odešla Janet nahoru, nejspíš si chtěla sbalit nejnutnější věci na těch pár dní u rodičů. Bydleli v Lackawanna, malém městečku několik kilometrů od Buffala. Když sešla dolů, změřil jsem pohledem tašku, abych poznal, jak odhaduje situaci. Na můj vkus byla taška až příliš objemná, moc optimisticky tedy následující dny neviděla.

„Ten telefon tě moc nepotěšil," řekla místo přímé otázky.

Ach, tohle jsem jí zrovna nechtěl vykládat.

„To víš, jako obvykle. Něco se vždycky najde." Už zase lžu. Jako bych ji podváděl.

Mluvili jsem spolu v kuchyni, nebo spíš tam, kde ještě včera byla. Stála opřená o pracovní pult a já zatím vytáčel Sophiino číslo.

„Dobrý den. Tady Garnet. Volám kvůli své feně Muffy."

„Dobrý den, pane Garnete. Ano, paní doktorka vám zkoušela volat, ale měli jste obsazeno. Zavolám ji, okamžik." Nechala mě na lince s hroznou znělkou. Proč mi neřekla, že je Muffy v pořádku? Něco se stalo. Pak jsem si ale vzpomněl, jak se ke mně chovala ráno. Možná mě nechává čekat schválně. Ale ne, určitě ne. Špatné zprávy

oznamuje lékař, bude to stejné jako u nás. Janet se připravovala na nejhorší. „Zvládnu to," ujišťovala mě - a zřejmě i sebe. Vyhlédla z okna na ulici. Uvědomil jsem si, že se dívá přesně na místo, kde se to ráno stalo.

Hudba ve sluchátku ztichla. Něco cvaklo.

„Žije, ale objevily se komplikace. Sepse." Sophie přešla přímo k věci a nezdržovala se řečněním. Dobře věděla, že nejhorší je čekat v nejistotě. Pokračovala ve výčtu: „Nízký krevní tlak, špatné vylučování, vysoká teplota. Jako u lidí. Tytéž průvodní jevy a stejně bídná prognóza."

U mých pacientů to znamená osmdesátiprocentní úmrtnost. Nic dobrého pro Muffy.

„Jaká antibiotika jste dala?"

„Obvyklý postup. Amp, genta a metronidazol, abych se pojistila proti anaerobům. Prohlédli jsme střevo, žádné viditelné poškození stěny, alespoň tohle je trochu lepší."

Nezmínila se ale o mikroskopických perforacích. Postrachem i současné moderní medicíny zůstávají bakterie z výkalů a trávicího traktu. Próteus, clostridium, pseudomonas. Nebezpečné, smrtonosné. Když se dostanou mimo střevní stěny, proniknou krevním řečištěm ke všem orgánům. Napadnou srdce, plíce, ledviny nebo i mozek.

Antibiotika, která Sophie zvolila, byla správná, ale podle měřítek všeobecného, ne veterinárního, lékařství již méně používaná, neboť úmrtnost dosahovala osmdesáti procent.

„Chcete nějaký triaxon?" Preparát čtvrté generace, vysoce účinný, který ničil prakticky všechno bez vedlejších účinků kromě jediného - zasáhl citelně vaši peněženku. Rezidenti mu přezdívali gorilacilin.

„To by bylo vynikající, ale musíte ho vzít na sebe. Já ho nemám v seznamu." Sophie mi tím dávala jasně na vědomí, že triaxon byl testován pro lidi, ale ne pro psy. Vždycky se může objevit neočekávaná reakce. Riziko bude na mně.

„Pošlu ho."

Zavěsil jsem a teprve pak mi došlo, že jsem jí nepoděkoval.

Janet pochopila, co Muffy hrozí. Objala mě a políbila. Okamžitě jsem po ní zatoužil a poznal jsem, že i ona cítí totéž. Oba jsme teď museli ten pocit překonat. Pokaždé, když byla nablízku smrt, chtěl jsem se milovat. Objímali jsme se a Janet mi zašeptala do ucha: „Schovej si to pro mě. A dávej na sebe pozor!"

Zavolal jsem do lékárny vedle své soukromé ordinace.

„Carlo, chtěl bych vás poprosit o laskavost. Auto mi ráno srazilo psa. Přežil, ale má sepsi. Potřeboval bych triaxon."

„Pro vašeho psa?" podivila se.

„Jinak asi nepřežije."

„Oh, to je mi líto. Poslyšte, nejlepší bude, když vám to napíšu na seznam léků pro ordinaci. Co uděláte dál, to je vaše věc. Kam to pošlu?“

Nadiktoval jsem adresu a dávkování vzhledem k Muffyině hmotnosti. Pak jsem také zatelefonoval paní Sharpové, aby se nevylekala, až se objeví Doug, a požádal jsem ji, aby mu dala náhradní klíče. Stejně by ji mrzelo, kdyby nevěděla, co se u nás bude dít dál. Byl jsem přesvědčen, že hlavní náplní jejího života jsou každodenní novinky a klepy z ulice. Tak proč jí kazit den?

Za chvíli půjde na procházku a nevynechá sebemenší příležitost dát se do řeči s kýmkoli, aby z něj vytáhla pár klípků. Doprovázet ji bude manžel, vždycky se šoural dva kroky za ní, hubený, trochu sehnutý, s ostrým nosem. Maličko mi připomínal volavku, která se brodí mělkou vodou a přerostlou trávou.

Položil jsem sluchátko a chvíli přemítal. Do třetího rozhovoru se mi moc nechtělo. I při pouhém pomyšlení na následujících pár minut mi vysychalo v krku.

Potřeboval jsem mluvit s Kradicem. Sužovala mě domněnka, že možná on má na svědomí všechny ty hrozné věci. Jenže jsem na něj nic pořádného neměl. Občas se mnou mluvil nazlobeně a vztekle, ale tak se choval skoro ke každému. Nemohl jsem mu nijak dokázat, že se mě ráno pokusil přejet. Potřebuji něco konkrétního.

Nakonec jsem se rozhodl zavolat Kradicovi a zeptat se na to rozbité okno, kterého si ráno všiml. Nebo s ním promluvím před

odpolední schůzí. Také se ještě chci dozvědět, jestli objevil něco zvláštního na tulákovi, jehož pak důkladně prohlížel Watts. Prováděl někdo tenkrát resuscitaci? Rozhodně si ho musím vzít stranou. Jestli je to on, určitě to poznám.

Zatelefonoval jsem do nemocnice a řekl si o Kradicovo číslo. Přepojili mě přímo k němu domů. Obsazeno. Zkusil jsem to za chvíli znovu, ale se stejným výsledkem.

Nesmím se nechat odradit. Zavolal jsem na městskou centrálu.

„Earl Garnet, přednosta pohotovosti nemocnice U svatého Pavla. Pokouším se dovolat doktoru Albertu Kradicovi, ale má stále obsazeno. Můžete prosím přerušit hovor a uvědomit ho, že s ním nutně potřebuji hovořit?"

„Ovšem. Malý moment." Dal jsem spojovatelce Kradicovo číslo a čekal. Ruce se mi zpotily, jak jsem se snažil o oficiální tón.

„Lituji, pane, ale má vyvěšený telefon."

Ksakru! Asi spí. A já to budu muset absolvovat večer znovu. Zatracený Kradic!

Umyl jsem se, převlékl a vyrazil. Když jsem se chystal zamknout zadní dveře, spatřil jsem před domem zaparkované policejní auto. Takhle brzy? Nejspíš výsledek Janetina neústupného naléhání na Buforta. Šel jsem se podívat k vozu. Za volantem seděl k smrti znuděný policista a četl si nějaký časopis. Zaklepal jsem na okénko a představil se. Sotva zvedl oči, aby si mě prohlédl. Moje ochranka. Řekl jsem mu o Dougovi.

„Jak ho poznám?" zeptal se bez zájmu.

„Je velký, hodně veliký." Naštěstí.

Cesta do nemocnice se od pravidelné ranní lišila hlavně hustotou provozu. Teď kolem poledne byly silnice přecpané auty, někteří řidiči ztráceli nervy a dostat se do práce v pořádku vyžadovalo notnou dávku trpělivosti i šikovnosti. Viditelnost také nebyla ideální, všechno halila světlešedá clona. Když jsem konečně dorazil na nemocniční parkoviště, byl jsem propocený jako už dlouho ne. Unavený hlídač mě navedl na zvláštní místo vyhrazené pro opozdilce. Nechával auta vjet do prostoru pro požárníky. Předsedal

jsem v nemocnici výboru pro dodržování bezpečnostních předpisů, takže jsem nemusel mít strach z případného postihu za blokování místa.

Zaparkoval jsem, vystoupil z auta a vyndal diskety i papíry s analýzou výkonů našeho oddělení. Zarazil jsem se. Občas převážím písemnosti z kanceláře a mám ve zvyku nechávat je v kufru auta. Připadalo mi nejjednodušší všechno tam prostě odložit a zamknout.

Stál snad neznámý lupič o tyhle materiály? Přišel si pro ně ráno ke mně domů? A hledal totéž v kanceláři v nemocnici? Ta myšlenka se zdála absurdní. Ano, většina lékařů byla nervózní, protože analýzu výsledků brali jako měřítko vlastních schopností. Už když jsme se pro program rozhodovali, vznášel se v místnosti duch soutěže. Všichni tehdy hlasovali pro, jen jediný lístek zůstal prázdný. Teď byli zvědaví, jak obstáli.

I když měl někdo z kolegů námitky, představa, že by jeho nesouhlas vyvrcholil ranními událostmi, se mi zdála pěkně přitažená za vlasy. Opět jsem pomyslel na Kradica. Budu o něm muset sehnat víc informací. Pokoušel jsem se odhadnout, čeho by asi byli jednotliví lidé z mého oddělení schopni. Přiznal jsem si, že i možnosti ještě před dvěma dny nepřijatelné jsem nyní ochoten akceptovat. Co Jonesová? Hnala ji zvědavost, kolikátá bude na pomyslném žebříčku, anebo pátrala po něčem jiném? Odhalila analýza nějaké hrozné tajemství, které jsem neměl znát? A bylo tak důležité, že mě mohlo stát život?

Anebo existovala spojitost mezi záznamy a Kingslyho smrtí: Byl snad viník přímo mezi mými lidmi? A jaké svazky tu nakonec vyvrcholily vraždou? Nic vhodného mě nenapadlo. Jestli je odpověď ve statistice, pak by viníka nemělo být těžké odhalit.

Pořád ještě jsem stál vedle otevřeného kufru s jednou rukou na víku a přemýšlel. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Parkovací plocha byla přeplněná. Viditelnost ztěžovala mlha, sice řidší než ráno, ale stále nepříjemná. Kousek ode mne v prostoru vyhrazeném veřejnosti zastavil taxík a z něj vystoupil nějaký starší člověk. Zamířil ke vchodu do nemocniční budovy. Při chůzi se opíral o hůlku V dálce se nejasně pohybovaly další tmavé stíny, ale nikdo nestál příliš blízko

mě. Zahleděl jsem se na balíček disket a štos potištěného papíru. V žádném případě by se neměly dostat do rukou nepovolaných. A jestli byly důvodem vloupání a pokusu o zabití, pak musely obsahovat nějaká opravdu velmi závažná fakta. Svraštil jsem obočí. Všechny záznamy zasílalo ministerstvo zdravotnictví a přístup k nim měl relativně velký počet lidí. Existovalo tedy něco, co jsem dokázal rozluštit jedině já, něco specifického, co souviselo s oddělením, nemocnicí, možná s Kingslyho vraždou. Neznámý se za každou cenu snažil dostat ta čísla dřív, než je budu schopen dát do souvislostí. Musím je důkladně prostudovat; třeba mi pomohou čelit dalšímu maléru a rozpoznat nebezpečí dřív, než se mě zas někdo pokusí zabít.

V autě je zatím nikdo neobjevil, nejspíš ho to ani nenapadlo. Takže kufr bude prozatím nejbezpečnější skrýš. Přibouchl jsem kryt, zamkl a pro jistotu zámek ještě zkontroloval.

Když jsem aktivoval alarm, spatřil jsem Gila Fernandeze. Přecházel asi stometrový úsek mezi psychiatrií a hlavní budovou, jen tak bez kabátu i bez pláště. Jeho vzhled musel zarazit každého, kdo ho jen trochu znal. Bledý, vyčerpaný, čelo se mu lesklo polem. Dokonce chyběl i jeho věčný šarlatový šátek, na němž si jindy zakládal a který k jeho osobě neodmyslitelně patřil. Oblek i košili měl zmačkané, kravatu někde nechal. Bylo těžké vidět v tomhle unaveném, shrbeném a zničeném muži toho skvělého veselého bonvivána minulých dnů.

„Gile, není vám něco?" Nedostal jsem žádnou odpověď. „Gile!"

Trhl sebou a otočil hlavu. Měl v očích prázdný výraz, zjevně mě nepoznal. Šel jsem k němu. Zblízka byl dojem ještě horší. Určitě nespal doma a jistě se od včerejška nepřevlékal ani nemyl. Mohlo se stát, že ho v noci zavolali k nějakému naléhavému případu, většinou se však lékař ráno nebo dopoledne stačil dát do pořádku. Přinejmenším si každý našel čas alespoň na sprchu.

„Gile, je vám něco?"

Podíval se na mě, pokusil se o přátelský úsměv, ale místo pozdravu mu do očí vstoupily slzy. Nemohl se ovládnout; rozklepala se mu brada a pak se rozplakal.

„Omlouvám se," vypravil ze sebe přerývavě. Rychle se odvrátil a než jsem stačil jakkoli zareagovat, rozběhl se k autu.

„Gile!!" utíkal jsem za ním. Roztřesenýma rukama se pokoušel zastrčit klíček do zapalování.

Na okamžik zvedl hlavu a uviděl mě.

„Přestaňte! Zpátky!" zakřičel ze všech sil.

Celý jsem strnul.

„Nemůžete mi nijak pomoct," hlesl pak tiše.

Než jsem stačil odpovědět, podařilo se mu nastartovat. Dupl na plyn, pneumatiky zanaříkaly na asfaltu a vůz vyrazil na ulici.

Určitě měl z něčeho strach. Co udělá? Když mě okřikl, vybavil se mi nedávný anonymní telefonát. *Přestaňte, zpátky!* Shoda okolností? Během několika dní jsem se přesvědčil, že nemohu podceňovat jakoukoli variantu. Na druhé straně, takhle by asi vykřikl každý druhý, pokud by chtěl někoho odehnat. Proč ale vypadal tak zničeně? Co se stalo? Čeho - nebo koho - se bál? Nevěděl jsem si rady. Když onemocní doktor, je s ním vždycky potíž. Může ho postihnout cokoli, ale skoro vždycky odmítá pomoc.

Fernandez určitě potřeboval přítele. Někoho, komu by se mohl vyzpovídat, komu by se mohl svěřit. Znovu jsem si uvědomil, že kolem sebe chodíme několik let a přitom toho o sobě moc nevíme Pracujeme spolu v téže nemocnici, vysedáváme na stejných schůzích, ale zachováváme si odstup. Je to svým způsobem jednodušší, samozřejmě. Odhadoval jsem, že je ženatý, ale jistý jsem si nebyl. Také jsem neznal jeho přátele, pokud vůbec nějaké měl. V nemocnici určitě ne, pomyslel jsem si hořce. Vedoucí to nemají lehké.

Vrátil jsem se zpátky se zvláštním pocitem. Během uplynulých čtyřiadvaceti hodin jsem se obával lidí. Ale neměl jsem strach z Fernandeze.

Na oddělení mě všechny sestry i administrativní pracovníci zdravili a ujišťovali, že je těší vidět mě opět živého a zdravého.

Na chodbě jsem potkal Popovitche se Sylvií. Popovitch mi ohmatal svaly. „Neměli bychom ho dorazit? Taková rána z milosti..."

„Hmmm. Kdo by pak zodpovídal za tenhle zmatek?"

„Škoda, docela by se mi hodilo jeho auto. No, co se dá dělat."

„Do práce, do práce, to by se vám tak líbilo!" pobídl jsem je a mířil do kanceláře. Trochu se mi ulevilo.

Ten pocit mi moc dlouho nevydržel. Carole podle pokynů všechno zamkla. Když jsem se dostal dovnitř, našel jsem věci na svém místě. Jen ona tu nebyla. Okno bylo zatlučené překližkou, jediný viditelný důkaz, že se sem někdo v noci vloupal. Na stole jsem měl několik vzkazů. První od Buforta - ačkoli se mnou už přestal počítat jako s jediným a nejdůležitějším podezřelým, nevzdával se a soustředil pozornost na zbytek mého oddělení. Oznamoval mi, že příští den zahájí vyšetřování, což znamenalo výslechy všech lékařů i sester. Bude potřebovat jen malou místnost a se sekretářkou se domluví na vhodné době. Neztrácel čas zdvořilostmi. Co nás asi ještě čeká? napadlo mě.

Druhý vzkaz byl od Todda, narychlo naškrábnutý na formuláři pro přijetí pacienta.

Pane Garnete, stálo v něm, *nepohodli jsme se ráno s panem Kradicem, když jsem mu vyřizoval váš vzkaz. Velmi se rozčílil. Zavolejte mi prosím ihned, až přijedete, budu čekat. Nevím, jestli i nadále mohu s panem Kradicem pracovat na stejném oddělení. Todd.*

Vypadlo mi to z paměti. Těch několik hodin ráno se zdálo být jako sen. Samozřejmě, Todd předal vzkaz a riskoval, že se na něj Kradic utrhne, což se ostatně také stalo. Že se Todd zapletl s Jonesovou, přidělal mi tím starosti a sám se choval jako poblázněný studentík, to je jedna věc. Ale nezasloužil si, aby si na něj Kradic dovoloval. A jestli se mi něco vyloženě nehodilo, pak to byla absence rezidenta, i kdyby spal se třemi lékařkami najednou. Potřeboval jsem ho.

Vytočil jsem číslo, které mi Todd nechal na stole, a přitom několikrát proklel Kradica.

Podařilo se mi dostat spojení hned na první pokus.

„Todd u telefonu. Prosím?"

„Tady Garnet. Omlouvám se, že jsem se neozval dříve, ale přišel jsem až teď. Co se stalo ráno?"

„Bylo to pěkně nepříjemné, pane Garnete, a přiznám se, že mě to zaskočilo."

„Co se stalo?" opakoval jsem se. Slyšel jsem jasně, že mluví vzrušeným hlasem. Jakákoli stížnost rezidenta na stálého lékaře nebyla jen tak ledajaká záležitost, ale vážná věc.

„Víte," pokračoval, „ono by to možná nebylo tak zlé, kdyby se do věci nevložila doktorka Jonesová."

„Doktorka Jonesová?" opakoval jsem a snažil se nezařvat.

„Ano," souhlasil, o něco méně nervózní, ale o poznání podrážděnější. Zřejmě stačila vzpomínka na ráno a dostával se do varu. „Přišla hned před začátkem ranní vizity a řekla: ‚Doktor Garnet chtěl, abych vám připomněla, že máte tady panu Kradicovi vyřídit vzkaz.' Sám dobře víte, že ti dva spolu nevycházejí dobře. A ona si dala záležet a řekla to tak, že se doktor samozřejmě rozčílil. Nasupil se už předtím, než jsem s ním stihl promluvit." Byl evidentně mnohem víc nazlobený na Jonesovou než na Kradica.

Tahle ženská! Věčně měla nějaké dohadování s většinou ostatního personálu. Střetů s Kradicem však bylo nejvíc. Ačkoli nevěděla, proč Kradica sháním, neodpustila si poznámku, aby na něj upoutala pozornost okolí. A Kradic se samozřejmě naštval. Ti dva byli na sebe jak psi. A když se náhodou dlouho neviděli, protože sloužili na střídačku, stejně si čas od času našli záminku k vzájemnému napadání. Zdálo se mi ale nefér, že Jonesová využila Todda, zvlášť jestli s ním spala.

„To je mi líto, pane Todde, ale ujišťuji vás, že si s oběma promluvím."

„To ještě není všechno, pane Garnete." Hezky. Copak přijde dál? „Prosím, pokračujte."

„Když jsem panu Kradicovi předal váš vzkaz, okamžitě se ptal na důvod. Jakmile jsem se zmínil o injekci a tom mrtvém bezdomovci, okamžitě vybuchl a rozkřikl se na mě, že mu chcete přišít Kingslyho smrt. Pak se urazil a odešel."

„Jak se dozvěděl o příčině?" vyhrkl jsem. Až do včerejška se Bufortovi dařilo držet ji v tajnosti. Ani oficiální verze, ani klepy nešly do detailů. O intrakardiální jehle věděl jen nejužší kruh vedení

a pár dalších lidí. Já osobně jsem to prozradil paní O'Harové a Carole, ale pochyboval jsem, že by se některá z nich svěřovala dál.

Todda má otázka překvapila. „Z ranních novin. Nečetl jste je?"

Sakra! Reportéři přece jen někoho uhnali. Neočekával jsem, že by se všechno udrželo pod pokličkou napořád, ale tohle šlo velmi rychle. Ještě jsem si vzpomněl na Zaka. A ostatní? Kdoví s kým mluvili naši nejvyšší představení.

„Já ani moje žena nemáme na noviny čas," odpověděl jsem unaveně.

„No, v každém případě," pokračoval, teď už o poznání klidnějším hlasem, „pan Popovitch byl u toho a zlobil se. Pak běžel za Kradicem, ale nechytil ho. Domlouval taky doktorce Jonesové, dokonce i před námi. Dost ostře ji napomenul, aby své osobní spory s kolegou Kradicem řešila mimo oddělení a ušetřila nás podobných nepříjemných výstupů. Myslím, že ji to dost vzalo, protože zbledla a řekl bych, že se jí udělalo zle. Potom se omluvila a šla si na chvilku lehnout do lékařského pokoje. Vrátila se skoro až za hodinu."

Teď o Jonesové mluvil tichým a téměř laskavým tónem. Zajímalo by mě, jestli celý incident bral jako úlet a v duchu ji omlouval, aby s ní mohl dál spát. Najednou mě napadlo i něco jiného: třeba mu vyhovuje, že s ní promluvím a nařídím jí, aby se mu vyhýbala. Možná mu prokážu laskavost, kterou by si sám nemohl dovolit.

Rychle jsem potlačil myšlenku, že nad ním musím držet ochrannou ruku. Není to žádné nevinné jehňátko.

„Vyřídím to, pane Todde, a postarám se, aby vás znovu neobtěžovali."

Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo: „Dobře, díky."

„Vyspěte se trochu, ať jste večer v pořádku. Do té doby s oběma promluvím."

Zavěsil jsem a znovu začal přemýšlet o Jonesové i Kradicovi. Vždycky jsem porovnával jejich nadání vyvolávat nepříjemnosti s jejich odbornými schopnostmi a ochotou pracovat o víkendech nebo brát noční. Jeden jako druhý neodmítali služby, kterých se většina lidí ráda vzdala, což mi do jisté míry usnadňovalo život. Když jsem se zrovna neděsil jejich vzájemných střetů, byl jsem jim vděčný, že

nejsou komplikace s náhlými změnami v rozvrhu a že nezůstanu na všechny mimořádné služby sám. Těžko bych hledal někoho, kdo by odpracoval tolik nocí. Na druhé straně jsem ale musel být stále ve střehu a čelit jejich potyčkám. Vyplatilo se to?

Zmačkal jsem lístek se vzkazem a hodil ho do koše.

Ještě před týdnem by tohle dilema představovalo největší problém. Dnes jsem seděl s hlavou v dlaních a přemítal, jestli Kradic opravdu skrývá něco tak závažného, že se mě ráno pokusil přejet.

„Bude mít zástavu!" křičel náš nový rezident. Zpanikařil. Před hodinou jsem vyšel z kanceláře, abych se věnoval pacientům. Alespoň jsem přišel na jiné myšlenky. Nad celým Buffalem se roztahovala mokrá mlhavá peřina, a tak jsme přijali spoustu pacientů s dýchacími obtížemi. Byla to vhodná příležitost pro výuku.

Obrátil jsem pozornost k ženě na lehátku, jejíž stav mladíka vyděsil. Nemohla se nadechnout, hrudník se jí vysoko zdvíhal, ale dýchací trubice byla neprůchodná. Nemocná nedokázala ani mluvit. Křečovitě svírala okraje šatů a jen chabě sténala. Konečky prstů s pokroucenými nehty měla zažloutlé od cigaret. Rozedma, konečné stadium. Dlouhá léta kouření dovedla ženu na konec cesty. Zbývalo jí několik zoufalých okamžiků.

„Co uděláte?" zeptal jsem se rázně rezidenta, aby se vzpamatoval.

„Ventolin?"

„Dobrý tip, jenže teď už je na něj poněkud pozdě. Průdušky jsou zablokované. Potřebujeme náhradní trubici, než nám přestane dýchat úplně. Připravte si nádobíčko."

Ulevilo se mu. Tuhle situaci znal, bezpečně věděl, jak postupovat. K nám na oddělení přišel od anesteziologů. Z jeho hlediska byl další postup rutinní záležitostí.

Susanne takový tah předpokládala a měla už injekce s pancuroniem, succinylcholinem a ketaminem. Žena jen nehybně ležela, odkázaná teď úplně na naši pomoc. Nitrožilní roztok už měla zavedený.

Dal jsem se do práce a každý pohyb jsem nahlas komentoval kvůli svému mladému kolegovi. Nejdříve dávka pancuronia s okamžitým a krátkodobým účinkem, jímž předejdu svalovému třesu.

„Nezapomínejte na sedativa. I když se pacient nemůže hýbat a nemluví, je při vědomí a většinou vystrašený. Tady aplikujeme ketamin."

Injekce byla připravena.

Pokračoval jsem ve výkladu: „Tohle ji uspí a zároveň rozšíří průdušky." Potom jsem vzal stříkačku se succinylcholinem. „Teď ji mohu znehybnit."

Následovalo pár mimovolných trhavých pohybů a za chvilku už její tělo zvláčnělo, zcela bez vůle. Když se nám podaří zajistil přívod vzduchu, je zachráněna. V opačném případě zemře, jiná možnost není.

„Tak, kolego, dejte se do práce," pobídl jsem mladíka a poodstoupil, aby mohl zavést trubici do dýchacího traktu. Vzhledem k předchozí praxi by neměl mít žádné problémy. Jen prostředí se liší. Na operačním sále panuje klid a každý krok je předem načasován. Na pohotovosti musíte prokázat stejné dovednosti uprostřed většího zmatku.

Pozoroval jsem ho, jak ženě upravil polohu hlavy. Pak třikrát stlačil připojený vak a vehnal jí pod masku kyslík. Nato masku sundal, pravičkou jí rozevřel ústa, levou vsunul dovnitř laryngoskop s bodovým světlem na konci a prohlédl si hlasivky. Sestry ztichly.

„Vidíte dobře hlasivky?" zeptal jsem se, protože tohle byl rozhodující moment.

„Ano," přikývl. Uchopil endotracheální trubici a opatrně ji zasouval. Jazyk přidržoval ploškou laryngoskopu. Pečlivě zhodnotil úzký průsvit průdušnice a pak protáhl hadičku dovnitř. „Mám to!" oznámil mi. Sestry si znovu začaly povídat.

Připevnil kyslíkový vak k trubici, párkrát ho na zkoušku stlačil a poslouchal, zda plyn opravdu proudí do plic. „Vzduch prochází dovnitř!" potvrdil, jako by ho překvapil vlastní úspěch.

„Výborně, kolego. Dobrá práce." Věděl jsem, jak je pro něj tenhle zákrok důležitý. Na něm bude později stavět. Akutní poruchy dýchání ho nezastraší, poradí si.

Přidali jsme dávku ventolinu a potřebné steroidy ve formě nitrožilního roztoku, abychom snížili nebezpečí zápalu plic. Pacientka byla připravena k přemístění na jednotku intenzivní péče. Nechal jsem rezidenta, aby se o ni postaral a sám dohlédl na převoz. Ať má možnost si vychutnat vítězství. Ženě se mezitím vrátila růžová barva do tváří.

Ještě před týdnem bych nikomu neuvěřil, že budu práci na oddělení brát jako relaxaci.

Poprvé se na schůzi sešli všichni. Ale je pravda, že nikdy předtím se neprojednával soudní příkaz. Objevila se dokonce i Sylvia Greenová, která měla službu. Stoupla si pro jistotu k telefonu, kdyby se vyskytlo něco naléhavého. Carol také odpoledne zavolala Kradica - podařilo se jí vystihnout dobu, kdy neměl vyvěšené sluchátko - a Jonesovou. Oba tu seděli. Každý na opačném konci stolu, zamračení, ponoření do vlastních úvah. Ale byli tady. Jonesová se snažila vyhnout mému pohledu, Kradic si mě zpočátku nevšiml. Když zaregistroval, že sedím v místnosti a pozoruji ho, zatvářil se otráveně. Nijak mě tím nevyvedl z míry; naštvaně vypadal skoro pořád.

Ze shromáždění padlo na mou adresu pár rádoby vtipných poznámek k ranní nehodě. V obvyklém duchu jako *Chtělo by to den volna* nebo *Jak vypadalo to druhé auto?* Nikdo kromě neznámého řidiče netušil, že nešlo o běžnou nehodu. Jakmile jsem se zmínil o soudních obsílkách, veškeré řečnění utichlo.

„Hned se jim budu věnovat," vysvětloval jsem. „Nejdříve ale ještě něco ke Kingslyho vraždě. Pro ty, k nimž se nedonesla nejnovější verze: našli jsme ho v pondělí, časně ráno, s intrakardiální jehlou v srdci. Nikdo zatím neví, proč se to stalo a kdo ho zabil " Odmlčel jsem se na vteřinku a pak pokračoval: „Policie se zajímá o všechny, kteří umí dávat srdeční injekce. Každého z vás čeká výslech. Zítra začnou."

Vypadali spíš polekaně nebo zmateně než uraženě.

„To snad je vtip."

„Zbláznili se? Tady?"

„Proboha!"

Pokynul jsem jim, aby byli zticha. „Chápu vás a sdílím vaše pocity, ale dokud se nedozvíme, co se vlastně děje, musíme byl opatrní. Když si všimnete něčeho neobvyklého, ať je to cokoli, přijďte za mnou a řekněte mi o tom."

Teď už se žádné spontánní výkřiky neozvaly. Odpovědí mi bylo rozpačité ticho, lidé se dívali stranou.

„Poslouchejte, nevykládejte si to špatně. Nechci tu žádné špehování a donášení. Mějte na paměti, že se přes všechny tyhle útrapy musíme přenést a pořád pracovat jako tým. Jestli si přestaneme důvěřovat, můžeme skončit."

No, nebylo to zrovna nejpřesvědčivější. Mě alespoň by na svou stranu takhle nikdo nezískal. Zkusil jsem příklad z praxe. „Minulé pondělí nám na oddělení přivezli nějakého bezdomovce. Osádka záchranky údajně neprováděla žádné oživovací pokusy, prý už byl nějakou chvíli mrtvý. Pitva ovšem prokázala v srdci stopy po vpichu jehlou. Nevíte něco bližšího o tomto případu?"

Díval jsem se při tom upřeně na Kradica. Jen polkl a sklopil zrak. Ostatní většinou zavrtěli hlavou. Ne, nemají ponětí, nesloužili, neviděli. Jonesová jen zírala kamsi doprostřed stolu.

„Slečno Jonesová?" zkusil jsem ji probrat ze zadumání.

„Ne, nic nevím," prohlásila neochotně, ani nezvedla oči.

Otočil jsem se znovu na Kradica: „A vy, Alberte?"

Trhl hlavou. Vypadal překvapeně, ale možná proto, že jsem ho oslovil křestním jménem, což bylo vzácné.

„Ne, samozřejmě, že ne." Zamračil se. „Proč se nás na to vůbec ptáte?"

„Protože, jak jsem se zmínil, tomu muži někdo dával srdeční injekci. Když ne chlapi ze záchranky a nikdo od nás, kdo tedy? Za daných okolností nemohu vyloučit možnost, že ho někdo zabil. Stejným způsobem jako Kingslyho." Kradic se zatvářil překvapeně. Ostatní u stolu jsem svou úvahou šokoval.

„Další?"

„Bože!"

„Jako Kingsly?"

„Co se tu sakra vlastně děje?!"

Nesoustředil jsem se na jejich poznámky, sledoval jsem Kradica. Byl podrážděný, nebo spíš vzteklý. Natáhl se dopředu a snažil se přehlušit přítomné.

„Chcete říct, že nám policie chce přičíst i tohle?" Rozčílením mu přeskočil hlas.

Všichni kolem ztichli.

„Já vás jen upozorňuji, že zítra začnou s vyšetřováním. Nevím, jestli je bude zajímat i ten ubožák z ulice."

Kradic celý zrudl. „Proboha, co to má vlastně celé znamenat?" pravým ukazovákem klepal do stolu. „Nevím, jak vy ostatní," rozhlédl se, „ale já si beru právníka!" Napůl vstal a natáhl se dopředu. Stejný ukazovák pak namířil proti mně. „A vy," křičel, „vy nás necháváte bez práce!"

Pak zprudka odstrčil židli a s hlavou vzdorovitě vztyčenou vyšel ven.

Jeho obvinění zůstalo viset ve vzduchu. Někteří kolegové nervózně vzhlédli, jiní se snažili dívat kamkoli, jen ne na mě.

Sáhl jsem po sklence s minerálkou, protože jsem měl úplně vyprahlo v ústech. Teprve pak jsem dokázal promluvit.

„Jistě vám nemusím připomínat, že naše situace je vážná. Každý z vás by měl jistě uvážit, jestli se před výslechem poradí s právníkem."

Ani nehlesli. Kromě Popovitche se teď nikdo nedíval mým směrem. Michael mi věnoval unavený úsměv a potom vystoupil na mou obranu.

„Je to velmi nepříjemné," začal a všichni okamžitě zpozorněli, „ale kolega Garnet stěží mohl nějak ovlivnit průběh událostí několika posledních dnů. Policie hledá vraha. Víme, že zatím bezvýsledně. Dokud nezíská dostatek důkazů, bude celá nemocnice jako pod mikroskopem, s tím, bohužel, nic nenaděláme." Rozhlédl se kolem sebe a dodal pevným hlasem: „Prostředníka nelze vinit za špatné

zprávy. Trvám na tom - a rád bych věřil, že mluvím za vás všechny -, že chování pana Kradica bylo neomluvitelné a že s jeho projevem nesouhlasíme."

Hovořil rozhodně a přesvědčivě, přesto jsem v mnoha obličejích viděl rozpaky nebo strach. Jonesová podmračeně sledovala Popovitchův výstup; asi mu nemohla zapomenout, že ji ráno napomínal před rezidenty. Obrátil jsem se k němu: „Díky." Všem jsem pak vyložil svůj plán.

„Musíme se vypořádat s tím právnickým nesmyslem." Pozorně mě vyslechli, ale jen málokterý věřil, že se mi podaří všechno dotáhnout do konce.

Pořád ještě jsem netušil, kdo se mě snaží zabít.

Můj návrat domů připomínal spíš návštěvu na skautském táboře než příjezd na místo zločinu. Dougovi muži už byli v domě, na cestě stálo několik dodávek. Ze dveří na mě dýchla lákavá vůně teplé pizzy. „Ahoj, doktore," hlaholil Doug a ostatní se přidali. Kdosi otevřel ledničku a podal mi plechovku piva z nových zásob. Mou bezpečnost a pohodlí zřejmě teď považovali za nejdůležitější.

Některé chlapce jsem znal, protože nám přestavovali chatu, ostatní se postupně představovali, vtipkovali a smáli se. Jádro Dougovy party, jeho nejcennější muži. Mnozí se dnes vzdali rodinného večera, aby mě pomáhali chránit. Byl to příjemný a vzácný pocit.

„Díky, chlapi."

„To nic, hlavně že jsi v pořádku."

Šli jsme s Dougem do obývacího pokoje. Nějakým způsobem se mu podařilo uvést do chodu televizi a dokonce i video. Casablanca, originální černobílá verze. Můj oblíbený příběh.

„Jak jsi to uhodl?"

Jen se křenili. Doug určitě volal Janet.

„No tak, doktore, sedni si už a dívej se. Pro nás nic není nemožné, vždyť víš."

Usadil jsem se tedy a pustil z hlavy všechny starosti reálného světa. Úplně jsem pookřál. Cítil jsem se božsky.

Krátce po půlnoci se ozval telefon. Janet. Volala z ordinace.

„Tak co, jak se ti líbil film?"

„S tebou by byl ještě lepší."

„Lichotníku."

„Je ti dobře? Jsi v pořádku?"

„OK. A ty?"

„Jde to. Až se všechno vrátí do starých kolejí, bude mi líp."

„Co je s Muffy?"

„Zastavil jsem se na veterině cestou z práce. Dostala sedativa a měla trochu horečku, ale tlak a moč byly v normě. Nechal jsem jí tam jeden náš polštář. Ani nevěděla, že jsem u ní, ale jestli se probudí, bude klidnější, když ucítí známé pachy."

„Podívám se za ní ráno. Dobrou noc, miláčku."

„Dobrou, Janet. Miluju tě."

11

Hurst zahájil schůzi přesně úderem sedmé. Dostavili se téměř všichni, což za dané situace nebylo nic divného. Ulevilo se mi, když jsem zahlédl Gila Fernandeze, s tváří sice ještě trochu pobledlou, ale vykoupaného, se zastřiženou bradkou a kapesníkem.

Vedle něj seděla policistka v uniformě s připraveným poznámkovým blokem, naproti muž, také uniformovaný, mezi Bufortem a Rileym. Na stole leželo několik složek s osobními listy a zápisy, zbytek materiálů byl jistě v otevřených kufřících pod stolem.

Sedl jsem si vedle Wattse. Natáhl se ke mně a zašeptal: „Jestli je to všechno Kingslyho účetnictví, pak možná dojdou k termínu *důvodné zabití*."

Hurst se postavil, odkašlal si a začal.

„Zahajuji dnešní mimořádnou schůzi. Všechno, co zde budeme projednávat, považujte za přísně důvěrné. O smrti kolegy Kingslyho se už veřejnost dozvěděla z novin, jistě ani vám neušly palcové titulky, ale žádám vás, abyste žádné další informace nikde nešířili." Rozhlédl se kolem sebe a pronikavým pohledem nás změřil. Určitě se víc bál negativní publicity, která mohla nemocni uškodit, než zpomalení nebo maření policejní práce. „Pro ty z vás, kteří se chtějí naposledy rozloučit s naším zesnulým kolegou, připomínám, že smuteční obřad je v pondělí ve třináct hodin v kapli nemocnice."

Pár lidí si údaj zapsalo do poznámek. Moc jich nakonec stejně nepřijde, napadlo mě. Hurst se posadil a kývl na Buforta.

Ten chvíli počkal, než se pozornost přítomných soustředila na jeho osobu. Oba uniformovaní policisté se připravili k psaní. Dokonce i Riley otevřel svůj notes.

„V případě zabití nebo vraždy," začal Bufort, „platí, že nejvíce důkazů se najde co nejdříve po spáchání trestného činu. Všechny stopy chladnou velice rychle, prvních pár hodin je nejdůležitějších."

Překvapilo mě, jaké má pod očima kruhy. Způsobil jsem mu starosti, když už se mnou nemůže počítat jako s hlavním podezřelým?

„Zpočátku se naše vyšetřování vyvíjelo velmi slibně," pokračoval vzápětí. „Zjistili jsme pravděpodobný motiv a vyčlenili několik podezřelých." Vyslal jeden rychlý pohled mým směrem a potom mluvil dál. „V současné době se však objevily nové skutečnosti, a tak jsme museli naše pátrání rozšířit. Není obvyklé, abychom organizovali společná jednání jako dnes, ale nemáme jinou možnost, pokud nechceme ztrácet další čas. Seznámím vás s dosavadními výsledky. Snad se vám vybaví něco, co by nám pomohlo."

Když mluví takhle, je na tom opravdu zle. Nejspíš se musí vrátit na úplný začátek. Všiml jsem si, že ani policisté, ani Riley se na něj během řeči nedívali. Každý z nich sledoval „svoji" skupinku lidí u stolu.

Bufort se mezitím postavil.

„Snažili jsme se odhalit skutečný motiv vraždy a prostudovali jsme záznamy týkající se osoby a práce pana Kingslyho. Zjišťovali jsme i údaje o jeho soukromém životě, ale zatím jsme nedospěli k uspokojivému závěru. Způsob, jakým byl usmrcen, napovídá, že pachatelem je někdo z této nemocnice, pravděpodobně lékař, zručný praktik."

Hurst se zavrtěl. Rád bych věděl, jestli se i jeho policie dotazovala na zkušenosti s intrakardiální jehlou. Policistka, jež ho pozorovala, si něco poznamenala.

„Z těchto záznamů," pokynul směrem ke svazku spisů na stole, „jsme si udělali obrázek o svízelné finanční situaci Svatého Pavla, která ovšem pro vás není žádným tajemstvím. Vypadá to tak, že každé oddělení má nějaké dluhy. Pozvali jsme auditory, ale není jednoduché určit, kdo nese konkrétní odpovědnost za určité výdaje. Postupně se ustálila následující praxe: lidé požádají o materiál, vybavení nebo služby a na příslušných místech žádost schválí a provedou objednávku. Nesetkal jsem se s jediným případem, kdy by někdo zkontroloval zdroje nebo navrhl jinou, úspornější variantu."

Odmlčel se. Připadal jsem si jako na semináři vedoucích. Z výrazů v obličejích sousedů jsem vyčetl, že nejsem sám. Riley a jeho

dva kolegové dál pozorovali okolí, ale nic si nezapisovali. Mrkl jsem po Hurstovi. Zneklidněl ještě víc.

„Váš roční rozpočet činí sto dvacet milionů," přednášel Bufort. „To je v každém ohledu dost vysoká částka. A jen pan Kingsly a finanční ředitel, pan Thomas Laverty, byli oprávněni rozhodovat o jejím rozdělování."

Všichni se začali rozhlížet kolem dokola. Laverty v sále neseděl. Policisté nás pozorovali a já pomalu pochopil: znovu zhodnocovali naše reakce.

„Příležitostí pro podvod je pak bezpočet." Bufort teď přecházel Reilymu a dvěma uniformovaným policistům za zády. „Navíc, pan Kingsly... nebyl schopen vykonávat svou funkci. Finanční oddělení bez ohledu na stav věcí dál posílalo příkazy k proplácení účtů. Že peníze nestačily? Spousta nemocnic je přece dnes v dluzích. Bankám ten systém vyhovuje, protože shrábnou úroky za půjčky a zdravotnictví je pak dojná kráva; nemají důvod ke stížnostem. Na konci roku se samozřejmě objeví deficit. Správní rada se nejdříve rozčiluje, pak odsouhlasí půjčku na zaplacení úroků a všechen další provoz jede na dluh. Banka klidně přijme smlouvu na úroky z úroků, protože o své investice nepřijde. I kdyby nemocnice zkrachovala, s největší pravděpodobností ji koupí jiná společnost a dlužnou částku vyrovná. Za pár let se taková situace považuje za normální a všichni ji tak berou. Nikomu nepřipadá divná, nebo dokonce nesprávná. Všechno vlastně funguje, tak co?"

Dostal nás. Hurst vypadal na druhý infarkt. První měl před deseti lety, tehdy také nechal chirurgie. Ruce teď zaťal v pěst a hryzal si rty. Natáhl jsem se a vzal ho za ruku. Vyvinul se ze sevření. Policistka si opět něco zaznamenala.

„Zatím neznáme podrobnosti," ozval se znovu Bufort, „a nedokončili jsme revizi mzdového hospodaření, ale už teď víme, že se někdo obohacoval na úkor nemocnice. Prvním podnětem byl účet za lepty a grafiku z Renesanční umělecké galerie. Dvě stě tisíc dolarů, o zmíněných dílech nikdo nic neví. Ani my nemáme tušení, kde je jim konec. U Kingslyho se nenašla."

Odmlčel se, sledoval zamlklé publikum a zdálo se mi, že se vyloženě těší na pokračování. „V bankách, které mají smlouvy s nemocnicemi, existuje samostatný účet pro každé středisko, které operuje s financemi. Našli jsme jeden, na němž - narozdíl od Všech ostatních souvisejících s nemocnicí - jsou opravdu uložené peníze. Konto má číslo 0067 a není blíže specifikováno."

Nemusel dělat odmlky, aby upoutal naši pozornost. Doslova jsme mu viseli na rtech. Peníze! Rok co rok smlouváme o sebemenší obnos - a teď se najednou dozvíme, že po celou dobu mezi sebou máme defraudanta. Cítil jsem, jak kolem roste napětí a vztek. Mnozí už nevydrželi sedět a nakláněli se směrem k Bufortovi. Jiní naopak zůstali s ohromeným výrazem a jejich tvář se postupně měnila od překvapení po zuřivost. Všiml jsem si zaťatých pěstí. Riley i jeho společníci si opět něco poznačili. Jména? Reakce lidí?

Sean se ozval jako první. „Chcete říct, že ten darebák pouštěl pokladně žilou a převáděl peníze na svůj účet?" Neovládl se, téměř křičel.

Bufort nebyl na tak prudkou odezvu připraven a zřejmě mu až nyní docházelo, jak mohutnou lavinu uvedl do pohybu.

„Neznáme zatím podrobnosti, ale vyzývám každého z vás, aby oznámil cokoli, co by mohlo s uvedeným kontem souviset."

„O jakou částku se přibližně jedná?" zeptal jsem se. Pár okamžiků stačilo, abych se trochu vzpamatoval.

„Zhruba milion ročně," odpověděl pomalu.

Otočil jsem se k Hurstovi: „To je úspora při odečtu padesáti lůžek, že? Věděl jste to?"

Svíral okraje stolu takovou silou, až mu zbělely klouby. V obličeji byl popelavý.

„Ne! Ovšemže ne."

Nevěřil jsem, že mluví pravdu.

„Proto jste byl tak ostře proti, když jsme nesouhlasili s dalším omezením počtu lůžek a nechtěli vysoko deficitní rozpočet? Chtěl jste zahladit nějaké Kingslyho machinace?"

Roztřásly se mu rty a já měl pocit, že by po mně skočil, kdybychom byli sami dva.

„Poslouchejte, Hurste, pacienti na pohotovosti nebudou doplácet na to, že mají být utajeny staré hříchy, ať už důvodem byla Kingslyho hloupost, nebo promyšlený podvod. A vaše soudní obsílky jsou k ničemu!"

Dostával jsem se do varu.

Z kapsy pláště jsem vytáhl fax. Původně jsem ho sice ještě nechtěl použít, ale situace dospěla příliš daleko. Pojišťovna v Albany potvrzovala, že jmenuje zvláštní tým právníků, kteří zruší Hurstův soudní příkaz. Začal jsem nahlas předčítat: „Jakýkoli zásah ze strany obce, nemocničního zařízení či jednotlivce zastupujícího takovéto zařízení, který by lékaře nutil pracovat v podmínkách ohrožujících život a zdraví pacientů, případně vystavoval pacienty nedostatečné péči, je protizákonný. Dlouhá čekací doba na lůžko na pohotovostním oddělení není hodnocena jako nevyhnutelné riziko vůči zdravotnímu stavu pacientů a je tedy klasifikována jako porušení standardních lékařských postupů. Kdokoli poskytuje lékařské služby za takových podmínek, vědomě se dopouští přestupku a nemůže nadále zůstat smluvním partnerem naší advokátní kanceláře. Bude-li proti němu vzneseno obvinění pro nevhodně zvolený léčebný postup, náklady na jeho obhajobu budou za daných okolností velmi vysoké a možnost úspěchu zanedbatelná. Naše právní oddělení odmítá podstupovat výše uvedené riziko."

Dokonce i policajti na mě udiveně zírali.

Za všechny v sále se zeptal Sean: „Co to má znamenat?"

„To znamená, že pokud podmínky na oddělení nedovolují poskytnout pacientům včasnou a odpovídající péči, má správa nemocnice takové oddělení zavřít. Jestliže funguje dál, pojišťovna zruší naše smlouvy. A bez pojistné smlouvy nemůžeme pracovat; to by bylo porušení vnitřního řádu nemocnice."

„Skvěle!" ozvalo se odněkud pochvalně.

„To je řeč!"

„Bingo!"

Odevšad zněly souhlasné výkřiky. Hurst ještě víc zbledl a pak zavrčel: „Tohle neobstojí!"

„Zkuste to napadnout," řekl jsem a podal mu další listinu.

Výkřiky utichly. Pohledy všech se upřely na nás. Hurst pročítal můj poslední návrh. Možná řekne, že bychom se měli sejít a projednat ho jen my dva, ale tuhle variantu jsem už předem zamítl.

Pozoroval jsem ho a přitom vysvětloval: „V tomto druhém dopise, který jsem předal panu Hurstovi, je vyjádření právníků naší pojišťovny. Jsou ochotni bezplatně hájit kohokoli, proti němuž bude vznesena obžaloba, protože odmítá pracovat v nestandardních podmínkách pohotovostního oddělení. Domnívají se, že v našem případě bude levnější soudnímu sporu předejít než později hradit veškeré výlohy. Ať jsou naše finanční ztráty jakékoli, pan Hurst a jeho společníci jistě nepůjdou dokazovat před soud, že úmysl dát do pořádku účetní knihy je opravňuje k tomu, aby nutili lékaře pracovat v prostředí ohrožujícím život a zdraví pacientů."

Teprve nyní jsem se podíval na členy vedení. Před čtyřmi dny nesouhlasili s našimi protesty proti úsporným opatřením. Pár by jich snad i uvítalo soudní proces.

Arnold Pinter se snažil zmírnit jejich protichůdné stanovisko.

„Earle, teď není vhodná doba řešit tuhle otázku, nemyslíš? A navrhoval bych ti, abys uzavření pohotovosti ještě jednou zvážil, je to směšná myšlenka."

„Zmlkni, Arnolde!" utrhl se na něj Sean. „Já budu postupovat stejně v případě chirurgie."

Ostatní kolegové nás podpořili.

„Bravo!"

„Souhlasím!"

„To je správné!"

Párkrát mě někdo poplácal po rameni. Některým přítomným se ulevilo.

Fernandez seděl s pohledem upřeným někam do dálky. Nejspíš vůbec nevnímal, co se kolem děje. Najednou vstal a zamířil ke dveřím. V obličeji byl bílý jako stěna. Podivil jsem se, jak se mu třásla ruka, když sahal po klice. Jeho odchod téměř nikdo nezaznamenal, jen policistka vedle Rileyho si udělala poznámku.

Pak jsem si všiml Saswalda. Z hlavy se mu skoro kouřilo, jak přemýšlel. Situace se vyvíjela příliš rychle, potřeboval by mnohem

víc času, aby zvážil výhody a nevýhody a vhodně se přizpůsobil. Bavil jsem se jeho rozpaky.

„Tak co, Sasi, na které straně jsi dneska?"

Začal rozkládat rukama.

„Já... vlastně... musím tvé opatření promyslet, možná se dá aplikovat i na anesteziologii, ale zatím..."

„Netrap se, Sasi. Dostal jsem tě! Je to malicherné, ale příjemné." Saswald jako vždy, snaží se být „politicky korektní" a vytěžit z toho co nejvíc. Vzpomněl jsem si na jednu nálepku na zadním skle zaparkovaného auta: *Politikům nezastavuju, i kdyby předstírali, že jsou to doktoři. Ať zůstanou jen skvrnami na silnici!* V tu chvíli ve mně hrklo. Mně se to přece skoro splnilo. Jaká ironie. Okamžitě jsem vystřízlivěl. Obrátil jsem se znovu k Hurstovi.

„Dáme vám osmačtyřicet hodin, jinak uzavřeme oddělení. Uvolněte těch sto lůžek."

Propaloval mě nenávistným pohledem, ale neřekl ani slovo. Já se snažil oplácet mu stejným. Byl jsem přesvědčen, že už dospěl do takového stadia, kdy se bude snažit ututlat skandál kolem Kingslyho za každou cenu - i kdyby tím ohrozil pacienty. Byl by schopen i zabít? Ještě stále jsem si nebyl jist, ačkoli teď jsme stáli proti sobě kvůli zrušeným lůžkům.

Arnold se mezitím zamračeně sesunul zpět na židli.

Riley mě nenechal dlouho vychutnávat triumf. Zakašlal, pak se ohlédl na Buforta a ten se vzápětí znovu ujal slova. Všichni jsme se posadili a zmlkli. Riley i policisté začali opět sledovat chování lidí u stolu. Myslím, že v tom ruchu si nikdo jiný ani nevšiml, že nás po celou dobu systematicky pozorují.

„Právě teď mluví můj kolega s panem Lavertym," zdůvodnil Bufort nepřítomnost finančního ředitele. „Ještě nevíme, do jaké míry se na celé záležitosti podílel, a také jsme nezodpověděli otázku, jak vedly machinace s penězi k vraždě hlavního správce. Ale víme, že souvislosti existují."

Žena v uniformě se podívala na Hursta a zapsala si pár slov. Rád bych věděl, jestli teď budou Hursta zpovídat i kvůli zpronevěře.

Bufort ztišil hlas. „Jak už jsem se zmínil, před dvěma dny jsme museli celý případ znovu přehodnotit, pokud se týká úhlu pohledu i rozsahu. Podnětem byly závěry pana Wattse. Dozvěděli jsme se, že intrakardiální jehla mohla být vražedným nástrojem i po druhé, pokud ovšem šlo o vraždu."

Zatímco všichni u stolu překvapeně vzdychli, Watts se zašklebil nad opožděným potvrzením nepohodlného nálezu. Opřel se a zůstal sedět s rukama zkříženýma na prsou.

Bufort se po něm podíval a pokračoval.

„Mrtvý bezdomovec, kterého přijala pohotovost, prokazatelně dostal injekci do srdce. Vzhledem k úmrtí pana Kingslyho musíme uvažovat o možnosti, že mezi oběma událostmi existuje spojitost, ačkoli se to na první pohled zdá nepravděpodobné. Nemáme důkazy."

Následovala krátká pauza a poté dodatek, který si podle mého soudu mohl raději odpustit.

„Včera ráno se někdo vloupal panu Garnetovi do domu i do kanceláře. Navíc se ho někdo snažil přejet autem."

Opět se zvedla vlna výkřiků, tentokrát udivených a pobouřených. „Ach, panebože!" „To je strašné!"

Watts zpozorněl. Cítil jsem, jak strnul.

„Byl to krutý nelítostný útok a stačilo málo, aby se podařil. Bohužel, ani tady nevíme, kdo je pachatelem a jaká je souvislost s nedělní vraždou. Pan Garnet také netuší, kdo a proč by mu mohl usilovat o život."

Arnold a Saswald pohotově přikývli, nejspíš aby potvrdili, že si rovněž neuvědomují možné příčiny vražedného pokusu.

„Zatím musíme předpokládat, že mezi všemi případy existuje nějaká spojitost. Neváhejte mi prosím oznámit cokoli, co by nám pomohlo případ vyřešit. A buďte na sebe opatrní."

Schůze skončila. Když jsme se rozcházeli, zachytil jsem ještě pohledy Arnolda a Saswalda. I beze slov jsem pochopil, že jsem se mohl celé ranní nepříjemnosti vyhnout, jen kdybych byl pozornější. Oni by se určitě takové chyby - jakékoli chyby - rozhodně nedopustili. Nafoukaní panáci.

Sean si stoupl, a než vyšel ke dveřím, stiskl mi rameno. Někteří kolegové zamumlali pár účastných slov, ale vycítil jsem, že jsou v rozpacích nad nebezpečím, v němž jsem se ocitl. Už už jsem skoro vyhrkl, že to není nic nakažlivého, ale ovládl jsem se.

Koutkem oka jsem zahlédl Wattse, jak mě pozoruje. Jakmile si všiml mého pohledu, rychle uhnul očima. Na jeho názoru mi ve srovnání s ostatními záleželo nejvíc. Je možné, že on sám se něčím trápil, ale nesvěřil se mi.

12

Dnešní den byl z těch, kdy odpolední světlo začíná slábnout už kolem jedné. Mlha a nízké mraky halily město jako vrstva skelné vaty. Fotosenzory pouličních lamp reagovaly na sníženou intenzitu denního světla různě; citlivější rozsvítily celou ulici, jinde svítilny jen pomrkávaly.

Mlhová clona propouštěla asi tolik svitu jako právě vypnutá televizní obrazovka. Obrysy domů byly rozmazané. Těch pár aut, která projížděla kolem, jsem vždycky nejdříve slyšel, ale rozeznal, až když mě míjela. Pokaždé jsem ztuhl. Snažil jsem se ovládat a nemyslet na zážitek z předchozího rána.

Šel jsem se projít; doufal jsem, že tím na chvilku zaženu depresi. Večer jsem se pokoušel pracovat, jenže jsem nebyl schopen se soustředit. V podvědomí mi seděl tísnivý pocit strachu z neznámého nebezpečí, který se mi nedařilo potlačit. Vystřídal jsem pár obvyklých činností, ale nikam to nevedlo. Připadal jsem si jako mim, který vybírá jeden kostým po druhém, a žádný z nich se nehodí pro jeho part.

Předtím jsem zavolal na oddělení. Chaos jako obvykle. Potřebují mou pomoc? Ne. Jediné, co schází, jsou další volná lůžka. Potom jsem chtěl mluvit s Janet, ale měla práci na operačním sále. Alespoň ona je v bezpečí, napadlo mě, pokud ovšem operaci ženy s AIDS považujete za neškodnou záležitost. Jejímu kolegovi rezident nedávno skalpelem pořezal ruku, zrovna když měli na stole HIV-pozitivní pacientku. Riziko nákazy existuje vždycky; záleží na množství krve, které se dostalo do rány. I kdyby bylo zanedbatelné a testy po třech a šesti měsících negativní, určitě se vždycky objeví pochybnosti, když se pomiluje se svou ženou.

Pod nohama mi něco zakřupalo. Rozbitá láhev od piva. Obešel jsem ostatní zbytky a okamžitě jsem si vzpomněl na naše potrhané

tapety. Sklepnul jsem drobné střepy, které se mi zachytily na podrážce, ale nepříjemné myšlenky se mi setřást nepodařilo. Vrátil jsem se znovu o pár hodin zpět.

Telefonoval jsem i Sophii kvůli Muffy. Zatím se nic nezměnilo. Dál nezbývalo než čekat, doufat a nemyslet na nejhorší. Kolik lidí jsem já často musel nechat v nejistotě nadějí a strachu?

V kanceláři jsem se věnoval rozboru výsledků práce našeho oddělení. Měl jsem studii na disketách v autě, ale Carol data uložila samozřejmě i na hard disk svého počítače, který každý večer zamykala do sejfu. Pomohla mi vyhledat příslušné soubory - sám bych nebyl schopen vyznat se v jejích záznamech - a já je chvíli prohlížel. Brzy jsem zjistil, že sice zírám na sloupce čísel na obrazovce, ale vůbec nevnímám jejich smysl. Probral jsem se a přinutil vyhodnotit pár údajů. Výhry, prohry, úspěchy, ztráty; většinou však remízy..., všechno v rámci normy a příliš monotónní, rozhodně ne důvod k vraždě. Uvažoval vrah vůbec? Existovala nějaká logika? Zničený dětský pokoj s rozervanými závěsy a polámanou kolébkou, zmazané stěny - spíš pomatený záchvat zuřivosti, žádná logika.

Zvládl jsem i pár údajů pro Buforta. Jména lidí, s nimiž jsem se setkal, záznamy rozhovorů. Ani ony mi nepomohly pochopit, proč zrovna já mám zemřít.

Janet i Bufort mě jistě chtěli od takových úvah na pár dnů odvést a zaměstnat. Místo pracného vypisování jsem však své dojmy a prožitky namluvil na diktafon a požádal Carole, aby je přepsala a poslala Bufortovi. Pak už jsem nevydržel klidně sedět a začal nervózně přecházet po kanceláři, což ji dohánělo k šílenství. Navrhla mi, jestli se nechci podívat za paní O'Harovou. Neměl jsem na dnešek domluvené žádné schůzky s pacienty. Našel jsem paní „O" zabranou do vyplňování formulářů. Měla na stole zprávy z laboratoře a hned mi vybrala ty, kde bylo pár neobvyklých výsledků. Podíval jsem se, o které lidi jde, domluvil se s ní, aby dotyčné objednala na opakované testy a prohlídky, a tím jsme spolu skončili. Také bych ji nejspíš jen zdržoval, i když mi nic takového nedala najevo.

Takže jsem se nakonec sebral a šel se projít.

Dál jsem kráčel chladivou mlhou a přehrával si - pokolikáté už dneska? - v mysli některé momenty uplynulých hodin. Pořád se mi zdálo, že jsem něco opomenul. Něco určitě chybělo. Znovu jsem se myšlenkami vrátil na schůzi. Fernandez. Ano, to bylo ono! Přišel jsem na to, nač jsem zapomněl. Něco chybělo! Vždycky zdůrazňuji svým rezidentům: dobře si všímejte všeho, nejen toho, co je viditelné a hmatatelné, ale i toho, co schází. To člověk snadno i přehlédne. Musím mluvit s Fernandezem! Možná je to celé nesmysl, ale vzpomněl jsem si, co nebylo na svém místě.

Vydal jsem se směrem k nemocnici. Pomalu se stmívalo a okna zářila jasnými světly jako velký maják.

Svlékl jsem si plášť a odložil ho v šatně pro zaměstnance. Z kabátů se vypařovalo vlhko a pot, vzduch nepříjemně páchl a připomínal vyzutou tretru. Mimoděk jsem se rozhlédl po stěnách na několika místech se odlupovala omítka a mnohde se modraly nebo zelenaly koláče plísně. Měl bych Hurstovi navrhnout nový zdroj příjmů: budeme si pěstovat vlastní penicilin.

Spěchal jsem za Fernandezem. Nechtěl jsem ho vyděsit, ale čím víc jsem se blížil k oddělení psychiatrie, tím víc vzrůstala má nejistota. Vzpomněl jsem si, jak na mě na parkovišti křičel, a přemýšlel jsem, jestli je vůbec možné dostat z něj pravdu.

Míjel jsem kantýnu a v tu chvíli mi připadlo důležitější zastavit se tady na šálek horké polévky. V porovnání s ponurou plesnivou šatnou působila jídelnička jako provoněná oáza klidu. Zařadil jsem se do fronty u pultu. Prodavačka si mě všimla a přes hlavy ostatních zavolala: „Jako obvykle, pane doktore?"

Přikývl jsem a sáhl do kapsy pro peníze, abych u pokladny nezdržoval. Tam mě oslovila Bessie. Bylo jí nedávno jedenaosmdesát a stále vypomáhala, když bylo potřeba. Dříve pracovala jako vrchní sestra na pohotovosti. Měla za sebou tvrdou školu válečné sestřičky a žádná situace ji nezaskočila. Ve volné chvilce si ráda zahrála poker a po práci s vámi klidně zašla na skleničku „Šest padesát, doktore. Kdypak si konečně pořídíte nějakého potomka?" Bessie znala i Janet, protože u ní byla před dvěma lety na operaci. Rakovina vaječníků.

„No, vy už jste pěkně dlouho nebyla na prohlídce, Bessie. Jinak byste si určitě všimla. Konečně jsme se to naučili, Janet mi přečetla jednu moudrou knihu. V dubnu se přijdeme pochlubit."

Pohladila mě úsměvem: „To jste mi ale udělal radost." Stiskla mi ruku. „Pozdravujte Janet. Řekněte jí, že se zastavím."

„Děkuju. A nezapomeňte, Bessie. Vynecháte jednu schůzku - a vidíte, jak to dopadne?"

Ještě jeden úsměv a pak se opět věnovala zákazníkům.

Zamířil jsem k volnému stolku a prošel kolem skupinky bývalých chirurgů. Scházeli se tu pravidelně, aby nad šálkem kávy znovu a znovu probírali vítězné i prohrané bitvy na operačním sále. Na hodinku dvě omládli o dvacet let. Tehdy byli na vrcholu kariéry, operovali a vyučovali. Před osmi roky jsem byl jmenován do čela pohotovostního oddělení. Jeden ze starých pánů, Jack Graham, tehdy pracoval právě tam, jenže už nestačil tempu a jeho chyby na sále skutečně ohrožovaly stav pacientů. Mou první a velmi nepříjemnou povinností bylo oznámit mu, že je čas odejít. Jako bych mu tenkrát říkal, že má rakovinu; a možná to bylo i horší - vzal jsem mu práci, smysl života.

Pozdravil jsem je. Stále ve mně viděli mladšího asistenta. Tři z nich odpověděli, jen pan Graham mi věnoval pouze tichý vyčítavý pohled.

Před dvaceti lety jsem si přesně tady dával uspěchaný šálek kávy, nad nímž mi nejstarší rezident v pěti minutách popsal situaci na sále. Pak už jsem, sledován mateřským pohledem Bessie, vykročil poprvé na oddělení. Teď jsem došel asi do poloviny své celoživotní pouti. Jednou mi také některý z mých současných studentů řekne, že jsem u cíle. Jak se zachovám? Dokážu tomu čelit? Nebo mu budu naslouchat s hořkou ironií?

„Jack ti ještě pořád nepřestal dávat vinu za to, že zestárl?" Watts. Seděl sám u zadního stolku a očividně se bavil.

„Myslím, že za všechno, co mu vzal čas." Všiml jsem si nedopité kávy a otevřeného časopisu pro jachtaře. Posadil jsem se: „Tak co, jak to vypadá s tvou zázračnou lodí?"

„Na jaře bude hotová. Až roztaje led, odrazím odsud."

Zarazil jsem se.

„To není příjemná zvěst." Nemyslel jsem to jako prázdnou zdvořilost. Měl jsem rád jeho realistický pohled na svět a trefné poznámky, které mi pomáhaly zachovat si zdravý rozum v byrokratické džungli, jež nám znepříjemňovala práci. Do důchodu mu zbývaly ještě dva roky, to jsem věděl přesně. „Proč?"

„Cítím, že je čas. Přidám svou výpověď k vánoční gratulaci. Do jara najdou nástupce."

Teď nežertoval. Možná si potřeboval odpočinout. Po třicet let neúnavně fungoval jako svědomí nemocnice. Jeho konečná diagnóza potvrzovala nebo vyvracela zvolený postup lékaře, pomáhala lidem učit se z chyb. Watts byl na slovo vzatý odborník.

Všechno se změnilo po smrti jeho ženy. Stále pracoval dobře, ale jeho nadšení vyprchalo.

„Vyšly mi nějaké investice, takže čekám na dividendy. Nepotřebuju další dva roky. Takhle to bude lepší."

Mluvil sice o splněném snu, ale naprosto suše. Jaký rozdíl ve srovnání s tím, co jsem od něj slyšel před třemi lety! Tehdy celý zářil, když mi líčil své plány. Teď zíral na fotografii v časopise Jachta, na palubě urostlý šedovlasý muž, jednu ruku na kormidle, druhou objímá ženu o něco mladší, než on sám. Kolem dokola modré moře. Krásný letní den.

Polkl jsem nasucho a zeptal se. „Roberte, co tě ráno rozhodilo? Víš, na té schůzi. Když Bufort skončil, díval jsem se na tebe. Co to bylo?"

Pokrčil nepřítomně rameny.

„Koukej, Roberte, já to přece poznám. Něco tě muselo naštvat. Ven s tím."

Chvíli mlčel. Zvažoval situaci jako hráč, který se rozhoduje, zda zvýšit sázku, nebo položit karty. Nakonec řekl: „Překvapil mě ten útok na tebe."

Čekal jsem dál.

„No tak, to je všechno! Přísahám! Nerad bych tě viděl dole na stole. Přítele ne!"

Mluvil upřímně, a přece jsem mu nevěřil. Zároveň mi bylo jasné, že naléhání je zbytečné. Víc z něho nedostanu.

„Co ten tulák?" otočil jsem list.

Ulevilo se mu. „Zvláštní, představ si: nic toxického, jen alkohol. Ale opravdu alkohol, ne nějaký koktejl do motoru." Samozřejmě měl na mysli methanol nebo nemrznoucí směs.

„Ještě nemám stopové prvky, ty dělala jiná laboratoř, ale zatím je negativní. Měl sennou rýmu. Nějaký dobrák to považoval za nachlazení."

Bylo na mně, abych se divil. Takže jsem se zeptal: „Jak víš, co potkal za lidi? Chronickou alergii vyčteš z tkáňových vzorků, ale to ostatní?" Okamžitě se mi dostalo náležitého poučení.

„Našel jsem stopy po terfenadinu a nepatrně erythromycinu." Opřel se, na tváři spokojený výraz.

Jasné. Terfenadin pomáhal při senné rýmě, ale lidé z ulice, když se dostali k penězům, si raději koupili alkohol. Ten bezdomovec musel dostat vzorek na poliklinice. Erythromycin je určený pro pacienty alergické na penicilin. Vydával se na předpis a jenom léčitel pochybné úrovně mohl předepsat tato antibiotika na sennou rýmu. Horší bylo, že uvedené dva přípravky by se neměly užívat současně, protože při požití většího množství hrozilo nebezpečí srdeční arytmie.

„Myslíš, že došlo k porušení srdečního rytmu?"

„Ne, tady ne. Ale uvažuješ správně, mohlo by. Většinou se to nedá dokázat, nezůstávají prokazatelné stopy. Nezapomeň ale na hlavní nález."

Myslel samozřejmě injekci, prsty naznačil pohyb.

„Tkáňové vzorky potvrzují nitrobuněčné krvácení, ale žádné degenerativní změny, které by dokazovaly, že injekce byla aplikována mrtvému."

Svým nenapodobitelným způsobem mi Watts právě vyložil, jak podle jeho názoru Johnny zemřel. Někdo mu vbodl do zdravého fungujícího srdce injekci. Následovala okamžitá smrt. Byla to vražda. Jehla neprobodla mrtvý sval. I tady zabila člověka, zrovna tak jako v neděli.

„Řekls to Bufortovi?"

„Po tom posledním výstupu? Kašlu na něj. Napíšu zprávu, to je všechno. Přesně podle předpisů."

Překvapilo mě to. Watts si obyčejně nenechal ujít příležitost vyvést lidi z iluzí, jichž se drželi zuby nehty.

„Vadilo by ti moc, kdybych mu to řekl?" Bufort se to stejně dozví. Čím dřív, tím líp.

Watts zaváhal a po chvilce tiše rozhodl: „Já to udělám. Mimochodem," pokračoval, „obvolal jsem pár nemocnic, jestli se u nich také neobjevil někdo se stopami intrakardiální injekce. Slíbili, že si dají pozor."

„Prokrista! A co?"

„Zatím se nikdo neobjevil." Zavřel časopis a vstal. „No, měl bych zas trochu pracovat." Vrátil podnos na stojan s použitým nádobím, pak se usmál a zamával mi. Jako učitel měl být spokojen, přispěl k mému osvícení. Ale místo toho vypadal, že ho něco trápí.

Fernandez nebyl ve své kanceláři. Jeho sekretářka, velice nápadně oblečená žena, se domnívala, že už odešel, ale stoprocentně jistá si nebyla. Zjevně ji to nijak netrápilo.

Můj plán zkrachoval. Rozhodl jsem se vrátit domů, povečeřet a pak se s Dougem a jeho chlapci podívat na nějaký dobrý film. V šatně jsem si vyzvedl kabát, který zůstal i teď provlhlý a navíc byl o něco víc cítit zatuchlinou. Visel na mně jak na strašákovi.

Cestou jsem mrkl na oddělení. Chyba.

Sylvia Greenová měla oči zalité slzami, a jakmile jsem se objevil ve dveřích, sestry kolem ztichly. Všechny se jako na povel dívaly na podlahu. Upadl jsem do rozpaků. Čekal jsem, jestli se přece jen některá odváží promluvit. Žádná se neozvala. Sylvia se pomalu vzpamatovávala. Její zoufalství se rozplývalo a dostávala zlost. Dobré znamení. Ticho jsem musel prolomit já.

„Co se to tu děje, dámy?"

Sestry se po sobě podívaly, ale žádná nepromluvila.

„No tak." Obrátil jsem se k Sylvii: „Sylvi, jsi v pořádku?"

Změřila si mě pohledem. „Ne!" odsekla. „Nejsem v pořádku!" Slzy jí oschly. Oči jí teď plály vztekem. Popadla formulář, kam se pravidelně vepisovaly údaje o stavu nemocného a beze slova vyšla z místnosti za dalším pacientem.

Po jejím odchodu bylo ticho rázem tíživější.

„Poslechněte, musím vědět, o co jde," přesvědčoval jsem je.

Nesměle se ozvala Lisa Grayová: „To ty vraždy."

„A co je s nimi?"

Rozhlédla se kolem sebe, hledala oporu. Všechny sestřičky měly už zase oči upřené na podlahu. Lisa se nadechla a pokračovala.

„Ti dva detektivové. Zavolali nás vedle do místnosti a vyptávali se na spoustu věcí."

Popudilo mě, že si pořád prohlížely to linoleum.

„Tak co se ksakru stalo?" vybuchl jsem netrpělivě.

Znovu úplné ticho.

„Liso," pobídl jsem ji.

„Dobře. Ale slibte, že se nebudete zlobit."

„Liso!" teď už to znělo skoro jako rozkaz.

„Dobrá, dobrá. Jak už jsem řekla, měli zájem o všechno možné. Běžné otázky. Však to znáte - jak pracujeme, jak se střídáme ve službě a tak." Pokrčila rameny. „Potom chtěli informace o doktorech. Ze začátku to vypadalo úplně nevinně. Jak pracujete na směny, kdo a kdy koho střídá..., taky... kdo je nejšikovnější na sále, kdo má jakou praxi... a spoustu dalšího."

„A zajímali se taky o intrakardiální injekce, že?"

„Ano, jenže my jsem nevěděly, že..."

„A vy jste jim řekla Sylviino jméno."

„Vždyť víte sám, jak je výborná," bránila se Lisa. „Jsme na ni pyšné."

„A je ještě někdo takový? Tak vynikající?"

„No, pár."

„Ach, Bože. Kdo?"

Zaváhala.

„Liso!"

„Popovitch, Kradic, Jonesová..." nadechla se, „...a vy." Teď jsem věděl přesně, co leželo Susanne v hlavě.

„V pořádku. Pokud jde o mě. Já už je nezajímám. Ví ostatní, že měli tu čest být takhle pochváleni?"

„Jenom Sylvia."

„Jak to?"

„Myslím, že ji jedinou zatím vyslýchali."

„Vyslýchali! Kde? Tady? Když měla službu?" Věděl jsem, že policie si zorganizuje pohovory podle svého, ale domníval jsem se, že začnou s lidmi, kteří mají volno. A že s nimi promluví někde jinde a nebudou číhat na lékaře, když pospíchají za pacienty.

„Ne, tady ne. Vzali si ji do přijímacího pokoje, ještě než jí začala služba. Když se vrátila, řekla nám, nač se ptali. To bylo nejhorší. Vyptávali se jí na to, jak zemřela její matka."

Možná jsem se přeslechl. „Prosím? Na smrt její matky?"

Přikývla. Sestry byly stejně vyvedené z míry jako já sám.

Před rokem o Vánocích přivezli Sylviinu matku s těžkou chřipkou a zhoršenou srdeční chorobou. Měla problémy s dýcháním, selhávalo jí srdíčko a stěžovala si na bolesti na hrudníku. Bylo jí osmdesát sedm a my se připravovali na nejhorší. Kupodivu se uzdravila a za pár týdnů jsme ji mohli propustit domů. Dva dny po návratu se sesypala s akutním otokem plic a cestou do nemocnice došlo v záchrance k srdeční zástavě. Než přijeli k nám, bylo pozdě.

Nebyla to ničí vina, žádná nedbalost, ale možná se předtím při propuštění mohlo udělat i něco jiného, třeba provést nové testy a aplikovat inhibitory, aby se srdce nepřetěžovalo.

Z důvodů omezeného rozpočtu jsme ale o jiných variantách neuvažovali.

Sylvia se trápila. Neměla důvod podat na někoho žalobu, přesto se se smrtí matky nesmířila. Seděl jsem s ní tehdy na sesterně, držel ji za ruku a poslouchal. Řekla mi, jak poprvé všichni očekávali konec, ale když se stará paní tak dobře zotavovala, znovu začali věřit, že mezi nimi ještě nějaký čas pobude. Poté, co se vrátila domů, se domnívali, že má vyhráno.

V tom okamžiku kolem nás klopýtal Kingsly. Sylvia se za ním vyčítavě podívala a vzlykala: „Ten mizera! Kvůli němu se zkracuje kontrolní doba. Třeba bychom ji zachránili. Mohla jsem ji tu mít o chvilku déle."

Nevěděl jsem, co říci. Teď mě popadl vztek, že se někdo snaží obrátit tak bolestný zážitek proti ní. Jak se to vůbec dozvěděli?

Vyšel jsem na chodbu a zamířil do ordinace, kde se Sylvia chystala ošetřit nějakou dívku s řeznou ránou na obličeji.

Počkal jsem, a když skončila, odvedl jsem ji do haly.

„Sylvie, slyšel jsem, nač se vyptávali. Myslím, že zašli zbytečně daleko."

„To tedy ano. Pořádně daleko!"

Vzal jsem ji kolem ramen a objal.

„Poslouchej, nenechám je, aby nás obtěžovali, kdykoli se jim zachce. Na plné kolo začnu křičet o pomoc. Ať si ksakru všimnou, já vrah nejsem, ale naopak Někdo chce dostat mě!"

Nechápavě se na mě podívala. „Cože?"

„Bohužel. Včera se mě pokusili přejet."

„Proboha! Myslela jsem, že šlo o nehodu. Kdo to byl?"

„Nemám tušení."

Na tváři se jí objevil ironický úsměv: „Jestli je tohle cena, raději zůstanu na seznamu."

„Chtěl bych se na něco zeptat: kdo ještě tenkrát slyšel tu poznámku o Kingslym? O té zkrácené době ke kontrole ozev."

Úsměv zmizel, semkla rty do pevné přísné linky. „Hurst."

Z reproduktoru na chodbě se ozývalo hlášení, slyšel jsem tak na půl ucha výzvu. Kód 44 na devítku, západní křídlo. Čtyřiačtyřicítka znamenala rozruch na psychiatrickém oddělení a volání upozorňovalo sanitáře, kam mají pospíchat. Taková situace nebyla nijak neobvyklá, často se opakovala několikrát denně. Popravdě řečeno, nevěnoval jsem slovům velkou pozornost.

Bylo 5:10 a venku se už skoro setmělo. Vyšel jsem na parkoviště. Z ulice ke mně doléhaly tlumené zvuky aut. Lidé se vraceli domů z práce. Vzduch byl chladný a těžký, nic příjemného k dýchání. K

obvyklému pouličnímu ruchu se dnes přidalo i hřmění. Okna nemocnice zářila do tmy. Občas se zablesklo; v takovém okamžiku se ze tmy vylouply i střechy nemocniční budovy. Rozhlédl jsem se kolem. Najednou jsem v západním křídle, až nahoře na střeše, zahlédl skloněnou postavu. Vypadala jako socha.

Devět - západní.

Obloha se znovu rozsvítila a já rozeznal několik lidí v bílých pláštích, kteří se snažili nepozorovaně přiblížit k člověku v tmavém obleku. V dohasínajícím světle blesku jsem viděl, jak neznámý vykročil. Pak ho pohltila tma. Téměř okamžitě následovalo žuchnutí a kousek přede mě dopadlo tělo.

Nový záblesk na obloze odhalil červený gejzír, který se po dopadu na zem měnil v šarlatové jezírko a v několika dalších okamžicích v bahnitou kaši.

13

Šéf psychiatrie skočil ze střechy svého vlastního oddělení! Všechny noviny, televize i rádio se této zprávy chopily a snažily se vytěžit co nejvíc. Dokonce i plátek *Policejní zprávy* soustřeďující se téměř výhradně na problémy New Yorku zveřejnil na třetí straně podrobnosti případu i fotografii pozůstatků Gilova těla - samozřejmě přikryté bílou plachtou, zpod níž vyčuhovala dvě chodidla.

PSYCHIATR SPÁCHAL SEBEVRAŽDU!
SKOKEM UKONČIL ŽIVOT.
CHTĚL SE ZABÍT!

Pod palcovými titulky následovaly výroky několika lidí z Fernandezova okolí.

„Poslední dobou se s ním něco dělo. Byl rozrušený."

„Přestal na sebe dbát."

„Nevypadal dobře."

Nemluvili tak všichni, ale stejně mu nikdo nepomohl, když ještě žil.

Nedokázal jsem ty zprávy číst. Pořád jsem měl před očima ten okamžik, viděl jsem na betonové ploše parkoviště jeho mozek, zlomek sekundy, kdy ještě žil. Byla to ta pravá chvíle na konečné ne?

Sdělovací prostředky se znovu obšírně věnovaly Kingslyho smrti. Rozebraly případ do nejmenších podrobností. Většina z nich naznačovala možnou souvislost mezi oběma úmrtími, k určitému závěru však nedospěla. Zatím se také nikdo nezmínil o finančních machinacích, ale to byla otázka hodin. Nakonec všechno vyjde najevo, nejlépe na titulní straně.

Gila Fernandeze pochovali v neděli.

Hřbitov se rozkládá uprostřed města jako rozlehlá zelená oáza. Lehce zvlněný terén, pečlivě sestříhaný trávník, tu a tam pár stromů - idylické místo na rodinný piknik, pokud by ovšem člověk nevnímal kamenné náhrobky kolem. Pod nimi byli uloženi k poslednímu odpočinku bohatí i chudí, černí, bílí, lidé, jejichž předkové přišli do Ameriky ze vzdálených konců různých kontinentů. Po smrti se zde naplnil ideál rovnosti, jíž mnozí za svého života nedosáhli.

Během obřadu jsem stále musel myslet na otázky, které jsem předtím chtěl Fernandezovi položit.

Když se holedbal penězi, byly to ty z tajného účtu? Měl na mysli tuhle částku, když zdůrazňoval, že psychiatrie si na sebe vydělá?

Byly to špinavé peníze, že, Gile? Jinak bys přece na schůzi vstal a hrdě přiznal jejich původ, nenechal bys Buforta tápat. Tohle mi chybělo na našem společném setkání, jak jsem si teprve později uvědomil.

Vzpomněl jsem si i na Voyzchekovou, která chtěla rozpis služeb na psychiatrii z minulého července. Tehdy mi připadalo divné, že se ptá nás, když celé schéma zpracovával Fernandez. *Ale nejspíš si něčeho všimla a potřebovala si to ověřit. Za tvými zády, Gile? Bufort musel mít podezření, a když rozhlásil, že začal s důkladnou kontrolou platů, věděls, že je zle. Chytí tě a obviní z podvodu, to tě napadlo.*

Kněz začal s proslovem. Další hrst hlíny dopadla na víko rakve.

Domníval jsem se, že jsem přišel na způsob, jakým se všechno dalo praktikovat. Základem byli platící pacienti, jejichž péči hradil stát. Psychiatři ve školicím středisku si účtovali prohlídky, které prováděli sami, ale i ty, o něž se postarali rezidenti pod odborným vedením zkušených lékařů. Pokud si kdokoli sedl po půl roce k počítači a zkontroloval evidenci ošetřených případů, stěží si mohl vybavit nějaké konkrétní. Nabízelo se jednoduché vysvětlení: často šlo o práci rezidenta, kdy dohlížející psychiatr jen podepsal zápis. Taková situace byla běžná, opakovala se i několikrát denně. Když požadované částky dosáhly vysokých hodnot, nikdo si přesně nepamatoval, kdy a jak dlouho „učil" - dohlížel na rezidenta. V mnoha případech byl „dozor" jen formální; rezidenti milovali volnost a nestěžovali si. Naopak: kdo jim dovolil pracovat samostatně, byl

vynikající učitel. Lékaři byli také spokojeni, neboť měli více času pro sebe. Počet „odučených" hodin prospíval pověsti psychiatra-pedagoga na univerzitě.

Sekretářky, které zpracovávaly podklady pro mzdové oddělení, měly oprávnění podepisovat výkazy o činnosti všech lékařů a sester. *Takže, Gile, mohls naúčtovat desítky vyšetření a schůzek, jež se nikdy nekonaly, a to u všech svých lékařů a navíc opakovaně. S dvanáctičlenným týmem lidí a dvěma třemi hodinami denně navíc při sazbě sto dolarů za hodinu by roční milionový bonus neměl být problém.*

Do hrobu dopadla poslední hrst hlíny a ve vzduchu se chvíli vznášel jemný prach. Brzy se rozptýlil a s ním i štkaní truchlících, jen kněz dál vypravoval Fernandezovu duši na poslední cestu. Nesoustředil jsem se na slova. Plynula kolem mě jako lehké obláčky, ale nepronikala do mé mysli.

Tvůj systém, Gile, mohl fungovat jen přes mzdové fondy a pouze na oddělení jako psychiatrie. Zdrojem všech příjmů byla přímá práce s pacienty a také praktická výuka. Dvě třetiny se vracely lékařům zpět formou platu, zbytek má být využit na pokrytí provozních nákladů. Pokud vycházel tvůj plán, Gile, lékaři si odnášeli domů trochu peněz navíc - kdo by se divil při takovém tempu a produktivitě?

„Podívejte, to je moje zasloužená odměna," pomyslel by si jistě každý, *„věděl jsem, že dělám víc, než bych musel."* Mimořádné peníze chápali jako symbolické poplácání po rameni za dobře odvedenou práci.

Kněz přestal mluvit a kolem se rozhostilo ticho. Nad hlavami nám přeletělo letadlo.

Pojišťovna se téměř vůbec nepouštěla do případů spojených s psychiatrií. I u jiných zákroků úředníkům stačilo ověřit, zda pan Jones skutečně absolvoval prohlídku u lékaře X. Y. v určitý den a v kladném případě se už dál nepídili po podrobnostech. Psychiatrickými vyšetřeními se však pojišťovna zabývala jen tehdy, podal-li pacient žalobu, neboť veřejnost byla proti jakékoli podrobnější kontrole. Otázky duševního zdraví a jeho případné poruchy lidé vnímali velmi citlivě a stále zde platilo nepsané tabu.

No, Gile, tu a tam sis naúčtoval něco navíc; dokud se neobjevila nějaká milostná aférka, byls v bezpečí.

Jenže jsi přestal být opatrný. Pochopil jsem, proč si Voyzcheková vyžádala rozpis služeb: byla na dovolené, na poslední chvíli se s někým domluvila a prohodila si termíny. Našla za sebe náhradu, ale už ti to neoznámila a tobě zůstal původní rozvrh. Když jsi později přikrášloval své výkazy, připsal jsi pár hodin výuky navíc i jí. Normálně by si možná ničeho nevšimla, ale zarazila ji odměna za dobu, kdy se opalovala na pláži v Acapulcu.

Jak to vůbec celé začalo? Skvělý lékař, který neohroženě bere byrokratům a rozdává léčitelům? Víc peněz na výzkum? Nadstandardní služby pacientům a speciální vybavení? Jsem přesvědčen, že zpočátku jsi měl takové pohnutky.

Kdyby to tady také skončilo, nezvolil bys smrt. Ne, byl by z tebe hrdina - sice v nesnázích, ale hrdina. Stal by ses ochráncem duševně nemocných, napravoval zlo napáchané byrokraty a snažil se zajistit pacientům lepší prostředí i péči. Kdyby zůstalo jen u původního záměru, hrál bys Zorra a bojoval proti technokratům.

Ale neskončilo to.

Mezi mraky k nám na chvilku pronikl tenký sluneční paprsek, dotkl se čerstvě obnažené země a znovu zmizel.

Kousek ode mne plakal Fernandezův otec. Všiml jsem si, jak se mu Gil podobal. Starý pán měl svrasklé ruce a snědý obličej lidí zvyklých pracovat venku. Určitě nebylo lehké dát synovi univerzitní vzdělání; kdosi mi říkal, že Gil byl v rodině první, jemuž se takové výsady dostalo. Vedle, s tváří zahalenou závojem, seděla vzpřímeně a tiše Fernandezova žena. Překvapilo mě, jak je mladá a štíhlá. Její klid ve mně vyvolával smíšené pocity, zdálo se mi, že kolem sebe šíří zármutek i hněv. Nevěděl jsem, jestli přišla i matka, možná už nežije, napadlo mě. Nečetl jsem nekrolog.

Bylo mi líto Fernandezova otce i jeho ženy, ale při pohledu na jeho syna se mi sevřelo srdce. Hádal jsem mu tak deset jedenáct. Stál vedle hrobu, křehká stráž, jako by chtěl promluvit, možná zavolat otce zpět. Tolik ho potřeboval! Cítil se opuštěný a zrazený. Jistě nikdy nepochopí, proč dal přednost smrti a dokázal odejít. Jak mohl

chlapec rozumět? Od této chvíle ho bude tenhle obraz stále pronásledovat, stejně i odpověď, kterou vyčetl: *Má láska ti stačila. Tvé bylo pro mě málo.*

Odcházel jsem a nenáviděl Fernandeze.

Byla neděle, dopoledne, provoz na silnicích řídký. Do nemocnice to bylo asi dvacet minut, ale poháněl mě vztek a dorazil jsem tam za deset. Chtěl jsem být sám.

Během obřadu obcházel Hurst vedoucí oddělení a každého zval na krátkou schůzku, abychom se domluvili na další strategii a nic nenarušovalo chod nemocnice. Vypadalo to, jako by lidem kondoloval. Počítal s tím, že se nepokusíme udělat scénu a nepošleme ho pryč.

Když jsem odcházel, znovu jsem se vrátil ke svému pomyslnému rozhovoru s Fernandezem.

Nejspíš to byla Kingslyho strategie: nachytal tě, jak si hraješ na Zorra, a potom tě dostal do pasti.

Co obrazy a lepty? Odměna za tvou práci v nemocnici? Asi řekl „Víc než ostatní si právě ty zasloužíš a také oceníš umělecká díla. Nech si je. Dobře si je schovej. Zasloužil sis je."

A tím, drahý Gile, jsi povolil uzdu své fantazii. Nechal ses unést představou, že smíš všechno. Pokaždé sis našel důvod i omluvu.

A Kingsly tě mohl ovládat, měl tvou duši. Postupně šlo asi stále méně a méně peněz na zvláštní péči, a tím víc se přesunulo do jeho kapsy Musel jsi ho nenávidět a asi ses ho bál. Co když jednou všechno prozradí? Proto jsi na každé schůzi hlasitě vykřikoval, že psychiatrie nemocnici nic nedluží? Abys ho upozornil, že všechno řídíš sám, a donutil ho, aby alespoň nějaké finance vracel zpátky do výzkumu a lékařské péče?

Jenže tvé postavení bylo riskantní. On měl, co potřeboval: zdroj peněz. Udělal z tebe dojnou krávu. Ztratil jsi všechno, čím jsi své chování omlouval. Částka určená na vědeckou činnost a lékařské služby se zoufale ztenčila. Většina peněz živila politováníhodného alkoholika, který tě nachytal, žes byl nenasytný a příliš sebevědomý.

Asi ses nemusel rozhodovat dlouho, když se zdálo, že tě Bufort obviní. Tolik let ti hrozilo odhalení! Myslím, že bys vydržel žít dál s

vědomím, že jsi hlupák nebo zloděj. Kvůli tomu ses nezabil. Hrozila ti ztráta licence, nikdy už bys nemohl vykonávat praxi, pokud by tě usvědčil soud. Tohle, a taky ztráta dobré pověsti, to je pravý důvod. Pacienti, kteří k tobě vzhlíželi s obdivem, by tě zavrhli. Tvá vědecká pojednání by skončila v koši, nikdo by se jimi nezabýval. Z Gila Fernandeze, toho vyhlášeného psychofarmakologa, by se mrknutím oka stal podvodník, zloděj, vězeň. Akademický svět by se ohlížel po novém hrdinovi.

Zastavil jsem se u pouliční lampy. Nikdy se nedozvím, kdy Fernandez překročil hranici a dostal se na cestu, odkud se už nemohl vrátit. Ale udělal ten krok.

Znovu jsem si vzpomněl na Fernandezova syna. Sevřel jsem ruce v pěst.

Po příjezdu do nemocnice jsem prošel pod kamenným loubím s několika automatickými dveřmi. Strážný byl příliš zaměstnán koblihou, než aby si prohlédl můj průkaz.

V hale u vchodu si nějaký pacient prohlížel dárky a fotografie. Kráčel jsem chodbou, a jelikož byla neděle, den, kdy si obě strany potřebují trochu oddechnout a nabrat síly do dalšího týdne, slyšel jsem ozvěnu vlastních kroků.

Zatímco jsem čekal na výtah, muž u pohlednic si konečně jednu vybral a pečlivě studoval. Možná narazil na přání, jehož si nikdy předtím nevšiml. Hluk zdviže ho vyrušil. Obrátil ke mně zažloutlý obličej a jeho pohled mě provázel, dokud jsem nenastoupil do kabinky. Snad mi záviděl, že mám kam odjet.

Prázdné chodby vedoucí k Hurstově kanceláři mi náladu nevylepšily. Nemohl jsem se zbavit pomyšlení na Fernandeze, který se rozhodl odejít, a na toho starého muže, jemuž i člověk u výtahu připadal jako událost a jenž lpěl na každé minutě, protože tušil, že může být poslední.

Ačkoli jsem měl Fernandezovi hodně za zlé, že zradil a opustil vlastního syna, a dokázal jsem si představit, že klidně lhal a podváděl, nevěřil jsem, že je vrah. Za léta praxe jsem si vypěstoval jakýsi šestý smysl: když se rezidenti snažili prosadit běžnou diagnózu, přestože symptomy přesně neodpovídaly, můj instinkt po-

depřený mnohaletou zkušeností mě vždy včas varoval před ukvapenými závěry. Teď jsem se stejně neochvějnou jistotou cítil, že Fernandez vrahem není.

Schůzi svolal Hurst, ale když jsem otevřel dveře, po místnosti sem a tam vítězně pochodoval Bufort.

„...zřejmé, že případ je uzavřen," prohlašoval sebevědomě, „jelikož se nebude konat soudní přelíčení, nemocnice..."

„Tohle přece není konec!" neudržel jsem se.

Všichni se překvapeně otočili.

„Zrovna jsme pochovali Fernandeze," pokračoval jsem rozčíleně. „Viděl jsem jeho rodinu. Nedovolím, abyste tancoval na jeho hrobě, pane Buforte."

„Pane Garnete!" Hursta jsem zjevně šokoval. Ostatní se nervózně rozhlíželi kolem.

„A proč jste vůbec přišel?" útočil jsem na detektiva dál. „Bylo nám řečeno, že se tu domluvíme na dalším postupu, abychom vrátili chod nemocnice co nejdřív do normálních kolejí." Pořád ještě jsem stál. Sean se natáhl, položil mi ruku na rameno a snažil se mě usadit vedle sebe.

„Pana Buforta jsem pozval já," ozval se Hurst. „Ze všeho nejdříve musíme vědět, co se stalo."

Bufort povýšeně napřáhl ruku směrem ke mně.

„Pane Garnete, vy především byste měl být rád, že to skončilo. Fernandez se vás pokusil zabít a málem přejel vašeho psa. Chápu, že jste rozhořčený a rozčílený, ale je po všem. Vraťte se domů. Vám i vaší rodině teď už nic nehrozí."

„Ale to nedává žádný smysl! Proč by mě chtěl zabít?"

Namísto odpovědi pokrčil rameny.

„Možná ho začal Kingsly tajně vydírat, zatímco otevřeně vystupoval jako jeho společník Mohl mu posílat anonymní dopisy, vyžadovat namísto hotovosti peněžní poukázky, aby je snadno vyzvedl z různých poštovních schránek. Kdo ví? S takovou metodou jsem se setkal už několikrát. Na každý pád si ale Fernandez nemohl být jistý, že je to Kingsly, ale asi ho podezíral. Navíc hrozilo nebezpečí, že Kingsly někdy v opilosti všechno vyzradí. Bylo to

příliš velké riziko, a tak ho zabil. A vy jste potom na parkovišti pronesl nějakou poznámku ohledně revize účetních knih." Odmlčel se a vytáhl z aktovky popsané papíry. „Přečetl jsem si to ve vaší zprávě." Zvedl svazek tak, aby na něj všichni viděli. „Tehdy asi Fernandeze napadlo, že udělal chybu. Vyděračem jste pro něj byl po celou dobu vy, Kingsly vám zřejmě někde u sklenky všechno vybreptal. Dostal strach, protože jste ho mohl, podle jeho mínění, obvinit z vraždy. Musel jste zemřít, a to co nejrychleji."

Ohromeně jsem na Buforta zíral. Použil mé vlastní prohlášení, moje záznamy rozhovorů a přehled veškeré činnosti, aby přesvědčil mě i ostatní lékaře o své pravdě. Vzhledem k tomu, že já se mohl ohánět jen svou intuicí, nebylo obtížné mé domněnky přebít. Využíval své převahy a utloukal mě mými vlastními větami.

„Byl už tak vyděšený, věřil, že se mu vyplnily nejhorší sny. V náhlém popudu vás sledoval ven z města. Asi nemohl věřit svému štěstí - byl jste sám, tak zranitelný... Kdyby trochu uvažoval, napadlo by ho, že byste se takhle nevystavoval nebezpečí, kdybyste ho doopravdy vydíral, a dokonce ho chtěl usvědčit z vraždy. Jenže zpanikařil. Ta vaše poznámka o auditu ho vyvedla z míry a utvrdila ho v přesvědčení, že jste nebezpečný."

Bufort udělal malou pauzu a vychutnával účinek svého výstupu. Pak se znovu nadechl: „Poprvé, na chatě, ho zahnal váš pes. Druhý pokus si naplánoval pečlivěji. Byla to náhoda, že jste přežil." Otočil se ke mně zády a přidal své papíry k fasciklu na Hurstově stole. Vypadalo to, že případ považuje za uzavřený.

„Ale proč intrakardiální jehla?" zeptal jsem se tiše.

Bufort se zavrtěl. „A proč ne?" odsekl. „Skoro mu to prošlo."

Propaloval mě očima. „Byla to náhoda, že jste ji objevil. Měl smůlu, že se ulomila. Určitě chtěl Kingslyho jen bodnout a vytáhnout ji, nepočítal s tím, že se bude bránit. Možná se jen nějak otočil, jehla se zachytila a odlomila."

„A ten tulák?"

Bufort zrudl. „Vandráci umírají! Víte to stejně dobře jako já. Nad tím se nikdo nepozastavuje. A myslím, že ani vás to předtím netrápilo."

„Ale neumírají následkem srdečních injekcí."

„Umírají z různých příčin. V jejich těle se dá najít leccos - od fridexu po petrolej."

Chyba, hochu, pomyslel jsem si. Teď mám navrch já.

„Ten muž v sobě neměl žádné toxické látky, to pitva jednoznačně prokázala."

Pohlédl mi do očí. Podle výrazu jsem usoudil, že se nehodlá nechat zatáhnout do odborné debaty o otázkách medicíny.

„Máte úplnou pravdu, doktore. Nepožil ale nějaké léky, které se nemají kombinovat, jinak může dojít k zástavě srdce? Takové, o nichž běžně slýcháváme i v televizi?"

Dobrý tah. Léky dostupné a známé průměrnému občanovi. Když tě začnu poučovat jako odborník, budu za arogantního panáka.

Odpověděl jsem klidným hlasem: „Smrt způsobila injekce Ostatní mohlo pomoci, ale ten muž zemřel následkem vpichu do srdečního svalu. Jehla pronikla do srdce, a to se zastavilo."

„Dobrá, pane Garnete. Připusťme, že Fernandez toho muže zabil. Třeba se schovával na místě, kde byl zavražděn Kingsly. Fernandez zjistil, že nebyl sám, a tuláka odstranil. Pak tělo odvezl a pohodil. Později ho sebrala záchranka a vy jste ho zaevidovali a provedli pitvu. Sám jste mi řekl, že se do budovy občas dostali bezdomovci, aby se trochu ohřáli."

Mlčel jsem.

Rozhlédl jsem se po ostatních. Pokukovali po hodinkách, vrtěli se, poposedávali. Někoho jsem zaslechl polohlasně říci: „Pojďme, tady už nic nenaděláme." Pak se podobné šeptání ozvalo i za mnou. Hurst souhlasně pokyvoval. Jestli tuhle schůzku svolal jen proto, aby zadusil všechny námitky proti Bufortově „vyřešení" případu, vydařila se. Nikdo z přítomných neměl chuť poslouchat další otázky a zvažovat jiné varianty.

Bufort mi zasadil ránu z milosti.

„Nenašli jste pod schody v suterénu pár tuláků, co se přišli schovat před zimou?" Neodpověděl jsem, ale nenechal mě v klidu. „Nemám pravdu, pane Garnete?"

„Ano. Byli tady."

Bufort odložil papíry s přehnanou gestikulací, jako na divadle.

„Chci vám všem poděkovat za spolupráci a trpělivost, kterou jste prokázali v této nelehké situaci. Bez vaší pomoci bych - bychom případ nedotáhli úspěšně do konce."

Málem jsem vyhrkl, že v naší profesi mozek rozstříknutý po parkovišti nepovažujeme za úspěch, ale v tu chvíli jsem zahlédl Wattse. Mávl rukou a maličko zavrtěl hlavou. Nemá cenu tady něco vysvětlovat. Lidé se začali zvedat. Každý chtěl být co nejdříve pryč. I já.

Když jsem vycházel, všiml jsem si Rileyho. Jeho čelisti opět pracovaly na plné obrátky. Uviděl mě a vypadal, že se mu trochu ulevilo. Něco měl na srdci, ale mezitím vyšel z místnosti i Bufort

Riley ho spatřil a nechal mě projít. Asi v polovině chodby se za mnou ozvalo: „Pane Garnete, věnujete mi chvilku?" Hurst.

Pospíchal ke mně, rukou si přidržoval cíp pláště, který si nestačil zapnout.

„Zrušil jsem na zítřek všechno, co nebylo urgentní, abychom mohli uctít památku kolegy Kingslyho," supěl vedle mě. „To znamená, že do úterka můžete používat lůžka na chirurgii, pokud samozřejmě nebude váš tým pokračovat ve stávce."

Mohl jsem takový tah čekat. Znamenalo to, že Hurstovi právníci zatím nenašli způsob, kterým by nám znemožnili zavřít oddělení. Zatím...

„Samozřejmě."

Zastavil se. Zpozorněl. Určitě ho zarazilo, jak rychle jsem s ním souhlasil. Alespoň na chvilku, než jsem dodal: „Po dobu uctění památky pana kolegy Kingslyho."

Bleskově zvážil možnost okamžitě mě zardousit. Vypadal jako kobra, která se už už vrhne na králíka před sebou. Nakonec se ovládl. Nechal jsem ho tam a pokračoval v cestě. Než jsem zahnul za roh, ještě jsem se ohlédl. Stál pořád na stejném místě a úzkými štěrbinami očí mě pozoroval.

Získal jsem pro pohotovost den klidu. Co jsem ale připravil sobě?

Zamířil jsem po schodišti dolů k hlavnímu vchodu. Ačkoli byla neděle, nemohl jsem odejít, aniž bych se podíval na oddělení. Cestou

jsem přemýšlel o Hurstovi a Bufortovi. Proč jim tolik záleželo na tom, aby byl případ smetený se stolu? Každý měl jiný důvod, napadlo mě - Bufort neměl po ruce jiného viníka, jen Fernandeze; Hurst chtěl co nejdříve zklidnit situaci, aby se život nemocnice vrátil do normálních kolejí. Nebo byl vrahem on sám.

Když jsem vstoupil do dveří, spatřil jsem na druhém konci haly Jonesovou, která tichým hlasem ujišťovala postarší ženu, že její syn bude v pořádku. Vedle na lehátku jsem uviděl asi třicetiletého muže. Na první pohled nevypadal nijak zle, ale byl napojený na přenosný monitor. Měl zavedenou infuzi a vedle se houpala připravená kyslíková maska. Za chvíli ho převezou na jednotku intenzivní péče.

„Co se děje?" zeptal jsem se sestry.

„Jeden z dalších zázraků slečny Jonesové," pronesla uznale „Je to dialytik a sem ho přivezli s plicním otokem v pokročilém stadiu. Ona ho dokázala udržet naživu, dokud nepřipravili dialýzu a nepřijeli sem."

Zjevně na ni udělalo dojem, jak se Jonesová se situací vypořádala, a na mě také. Viděl jsem, jak ženě stiskla ruku, prohodila ještě pár uklidňujících slov k pacientovi na lehátku a zamířila směrem k nám. Když mě spatřila ve dveřích, její spokojený úsměv maličko pohasl a mě opět přepadly staré pochybnosti.

„Vynikající práce, Valerie," pochválil jsem ji rychle, „gratuluji vám."

Bez ohledu na mou chválu vypadala udiveně, že mě vidí na oddělení v neděli, kdy mám mít volno.

„Jsem tu jen na skok, měli jsme nahoře schůzi," vysvětlil jsem, aniž se stačila zeptat. Chtěl jsem ji ujistit, že ji nechodím kontrolovat.

Zaváhala a potom se znovu usmála. „Díky." Víc neřekla. Natáhla se ke stolu a začala vypisovat kolonky v tabulce.

„Je to skvělá lékařka," zaslechl jsem vedle sebe. Byla to matka mladého muže. Převáželi ho právě na jednotku intenzivní péče a ona ho doprovázela.

„Ano, je," odpověděl jsem a v duchu se snažil srovnat tuhle rozhodnou doktorku s umíněným stvořením, které se občas dokázalo chovat jako dospívající spratek. Z lékařského hlediska jsem jí mohl

vytknout jediné: nejevila, jako ostatně všechny primadony, příliš horlivý zájem o jednoduché případy. Ty povětšinou přenechávala rezidentům. Čas od času jsem se obával, že jednou přehlédne něco důležitého, zdánlivě běžný případ, který bude mít vážné následky, ale nikdy se nic takového nestalo. Navíc jsem za celých osm let, co u mě pracovala, neslyšel a nečetl jedinou stížnost od pacienta nebo jeho rodiny. Žádný jiný na oddělení, dokonce ani já, se nemohl pochlubit stejně čistým rejstříkem. Ovládala se, v tom to muselo být. Nedala jim příležitost.

„Všechno je jinak v pořádku?" zeptal jsem se. Měla hlavu skloněnou nad papíry. Ve skutečnosti jsem odpověď neočekával.

A taky jsem žádnou nedostal.

Vzpomněl jsem si, že jsem s ní zatím nestačil promluvit o Toddovi, ale dnes - po Fernandezově pohřbu a v den, kdy měla službu - určitě nebyla vhodná příležitost. Rozhodl jsem se, že si ji zavolám zítra.

Odešel jsem z nemocnice a na parkovišti našel za stěračem vzkaz. *Čekám na Vás U podkovy.*

Otočil jsem vizitku. Na přední straně bylo drobné logo policie a na spodním okraji stálo: Detektiv G. Riley.

Podkova byla blízko nemocnice, ale nechodil jsem tam příliš často. Před deseti roky nás zásobili téměř každý víkend nějakým pobodaným rváčem, často zapleteným do překupnictví s drogami. Studenti tam vysedávali místo přednášek, ale nikdy to nebylo místo filozofů a intelektuálů, jaké jsem znal v šedesátých letech. Ti, co tady zkoušeli tvrdé drogy, byli vlastně ještě dětmi. Teoretickou toxikologii jsem doplnil praxí při pokusech udržet při životě hezké šestnáctky, které si tam zvykly na dávky za tisíc dolarů týdně. Jednou jsem se zeptal takové dívenky-ženy, jak to dokázala. V tu chvíli jsem ji zrovna probral z bezvědomí, které si přivodila kombinací různých tablet, kokainu a levného alkoholu. Přivezli ji sem nahou, bez zjevných projevů života. Měla hezké mladé tělo, ještě napůl dětské. Vypláchl jsem jí žaludek, byla celá od zvratků a živočišného uhlí. Přesto jsem v obličeji rozeznal rysy dítěte, jímž ještě nedávno byla.

„Kdes sehnala peníze?"

Unaveně zvedla oči, tak tvrdé a staré, jaké bych si sám nikdy nepřál mít. „Hádej!"

O rok později jsem se s ní setkal znovu. Přebíral jsem od záchranky její mrtvé tělo. Nepoznal jsem ji, dokud jsem neprohlédl její záznam a nenašel své vlastní zápisy. Byla neuvěřitelně sešlá, zničená, stará. Ještě dnes mě mrazí při vzpomínce na její rodiče. Neřekli ani slovo, neuronili slzu. Žádné city. Otec, mohl být mého věku, mlčky podepsal protokol a odešel. Matka, tmavovlasá jako dcera, s tváří jistě už léta kamennou, ho po několika minutách následovala.

Dnes už to zdaleka není jediné místo. Čtvrť je prolezlá drogami a rvaček je všude dost. Pobodané, zmlácené a téměř mrtvé vozí sanitky odkudkoliv.

Podkova splnila své průkopnické poslání a současný majitel ji pozvedl na vyšší úroveň. Zasadil kolem pár keřů, dovnitř přidal několik zrcadel, nechal potapetovat vybledlé stěny tmavými odstíny. Bylo to módní i praktické - na tmavém podkladě nevystupovaly krvavé skvrny, když přece k něčemu došlo, a styl vyhovoval devadesátým létům. Mne *Podkova* nijak zvlášť nepřitahovala.

Vstoupil jsem do výčepu a do nosu mě udeřila směs cigaretového kouře a zvětralého piva. Čtyři muži ve svrchnících mě přeměřili pohledem, když si mé oči zvykaly na jasné světlo růžového neonu. Vypadali jako policisté nebo vojáci, jeden jako druhý. U stolu sedělo pár stařík, kteří rozebírali staré bitvy a dohadovali se na téma „kdyby tenkrát". Riley byl u baru sám.

„Že tohle místo ještě funguje?" přidal jsem se k němu.

„Jenom pro policajty a darebáky. Svým způsobem klub. Laciným alkoholem tu zalívají vzpomínky a do otupení zvažují má dáti-dal. Co to bude?"

Dneska to zatím za moc nestálo. Dostal jsem chuť na něco ostřejšího. „Černou ruskou, to bude nejlepší," usoudil jsem nakonec.

Rileymu se zřejmě ulevilo. Asi se cítil líp s chlápkem, který si dá normální pití.

Očima přivolal číšníka, vazouna v černém triku s vlasy svázanými do ohonu. Objednal pro každého dvojitou a dorazil jantarově zbarvený zbytek, jímž si krátil čekání.

Přinesli nám nové pití. Oba jsme ochutnali, souhlasně přikývli a pohodlně se usadili.

„Co se děje?" začal jsem.

Znovu usrkl. Mě první doušek citelně pálil v útrobách. Mimoděk jsem si uvědomil, že jsem ještě neobědval.

Konečně spustil. „Nejdřív... chtěl bych, aby tohle zůstalo jen mezi námi. Neoficiální a důvěrné."

„Proč?" Znal jsem odpověď předem, jen jsem chtěl, aby ji vyslovil sám. Neoficiálně, samozřejmě.

Dal si nový hlt, zvedl obočí a vysvětlil: „Protože můj šéf se chová jako namyšlená primadona, a kdyby zjistil, že jsem zpochybnil jeho velkolepý závěr, poslal by mě rozdávat parkovací lístky."

Usmál jsem se, jak byl upřímný, a připil mu. Cítil jsem v hrdle nový plamen. Ani snídani jsem neměl.

„Nemohu přejít vaše otázky, které jste kladl během vyšetřování. Nelíbí se vám představa Fernandeze jako vraha. A tím zneklidňujete mě." Odmlčel se, upil další kapku a pokračoval. „Máte nějaký pádný důvod, abyste pochyboval?"

Sklenka mě zábla v dlani. Kolem jistě kroužili duchové těch nadrogovaných dětí. Otřásl jsem se.

„Ne," přiznal jsem.

„Proč jste si tak jistý, že nezabil Kingslyho ani toho tuláka, jak to tvrdí Bufort? Motiv měl. Víte, u Fernandeze na chatě jsme v rohu na půdě našli ten obraz. Jeho žena nám pověděla, že ještě před několika měsíci ho měli pověšený dole v bytě. Pak ho prý jednou sundal a řekl jí, že ho prodal."

„Ale vražda k němu nesedí! Nedává smysl. Podvody, arogance, touha po penězích, to všechno ano. Potom hanba a ztráta pověsti, to taky beru."

Rozhlédl jsem se po baru a vrátil se pohledem k Rileymu.

„Pak je tu to vloupání do kanceláře a do bytu. Fernandez ode mě nic nepotřeboval. Mohl se bát jen toho, co jste našli v Kingslyho a Lavertyho složkách."

Tohle byla ta velká nesrovnalost. Natáhl jsem se blíž k Rileymu. „Jestli Fernandez Kingslyho zabil, proč ty papíry neprohlédl a nezničil všechno, co by ho usvědčovalo? Na finančním byl věčně takový zmatek, že by si toho těžko někdo všiml. A proč nehledal v Kingslyho kanceláři tu noc, kdy ho údajně zabil, a tělo tam odvlekl?"

„Možná hledal, ale nepodařilo se mu je najít."

„Jak namáhavé to bylo pro vás?"

„Jak to myslíte?"

„Jak dlouho vám trvalo objevit anonymní konto a účtenky za umělecká díla?"

„No, máte pravdu. Pár dnů. Nevěděli jsme, co vlastně hledat. A všude takový chaos... Ale nebylo to dlouho."

Zakroužil jsem sklenkou. Fernandez by byl věděl, po čem jít. Ale také by si uvědomil, že se prohlížení spisů může protáhnout, než objeví ten pravý. Nechtěl riskovat. Ale co Laverty? Jako finanční ředitel se jistě na podvodech podílel. Jeho nebylo potřeba umlčet?

Riley mě tiše pobídl. „Rád bych uvažoval s vámi. Nechte mě nahlédnout do svých myšlenek."

Usmál jsem se. Tohle přesně jsem říkával studentům, když se pokoušeli najít „správnou odpověď. Jejich myšlenkový pochod mě zajímal zrovna tak, jako závěr, k němuž dospěli.

„Dobře," souhlasil jsem. „Fernandez by Kingslyho nezabil, alespoň ne ve spěchu, dokud neměl v ruce to, co pro sebe potřeboval: Kingslyho důkazy. Musel získat čas, aby je mohl zničit. A jestli měl v plánu zabít Kingslyho, aby zahladil stopy, pak by se zbavil i Lavertyho. Jenže tady chybí logika. Z hlediska Fernandeze nedává smysl, že zabije Kingslyho injekcí do srdce a pak ho nechá svlečeného v kanceláři; své problémy by tím nevyřešil. Proč raději nenechal Kingslyho zmizet? Nebo, a to by bylo ještě lepší, nejdříve měl prohledat kancelář, třeba po nocích, a až by vyhrabal své papíry, teprve pak ho někam odklidit."

„A co když to zkoušel?" namítl Riley. „Kingsly se vpotácel dovnitř, svlečený z nějaké rádoby milostné pochůzky, přistihl Fernandeze, jak se mu přehrabuje v zásuvkách. Ten popadl první věc, která mu padla pod ruku, a Kingslyho zabil."

„Ale prosím vás. Psychiatři nenosí po kapsách intrakardiální jehly. Kčertu, nikdo je nenosí jen tak. Necháváme je připravené na podnose používaném při zástavách a v ordinaci." Znovu jsem se pousmál. „Mimochodem, detektive, zapomínáte, že se v kanceláři nenašly žádné stopy krve. Zabili ho někde jinde."

Riley se ušklíbl. „To jen pro kontrolu, doktore. Vám amatérským slídilům se musí šlapat na paty." Zamával prázdnou sklenkou, aby si ho barman všiml. Podruhé jsem se rozhlédl kolem dokola. Tady všude tehdy posedávali všichni ti mladí delikventi. Prázdné židle u prázdných stolků. Les Misérables.

Jenže tihle mrtví studenti se otrávili sami.

A vtom mi blesklo. „Jed!" vykřikl jsem.

Riley se lekl, protože na takovou reakci nebyl připraven. „Prosím?" Vypadal zmateně. Mrkl provinile na svou prázdnou skleničku a postavil ji na barový pult.

„Jed. Kingslyho neotrávili."

Zachmuřil se. Nechápal.

„Co má být? To přece víme."

„Přesně tak." Nadechl jsem se, naklonil se dopředu a vychutnával ten okamžik. Je k neuvěření, co dokáže pohárek černé ruské na lačný žaludek. Ztišil jsem hlas. Laciný výstup, ale ať.

„Kdyby Fernandez Kingslyho zabil, použil by jed."

Rileyho to zaujalo.

„To mi vysvětlete."

„Fernandez byl psychofarmakolog."

„Co?"

„Promiňte. To znamená, že znal výborně léky i jejich složky. A navíc pracoval ve výzkumu a patřil k uznávaným ve svém oboru. Zkoumal účinky zatím nepoužívaných látek, uměl je vhodně míchat, věděl, které kombinace se navzájem vylučují a..."

„A?"

„...které mohou člověka zabít."

Vodka už mě nepálila. Žaludek se přizpůsobil. Riley si dokonce ani nevšiml, že mu barman naplnil skleničku.

„Rozumějte: v některých studiích se zabývali drogami, které byly příliš nebezpečné pro běžné použití. Vsadím se, že dovedl připravit směsi, které mohly způsobit smrt. Některá antidepresiva mohou například v nadměrném množství vyvolat zástavu srdce. Kdo ví, s jakými jinými látkami experimentoval? A jestli šlo o jeho vlastní kombinace, na patologii by je nemuseli odhalit, protože je prostě neznají. Navíc, Kingsly pil, takže by byl přímo ideálním cílem. Nejdřív by ale Fernandez našel důkazy. Pak by pozval Kingslyho na tah..., srdeční záchvat, mrtvice. K čemu komplikace s jehlami?"

Riley se napřímil. Hrál si se sklenkou a uvažoval. Probíral v duchu, co jsem mu právě řekl. Dopil jsem svou vodku a čekal.

Konečně skleničku postavil na barový pult.

„Musíte být opatrný, doktore." Mluvil tiše, snad až příliš tiše. Pak vyslovil to, k čemu jsem došel i já za podpory své ruské.

„Jestli máte pravdu - a zdá se mi, že všechno, co jste řekl, má větší logiku, než to, co vymyslel génius, pro kterého pracuju -, tak se někde pořád pohybuje vrah. Zatím je přesvědčený, že Fernandezovou smrtí všechno skončilo, a cítí se bezpečný. Ale v okamžiku, kdy začnete pochybovat nahlas, dostane strach. A půjde po vás znovu."

14

Když jsem vycházel z *Podkovy*, bylo teprve půl druhé. Odpolední světlo však už začínalo slábnout. Pěkných pár dnů jsem nezahlédl slunce a živě jsem si dokázal představit, jak bylo dinosaurům, než se přiblížil jejich konec. A nezmizelo slunce vůbec? Možná je zatmění.

S Rileym jsem se dohodl. Dal mi jasně najevo, že ho pokračování případu zajímá a vůbec mu nebude vadit, jestli Bufortovi hne žlučí. Pokud ale máme spolupracovat, musím mu poskytnout víc informací, ne jenom narážky.

Jen jsem dorazil na parkoviště, znovu se rozpršelo. Nasedl jsem a přemýšlel, jak strávím zbytek neděle. Napadlo mě navštívit Janet, ale měla službu. Zaktivoval jsem telefon a vytočil číslo její ordinace. Oznámili mi, že paní Gracetonová je právě u případu na operačním sále. Potom jsem zavolal Sophii a dozvěděl se, že Muffy už horečku nemá, ještě ale není mimo nebezpečí. Dostala sedativa.

Seděl jsem a zíral na přední sklo, kam pleskaly dešťové kapky. Jsem úplně volný, mohu si dělat, co se mi zachce. Parkoviště mizelo v mlze a rozeznal jsem jen pár aut kolem.

Někde venku se pohyboval vrah. Jsem v bezpečí? Možná. Možná ne. Pravděpodobně ne. A nebudu, dokud nepřijdu na to, proč se zaměřil na mě. Každý mi radil *buď opatrný, dej na sebe pozor*. Ale jak? Co mám vlastně dělat? Nebo nedělat...

Poněkolikáté jsem pomyslel na statistiky našeho oddělení. Jestli šlo o ně, pak nejsem v bezpečí ani náhodou.

Od „papírových výkazů" jsem v myšlenkách okamžitě přešel k disketám, a tím i k chatě. Práce na počítači nebyla jen výmluva, abych se tam dostal. Jsem naprostý technický antitalent a Carole mě nenechala na její pentium ani sáhnout, pokud zrovna nestála vedle mne připravena zasáhnout. Kdysi jsem hledal nějaké informace a

podařilo se mi úplně vyřadit z provozu hard disk. Carole pro jistotu změnila heslo, které mi samozřejmě neprozradila, a zvykla si pořizovat dvojí kopie, jedny speciálně pro moji starožitnost na chatě. Uměl jsem pracovat s jednoduchými programy na počítačích v sesterně na oddělení. Když chtěli správci sítě provést nějakou inovaci, testovali ji na mně. Dospěli k názoru, že zvládnu-li něco já, pak to dokážou všichni. Složitější operace mi ale zůstaly záhadou a bez Carole jsem byl ztracen. Dnes jsem ji nechtěl volat. Chystal jsem se použít data jako návnadu na vraha. Kdyby mi pomáhala, mohl bych ji tím ohrozit.

Představa, že zůstanu o tomto neveselém víkendu sám uprostřed lesa, mě moc neuklidňovala, ale potřeboval jsem počítač. Jestli mám dnes něco kloudného udělat, pak jedině na chatě. Vzal jsem klíče, vystoupil z auta a zamířil do kanceláře. Data jsem měl uložená v kufru, ale potřeboval jsem pár prázdných disket. Cestou jsem se zastavil v šatně a podíval se na poštu. Každý lékař tu měl svou schránku. Docela jsem se podivil, že schránka nad mojí je prázdná. Patřila Jonesové a obyčejně byla tak přeplněná, že některé časopisy a reklamy přetékaly dolů. Dnes zela prázdnotou. Já dostal letáček s upozorněním na výprodej pečiva.

Na pohotovosti panoval jako obvykle čilý ruch, ale sestry se usmívaly. Všude pospíchali sanitáři i sestřičky s vozíky a podnosy. Přemísťovali nemocné nahoru na lůžka, která dal k dispozici Hurst. Chodby na oddělení, odkud zmizela lehátka s pacienty, vypadaly jako po divokém večírku. U vchodu už čekali lidé z úklidové čety.

„Blahopřeji, šéfe!" Sylvie. Přišla na noční, ale o celé tři hodiny dříve. I sestry si libovaly. Neřekl jsem jim, že je to jen na jeden den.

„Kde je Jonesová?" zeptal jsem se. Ještě měla sloužit.

„Telefonovali jí, něco osobního. Volala mi, jestli bych nemohla přijet dříve. Malá spala, tatínek seděl vedle, rád ji pohlídá. Nakonec, někdo jí musí začít šetřit na školu."

Obětavá jako vždycky. Věděl jsem, jak ráda by ty dvě tři hodiny strávila v pokojíku vedle miminka. Jako většina starších rodičů si s manželem cenila toho potěšení a oba se stále ujišťovali: „Ano, je to

pravda, je tady." Jonesová žije sama. Uvědomuje si vůbec, co občas po lidech chce?

Pár minut poté, co jsem překročil práh kanceláře, zazvonil telefon. „Pane Garnete, máte jít okamžitě do márnice."

Chvilku trvalo, než jsem si uvědomil, oč jde.

„To je vtip, ne?"

„Ne, pane. Právě volali, že vás nutně potřebují. Někdo mi říkal, že jste v kanceláři, a chtěl, abych vás ihned poslala dolů. Dva-tři, márnice."

„S kým jste mluvila?"

„Nevím. Nikdo se nepředstavil."

Poplach dva-tři by mě normálně přinutil okamžitě běžet dolů. Ale dnes to bylo zvláštní. Neděle. Kanadský žertík? Pěkně morbidní.

„Půjdete tam, pane doktore?"

„Už jdu. Ale, prosím vás, pošlete za mnou okamžitě jednoho z ochranky, ano?"

Popadl jsem stetoskop a na chodbě ještě stihl zavolat na sestru: „Sandy, resuscitace dole v márnici!"

Překvapilo ji to a jistě si v duchu také pomyslela, že je to špatný vtip.

„Opravdu! Myslím to vážně!" ujistil jsem ji v běhu.

Sebral jsem ještě věci pro intubaci a pospíchal dolů. Normálně bych měl volno. Někdo mě musel vidět vejít do budovy. Všechno mi připadalo divné.

Chodby byly osvětlené, nebo přesněji, nebyla tam plná tma, spíše pološero. Nikdo tu dnes neměl být, na chvilku mě napadlo, že jsem jako moucha v pavoučí síti. Pak jsem si ale vzpomněl na sestru a ochranku a spěchal dál. Úplně jsem se zadýchal.

Před vchodem do laboratoře jsem si všiml dvou prázdných lehátek. V úzké uličce nebyly žádné zářivky, stačilo slabé osvětlení z chodby. Watts si zřejmě naplánoval práci přes víkend. Vešel jsem do laboratoře. Těžké dřevěné dveře do lednice po mé pravici byly dokořán. Tady Watts skladoval těla před pitvou. Instinktivně jsem dveře zabouchl; už od dětství mi doma vštěpovali, že dveře lednice a mrazáku musejí být vždycky zavřené. Vedle stálo lehátko a na něm

zpod prostěradla vystupovaly obrysy těla. Watts se nejspíš chystal pracovat i v neděli. Od pitevny mě teď dělily už jen lítačky, zpod nichž štěrbinou vycházelo světlo.

„Hej! Je tu někdo? Roberte?"

Žádná odpověď. Jen z pitevny se ozývalo pípání, tak známé, ale v těchto prostorách zvláštní.

Otevřel jsem dveře a vstoupil do místnosti.

Přede mnou na vlastním pitevním stole ležel Watts, ruce doširoka rozpažené, od pasu nahoru nahý, napojený na monitor. Na jednom spánku měl obrovskou modřinu. Jeho oči, široce otevřené a bez výrazu, mě spolu s mokrou skvrnou v rozkroku a zápachem z fekálií upozornily, že je ve stadiu klinické smrti. Světlá stopa na obrazovce potvrzovala komorovou fibrilaci. Ještě jsem ho ale mohl zachránit.

Rozhlédl jsem se kolem. V rohu jsem spatřil naplno roztočený vodovodní kohoutek. Voda přetékala přes okraj umyvadla. Na zemi se už roztahovala velká louže. Panebože, co se tady děje? Co dřív? Robert. Popadl jsem elektrody. Byly připravené, přístroj nastavený na 360 joulů. Nechápal jsem. Začal jsem bez dalšího přemýšlení postupovat tak, jak jsem zvyklý. Zkusil jsem nahmatal pulz na krku. Nic. Přitiskl jsem mu tedy na hruď elektrody. Ujistil jsem se, že jsou dobře zapojené. Kdo to udělal? Komu měl Watts posloužit jako vzorek?

Soustředil jsem se na práci. Palci jsem stiskl červená tlačítka Automaticky jsem se rozhlédl kolem. Na sále vždycky vynadám studentům, když na tohle zapomenou. Vždycky se může najít někdo, kdo se dotkne pacienta a přivodí si také šok. Když se podívají, ušetří si práci na další zástavě, říkal jsem jim. Kdo to mohl udělat? Jak mohl všechno načasovat tak, abych se pokusil Wattse zachránit? Automaticky jsem zašeptal: „Odstupte na chvilku." Znovu jsem se rozhlédl kolem a vtom mě vzpamatoval pohled na mokrou podlahu. „Sakra!" Rychle jsem položil elektrody zpátky na stojan.

Pochopitelně, nejdřív izolovat. Všude na podlaze je plno vody. Kdybych mu dal šok, zabil bych i sebe.

Z dálky jsem uslyšel rachot přijíždějícího výtahu. Za chvíli se z chodby ozývalo Sandyino štěbetání a hlas ochranky, přerušovaný jen skřípáním vozíku s vybavením k resuscitaci.

Abych získal čas, dvakrát jsem vdechl do Wattsových úst. Pak jsem mu patnáctkrát v rychlém tempu stlačil hrudník. Jestli přežije, určitě mi to odpustí. Všechno jsem ještě dvakrát zopakoval, než se konečně objevila Sandy s pohotovostním vybavením a zadýchaným strážcem v patách.

„Sandy, zavolejte prosím devadesát devět. Vy pane..., musíme ho izolovat." Dával jsem pokyny mezi jednotlivými vdechy. „Vezměte tamtu desku!"

Strážný se chopil podložky, kterou používáme pro lidi s poraněním páteře. Sandy ohlásila devětadevadesát a vystřídala mě s masáží Wattsova hrudníku. Nasadil jsem mu kyslíkovou masku a začal vhánět vzduch do plic. Strážný se ještě potýkal s deskou. Sandy se rychlými pohyby rozepnuly dva knoflíčky pláště. Všiml jsem si, že nemá podprsenku. Strážný se pootočil, aby měl lepší výhled.

„Tak, výborně," odvedl jsem jeho pozornost od sestry, „napočítám do tří, nadzvednu ho a vy pod něj podsunete to prkno."

Odpočítávání dopadlo dobře, ale když jsem Wattse otáčel, málem mi přepadl přes okraj stolu. Muž z ochranky zápasil s deskou. Nejdříve zavadil o stropní světlo a nato mě málem praštil, když se pokoušel vsunout desku na stůl a zároveň nakukovat Sandy do výstřihu. Nohy nám všem klouzaly na mokré podlaze, ale nakonec se přece jen podařilo dostat Wattse v žádoucí poloze na prkno.

„Sandy, pumpujte dál." Já pokračoval s ventilací plic a strážný dál zíral. Musel jsem ho napomenout: „Už toho nechte!" zavrčel jsem a muž zrudl. Sandy ho sjela opovržlivým pohledem a pracovala dál.

„Teď potřebujeme nějakou izolaci i my. Je tu všude moc mokro. Vypněte vodu a běžte na chodbu, tam vezměte nějaké matrace z lehátka. Rychle!" pobídl jsem strážného.

Mrkl jsem na monitor. Srdce tlouklo, ale intenzita slábla. Rozhodně nemáme času nazbyt.

Muž vyběhl na chodbu.

Sandy se celá zadýchala.

„Chcete vystřídat?"

„Ne, díky, jen ať na mě tak neciví."

„Jste krásně sexy, když zachraňujete život!"

„Aha. Další. Dejte si pozor, nebo to řeknu Janet!" Pokračovala a rozhlédla se přitom po místnosti. „Co se tu vlastně stalo?"

Já dál ventiloval. „Nevím. Přišel jsem a našel jsem ho takhle tady na stole."

„Takhle!" Podivila se, a na okamžik dokonce vyšla z rytmu.

Strážný se vrátil, nebo spíš pod tíhou nákladu vpotácel, a matrace pleskla na podlahu.

Postavili jsme se na ni a já znovu zkontroloval monitor, stopa už sotva blikala. Sáhl jsem po elektrodách, umístil je Wattsovi na hrudi a ještě jednou se rozhlédl. „Nedotýkejte se ho. Začínám!"

Sandy ucouvla o krok zpět, ale zůstala stát na podložce. Stiskl jsem červená tlačítka.

Wattsovo tělo se prohnulo do oblouku a s žuchnutím zase dopadlo zpátky. Na obrazovce se objevila jasná rovná čára. „No tak, Wattsi, seber se!" Pořád jen linka. Přístroj tiše vrněl.

„Doprdele! Pumpujte!"

Sandy se vrátila k resuscitaci.

„Vezměte tu stoličku," nařídil jsem strážnému. „Sandy, vylezte si nahoru, bude to účinnější."

Čtyřikrát jsem vdechl do Wattsových úst a spěchal k vozíku pro endotracheální trubici. Našel jsem potřebnou velikost a otevřel laryngoskop, abych aktivoval světlo na špičce. Stoupl jsem si ze strany k Wattsově hlavě.

„Podržte to, prosím vás."

Sandy přestala se stlačováním. Muž v uniformě nás sledoval se zatajeným dechem. Otevřel jsem pravičkou Wattsovi ústa a levou vsunul dovnitř lžíci laryngoskopu. Prohlédl jsem hrtan: žádné vdechnuté zvratky, jen hlasivky. Zavedl jsem kanylu. Čára na monitoru se nepatrně chvěla, téměř neznatelně. „Masírujte."

Připravil jsem kyslík a Sandy se znovu opřela do Wattsova hrudníku. Vtom se ozvalo první pípnutí a na obrazovce vyskočila nadějně vyhlížející křivka. „Vydrž," zašeptal jsem. Někdy zůstalo u

čtyř pěti pulzů a potom smrt. Další zapípání, zub křivky, rovná linka... „Pulz?"

Sandy mu sáhla na krk, zavrtěla hlavou a pokračovala v oživování.

„Sám to nezvládne." Vzal jsem tři ampulky adrenalinu, natáhl je do injekční stříkačky a vyprázdnil do trubice. Hned jsem vehnal dovnitř také vzduch. Znovu pípnutí a další linka. Ode dveří jsem zaslechl kovové zaklinkání - odezva na naše volání 99. Pohotovostní četa s výbavou. Technik znalecky zhodnotil situaci, okamžitě připojil zásobníky a vpustil Wattsovi do plic kyslík.

„Co se stalo?"

„Nevím."

Pípavý zvuk, další a další, pak několik nepravidelných tepů, jako když naskakuje přechlazený motor, a nakonec rytmus. „Máme ho!" „Pulz!" „Konečně!"

Sandy sáhla po hadičce a začala chystat intravenózní roztok. „Přidejte xylocain, sedmdesátku, dvě kapky za minutu, ano, Sandy?"

Rezident, který se mezitím postavil vedle mne, se zeptal: „Nafoukl jste manžetu?"

Ne. „Promiňte, uchází to?"

Místo odpovědi vypustil vzduch ze stříkačky do hadičky vedle endotracheální trubice. Tím se nafoukl obal kolem kanyly -manžetka - a kyslík nemohl unikat zpátky ven.

Objevili se další dva rezidenti.

„Odeberte nějakou krev, zjistěte plyny," určil jsem.

Sám jsem zkontroloval Wattsovi tlak. Nebylo to špatné: sto na šedesát a zesiloval.

Prostor se začal zaplňovat. Přispěchali noví rezidenti, studenti a pár sester a všichni se rojili kolem Wattse, který už měl zjevně nejhorší krizi za sebou. Dokonce maličko zrůžověl, ale ještě stále potřeboval respirátor. Nedalo se bohužel určit, jestli jsme byli dost rychlí a zůstane mu nepoškozený mozek.

Zahlédl jsem vejít Stewarta Delorama z intenzivní péče. Popsal jsem mu průběh resuscitace. Naložil Wattse na vozík, upravil všechny hadičky a suita se vydala k výtahu, obklopena několika

pomocníky a doprovázena klinkáním a hrkáním početného vybavení. Vyšel jsem za nimi na chodbu a sledoval, jak v dálce postupně mizí světlo monitoru. Na konci zahnuli za roh k výtahu a ztratili se mi z očí úplně. Zůstal jsem sám obklopen náhle nezvyklým tichem, přerušovaným jen zvukem dopadajících kapek. Ucítil jsem závan chladu. Otočil jsem se a zjistil, že dveře chladícího boxu jsou opět dokořán. Nahlédl jsem dovnitř. Všechny police byly prázdné. Málem jsem mrazák znovu zavřel, když vtom jsem si všiml, že podlaha je plná stop. Naklonil jsem se nad lehátkem vedle vchodu. Zůstalo na něm zmuchlané špinavé prostěradlo. V momentě jsem si uvědomil, že když jsem asi před dvaceti minutami spěchal do márnice, leželo zde pod bílou plachtou tělo.

Spěšně jsem zavolal vrchní sestře, paní Quintové. Mé obavy se ukázaly oprávněné: během posledních čtyřiadvaceti hodin nikdo nezemřel a na víkend nebyly naplánované žádné pitvy.

„Zatím," dodala po kratičké pauze. „Mimochodem, dobrá práce, pane doktore." Polkla. „Je pravda, jak Sandy říkala, že jste ho našel roztaženého na stole a připojeného na monitor?"

Nevěděl jsem, co odpovědět. Řeči o zmizelých tělech a vrazích ukrytých v pitevně Hursta jen utvrdí, že mi přeskočilo.

Omezil jsem se na nejpodstatnější.

„Nevím, kdo mi volal, ale ať to byl kdokoli, zřejmě ho našel, položil na stůl a zmizel, protože tu asi neměl co dělat. Možná si sem někdo odskočil na cigaretu." Počkal jsem, jak to přijme. Pochybovačné ticho, zdálo se mi. „Mohla to být třeba i sestra," dodal jsem.

Slyšel jsem, jak se zuřivě nadechla, až to zasyčelo.

„Pane Garnete, nemáte právo takhle nasazovat na mé chlapce a děvčata." Některým „děvčatům" táhlo na padesátku a mezi „chlapci" bylo pár lidí stejného věku; věděl jsem, že se občas tajně vytratí na jednu dvě cigaretky, protože v nemocnici platil přísný zákaz kouření. Ale podařilo se mi přesunout hovor na jiné téma, než jsou vrazi v lednici a oběti na pitevním stole.

Nechal jsem ji, aby se trochu vybouřila, a potom pokračoval „Podívejte, neberte si to jako výtku. Pokouším se vysvětlit, že některé z vašich děvčat pravděpodobně zachránilo Wattsovi život."

Ticho, které znamenalo možná.

„Ten člověk je vlastně hrdina," přesvědčoval jsem ji. „Je jedno, co tu on nebo ona dělali."

Stále mlčela. Pochopila můj dodatek jako narážku na to, že dole se občas děly i jiné věci, cigareta přišla až potom. Jako rezident jsem tu také poznal nemocniční život z jiné stránky a před půl stoletím asi i paní Quintová.

„Úžasné," pronesla nakonec a zavěsila.

Telefonoval jsem z Wattsovy laboratoře. Až když jsem pokládal sluchátko, uvědomil jsem si, že jsem možná zničil otisky prstů, pokud neznámý volal odsud a neměl rukavice. Zatoužil jsem být venku. Ztemnělá chodba a představa, že mám nad hlavou celou budovu, mi najednou začala nahánět husí kůži.

Neznámý vrah je mi stále v patách a nejspíš už osnuje další útok. Je to Hurst? Co by ale měl ze statistiky úspěšnosti našeho oddělení? Nebo Kradic? Tady jsem neviděl žádnou spojitost s Kingslym. I když jeho by mohla zajímat data. Někdo jiný z pohotovosti? Třeba Kingslyho smrt a výsledky studie vůbec nesouvisely. Dal jsem se do běhu, musel jsem co nejdřív pryč. Dýchal jsem otevřenou pusou a okamžitě mi vyschlo v krku. Kdysi jsem se ve fyziologii učil, že adrenalin ve stresové situaci připraví tělo v duchu „řež nebo běž". Utíkal jsem bez boje.

Předtím jsem se přinutil ještě k jednomu: prohlédl jsem si stopy na podlaze. Přestože byly místy rozmazané a nejasné, podařilo se mi rozlišit dvojí odlišnou velikost. A potom už jsem vyběhl do chodby.

Čím víc jsem se blížil ke schodišti, tím rychleji jsem utíkal. Nic jsem neslyšel, nikdo mě nepronásledoval, ale přesto jsem prudce rozrazil dveře a bral schody po třech.

Zvýšená hladina adrenalinu navozuje i představu hrozící záhuby. Já byl jasným důkazem. Ovládla mě panika.

Vyřítil jsem se ze schodiště a prolétl dobrou polovinou chodby, než jsem trochu zmírnil tempo. Před pultíkem s dárky a po-

hlednicemi stál stejný stařík, který mě pozoroval před půlhodinou, a spolu s prodavačkou mě udiveně sledovali. V jejích očích jsem se jistě jevil jako psychotik na útěku. Než mohla zvednout telefon a zalarmovat lapiduchy, všimla si, že mi kolem krku poskakuje stetoskop.

„Jsem doktor!" křikl jsem na ni. „Pohotovost!" dodal jsem ještě v klusu a připadal si opravdu jako idiot.

Podařilo se mi dostat se do kanceláře, aniž si mě sestřičky stačily prohlédnout zblízka. Musel jsem být bílý jako křída, s obličejem mokrým ledovým potem. Pokud by čas měly, asi bych byl teď připojený k monitoru já s podezřením na infarkt. Takhle jsem vytáhl z krabice s recyklovatelným papírem sáček a vydechoval do něj. Těžko říci, jak dlouho tam ležel, cítil jsem slabou vůni cibule z nějaké rybí pomazánky. Po chvíli, když jsem vdechoval zpět směs bohatší na oxid uhličitý, srdce trochu zpomalilo a přestaly mě brnět konečky prstů. Pod rukama mi prošly stovky pacientů, které zachvátila panika, ale teprve dnes jsem poznal, jak těm lidem doopravdy bylo, když měli pocit, že umírají.

Konečně jsem dýchal normálně. Můj hrudník byl lehčí nejméně o patnáct kilo. Jsem OK. Jsem v pořádku, je to pryč. Ryba nesnesitelně páchla. Začal jsem zvracet.

„Sestřička, která má rande v suterénu, je pro Buforta přijatelnější než vrah," uvažoval Riley. Telefonoval jsem mu hned poté, co jsem uklidil kancelář. Jestli se zase něco vyvrbí a případ bude pokračovat, nebudou mě moci obvinit ze zatajování podezřelých skutečností.

Přemítal jsem o všem, co se dole pravděpodobně stalo. Na lehátku u vchodu se schovával někdo živý. V chladicím boxu mohlo být pár chlápků připravených mě odstranit. Uvěznil jsem je uvnitř, když jsem šel kolem. Plánovali, že mě zabije elektricky šok, za tím účelem byla podlaha plná vody. Pro případ, že by plán nevyšel, měli na nohou gumové holínky a byli připraveni mi „pomoci". Jejich parťák na chodbě jim asi otevíral, když přijela Sandy. Zaslechli výtah a utekli.

Z úvah mě vyrušil Riley. „Bude se mu ta verze líbit víc, než kdyby musel přiznat, že se mýlil."

„Já vím. Ale zapište to. Jestli z toho něco bude, ohlásil jsem to."

Riley neodpověděl okamžitě. Možná vycítil, jak jsem znechucený jeho neochotou jít proti Bufortovi otevřeně, anebo rozmýšlel, jak se zachovat.

„Dobře, doktore," ozval se nakonec. Napadlo mě, že pošle Bufortovi hlášení nějakou složitější úřední cestou, takže se klidně pár týdnů pozdrží. „A doktore..."

Čekal jsem, co přijde.

Odmlčel se, ale nakonec se zeptal: „Proč chtěli dostat Wattse?"

Už jsem málem vyhrkl měl být návnada, aby dostali mě, ale zarazil jsem se. Na něco jsem si vzpomněl, ale byla to jen divoká spekulace. Uvažoval jsem, zda to Rileymu říct.

Vycítil, jak váhám. „No tak, ven s tím, doktore."

Neochotně jsem vysvětlil: „Watts začal obtelefonovávat okolní nemocnice, jestli si někdo nevšiml stop po intrakardiální jehle u mrtvých bezdomovců a tuláků."

Následovala kratičká pauza. „No a co zjistil?"

„Právě že nic. Asi s tím přestal."

„To je ale zajímavá myšlenka!"

„Jste vy ochoten v tom pokračovat?"

Přemýšlel. Nakonec odpověděl chladně: „Sám jste řekl, že Watts nic nezjistil."

Měl jsem chuť zavěsit.

„Dobrá," dodal po chvíli, „máte pravdu. Tím to neskončilo. Pořád je tu někdo, kdo jde po vás."

To tedy ano, bez legrace, pomyslel jsem si hořce. Vsadil jsem na Rileyho, ale co když bude potřeba ještě další oběť, než si troufne riskovat porušení subordinace a postaví se Bufortovi?

„Upozorním hlídku ve vaší čtvrti a požádám ji, aby projížděla kolem vašeho domu častěji." Hlas už neměl ledový. „Buďte na sebe opatrný a zavolejte mi zítra. Možná něco vymyslíme."

Spolkl jsem vztek, poděkoval mu a bez dalšího komentáře zavěsil.

Posadil jsem se ke stolu a nad poznámkovým blokem přemýšlel, o čem jsme s Wattsem mluvili a nač se ptal v souvislosti s „naším" mrtvým tulákem. Pak jsem z náhlého popudu vypočítal, kolik nebožtíků by městské pohotovosti převzaly během roku při současném tempu jednoho dvou mrtvých měsíčně. Byla to pěkná řádka. Wattsova teorie určitě nebyla správná, ne při takovém množství. Ale vzpomněl jsem si, jak byl zaražený, když jsme seděli u kávy. Mluvil naprosto vážně, byl přesvědčený, že je potřeba příčiny úmrtí ověřit. Po těch letech, co jsem ho znal, jsem věděl, že jeho názory stojí za úvahu. Jako patolog měl čistý rejstřík. I kdyby se ale dodatečně u některých dřívějších, dnes už dávno pochovaných mrtvol našly stopy po injekci do srdce, které by běžně nikdo nehledal a při rutinní pitvě klidně přehlédl.. Opět mi však unikala souvislost s Kingslyho vraždou. Anebo se mnou.

Jak se vyjádřil Riley, byla to velice zajímavá myšlenka, ale jen spekulace. Kdybych navrhl, ať otevřou nějaké hroby, vypadal bych jako šílenec. Dokud nezískám důkazy, musím se s tím smířit.

Otřásl jsem se. Raději jsem znovu vytočil Janetino číslo.

„Paní Gracetonová je na sále. Chcete nechat nějaký vzkaz?"

Janet tedy celý víkend skutečně pracovala. Stejně jako já nepovažovala Fernandeze za vraha a shodli jsme se, že naše „bezpečnostní opatření" musíme dodržovat dál.

„Jen jí řekněte, že jsem volal. Vyřiďte jí, že je všechno v pořádku." To tedy je. „Zkusím se ještě ozvat později."

Pak jsem také podruhé zatelefonoval k veterinářům. Tentokrát sluchátko zdvihla Sophiina asistentka.

„Mám dobrou zprávu, pane Garnete. Teplotu má normální. Vypila trochu vody, a dokonce se i vyčůrala."

Díky Bohu. „Vynikající! Mám za ní zajet?"

„Raději ne, asi by ji to hodně rozrušilo, ještě si musí odpočinout. Nebojte se, nechte to na nás."

Poděkoval jsem a zavěsil. Vzal jsem diskety, kvůli nimž jsem vlastně původně zamířil do kanceláře, a odešel. Mé milované byly momentálně v bezpečí a já se zas cítil trochu jistější. Než jsem odemkl auto, ujasnil jsem si dokonce i svůj plán.

Nad sklenkou piva jsem Dougovi vyložil, co mám za lubem. Seděl tiše v rohu kuchyně a mlčky poslouchal. Všechno jsem mu vypověděl. Po celém domě se zatím rozléhalo žertování jeho mužů. Jejich hlasy se mísily se zvukem pil a bušením kladiv. Pracovali celý víkend, abychom se s Janet mohli co nejdříve vrátil domů.

Dougova holá hlava se leskla v odpoledním světle. Když jsem nahlas vysvětloval svůj plán, připadal mně samotnému divný a nemožný. On však velmi pozorně naslouchal každému slovu a bylo patrné, že mě bere vážně, snad až příliš vážně.

„Dougu, nerad bych, aby některý z tvých chlapců riskoval, to mi musíš slíbit." Neviděl jsem mu do očí, ale nepřehlédl jsem, jak přikývl.

„Chci jen, aby byli na místě a zavolali policii, až bude čas." Podal jsem mu Rileyho vizitku, kterou mi nechal za stěračem s pozváním do *Podkovy*.

Vzal si ji a pohrával si s ní s očima upřenýma někam do dálky. Doug znal nebezpečí. Kdysi mi vyprávěl o době, kdy podnikal na vlastní pěst. Několikrát musel s puškou v ruce bránit svá staveniště před různými darebáky, z nichž mnozí „pracovali" pro odbory. Doba se změnila, jim podobní teď chodí ve značkových oblecích a používají laptopy.

„Problém bude s časem," ozval se tiše.

Úplně jsem se jeho hlasu lekl. Na okamžik ve mně zatrnulo, že nemá dost volna na takové hlouposti.

„Jsi tam moc sám," pokračoval, „daleko od jakékoli pomoci, i když bude spojení fungovat. Než tam dorazí policie, může být pozdě. Potřebujeme se dostat blíž."

Neopustí mě.

Posílený tímto vědomím jsem se znovu zamyslel.

„Půjč mi na moment tu vizitku." Natáhl jsem se po telefonu. Tentokrát jsem zavolal jinou policejní stanici situovanou nejblíže místu, kde se má všechno odehrávat. Pochopili, mohu se spolehnout. Jak jednoduché! Netušili samozřejmě, že já nejsem detektiv G. Riley z policejního oddělení v Buffalu.

Doug vyšel nahoru, aby vybral muže, kteří pomohou můj plán realizovat. Já sešel dolů a připravil si pohory. Pak jsem se převlékl: vzal jsem si na sebe teplé spodní prádlo a dvoje ponožky - silné lyžařské a na ně jedny tenké tmavé. Natáhl jsem si znovu kalhoty od obleku a místo saka tlustý vlněný svetr, přes něj obyčejný svrchník a bílou šálu. Náhodný pozorovatel by nespatřil nic divného a těžko by uhodl, kam mám namířeno. V houští asi kabát zničím, ale zima mi nebude. Pevné nepromokavé boty jsem sbalil do lékařského kufříku, přidal k nim diskety a ujistil se, že mám všechny potřebné klíče a dost peněz. Nakonec jsem se nasoukal do svých „městských" bot. Vrátil jsem se do kuchyně. Srovnali jsme si s Dougem hodinky; on i pár mužů, které si vybral, se nachystali k odjezdu.

I když jsem neměl hlad, ohřál jsem si trochu polévky. Čeká mě namáhavá noc. Venku bude pěkná zima. Polévka mi připadala bez chuti, ale aspoň byla horká. Nalil jsem ji do sebe a vyšel ven.

Nejdříve jsem měl v plánu zavést kohokoli, kdo by mě sledoval, na falešnou stopu. Všude už byla tma. Mrzlo. Šel jsem jeden blok pěšky a na rohu větší křižovatky jsem mávl na taxi. I v neděli jezdilo dost lidí za zábavou, aby oddálili pomyšlení na pondělní ráno, ale zatím bylo brzy a provoz mírnější. Určil jsem za cíl nádraží ve středu města a díval se z okénka, jak vjíždíme do východní čtvrti, kde v továrnách a obchodech dávno ustal život. Místo výloh jsem mnohde viděl pláty překližky. Některé obchůdky zůstaly osvětlené, ovšem téměř bez zboží; měly rozhodně blíž ke krachu než k prosperitě.

Nádraží tvořila budova z červených cihel, tiché svědectví dob, kdy železnice ještě představovala důležitou součást dopravy. Kolem parkovalo hodně taxíků. Zaplatil jsem, vyskočil a zamířil k prvnímu v řadě. Byl to starý vůz, vzadu na sedadle někdo nechal rozházené staré noviny se zaschlými skvrnami od kávy. Raději bych dal přednost nějakému čistšímu autu, ale nechtěl jsem vyvolávat hádku mezi řidiči. Konečná autobusů byla naštěstí jen čtyři bloky odtud.

Řidič mě musel považovat za cizince, který nezná město, protože jsme znovu projeli kolem překližkové výzdoby a teprve za hodnou chvíli mě vysadil na místě, kam bych pěšky pohodlně došel tak za

pět minut. Nedohadoval jsem se. Dal jsem mu spropitné a nepožadoval účet. Jen pozvedl obočí.

Loudal jsem se k autobusům. Nádraží, jasně osvětlené, určené evidentně pro velký počet cestujících, zelo dnes v noci prázdnotou. Stánkaři mě sledovali pohledy plnými očekávání, když jsem přecházel kolem. Mé kroky se rozléhaly po betonové ploše. Byl to široko daleko jediný zvuk. Nezastavoval jsem se a vyšel přímo na Ellicot Street. Venku jsem zahnul doprava, pokračoval dva bloky na sever do Clintonu a odtud dál na západ až k velkému hotelu na náměstí Lafayette. Kdysi vévodil celému okolí, ale teď uprostřed zrestaurovaných domů s novými fasádami vypadal unavený a zašlý. Připadal mi jako vynikající místo pro toho, kdo hledá úkryt, a doufal jsem, že i mým pronásledovatelům se bude jevit stejně.

Vklouzl jsem do haly a vdechl těžký vzduch. Podlahu pokrýval ošlapaný koberec. Portýři ani nevzhlédli. Brali posezení dole v hale jako pozornost podniku.

Prošel jsem okolo recepce. Na odřené dřevěné židli se pohodlně rozvaloval muž v uniformě bezpečnostní služby a četl *Policejní zprávy*. Podezřívavě si mě změřil přes hradbu novin, když jsem se opřel do otáčecích dveří.

Na ulici mi trvalo asi tři minuty, abych dorazil do Main, kudy projíždějí tramvaje. Tady se přesvědčím, jestli je mi někdo v patách.

Z událostí v márnici jsem vyvodil, že mě sleduje víc lidí.

Nelámal jsem si hlavu tím, co si asi myslí o mém bloumání městem. Chtěl jsem vyvolat dojem, že utíkám a hledám ve městě vhodný úkryt. Anebo by se mohli domnívat, že chci nasednout do prvního vhodného dálkového autobusu a ujet. Pokud se mi podaří je zmást, získám nějaký čas navíc. Jenže potom se jim musím doopravdy ztratit - jestli se mi to do této chvíle ještě nepovedlo.

Vhodil jsem pár čtvrťáků do boxu, vzal si lístek na okružní cestu a sešel na ostrůvek, kde zastavovaly tramvaje do severní části města. Rozhlížel jsem se kolem sebe. Nedaleko ode mě se k obloze tyčilo třicet pater městské radnice. Každé okno se nahoře zužovalo do špičky, všechna byla zasazená v hlubokých vertikálních pruzích pod úrovní fasády. V mlhavém oparu připomínala šupiny na volných

faldech kůže. Horních třicet metrů budovy mělo tvar osmiúhelníku. I samotná špice byla z takových částí, ale každý osmiúhelníkový panel nesl na sobě menší. Kdysi vynikala i mozaika červených a žlutých kostek fasády; v době svého zenitu celá stavba přitahovala návštěvníky a honosila se pyšným označením art deco, dekorativní umění. Mně se vždycky zdála omšelá a napůl na spadnutí. Právě v těch horních patrech úřadoval Zak, jeho lidé a řídící centrum, odkud dispečeři vysílali záchranky. Radnice byla něco jako maják na pobřeží, měla by svítit a dodávat naději. Namísto toho se horní část ztrácela v mlze. Otřásl jsem se a podíval dolů do ulice. Stál jsem na ostrůvku sám. Konečně se vynořila tramvaj a za chvilku se zacinkáním zastavila. Ve voze jsem si oddechl; zaznamenal jsem, že ani v mém, ani ve dvou zbývajících příliš mnoho cestujících nesedí. Projížděli jsme ulicemi, minuli několik divadel. Lidé nastupovali a vystupovali, jejich polohlasný hovor i smích mi téměř přinášely úlevu. Když tramvaj zajela pod zem, připravil jsem se k východu. První zastávku jsem nechal bez povšimnutí a vystoupil na Summer-Best. Nástupiště bylo také skoro prázdné, zrovna jako vnitřek vozu. Nejdříve jsem si myslel, že těch pár lidí opravdu čeká na tramvaj, ale když jsem se podíval pořádně, došlo mi, že jsou tu doma. Ženy s igelitovými taškami, špinavé a unavené, opotřebované životem.

Stál jsem na konci peronu poblíž schodů. Protější strana byla zrcadlovým obrazem mé. Jasně jsem teď už rozeznal, kdo čeká na spoj. Sledoval jsem pozorně všechny nově příchozí a odhadoval, jestli mezi nimi nezahlédnu své pronásledovatele. U žádného jsem však neměl pocit, že zrovna on je ten pravý. Pomohla by mi jen náhoda, vždyť jsem neměl tušení, jak ti lidé vypadají.

Přijela další linka, ale nenastoupil jsem. Pár nových postav spěchalo ke schodišti, aby byly co nejdříve na ulici. Téměř všichni, kteří postávali na peróně, zmizeli ve voze. Zazněl výstražný signál, dveře se zavřely a tramvaj mi zmizela z dohledu. Stálé obyvatelky stanice si mě podezřívavě měřily. Vtom jsem zaslechl linku v opačném směru. Rychle jsem se vrhl ke schodům a přeběhl na druhou stranu. Ještě jsem se stačil ohlédnout, jestli za mnou někdo utíká, ale byl klid. Nikoho jsem nespatřil. Stařeny s igelitkami

zůstaly na svém místě a kolem jsem žádné jiné lidi neviděl, což mě povzbudilo.

Hned na následující zastávce jsem vyskočil, vyběhl po schodech a mávl na taxík. Řidič jistě nelitoval, protože jsem zaplatil mnohem vyšší částku, než o kterou by si troufl požádat. Alespoň dnes v noci v těchto místech.

Když jsme vyjížděli z města, vítězoslavný pocit postupně opadával. Silnicí mezi poli a loukami jsme mířili k horám. Některé chalupy, které vypadaly ve dne téměř beznadějně, se teď jevily docela přijatelně. Za rozzářenými okny bylo vidět děti i dospělé spokojeně usazené v kuchyni nebo obývacím pokoji. Připomnělo mi to jiný nedělní večer před mnoha lety, kdy jsme s rodiči a sousedy seděli u nás doma, na farmě mého otce, a dělili se o starosti i radosti.

Taxi mě vrátilo zpátky do reality. Bylo to žalostné srovnání: podlaha pokrytá navlhlými zmuchlanými novinami. Řidič se pokradmu díval do zrcátka a hodnotil, co jsem zač. Viděl jsem, že je nervózní, nepřestával si kousat spodní ret.

Plán, který jsme s Dougem vymysleli u mě v kuchyni, byl jednoduchý a zdál se snadno proveditelný. Takový mi alespoň připadal v teple městského domu. Teď, uprostřed pustiny, jsem rychle ztrácel optimismus.

„Mohl byste tu zatopit?" požádal jsem.

Řidič něco nesrozumitelného zabručel a pohnul páčkou. Dávka horkého vzduchu mě zasáhla přímo do obličeje. Hned se mi hůř dýchalo, zatímco nohy mě zábly pořád stejně.

„Díky."

Sarkastický tón se ho nijak nedotkl. Počáteční nadšení vyvolané stodolarovkou v Buffalu ho už přešlo. Ani jsem se nedivil, že se cítil nejistě. Nemohl vědět, koho veze, a kdybych byl opravdu darebák, pomoci by se tu nedovolal. Navíc došlo ve městě během posledního měsíce ke třem vraždám taxikářů, z čehož tisk pochopitelně udělal senzaci a obšírně se rozepisoval o honu na řidiče. Dovedl jsem si představit, jak mu muselo být.

Po druhé straně projelo v protisměru auto. Mokrá břečka ze silnice se rozstříkla do stran a stačila zasáhnout kufr taxíku.

Při plánování naší akce jsem vycházel z předpokladu, že jízda na sever bude natolik neočekávaný tah, že mi zaručí na pár hodin bezpečí. Doug mezitím připraví vše ostatní. Pozoroval jsem však zadním okénkem krajinu a necítil se bezpečný ani trochu.

Tentokrát jsme vjeli do rozbředlého sněhu a bláta my. Auto se zhouplo, dostalo smyk a zakličkovalo. Chvíli trvalo, než ho řidič znovu ovládl. Slyšel jsem, jak si něco brumlá, ale neodvážil se odvrátit zrak od vozovky. Křečovitě svíral volant, až mu zbělely klouby na rukou.

Mé myšlenky byly stejně nejisté jako naše jízda. Ty útoky na mě musel mít na svědomí někdo, kdo mě dobře znal, člověk z mého okolí. Zdálo se, že je dokonale obeznámený s prostředím, v němž jsem se pohyboval. Musel mě sledovat, každé mé hnutí, i na chatu nebo do prázdné uličky, kam chodím věnčit Muffy. Potom ten telefon v neděli; neplánoval jsem dopředu, že se zastavím v nemocnici. Ať to byl kdokoli, podařilo se mu mít mě stále pod dohledem, aniž na sebe upozornil.

Bez problémů dokázal okamžitě jednat. Ten člověk - ale spíše jsem se přikláněl k názoru, že jich bylo víc - tedy ti lidé byli pravděpodobně odhodláni mě za každou cenu odstranit. Chtěli jednat přímo, bez složitého řetězce pomocníků a spousty rozkazů. Rychlý účinný zásah. Alespoň poznám vrahy, až přijde čas, pomyslel jsem si ne zrovna vesele.

Událost s Wattsem odhalila další fakta. Nejméně jeden z nich se vyzná v moderních resuscitačních technikách. Předvídal mé reakce a počítal s použitím elektrošoku. Měl jsem se zabít. Při tom pomyšlení se mi zrychlil tep.

Moje smrt se měla bezesporu jevit jako nehoda. Museli si spočítat, že Bufort obviní Fernandeze z vraždy Kingslyho i neznámého bezdomovce. Proč by jim jinak stálo za námahu zaranžovat to divadlo dole na pitevně? Potřebovali nehodu, ne další vraždu. Dovedl jsem si živě představit, jak by to Bufort nebo Hurst okomentovali: „Nešťastná náhoda. Tragický omyl," prohlásili by. „U kolegy Wattse došlo k zástavě, když pracoval v laboratoři. Zřejmě se sehnul nad umývadlem a udělalo se mu nevolno. Nejspíš se při pádu udeřil o

hranu umývadla. Doktor Garnet se ho snažil probrat šokem a ve spěchu zapomněl na mokrou podlahu a nutnou izolaci. Je to, přátelé, citelná ztráta." Zůstala by spousta nezodpovězených otázek, ale ani Hurst, ani Bufort by si je jistě nekladli.

Jen ten, kdo se den předtím zúčastnil schůze, věděl, že Bufort ze všeho viní Fernandeze. Hurst? Jestli ale zavraždil Kingslyho on, riskoval by mou smrt jenom proto, že já jeho obvinění nevěřil? A i kdyby ještě dokázal zacházet s intrakardiální jehlou, byl natolik v obraze, aby dokázal připravit a provést tak rafinovaný plán dole v márnici?

Stále mi ovšem nebylo jasné jedno: proč mám být navždycky odklizený z cesty? Proč nestačilo nechat Buforta rozhlásit závěr, k němuž došel? Okolí by se uklidnilo... Museli mě považovat za nebezpečného, byl jsem asi jediný, který mohl vydedukovat, jak se všechno doopravdy seběhlo. Mrkl jsem na aktovku vedle na sedadle.

Měl jsem v plánu dojít k chatě. Počítal jsem s dvojím účinkem: zbavím se jich na dostatečně dlouhou dobu, abych přišel na kloub tajemství se statistikami našeho oddělení, a potom je jako návnada vlákám do pasti.

Na přední sklo znovu cákla mokrá kaše ze silnice. Pozoroval jsem, jak ji stěrače rozmázly na tenký film. Řidič se naklonil dopředu, aby lépe viděl. Připomínal Quasimoda, když se tu tak hrbil nad volantem. Kapalina do stěračů byla nejspíš přepych, který si nedopřával.

Zvažoval jsem dál svou situaci. Existovala souvislost mezi zvyšujícím se počtem mrtvých z ulice a vraždami u nás ve Svatém Pavlovi? Ukrývaly výsledky studie nějaký klíč, který vedl k odhalení tohoto tajemství? Ne, to se mi zdálo příliš fantastické. Ačkoli čím více jsme se blížili k místu, kde mě řidič měl vysadit do tmy, tím méně paranoidního jsem v tom pomyšlení shledával.

Jaké mám vůbec šance? Doug předpokládal, že pokud budou neznámí chatu sledovat, netroufnou si zdržovat se příliš blízko, aby je neviděli lidé, kteří používají stejnou příjezdovou cestu. Také jsme odhadovali, že nevlezou dovnitř, protože by na sebe mohli upozornit.

Venku byla zima, budou potřebovat nějaký úkryt, pravděpodobně auto, nebo dokonce stan, aby se trochu ohřáli. Třeba si rozdělají i malý oheň.

Takhle jasně se mi to rýsovalo doma v kuchyni. Jak mi tu teď tak vysychalo v ústech a chodidla téměř mrzla, mé pochybnosti sílily. Tolik záleží na náhodě! Jestli, pokud, snad... Chyba v odhadu může končit i smrtí.

Nechali jsme za sebou pole a louky a auto začalo šplhat vzhůru k horám. Cesta se občas ztrácela pod vrstvou čerstvě navátého sněhu.

Řidič zpomalil a zaklel. Na okamžik ve mně zatrnulo: co když mě vysadí rovnou tady?

„Už jenom dvacet minut," řekl jsem v naději, že bude mít pochopení. Nenamáhal se odpovědět, ale jeli jsme dál.

Začal jsem se připravovat na druhou část výpravy. Vybalil jsem z kufříku zimní boty a přezul se. Nohy se mi okamžitě zahřály a hned mi bylo líp. Znovu mě napadlo, že můj plán možná není dokonalý. Ještě devatenáct minut.

Vyhlédl jsem zadním okénkem, snad už posté dnes večer. Jestli nás někdo sledoval na výjezdu z Buffala, teď nebyla nikde živá duše. Žádná světla se nám nelepila na paty, občas kolem projelo nějaké auto, ale nezpomalilo a pokračovalo dál za svým cílem. Jednu chvíli jsem se zarazil, protože se z dálky za zvuků sirény vyloupl varovný majáček. Zrovna jsme dojížděli k lyžařskému centru Holi Mont, kde sídlila i policie, již jsem předtím Rileyho jménem požádal o pomoc. Zavolal je snad Doug dříve? Děje se něco? Ukázalo se, že houkání provází záchranku. Žluté vozidlo nás brzy minulo a uhánělo dál za svým cílem. Zpomalilo jen v zatáčce, zahlédl jsem červená brzdová světla. Trochu přitom dostalo smyk a to přimělo mého řidiče, aby ještě víc zvolnil. Když jsme dojeli k ohybu cesty, blikání už se ztrácelo za kopcem. Dostat sem včas záchranku v tomhle počasí vyžadovalo notnou dávku štěstí, blesklo mi hlavou.

Asi čtvrthodina mě teď dělila od místa, kde jsem měl vystoupit. Opět mě přepadly smíšené pocity a při pomyšlení na dalších pár hodin jsem znovu začal pochybovat o svém zdravém rozumu. Připadal jsem si doopravdy jako pitomec, ale to vlastně byla také

součást plánu. Kdokoli mě sleduje, musí uvěřit, že se chovám lehkovážně a hloupě a lacino se vystavuji nebezpečí. A přitom to bude past, jak je dostat.

Možná, že to nakonec přece jen vyjde. I když všechno může být ještě pořádně napínavé, než je policie chytne přímo při činu - při pokusu mě zabít. Před námi se objevila poslední vesnice.

Ještě pět minut.

Vzdálený svah, osvětlený dokonce už i vánočními žárovkami, zářil do tmy. Atmosféru umocňoval čerstvý sníh. Opuštěné parkoviště mi znovu připomnělo dětství. Celá plocha byla olemovaná jako vánoční dort, barevná světla ohlašovala blížící se čas splněných přání a nových nadějí.

Jestli se něco zvrtne, možná tohle nikdy nezažiju se svým synem.

Zachvátil mě úplně nový pocit. V poslední době jsem prožíval zlost, obavy, pochybnosti a teď, tváří v tvář přímému nebezpečí, jsem byl plný chladné nenávisti.

Seděl jsem bez hnutí v tmavém autě. Ještě nikdy se mi něco podobného nestalo. Chtěl jsem pochopitelně bezpečný domov pro Janet, pro sebe i naše dítě. Když jsem pak stál ve zničeném pokoji s kolébkou, připraven zabít okamžitě každého, kdo by mým blízkým ublížil, stále ještě jsem spoléhal na policii, že darebáky najde a potrestá. Dnes večer však bylo všechno jiné. Celý jsem se roztřásl, ale ne chladem. Najednou jsem se cítil odhodlaný k čemukoli, jako voják před bitvou, anebo možná jako šílený.

Zapletl jsem se do osudné hry. Nastražil jsem past, abych vyvázl se zdravou kůží. S vědomím, že se mi brzy narodí syn, budu jednat pod vlivem nenávisti, které jsem se dosud vždycky snažil vyhnout a jíž jsem u jiných z hloubi duše pohrdal. Víc než půl života jsem strávil napravováním škod, které divoké emoce napáchaly.

Možná je všechno jednoduché, jako sebeobrana, instinkt starý jako lidstvo samo. Muž se chystá do boje, soustředí všechny síly, chce přežít, chce zvítězit. Nikdo mi nezabrání vidět syna. A žádnému nedovolím, aby mé dítě připravil o otce.

Jestli mi dnes padnou pod ruku, zabiju je.

Projeli jsme poslední vesnicí. Byl tu malý obchůdek, kde jste mohli i posedět a dát si něco jednoduchého k jídlu. Okna i dveře byly olemovány žárovkami a nápisy zvaly návštěvníky dovnitř. Mnohokrát jsme se tu s Janet zastavili cestou do města a prodlužovali konec spokojeného víkendu hot dogy a zmrzlinou.

Ještě čtyři minuty. Natáhl jsem se k řidiči.

„Už jenom pár mil, řeknu vám kde. Zpomalte."

Nejistě se na mě podíval, jako bych si právě s pistolí v ruce řekl o auto. Mluvil jsem dál a snažil se o lehký tón, aby pochopil, co chci, a zároveň mu došlo, že nejsem žádný zločinec. „Jeďte tak dvacítkou. Před námi je malé údolí; až vám řeknu, zastavíte. Jakmile vystoupím, jeďte pořád dál a nechejte nápis TAXI zhasnutý, jako bych nevystoupil. Pokračujte dál na jih, tak deset mil. Potom se otočte a vraťte se zpátky do Buffala." Neřekl ani slovo. Ticho však bylo natolik výmluvné, že jsem nemohl pochybovat - plán se mu nelíbil. Dostal jsem strach, že se všechno pokazí už tady.

„Podívejte, moc potřebuju, abyste to pro mě udělal. Není v tom nic protizákonného. Jestli nezastavíte v tom dolíku, může mě chytit pár velkých chlapů, kteří si neberou servítky." Znervózněl očividně ještě víc. Já jsem si teprve teď uvědomil, že možná nebude mít chuť zastavit v pustině a nechat si ukrást vůz několika velkými chlapy. Ve snaze zmírnit účinek právě vyřčeného jsem rychle zaimprovizoval: „Podívejte, jsem v průšvihu. Bratři mé ženy hlídají o kus dál a čekají na mě. Byl jsem jí trošku nevěrný, no a oni mají, hádám, v rodině zvyk člověka za to vykastrovat. Musím se za ní dostat, ale aby mě neviděli. Promluvím se ženou, rozumíte, aby mi odpustila, znáte to, no a aby odvelela bráchy domů. Srovnám to, určitě, ale nesmí mě vidět." Rodinná tradice ho silně zaujala. Dokonce přestal žvýkat.

Od místa nás dělily sotva dvě minuty. Naléhal jsem dál.

„No, nejsem svatý, to je pravda - ale chcete jim to usnadnit? Udělají ze mě eunucha!"

Mimoděk zajel pohledem k vlastnímu rozkroku a trochu se zachvěl. Asi měl taky své zkušenosti.

„Jo. Dobrá," zamručel. „Ale bude to stát dalších padesát."

Buď požehnána, lidská laskavosti! Vytáhl jsem dvě dvacky a desítku a položil je do nastavené dlaně.

Přejeli jsme poslední kopec. Silnice dál asi míli klesala a pak se mírně zvedala před naší odbočkou. Kdokoli by sledoval dění, zaznamenal by pravděpodobně světlo reflektorů, ale ne auto, proto že to vjede do dolíku. Budu moci vyskočit, aniž mě někdo spatří. Náhodný divák nebo skrytý pozorovatel pouze spatří, jak se taxi šplhá z prohlubně dál směrem na jih. Pomyslí si, že jede tak pomalu kvůli počasí.

Připravil jsem se. „Nezapomeňte: na chvilku zastavte a hned, jak budu venku, rozjeďte se znova, ale krokem."

Nic neřekl. Musím se spolehnout, že to vyjde.

Dojeli jsme na místo.

„Teď!"

Otevřel jsem dveře, vyskočil na krajnici. Kufřík jsem vytáhl za sebou.

„Teď jeďte," řekl jsem tiše a zavřel dveře. Taxi se škrábalo do kopce. Ještě jsem si stačil všimnout, jak se řidič sklání nad osvětlenou přístrojovou deskou - pravděpodobně okamžitě volal kolegům, jakého cvoka právě vysadil uprostřed lesů. Chvíli trvalo, než se mi docela ztratil z dohledu. Snad dodrží slovo a neotočí se hned.

Krajina kolem byla tak tichá, že jsem slyšel i padat sníh. Obrovské vločky se měkce snášely z tmavé oblohy a příjemně mi chladily tvář rozpálenou horkým vzduchem v taxíku.

Nebyla úplná tma, protože zbytky světla se odrážely od bílé země. Udělal jsem pár kroků v příkopu a pokračoval podél silnice. Sníh byl jako nadýchaný, jemňoučký prašan. Sahal mi sotva ke kolenům a dal se snadno sklepnout z nohavic. O problém méně, pomyslel jsem si.

Přelezl jsem polámaný plot, pak jsem se zastavil a ohlédl zpátky. Kdo by očekával stopy, zpozoroval by je, ale padající sníh šlápoty brzy překryl. Jakmile se dostanu do lesa, z cesty už žádné vidět nebudou.

Čekal mě delší úsek, asi jeden a půl míle do kopce, abych se dostal na skálu nad chatou.

Předpokládal jsem, že takhle vyřeším problém s pronásledovateli. Chtěl jsem je přesvědčit, že opravdu utíkám a někde se hodlám schovat. Uvěří mé léčce? Vrátí se do chaty, když budou vědět, že je prázdná?

Než jsem vykročil mezi stromy, podíval jsem se přes silnici. Stěží jsem rozeznal obrysy skalního výběžku, který se teď zpola ztrácel v chumelenici. Tam někde čekal Doug se svými muži, aby dotáhli plán do konce.

Vzal s sebou „chlapce" z Coldenu, blízké vesnice na východ od nás; přijedou na místo po nepříliš frekventované cestě, kterou znají jen místní. Občas se po ní stahovaly klády. Zpod skály budou pozorovat silnici z Buffala, z níž jsem zrovna sešel, a vjezd na náš pozemek. Nikdo se nebude moci přiblížit k chatě, aniž by ho zahlédli.

„Doufám, že už jste na místě," zašeptal jsem a zamířil do lesa.

15

Velmi brzy jsem si uvědomil svou první chybu: rukavice. Vzít si lyžařské ponožky a teplé prádlo byl bezvadný nápad, ale na ruce jsem zapomněl. Měl jsem natažené své módní „městské" z jemné teletiny; v okamžiku je sníh proměnil na mokrý žvanec. Mezi stromy byla tma, musel jsem tápat kolem sebe. Prodíral jsem se mezi větvemi s jednou rukou nataženou dopředu, v druhé aktovku. Drobné větvičky mi neustále narážely do brýlí a několikrát mi je shodily do sněhu. Na sklech se vytvořila vrstvička ledu, za chvíli nebyly k ničemu a skončily v kapse.

Párkrát jsem špatně stoupl a upadl. Hlavní silnice se zdála být téměř vedle. Jak jsem se plácal v podrostu, pořádně se mi propotilo spodní prádlo, zatímco ruce byly úplně zmrzlé, obličej podrápaný od větévek. Neušel jsem zatím skoro nic. Měl bych zmobilizovat zdravý rozum a jednat prakticky.

Potřeboval jsem si zahřát ruce. Dvoje ponožky mít nemusím Rozvázal jsem tedy tkaničky, opatrně sundal pohory, aby se dovnitř nenaprášil sníh, a stáhl jednu vlněnou vrstvu. Místo promočených rukavic jsem pak natáhl tyhle nouzové „palčáky". Znovu jsem se obul, dokonce se mi to podařilo docela rychle. Neohrabaně jsem potom otevřel aktovku a přendal diskety do náprsní kapsy kabátu. Rozdělil jsem papíry s čísly a každý svitek ukryl do některé z kapes. Zbylé jsem vsoukal pod košili, do nohavic a za pás, jednoduše kam se dalo. Nohavice kalhot jsem nacpal do bot. Nakonec jsem zahodil kufřík. Optimisticky jsem si říkal, že se sem později vrátím. Zapamatoval jsem si sice to místo proti výpadovce, ale i kdybych o kufřík přišel, nebylo to pro mě teď důležité.

Znovu jsem zamířil k hoře. S volnýma rukama se mi šlo trochu líp.

Mohl jsem se teď zachytit dolních větví, abych tolik nebalancoval, ale většina z nich se zlomila a já pokaždé uklouzl po svahu nazpátek. Nohy mi podjížděly a padal jsem na kolena.

Chata byla něco přes sto metrů nad úrovní silnice, měřeno ovšem na kolmici. Cesta lesem se různě vinula, střídalo se klesání a výstupy. Spouštět se dolů bylo nebezpečnější než šplhat do kopce, protože vrstva sněhu zakryla trčící kořeny a vyčnívající kameny; když o ně člověk zavadil, noha se mu svezla a mohl si vyvrtnout kotník. Sestupoval jsem v těchto úsecích pomalu, špičkou ohledával terén pod sněhem. Stejně se mi ale párkrát povedlo sjet kus po zádech a potlouci si hřbet o spadlý kmen.

Když jsem se dostal z dohledu silnice, začaly se mi v mysli honit pochybnosti, zda to dokážu. Lezl jsem tudy už mnohokrát předtím, ale většinou za světla, nanejvýš za šera, ale pokaždé jsem viděl, kam šlapu. Obvykle jsem také mířil nejkratší cestou nahoru, ale obešel jsem samozřejmě nebezpečné úseky, jako například převislé výběžky skály.

Dnes večer však hustě sněžilo, a dokonce ani hvězdy nesvítily, abych se mohl líp orientovat. Soustředil jsem se celou myslí na každý svůj krok. Někde mi navíc sníh sahal až nad kolena a chůze mě stála dvojnásobek energie. Ztěžka jsem oddechoval, moje supění muselo být slyšet na míle daleko. Už mi na tom nezáleželo. Mí pronásledovatelé nebudou tak hloupí, aby se vláčeli za mnou až sem. Cítil jsem únavu víc a víc. No, vyzrál jsem na ně. Nejsou přece blázni, aby lezli pro nic za nic do příkrého svahu bez paprsku světla. Znovu jsem o něco na zemi zavadil a sjel o pár kroků, navíc se mi podlomila kolena a já dosedl přímo do nezamrzlé stružky.

„Doprdele!" vyjelo ze mě. Vlastní hlas mě polekal, ale byl jsem si natolik jistý, že za mnou stejně nikdo nejde, že mi to bylo brzy fuk. Co bylo horší - voda se vsákla do kalhot. Zhrozil jsem se při pomyšlení, že promočí všechny papíry, které jsem zastrkal do nohavic.

„Ksakru!" Hned jsem se zvedl, ovšem ne dost rychle, aby se voda nedostala i do bot. Vypadal jsem, jako bych včas nedoběhl na záchod. Mohlo to být legrační, ale rozhodně ne dneska. Roztřásl jsem

se zimou. Zkusil jsem aspoň z nejhoršího vyždímat nohavice kalhot, ale jen jsem si zbytečně promáčel své improvizované rukavice. Než jsem upadl, bylo mi dost teplo, nebo spíš horko. Teď jsem se drkotal chladem. Musím se co nejdříve dostat do chaty.

Myslel jsem si, že už jsem na cestě svažující se k našemu jezeru, ale najednou se stezka znovu začala zvedat, dokonce ještě příkřeji než předtím. Sníh nepřestával padat. Neměl jsem na vybranou. Musel jsem šplhat dál. Byl jsem už tak utahaný, že jsem zachovával pravidelný rytmus: dva kroky nahoru, uklouznutí, pět dolů. Ani jsem s jistotou nevěděl, jestli jsem vůbec postoupil o něco výš. Pachtil jsem se vzhůru, napůl zmrzlý Sisyfos, s vypětím sil kousek dopředu, pád - a znovu. Nohavice mi zatím ztuhly do neohebných trubek. Na mnoha místech jsem si při skluzu sedřel kůži.

Zůstal jsem bezvládně ležet na zemi. Naslouchal jsem vlastnímu dechu, když se mi najednou zdálo, že se za mnou ozvaly jakési zvuky a potom naráz ztichly. Pootočil jsem se a přitiskl zády k zemi. Pod sebou jsem zřetelně cítil těžkopádné kroky. Někdo mířil přímo ke mně. Naráz mi přestala být zima. Upíral jsem oči do tmy, ale nic jsem nerozeznal. Jak mě mohli najít tak rychle? Proč jdou tak ztěžka? Cítil jsem, že jsou pár stop ode mne. V krku mi vyrostl knedlík, žaludek se mi sevřel a málem jsem začal zvracet.

A pak se přede mnou vynořila černá stěna kontrastující s bílým okolím. Pohnula se. Ucouvl jsem. Halucinace! Jistě tu vyčerpáním blouzním. Zkusil jsem na chvilku zavřít oči, a když jsem je zase otevřel, nic se nezměnilo. Ještě nikdy v životě jsem si nepřipadal tak bezmocný. Najednou se tmavý blok zastavil, ale jen na okamžik. Když se opět pohnul, objevila se veliká hlava korunovaná mohutným parožím. Los si ke mně přičichl, prohlédl si podivný objekt smutnýma očima, odfrkl, obrátil se a důstojně odkráčel.

Zvíře zmizelo v lese a v tichu jsem slyšel jen bušení vlastního srdce.

Věděl jsem, že tu kolem jsou, ale nikdy si žádný netroufl tak blízko. Na kopci se cítili v bezpečí, lovci se sem vypravili jen málokdy. Párkrát jsme s Janet měli štěstí a zahlédli losy dole u jezera; většinou v noci, když se přišli napít.

Tenhle chlapík nejspíš vyrazil na pravidelnou potulku. Uvažoval jsem, jestli se vydal k napajedlu. Měl bych ho sledovat. Byl jsem natolik prochladlý, že jsem si nemohl dovolit dlouho bloumat kolem.

Rozhodl jsem se zariskovat a jít po jeho stopách. Netušil jsem, kam má namířeno, jen jsem doufal, že mi to pomůže. S námahou jsem se postavil na nohy. Projela mnou ostrá bolest od pasu dolů, ale zároveň jsem se cítil jako omámený. Snad půjde los nejkratší cestou k zátoce.

Jeho trasa se hned po několika metrech zvedala, byla ale bezpečnější než můj chodník, bez skrytých prolíklin a vyvrácených kořenů, které mi tolik ztěžovaly chůzi. Měl jsem v dosahu také daleko víc větví, kterých jsem se mohl zachytit. Svitla mi naděje, že tenhle výstup bude pohodlnější, a ukázalo se, že jsem se nemýlil. Navzdory své velikosti se ohromný los s rozloženým parožím pohyboval s jistou grácií. Proplouval mezi stromy a keři a jen málokdy zavadil o větev. Skoro jako duch, napadlo mě. Mé supění a pokašlávání pro něj muselo být nepříjemné a naprosto nevhodné.

Za pár minut jsme došli k vrcholu, což mi potvrdil ostrý poryv větru. Los si udržoval stále stejné tempo. Když přišlo klesání, nabral jsem rychlost. Získal jsem také ztracenou sebejistotu. Klouzal jsem po svahu širokými oblouky od stromu ke stromu jako po spirále. Svižný pohyb mě probral k životu. Byla to tak absurdní situace, že jsem se neubránil úsměvu. Pronásledují mě zabijáci a zachraňuje los!

Pod nohama mi zakřupal led. Tak tak jsem stačil zabrzdit, dokonce se mi podařilo neupadnout. Nohy se mi třásly, jako bych byl opilý. Stál jsem přímo na kraji jezera. Zakymácel jsem se, ale nakonec jsem přece jen udržel rovnováhu. Chata teď byla jen pár minut odsud. Los někam zmizel. Podle stop pokračoval na sever. Nechtěl pít.

Za bílého dne s chladným rozumem by samozřejmě bylo jasné, že jsem se s ním setkal jen čirou náhodou. Když jsem ale přemítal na břehu jezera, obklopen jen tmou a tichem, promrzlý, ovšem s vědomím, že za chvíli jsem u cíle, chápal jsem to spíš jako malý zázrak. Je mi souzeno žít, osud mi dal znamení.

Sníh pomalu zakryl poslední stopy. Otočil jsem se opačným směrem a vydal se k chatě.

Za několik minut jsem dorazil k hausbótu. Konečně doma! Zastavil jsem se a pokoušel se zahlédnout svůj vytoužený cíl.

Tahle pěšina byla nejvzdálenější od domu. Nikdo by neočekával příchozí. Nevýhoda spočívala v tom, že jsem neviděl přední vchod a samozřejmě ani nerozeznal, jestli tam jsou v čerstvém sněhu nějaké stopy.

Vzadu za domem se sníh zdál neporušený, nezahlédl jsem žádné prohlubně. Pozoroval jsem chvíli ztemnělá okna. Jestli byl někdo uvnitř, uvidí mě dříve než já jeho.

Vyčkával jsem, poslouchal, rozhlížel se. Sníh, nic než sníh, ticho a tma.

Chystal jsem se vyrazit a přeběhnout k zadní stěně chaty, když se najednou na vzdáleném konci u brány rozlilo světlo.

„Ale ne!" Zatajil jsem dech. Pořád ještě jsem se krčil ve stínu borovice. Paprsek světla přelétl vršek mého úkrytu a pokračoval širokým obloukem dál.

Čekal jsem, opět plný obav, ale nic se nedělo. Po půlminutě světlo zhaslo.

Zafoukal vítr. Ohýbal špičky stromů a větví. Pokaždé, když jsme sem s Janet přijížděli v noci, slyšeli jsme ten zvuk. Nikdy mi nevadil, ani jsem ho nevnímal. Dnes mě ale zaskočil.

Ti v domě budou teď jistě pozorovat příjezdovou cestu. Je čas vyběhnout.

Ukázalo se však, že jsem příliš velký optimista. Jak jsem se schovával pod stromy, celý jsem ztuhl, takže místo běhu jsem se přikrčený jen brodil k nejzazší stěně chaty. Ve stínu střechy jsem se kradl dopředu. Konečně se mi podařilo dojít až k rohu. Opatrně jsem vykoukl. Nic.

Plížil jsem se podél přední zdi, pod okny jsem musel skoro do dřepu. Byl jsem asi ve čtvrtině, když se zvedl nový silný poryv větru a rozsvítil světla. Tentokrát se rozzářilo všechno kolem. Bylo vidět, jak všude divoce víří sníh. Skvělé. Čekal jsem, co bude následovat,

málem cítil ruce, které po mně hrábnou, ale ani tentokrát se nikdo neobjevil.

Sníh na parkovišti pokrýval celou plochu rovnoměrně, zrovna tak vypadala i cestička k předním dveřím. Světla stále nikdo nepřišel zhasnout. Shýbl jsem se a překonal zbývajících pár metrů ke dveřím. Sklo nemělo ani škrábnutí, zámek na svém místě, naprosto nepoškozený. Na druhé straně jsem nezahlédl žádné stopy; jediné, co se nedalo přehlédnout, byly poryvy větru, které neúnavně metly sníh proti dřevěnému čelu.

Nikdo tu nebyl. Předešel jsem je.

Uvnitř jsem vychutnával teplo a nasával vůni borovicových polen, která uklidňovala a navozovala atmosféru poklidného večera plného pohody. Měl jsem dobrý pocit, připadal jsem si silný a schopný tenhle boj dotáhnout do konce, samozřejmě do vítězného konce.

Doug a jeho chlapci měli dalekohledy. Jakmile spatří nějaký pohyb nebo kouř, zvuky motoru, upozorní mě telefonem a zároveň hned zavolají policejní hlídku v Holi Mont, neboť je třeba okamžitě pomoci detektivu Rileymu. Pak budu mít na vybranou. Mohl bych se skrýt v lese a nechat jednat Douga a jeho tým. Jakmile pronásledovatelé dorazí k chatě, zablokuje cestu, aby neuprchli do příjezdu policie. Možná mě půjdou hledat kolem chaty, anebo se pokusí ujet, jenže to se jim těžko podaří. Utéci po svých by byl ještě beznadějnější nápad. V každém případě je nakonec policie dopadne a já je obviním z nedovoleného vniknutí na cizí pozemek. Víc bych v prvním případě nemohl, jen bych se konečně dozvěděl, kdo usiluje o můj život.

O druhé verzi jsem se Dougovi nezmínil; nikdy by nesouhlasil. Vyjdu do lesa, jakmile se zabijáci objeví, ale nebudu se schovávat. Pokusím se je vyprovokovat k útoku. Dokud neodhalím tajemství, které je tolik zajímá, nemám v ruce žádný důkaz. Musím jim umožnit, aby se mě pokusili zabít a policie je přistihla při činu.

V hale jsem si začal svlékat promočené šaty a zároveň sáhl po telefonu.

Vytočil jsem číslo Dougova mobilu; ozval se okamžitě.

„Earle?" zeptal se a v hlase bylo znát očekávání i obavy.

„Já, Dougu. Jsem v pořádku, tady v chatě. Kolem je klid, nikdo v dohledu."

Sjel jsem pohledem na hodinky. Půl jedenácté. Tři a půl hodiny od chvíle, kdy jsem se vypravil na cestu. Přes hodinu pěšky od výpadovky.

Najednou se ozval Doug: „Earle, připrav se. Máme společnost."

Přestal jsem se svlékáním. „Kruci, tak brzo! Kolik? Co vidíte?" „Podívej, nemusí to být oni, ale raději počítej se vším."

„Co dělají?"

„Rozhlížejí se. Poslyš, mají pěkně zvláštní způsob dopravy. Jedno auto je záchranka."

„Sakra!" Předjeli mě na silnici. Pak jsem si vybavil dodávku, která se držela za mnou před pěti dny. Viděl jsem jen světla, ale klidně to taky mohla být sanitka. Všechno do sebe začalo zapadat. Naráz se jednotlivé útržky spojily a měly logiku. Zatrnulo mi a chladná ruka strachu mi sevřela útroby. Jen jsem vydechl.

„Earle?"

Myšlenky mi divoce vířily hlavou. Nepředstavitelné se teď stávalo reálnou možností. Jestli Watts tušil správně, mohl městem jezdit nějaký maniak a likvidovat bezdomovce a opilce. Posádka sanitního vozu nebyla nápadná. Při každém volání měli příležitost dorazit na místo a vyzvednout oběť. Jakmile někoho vtáhli do sanitky, byl prakticky bezmocný. Mohli s ním provádět, co se jim zachtělo. Křik nebyl nic platný, siréna přebila i jekot a vřískání. A i kdyby, záchranka přece uháněla s trpícím pacientem do nemocnice. Potom rozváželi mrtvá těla po městě. Mimoděk jsem se zachvěl. Tím by se vysvětlil náhle zvýšený počet „mrtvých při příchodu lékaře", ale ne důvod úmrtí. A jaká je souvislost s Kingslym? Tomu jsem nerozuměl.

„Earle, jsi tam?" zašeptal Doug.

„Ano, slyším tě. Ale... jestli je to tak, jak si myslím..." odmlčel jsem se, pořád otřesen tou možností. „Bože," hlesl jsem.

„Earle, vysvětlíš mi to potom. Teď se ztrať!"

Nezavěsil jsem. Musel jsem mu to říci hned.

„Dougu, dneska odpoledne jsem odhadoval počet mrtvých z ulice. Možná kvůli nim jde někdo po mně. Ty lidi mohl někdo zavraždit zrovna jako Kingslyho a toho tuláka u nás. Jestli ano, trvalo přes rok, než si patolog něčeho všiml. Mně taky dlouho nedocházelo, že místo jednoho nebožtíka za půl roku nám teď vozí jednoho, nebo dokonce dva každý měsíc. A pokud jsou na tom ostatní nemocnice stejně, je to dohromady pěkná cifra. Vraždy!"

„Ježíši!" vydechl. „Víš to jistě?"

„Ne, to ne. Ale přišel jsem na to, jak spousta lidí mohla sejít ze světa." A proklouznout nám přímo pod nosem, protože jsme přepracovaní, unavení a abychom stíhali, držíme se zaběhnutých kolejí. Kdokoli si ten příšerný plán vymyslel, cynicky spoléhal na náš rutinní přístup. Nikdo se nebude podrobně zabývat mrtvým tulákem, když má práce nad hlavu. Znovu mě napadlo, že pachatelé museli znát chod pohotovosti. Třeba tam měli svého člověka a s jeho pomocí nás použili jako bezpečné odkladiště mrtvol.

Doug byl celý nervózní. „Earle! Promyslíš to později. Teď není kdy, jsou tady. Běž z domu. Je nejvyšší čas zavolat policii."

„Ne! Musíme počkat, dokud sem nepřijedou a nepůjdou dovnitř, jinak bylo všechno k ničemu a můžu začít znova."

Slyšel jsem jeho povzdech, ale neodporoval mi. Bohudíky, že jsem mu neprozradil svůj úmysl, druhou variantu; udělám ze sebe návnadu, ale trochu jinak, než jsme se dohodli. V tu chvíli mi teprve došlo, že Doug říkal jedno auto je záchranka.

„Dougu, počkej chvilku. Jedno auto - je jich víc?"

„Přesně. Asi před deseti minutami přijelo jedno ze severu. Hodně pomalu, asi jako tvůj taxík. Pokračovalo dál na jih, ale pak se vrátilo, světla vypnutá, drželo se za záchrankou."

„Co teď dělají?"

„Jak říkám, sedí tady."

„Kolik jich je?"

„Nemůžu to říct jistě, nikdo nevystoupil."

„Myslíš, že přijeli přesně na čas?"

„Zdá se, že ne. Přihrnuli se od severu, světla naplno, zajeli k odbočce poblíž vaší příjezdové cesty a zůstali stát se ztlumenými světly."

„Pokračoval můj taxík na jih, jak jsem se s ním dohodl?"

„Podle pokynů."

„A to auto jelo taky dál na jih a potom se otočilo a vracelo se zpátky?"

„Přesně tak."

Na rozdíl od posádky záchranky byl tenhle řidič stejně opatrný jako já.

„Myslíš, že o tobě nevědí, že tam čekáš a pozoruješ je?" Nelíbilo se mi ticho na druhém konci drátu. Po chvíli, která mi připadala nekonečná, Doug odpověděl: „Snad ne."

„Snad! To není zrovna přesvědčivý bojový pokřik." Byl zticha. „Dougu, co je?"

Znovu pauza, a potom teprve ze sebe vysoukal: „Dole v márnici museli být nejméně tři. Víme jistě, že dole jsou aspoň dva, ale to je všechno."

„Jak to víš? Myslel jsem, žes říkal, že nevystoupili."

„Říkal. Ale jeden z mých mužů zahlédl cigaretu řidiče sanitky a teď i u řidiče auta. Nic na vedlejším sedadle a taky žádný náznak, že by se řidiči s někým bavili."

„Možná nejsou zvyklí spolu mluvit," namítl jsem.

„Třeba. Ale podle toho, jak s tou cigaretou oba cvičí, se buď domlouvají spolu, případně s někým dalším, vysílačkou nebo telefonem. Zdá se mi zvláštní, že tak hovorní chlapi by neutrousili slovo se spolujezdcem."

Začínal jsem se cítit provinile, že jsem ho do toho všeho vtáhl. Celá záležitost vypadala teď mnohem nebezpečněji, než u nás v kuchyni. „Jak je můžete tak dobře vidět?"

„Jeden můj chlapík má speciální vojenský dalekohled určený pro noční akce."

„Kde sehnal takovou věcičku?"

„Suvenýr z Vietnamu. Arnie a Norm, jsou veteráni."

Moc mě to nepřekvapilo. Co Douga a jeho partu znám, tihle dva mi vždycky byli sympatičtí. Líbily se mi jejich vtipy a poznámky a na druhé straně klid a jistota, které člověk v jejich blízkosti cítil.

„To mě zajímá."

„Smůla, že nefunguje zrovna stoprocentně."

„Kdo? Arnie, Norm nebo ten dalekohled?"

Doug se zasmál.

„Všichni. Veteráni jsou teď obtloustlí pětačtyřicátníci."

Odkudsi z Dougova auta jsem slyšel velmi hlasité teatrální protesty. Výborně, pořád ještě mají humor. „Pokud se dalekohledu týče, bylo mu líp ve Vietnamu, tam aspoň nesněžilo."

Hlodalo mě pomyšlení, kolik je zabijáků dohromady.

„Takže nám jedna zmije z hnízda unikla. Třeba zůstala v Buffalu a ještě hledá. Možná se nám je přece podařilo zmást."

„Radši bychom měli počítat, kolik se jich za chvíli objeví nahoře. Tady venku přestává chumelit. Buď přichystaný."

Zavěsil, aniž jsem stačil odpovědět.

Kalhoty a napůl svlečené spodky se mi svezly ke kotníkům. Na podlaze už byla slušná louže. Vystoupil jsem z mokrých nohavic a postupně vytáhl zbytky papírů s výsledky studie. V tomto okamžiku se žádné údaje nedaly číst, možná až stránky uschnou. Rozložil jsem je na stůl. Zmuchlané kalhoty i prádlo jsem nacpal do pračky.

Z vnitřní kapsy kabátu jsem potom vyndal diskety. Naštěstí vypadaly nepoškozené, nezamáčely se. Ty budu potřebovat hned. Papíry by přišly na řadu později, kdyby první pokus nevyšel.

Svlékl jsem svetr a triko, obojí promáčené spíš potem, než sněhem, rozbalil další svitky, přidal je k těm na stole a mokrý vlněný ranec putoval za kalhotami.

Nahý, s husí kůží jsem spěchal do ložnice na konci chodby pro něco suchého a teplého na sebe.

Z místnosti byl výhled na jezero, právě do míst, kde jsem před čtvrthodinou stál a marně sledoval právě tato okna. Když jsem se oblékl, vykoukl jsem ven. Sníh opravdu přestával padat, dala se už zahlédnout i hladina. Rozeznal jsem také tmavou šňůru svých stop,

které prozrazovaly, kudy jsem přiběhl. Neděsilo mě to. Už na tom nezáleží.

Bylo mi příjemně teplo. Sebral jsem diskety a odešel do své pracovny nad kuchyní. Pustil jsem počítač a usoudil, že světlo monitoru úplně postačí a nebudu muset svítit. V šeru jsem se cítil líp.

Na obrazovce se objevila čísla a diagnostické kategorie. Uklidnil jsem se. Tohle byla moje parketa, tady jsem si připadal sebejistý a v bezpečí. Jestli měl některý z těch darebáků něco společného s pohotovostí, měl jsem reálnou šanci, že ho odhalím.

Zaměřil jsem se na mrtvé z ulice. Obvykle jsme jim nevěnovali příliš velkou pozornost, nanejvýš srovnali statistiky. Tohle vrah asi věděl taky. Přidal jsem je do seznamu, abych mohl provést standardní rozbor. Za normálních okolností by se každý patolog divil, kdyby měl provést podrobnou pitvu. Byl by pobouřen, že ho nějaký byrokrat okrádá o drahocenný čas.

Vlastně nehrozilo žádné nebezpečí a všechno šlo hladce. Dokud se neobjevil Kingsly.

Na obrazovce se objevil výčet diagnostikovaných skupin. Teď jsem potřeboval ověřit, kolik mrtvých z ulice připadalo na jednotlivé lékaře. Počítač zavrčel a blikání kontrolky potvrdilo příkaz.

Hledal jsem někoho, kdo se velmi dobře vyznal na pohotovosti. Předtím jsem podezříval Hursta, ale jeho spojení s pohotovostí nebylo příliš těsné. Navíc se ho nijak netýkaly výsledky studie. Také mu chyběla potřebná energie, která pravděpodobně hnala vraha. Kancelářská práce ho naučila všechno několikrát zvážit... Nebyl ten pravý, zdálo se mi.

Podezříval jsem Kradica a musel jsem krotit své emoce v souvislosti s Jonesovou, abych nepřeháněl své domněnky, čeho všeho je schopna. Znovu jsem v duchu probíral jednoho člověka po druhém, lékaře a sestry, s nimiž jsem po léta na jednom oddělení. Až na malé výjimky jsem o nich nic nevěděl, neznal jejich tužby, sny, přání; nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, co mají rádi a co naopak nenávidí. Přistupoval jsem k nim jen jako k profesionálům, dobrý či špatný lékař, kvalitní nebo nekvalitní práce. Pro sestry platilo totéž. Hrubé jednání kterékoli mohlo naznačovat, že je sama ve stresu a nedokáže

vyřešit své osobní problémy. A nebo byla záměrně krutá a uspokojovalo ji utrpení jiných? Když si lékař zachovával odstup a nevšímal si pacientova strachu nebo bolesti, byla to známka sadismu?

Zachvěl jsem se. Starým praktikám typu: *dáme dvojitý výplach žaludku, ať si zapamatuje, že se nemá nacpávat prášky* snad už odzvonilo. Chtěl některý z mých lidí úmyslně pacienty trápit? Těšil ho pohled na bolest?

Vraždy by samozřejmě daleko překročily hranice, o nichž jsem uvažoval.

Zarazil jsem se; ne proto, že mě nenapadalo, kdo by mohl být vrahem, ale proto, že jsem si uvědomil, kolik toho o ostatních nevím. Mohl bych se s klidným svědomím za někoho z nich zaručit? Vzpomněl jsem si na různé zprávy a zvěsti, kdy se mezi lékaři objevili psychopati nebo fanatici slepě oddaní politickému režimu. Takzvaní lékaři a sestry páchali zvěrstva v Dachau a po „práci" se vraceli usměvaví domů k dětem. Jeden takový „léčitel" zasvětil svůj život humanitární medicíně v zemích třetího světa, než ho po válce objevili. Nedávno vyšlo najevo, že uznávaný lékař v Oregonu uškrtil během deseti měsíců šest prostitutek. Poté se přestěhoval do Evropy, kde byl dopaden a usvědčen, když spáchal několik podobných vražd.

Na obrazovce se zatím objevily grafy udávající počet mrtvých z ulice, kteří byli jednotlivými lékaři přijati.

Žádné vodítko.

Z patnácti lékařů, zatím identifikovatelných jen podle čísla, nikdo výrazně nevynikal. Většina měla na kontě jednoho nebo dva nebožtíky, někteří tři čtyři a jediný člověk žádného. Výsledek pátrání mi neměl přivodit zklamání, ale stejně jsem předtím potají doufal, že mi tenhle přehled pomůže usvědčit pachatele. Zjevně mi však nic neusnadnil.

Nerozšifroval jsem zatím číselné kódy, to mohu nechat na později dobu. Mohl bych ale vyloučit lékaře s malým počtem přijatých. Podívám se nejdřív na těch pár, kteří jich přebírali nejvíc. Doug se zmínil o hnízdě zmijí - a někde se pohybují nejméně tři.

Nechal jsem grafy vytisknout a přešel k dalšímu bodu: příjem mrtvých rozepsaný na jednotlivé směny. Tiskárna ztichla. Zatímco jsem čekal, až se na monitoru objeví další přehledy, odtrhl jsem kopie a hodil na zem; poskládám je později.

Konečně naskočilo schéma služeb. Každý den rozdělený na tři osmihodinové intervaly, ranní, denní, noční, první začíná v sedm. Jednotlivé směny se dále dělily na hodiny a nakonec vyskákaly tečky znázorňující mrtvé. Co bod, to tělo. Z pohledu jsem nic nevyčetl, obrázek připomínal noční oblohu s přibližně třiceti hvězdami, poněkud vyšší počet, než jsem očekával. Spustil jsem vyhodnocující program. Carole mi dala zjednodušenou verzi přiměřenou mým schopnostem a možnostem počítače. U ní v kanceláři by týž úkon trval sotva třetinu času, který jsem potřeboval tady. Z tiskárny vyjel první graf. Uvědomil jsem si zklamaně, jak naivní byla má představa, že počítač vyřeší všechny záhady a já budu schopen na základě několika grafů spolehlivě označit vraha

Díval jsem se na list obrácený vzhůru nohama. Teď se mi nabízelo negativní srovnání: žádní mrtví. U jediného lékaře se výjimečně taková situace vyskytovala. Nikdy příjem nebožtíka z ulice. Bílý sloupec přímo tloukl do očí ve srovnání s ostatními.

Identifikační kódy jsem měl uložené na jiné disketě. Nechtěl jsem zastavit běžící program v polovině, a tak jsem netrpělivě čekal, abych se mohl na výjimku podívat.

Z rozboru vyplývalo, že žádné dny nebyly preferovány, ale pětadvacet z jedenatřiceti přijetí připadalo na ranní směnu, zpravidla mezi osmou a desátou hodinu. Mohlo to být významné, ale také možná náhoda. Většina lidí tedy zemřela, nebo byla zavražděna v noci. Za světla je zřejmě objevili chodci, ohlásili nález a těla byla převezena na oddělení.

Naši lékaři pracovali v kratších blocích než sestry, takže se jejich směny křížily. Snižovalo se tím nebezpečí stresu a únavy Měl jsem počet mrtvých a věděl jsem, ve kterou denní dobu jich bylo přijato nejvíc. Zadal jsem další požadavek: zjistit, jaká směna připadala na každého jednotlivého lékaře v době, kdy přivezli na oddělení nějaké tělo. Výsledek jsem opět nechal vytisknout v podobě sloupcového

grafu. Jak jsem očekával, nikdo z těch, kteří měli během loňského roku nějaký příjem, se výrazně nelišil od ostatních. Čekal jsem ale na negativní výsledek - lékaře s čistým kontem.

„Kódy" s bílými sloupci téměř vůbec nepracovaly ráno. Zahrnovaly i číslo toho, který nepřevzal vůbec žádného mrtvého.

Ani na tom nebylo nic zarážejícího. Spousta lékařů dávala přednost odpoledním nebo nočním směnám a šetřila si dopoledne na jiné povinnosti. Mnozí měli vedlejší závazky mimo nemocnici. Já sám jsem praktikoval totéž, než jsem se stal šéfem oddělení.

Pohrával jsem si s údaji dál a nechal vytáhnout seznam kódu lidí, kteří pracovali raději odpoledne a večer. Jak jsem předpokládal, spadala sem asi polovina týmu. I mezi nimi byl kód mého „negativního" člověka, jenž mě začal zajímat.

Potom jsem chtěl zjistit, který lékař měl službu vždy bezprostředně předtím, než byla mrtvola dovezena, všechna data za celý minulý rok.

Byl to poněkud komplikovanější úkon a kontrolka počítače blikala o poznání déle než během předcházejících. Seděl jsem a čekal. Za krkem jsem ucítil závan chladného vzduchu. Zařadil jsem totiž studovnu na seznam místností, které Doug bude utěsňovat proti zatékání. Dřevo se ovšem musí nejdřív „usadit", než k tomu dojde, čas od času tu bude profukovat. Utěšoval jsem se, že proces nepotrvá zase tak dlouho.

Poslouchal jsem, jak počítač vrní, sledoval obrazovku a cítil jsem, jak mě mrazí, ačkoli jsem byl oblečený dost dobře. Skočím si pro svetr, jen co si prohlédnu grafy.

Konečně se na monitoru objevily sloupce.

Sledoval jsem černou i bílou stopu. U každého lékaře vyrůstal tmavý obelisk, jen u kódu, který mě zajímal nejvíc, zůstala bílá plocha.

Lékař, jehož jsem teď pozorně sledoval, skutečně nikdy neměl službu před směnou, kdy ambulance přivezla mrtvé tělo. Druhý člověk, jehož černý sloupek byl nejvyšší, sloužil téměř pravidelně v onu dobu. Bylo to skoro jako negativ a pozitiv.

Vrátil jsem se zpátky k prvním rozborům, srovnával je a hledal souvislost. A najednou mi svitlo.

Než jsem vyměnil diskety a zaktivoval dekódovací program, chtěl jsem se pojistit a výsledky vytisknout. Mé zkušenosti s počítačem zahrnovaly pár hořkých lekcí, jejichž výsledkem byla opatrnost a zvyk ulož a vytiskni všechno hned. A také jsem svému deset let starému písíčku stoprocentně nevěřil; někdy mi „spolklo" kus textu a na monitoru se následně objevila bombička, což znamenalo, že jsem měl prostě smůlu. Zadal jsem tiskni a za chvíli slyšel, jak se tiskárna rozběhla. Ve ztichlém pokoji se rozléhala jako cirkulárka. Netrpělivě jsem ťukal prsty na desku stolu.

Jedna minuta, jedna stránka. Zbývá ještě dalších pět. Je to opravdu vykopávka, pomyslel jsem si a rozhodl se zatím zajít dolů pro svetr.

Když jsem procházel kuchyní, stále ke mně dost jasně doléhaly zvuky tiskárny, vedle v obývacím pokoji už byl hluk slabší, až přešel v tlumené, téměř neslyšné vrčení.

Pokoušel jsem si cestou srovnat v hlavě, co jsem zjistil. Pravděpodobně jsem pochopil, proč jeden lékař neměl nikdy službu před směnou, kdy byla přijata mrtvola, a druhý naopak téměř pokaždé. Jestli jsem uvažoval správně, pak podobný výsledek najdu i v případě ostatních mrtvých hlášených z okolí Buffala. Pokud se mi ovšem podaří přežít noc a mít příležitost údaje ověřit.

Prošel jsem halou, na jejímž konci byla ložnice. Všude tma, nechtěl jsem rozsvítit, tak jsem procházel podél zdi.

Tolik pouličních mrtvých - a tolik čísel a přehledů. Mezi některými by se ale přece dala najít souvislost. Další výklenky a židle. Tápal jsem kolem sebe, abych něco neporazil.

Co ostatní statistiky týkající se pohotovosti, které jsem už pročetl? Odhadoval jsem, že nebudou příliš důležité a pravděpodobně mi nepomohou.

Vešel jsem do ložnice. Okny pronikalo dovnitř měsíční světlo a ve srovnání s úplnou tmou na chodbě mi bohatě stačilo. Sněhová bouře venku se uklidnila, všude vládlo ticho, i výhled byl dobrý.

Našel jsem v zásuvce silný svetr a natáhl ho na sebe. Vyhlédl jsem ven. Jezero, zatím nezamrzlé, se mi dnes zdálo obzvlášť temné - černá hladina jako ze skla ostře kontrastující s jasně bílou zasněženou loukou. Viděl jsem také až pod borovice, kde jsem se předtím schovával a snažil se zjistit, jestli je někdo v chatě.

Štěstí, že tu nikdo nebyl, pomyslel jsem si. Měli by mě tu jako na dlani, když jsem přebíhal trávník.

Stopy na zemi byly stále ještě patrné, dokonce se mi zdály výraznější. Sníh musel přestat padat krátce poté, co jsem vešel do domu. Zahleděl jsem se do dálky, ale pak jsem se vzpamatoval a snažil se nasměrovat myšlenky zpátky k údajům z disket.

Možná. Tohle slovo jsem měl v hlavě. Pravděpodobně bylo další takové, které se tam usadilo nastálo. Možná, snad - proč se mi ta slova pojí s čísly, na která se snažím vzpomenout? Tři sta? Tahle cifra se mi zničehonic vybavila, aniž jsem přesně tušil, co má znamenat. Chtěl jsem se zbavit těch dvou slůvek i čísla, jemuž jsem nerozuměl. Občas člověka napadne věta či melodie a nemůžete ji celý den vypudit z mysli. Studie byl další výraz. Převracel jsem všechna, kombinoval a pokoušel se najít nějaký smysl. A najednou jsem na to přišel. Pravděpodobnost. Možnost. Případný omyl ve studii.

Už jsem věděl, čí jméno skrývá kód pod chybějícím černým sloupcem.

Zařinčel telefon. Připadal mi jako výkřik do tmy.

Bezděky jsem vyjekl a otočil se. Hrábl jsem po sluchátku vedle postele. Ani jsem se nestačil ohlásit.

„Earle! Uteč!" křičel Doug. „Hned uteč ven! Někdo tě sledoval nahoru, jsou tu druhé stopy. Uteč!"

„Stopy?"

„Nemluv a běž! Není čas. To auto, co přijelo za ambulancí, muselo použít stejný trik jako ty. Nejméně jeden vystoupil na stejném místě a šel po stopách. V té chumelenici nebylo vůbec nic vidět. Přijdou za tebou."

„Dougu, ty stopy, to byl jenom los."

Existuje mnoho druhů ticha. Někdy z mlčení druhého vycítíte, že vás považuje za blázna. Tohle byl jeden z takových momentů.

Doug se nakonec zeptal: „Earle, to je nějaký kód? Máš problém, beru, ale mluvíš z cesty, aby ses mě teď zbavil?"

„Ne, Dougu, ne, jenom... cestou jsem narazil na losa, šel za mnou. Pak mě dovedl k jezeru. Určitě jsou to jeho stopy."

„To se mi nezdá."

„Prokrista. Zavolals už policii?"

Pomalu, neochotně přiznal: „Ne. Chtěl jsem, abys co nejdřív odešel z chaty." Znovu odmlka a potom tiché: „Nelíbí se mi to."

„Jaks přišel najednou na ty stopy?"

„Dalekohled. Je perfektní, pokud nechumelí."

Bylo mi jasné, že počítač vychrlí grafy, ukáže souvislost mezi službami a příjmy těl, jenže žádný důkaz. Mohu někoho obvinit, vyvolat podezření, ale na usvědčení je to málo. Musel jsem Douga ještě zdržet. „To je v pořádku, uklidni se. Ještě se trochu rozhlížej."

Cítil jsem, že zaváhal. „Počkej chvilku."

Slyšel jsem, jak rychle mluví s dalšími muži v autě. Zaslechl jsem Arnieho: „Sakra, to nejsou žádný losí stopy. Prošel tam člověk! A nedávno. Doktorovy jsou už napůl pryč, ještě padal sníh, skoro nejdou vidět. Ta druhá pěšina může být tak hodinu stará, nanejvýš. Musíš toho idiota dostat ven."

Arnie měl zkušenosti, pronásledoval už zvířata i lidi. Teď byl podrážděný. Když jsem ho slyšel, vyschlo mi v ústech. Opřel jsem se o zeď. Znovu jsem šerem pokoje zíral k borovicím a na tmavý chodníček křižující zasněžený trávník.

Zaslechl jsem, jak nahoře naráz utichlo hrkání tiskárny. Někde na opačném konci narazila okenice na zeď. Potom zakvílely klády a vítr vmetl do oken dávku sněhu. Tiskárna se ozvala znovu. Za chvíli by měly být všechny kopie hotové.

Doug se vrátil k telefonu a diplomaticky mi tlumočil Arnieho řeč.

„Víš, neshodli jsme se, ale chtěl bych, abys hned odešel z chaty a počkal v lese, dokud to nevyřešíme. Máš po ruce mobil? Nebo aspoň tu malou vysílačku, aby se ti dalo zavolat ven?"

Telefon s krátkým dosahem jsem si pořídil pro chvíle, kdy pracuji na zahradě. Doug ho měl půjčený, když tu s chlapci pracoval, bylo to ještě v šerém dávnověku, kdy neexistovaly mobily.

„Mám. Co jste vymysleli?"

„Nic nového. Sedíme a rozhlížíme se."

„Pokud je někdo na cestě, jak si může být jistý, že jsem tady?"

„Já nevím, jestli oni vědí. Ale nezůstávej tam. Běž a schovej se někde za výběžkem nad chatou. Budeme pozorovat tyhle chlapíky dole. Když se někdo objeví blízko domu, zavoláme policii. Ozvi se mi, až budeš venku, ať zjistíme, jestli ta tvá hračka funguje."

V ten okamžik jsem strnul. „Dougu, stopy! Uvidí je ve sněhu. Poznají, kudy jsem šel." Ačkoli jsem měl v úmyslu přilákat je, chtěl jsem sám rozhodovat o tom, kdy se nechám vidět. Načasoval bych naše setkání na chvíli těsně předtím, než přijede policie z Holi Mont. Mají to asi deset minut, řekl jsem jim, aby přijeli bez sirény. Místo abych si chvíli pohrával se zabijáky a v nejvhodnějším okamžiku je vyprovokoval k pokusu o vraždu, mohl bych se nakonec nechtěně stát opravdu jejich obětí.

Mlčení na druhém konci mi prozradilo, že na tohle Doug také nepomyslel. Byli jsme nuceni improvizovat a připravený plán se začal hroutit.

„Earle," řekl naléhavě, „buď se půjdeš ukrýt někam do skal a budeš je sledovat odtamtud, anebo zavolám policii hned, aby je zastrašila." Nechal mě vstřebat své rozhodnutí a potom dodal: „Tak co?"

Měl jsem nahnáno, ale představa, že zabijáci prostě jen ujedou, mě děsila mnohem víc. Jestli jsem správně pochopil grafy, potom by mě čekala „náhlá smrt". Postupně by následovala spousta dalších. „Dobře," souhlasil jsem, „schovám se ve výběžku, ale nesmíme je ztratit z očí. Zavolám ti, až budu nahoře."

„Pamatuj si, běž přes les zpátky k silnici, hned jak zavolám policii. Vsadím se, že ta banda nejdřív prohledá chatu, než se pustí za tebou. Jestli se sem policajti dostanou včas, možná je chytí přímo v domě." Hlas měl plný napětí a jistý si určitě nebyl.

„Fajn. Mimochodem, řekl ti už někdo, že jsi pěkně drzý a panovačný?"

„Počkej, až ti přijde účet!" A zavěsil.

Ve sluchátku se ozýval už jen dlouhý tón. Chtěl jsem mu ještě říci, co jsem našel na disketách, a prozradit mu jméno, které se pravděpodobně ukrývá pod zvoleným kódem. Zavolám mu hned, jakmile se dostanu do bezpečné vzdálenosti od domu.

Znovu jsem se podíval na pěšinu svých stop.

Jak mě vlastně vyčmuchali? Sehnali auto a vystoupili přesně na stejném místě?

Představil jsem si tu situaci: z okolí určitě nebylo do prohlubně vidět. Taxi hned odjelo. Nemohli mě spatřit.

Stál jsem pořád ve tmě s očima upřenýma do dálky, ale přehrával jsem si ještě jednou tu scénu. Odjíždějící taxík. Řidič... řidič skloněný nad telefonem nebo vysílačkou. To je ono! V sanitce vyslechli, co taxikář vysílal. Zmínil se nejspíš o nějakém cvokovi, kterého vysadil v pustině u lesa. Posádce záchranky došlo, že mluvil o mně. A vydali se stejnou cestou.

Odtrhl jsem oči od bílé plochy venku a otočil se ke dveřím. Můj jednoduchý přenosný telefon ležel v pokoji pro hosty v opačném křídle domu. Vezmu ho, vyjdu ven a zavolám Dougovi. Je čas zalarmovat policii. V polovině cesty jsem si ale vzpomněl, co najdu: nenabitý přístroj. Nabíjel jsem ho, jen když jsme byli v chatě. Měl jsem strach nechat ho zapnutý i přes týden, aby nezpůsobil zkrat, kdyby se přehřál.

Použiju telefon u vchodu, potom vyrazím ke skalám.

Stál jsem v dlouhé chodbě, která vedla z obývacího pokoje do kuchyně. Vchod byl asi v polovině. Ze studovny jsem opět zaslechl tiskárnu.

Obličej mi ovanul proud studeného vzduchu.

Ztuhl jsem. Dveře byly otevřené! Nebo jenom průvan? Zatajil jsem dech. Ucítil jsem nový závan chladu. Myšlenky pádily jako splašený kůň. Pěšina na louce. Stopy. Nebyly tmavší, jen hlubší. Mí pronásledovatelé už dorazili. Jsou tady, v domě.

Musím se pohnout a dostat se ven. Jen se neprozradit. Nesmím dát najevo, že o jejich přítomnosti vím.

Při každém kroku jsem měl pocit, že po mně někdo skočí.

Tiše jsem se přiblížil ke vchodu do vestibulu a opatrně nakoukl za zárubeň.

Výborně. Vnější dveře byly zavřené, ale studený vzduch proudil dovnitř otvorem vedle zámku, kde bývala skleněná výplň. Vklouzl jsem do vestibulu, pozpátku se blížil k venkovním dveřím, ale nepřestával jsem sledovat chodbu. Levičkou jsem sáhl po botách, pravou šátral po klice. Na podlaze roztával rozčvachtaný sníh. Stoupl jsem na tabuli skla ze dveří a prošlápl ji jen to chruplo. Vedle ležel i nůž, kterým ji vyřízli. Necítil jsem žádnou bolest.

Tiskárna o patro výš zmlkla. Zavládlo hluboké ticho, ale z temného konce chodby sem vzápětí dolehlo zadunění a nato se někdo rozběhl. Překvapilo mě pípání běžně doprovázející křivku na monitoru při sledování srdečního rytmu, tady tak groteskní a naprosto nepatřičné.

Měl jsem dveře ven zpola otevřené, když jsem spatřil, jak ke mně běží postava v černé lyžařské kombinéze, s rukavicemi a maskou přes obličej. Vetřelec držel resuscitační elektrody - teď nepochybně určené k jinému účelu. Byly připojené k malému monitoru na jeho rameni, nabité a plně funkční. Jeden dotek a mé srdce se promění na nepotřebný fibrilující vak připomínající klubko propletených hemžících se červů.

Než jsem stačil vyběhnout, dveře mě srazily do vestibulu. Upadl jsem obličejem na dlaždice k nohám svého pronásledovatele.

Automaticky jsem zařval, aniž jsem chtěl. Zahlédl jsem, jak se bota zvedla a téměř okamžitě dopadla na mou hlavu. Hrozná palčivá bolest mi projela lebkou až někam do kříže. Začal jsem zvracet. Těžké koleno mi přitlačilo nohy k zemi. Někdo mi roztrhl svetr a košili. Ten s pevnými vysokými botami, byly pevné, se vzorkem v podrážce, nejspíš vojenské, mi přiložil elektrody na hrudník.

Umřu. Začal jsem se vrtět a cukat, ale bez valného úspěchu. Nemohl jsem navíc popadnout dech. Pomyslel jsem na Janet a svého ještě nenarozeného syna a vypravil ze sebe: „Prosím!"

Jeden zavrčel: „Zůstaňte zticha!"

Koleno povolilo a špička boty mi nadzvedla hlavu, ale černá postava s maskou mi vší silou tiskla trup k podlaze, plošky elektrod pevně blízko mého srdce. Ještě pořád jsem se nemohl nadechnout. Pozvedl jsem pomalu hlavu a vyplivl zvratky. Začal jsem kolem sebe bezhlavě kopat, nikoho jsem však nezasáhl. Z koutků úst mi vytékaly sliny, jak jsem se namáhal zdvihnout hlavu o dalších pár centimetrů. Nade mnou se skláněl můj útočník v komické poloze, jako při nácviku kliků, s nohama roztaženýma do stran. Veškerá váha jeho těla spočívala na polštářcích elektrod.

V ústním otvoru lyžařské obličejové masky jsem zahlédl jasně červenou rtěnku.

Ještě kousek jsem pozvedl hlavu a sledoval ruce v rukavicích. Ječivý hlas potvrdil, že zásah je připravený. Černé palce se posunuly blíž k červeným vypínačům.

A potom známý hlas, hlas, o němž jsem nezapochyboval, hlas, který jsem očekával, zasyčel: „Tak sbohem, doktore."

Palce stiskly tlačítka dříve, než jsem stačil proklít to jméno.

16

Vlna proudu mi projela hrudí a úder byl tak silný, jako by mě srazilo auto. Nad očima se mi v hlavě rozlétlo ostré bílé světlo, v uších mi začalo zvonit.

Nesynchronizovaný šok může při zástavě znovu obnovit srdeční činnost, ale fungující srdce naopak zastaví. Mé v tom okamžiku nebilo. Věděl jsem, že se proměnilo na chvějící se neorganizovaný shluk svalových vláken. Ale zatím jsem vnímal, potrvá to ještě asi třicet vteřin. Tohle byla pointa - měl jsem dost času, abych si uvědomil, že jsem mrtev.

Srdce přestalo pumpovat. Tělu se nedostávalo kyslíku. Lapal jsem po dechu jako ryba na suchu, pud sebezáchovy mě nutil otvírat pusu a snažit se vdechnout. Marně.

Vůbec se mi má situace nelíbila. Necítil jsem, že by se mé vědomí někam vzneslo a já se díval shůry na vlastní bezvládné tělo. Tohle bolelo. Vzpomněl jsem si na oči mužů i žen, které jsem během praxe viděl umírat při plném vědomí, kdy cítili, že prožívají své poslední okamžiky. Utěšoval jsem se frází *byla to rychlá smrt. Netrpěli*. Jenže to nebyla rychlá smrt. Když se dusili, jistě jim to připadalo jako celé věky. Špičky odumírajících nervů musely pekelně bolet. Namáhal jsem se, zkoušel jsem nabrat alespoň lok vzduchu, ale všeho všudy jsem se zmohl jen na pár neúčinných záškubů. Svaly vypověděly službu.

Chtěl jsem, aby to skončilo co nejdřív; mít to už všechno za sebou. Skončete to!

Mé tělo však bojovalo dál. Ze všeho nejvíc jsem potřeboval kyslík. Už od dob, kdy první organismy opustily bažiny a mokřiny, je dýchání jejich nejdůležitější proces, první naléhavá potřeba. Neumírám, uvědomil jsem si. Žádné vzpomínky na dětství ani

hodnocení mého života mi teď hlavou neběží. Cítím jen naléhavou potřebu dýchat.

Bez ohledu na bolest jsem si matně uvědomil, že půl minuty muselo dávno uběhnout. Proč nejsem mrtvý?

Ležel jsem na zádech a někdo mi stlačoval hrudník. Byl to docela příjemný pocit. A potom - kyslík. První vlna mi pronikla do plic a za ní další a další. Taková úleva! Bylo to jako sex, jako vyvrcholení, nádhera.

Vzápětí se všechno opakovalo znovu.

Bílá mlha před očima se mi začala vyjasňovat a pomalu jsem nad sebou na pozadí jasného světla rozeznával tmavé stíny. Zvonění v uších zeslábloa já slyšel hlasy vibrující kolem.

Nový stisk, opět úleva. Někdo mi nasadil kyslíkovou masku.

Ta banda se mě snažila přivést k vědomí a k životu. Prováděli resuscitaci.

Začal jsem vnímat jednotlivé hlasy. Změť zvuků se postupně proměnila v artikulovanou řeč. Stále jsem ale své zachránce neviděl, zůstaly zatím jen tmavými stíny.

Jeden z nich řekl úsečně: „Všechno pryč!"

Druhý stín se stáhl. Tolik cenné dávky kyslíku ustaly a hrudník se mi znovu sevřel. Přestali, ale já potřeboval ještě pár vteřin navíc. Pokračujte! No tak! Aspoň chvíli.

Padal jsem znovu do propasti bez vzduchu. Ještě jsem matně viděl, jak se jeden ze stínů nade mnou sehnul. Na hrudníku jsem ucítil tlak.

Bílé světlo podruhé explodovalo před mýma očima, projelo mi celým tělem a nakonec mě srazilo na podlahu.

Celý svět měl náhle bílou barvu. Zároveň však polevilo sevření hrudníku. A znovu mi někdo nasadil kyslíkovou masku a pumpoval mi do plic životodárný vzduch. Opět mi začalo zvonit v uších. Nemohl jsem se pohnout, ale věděl jsem, že srdce zabralo. Pokud jste v úzkých, nemáte na vybranou, přijmete všechno, co budí naději. I tak mě ale napadlo, že nejsem v rukou pozorného zdravotnického personálu. Jak se mi ulevilo, začal jsem zvažovat své možnosti. Mohl jsem dýchat - zatím sice s podporou kyslíkového přístroje, ale už to

nevypadalo tak beznadějně. S mluvením to bylo daleko horší. Jazyk mi vězel v puse jako kus salámu a nedokázal jsem vypravit slovo. Jen občas jsem něco zabručel, ale výsledek byl ubohý. Čich jsem měl, bohužel, v dokonalém pořádku. Cítil jsem, že ležím v kaluži vlastní moči a výkalů. Anoxie -nedostatek kyslíku, acidóza - zvýšené množství kyselin v tkáních a postresuscitační bolest svalů - myalgie. Podobné příznaky je možné sledovat v cíli u maratonců, jejichž tělo je vystaveno dlouhodobému vypětí. Neměl jsem sílu, byl jsem prakticky paralyzován. Mí „zachránci" použili resuscitaci jako formu mučení. Když přerušili přísun vzduchu, cítil jsem úzkost a přítomnost smrti.

Oslňující světla zeslábla. Ze stínů neurčitého tvaru se vylouply postavy s lyžařskými maskami na obličeji. Pozoroval jsem je a pátral po stopách lítosti nebo pochybností, ale v očích nad sebou jsem vyčetl jen chladný nezájem. Otvor jedné kukly odhaloval tenká ústa bez zvláštního výrazu, zpod druhé masky se zlomyslně šklebily povědomé rty; tomu člověku dělal můj strach dobře. Věděl jsem, komu ten úsměv patří, a nepochyboval jsem, že promluví bez obav z prozrazení. Určitě si v paměti uchová můj nekrolog, možná i umírání; třeba si bude v myšlenkách ty chvíle přehrávat znovu a znovu, dokud jí krutost nepřestane působil potěšení.

„Jdi a zkontroluj počítač. Podívej se, kam až se dostal!" Jonesová mluvila chladně a střízlivě, jako by podávala zprávu o běžném případu. Praktická a výkonná v každé situaci. Druhá postava zmizela bez poznámek.

„Tak co, doktore? Už jste na to přišel? Než nás opustíte, musíme si promluvit." A znovu ten jízlivý úsměv. Veškeré úsilí odpovědět se zredukovalo na zachrčení, víc jsem nedokázal.

„Ten hlupák Kingsly. Tu noc mě potkal v pitevně. Myslím, že hledal aspoň nějaké tělo, když mu to s živou nevyšlo. Přistihl mě při práci. I když byl pod parou, došlo mu, že dělám něco moc špatného. Otočil se a klusal do haly, vykřikoval a ječel. Musela jsem toho cvoka zastavit. Popadla jsem jehlu a vyběhla za ním Dohnat ho nebyl problém, jenže se bránil, vyváděl jako vepř před porážkou."

Slyšel jsem chrčení - zvuky vlastního dechu. Pokoušel jsem se naklonit hlavu, abych se nezalykal zvratky a slinami, jenže jsem se nedokázal pohnout.

„Á, problémy s dýcháním. Vždycky jste tak zdůrazňoval, jak je důležité hlídat průchodnost dýchacích cest."

Prudce a hrubě mi otočila hlavu na stranu. Okamžitě mi z koutku začala vytékat kyselá kaše. Přestal jsem se dusit. Připadal jsem si jako v těsném pouzdře, nemohl jsem se ani hnout. Slyšel jsem hlas své mučitelky, ale neviděl jsem ji. Chvíli jsem se marně snažil zachytit ji pohledem, potom už jsem jen ležel a poslouchal. Když mluvila, chtěla, abych ji vnímal. To jediné jsem - vedle lapání po vzduchu - v tom okamžiku zvládl.

„Vidíte, jak pěkně jsem to provedla, doktore!" Cítil jsem na uchu její dech. „Slyšíte, doktore?" zaječela. Škubla mi hlavou a otočila mě znovu obličejem vzhůru. Popadla mě za bradu, stiskla ji a sklonila se. Naše obličeje se téměř dotýkaly. Spatřil jsem její oči. Před chvilkou se zdály studené, mrtvé. Teď plály vztekem, zuřivostí, na jakou jsem byl zvyklý u konzumentů haldolu, drogy dost nevalné úrovně.

Najednou se prudce odtáhla a opět nasadila lhostejný výraz. Pozorovala mě, jeden ze vzorků své strašné studie, a pokračovala ve výkladu.

„Musela jsem ho usadit, doktore," vrátila se ke Kingslymu, „nachystat si ho, víte? Řeknu vám, co jsem udělala, určitě se vám to bude líbit. Roztrhla jsem si košili a ukázala mu kozičky!"

Napřímila hlavu a z obličeje jí vyzařovala spokojenost při té vzpomínce. Napadlo mě, jestli neočekává, že se budu smát; vypadala tak. Když jsem mlčel, promluvila znovu.

„Ten hlupák se na ně vrhl jako býk na červenou, olizoval mě a jenom slintal. Musela jsem se zády opřít o stěnu, aby mě nepovalil. Rozepnula jsem ho, nic nevnímal, jenom slastně chrochtal. Vůbec nezpozoroval, že jsem mu vsunula ruku pod košili. Potom jsem bodla." Vzpomínka vyvolala nový úsměv. „Tak se radoval a měl plno práce! Nemohl se odtrhnout, ani nepochopil, že je konec, že umírá." Obratem se její výraz změnil a rysy v obličeji ztvrdly. „Teprve po chvíli odpadl a vylomil jehlu. Všude se rozstříkla krev.

Jak padal, pomočil všechno kolem, byla jsem špinavá od hlavy k patě."

Mluvila teď jako ze sna. „Sundala jsem mu košili i kalhoty, setřela krev, posadila ho do křesla a sbalila všechny jeho věci. Přikryla jsem ho prostěradlem. Pak jsem se musela převléknout do pláště pro případ, že by nás třeba potkala ochranka. Obvykle do toho traktu nechodí, ale i tak, pro jistotu. Odtáhla jsem ho k výtahu. Nikdo nás neviděl, ani když jsem ho vezla k němu do kanceláře."

Když začala, chtěla mě vydráždit, mluvila sebejistě a s převahou. Teď upírala oči někam do dálky a vypadala, jako by celou řeč pronášela už poněkolikáté, a přesto se stále nevyrovnala se vším, čeho se dopustila. Připomínalo to jakýsi rituál, znovu a znovu hodnotila, kam až klesla.

„Svalila jsem ho na koberec, očistila mu hrudník lihem a naplno zapnula topení, aby rychle oschl. Do té doby měl na místě vpichu už jenom stroupek, skoro se nedal rozeznat. Nepatrná tečka." Nedívala se na mě. Určitě byla teď v Kingslyho kanceláři a skláněla se nad mrtvým tělem. „S tím, jakou měl pověst, mi připadalo samozřejmé, že si lidi domyslí, co se stalo: chtěl se někde pobavit a vrátil se do kanceláře polonahý. Potom mu byla zima, tak si pustil topení a dostal infarkt. Nejspíš se schvátil, určitě předtím pil. Já jsem odešla do márnice, očistila jsem křeslo, zavolala svou záchranku, aby se chlapi postarali o mrtvolu, na které jsem předtím pracovala, a taky o zakrvácené šaty a prostěradlo." Zmlkla. Otočila se ke mně - tentokrát se zdálo, že mě už zase vnímá - a dodala: „Víte, že zadními dveřmi můžete z nemocnice kdykoli v noci vynést zabalené tělo, aniž by vám někdo věnoval pozornost? Každý si myslí, že je to zásilka do pohřebního ústavu."

Její vítězný výraz ve chvilce opět zmizel a tvář znovu zkameněla. „Koho by napadlo, že se nějaký blbec pokusí dávat mrtvému první pomoc? Doktor by tohle nikdy neudělal! Topení běželo naplno, ale i tak by byl Kingsly do pěti hodin tuhý." Oči jí znovu zaplály vzteky. „A vy," zavrčela, popadla mě za vlasy a naklonila se nade mnou. Naše obličeje opět dělily jen centimetry. „Vy jste tam hned pospíchal, všiml jste si krve a objevil jehlu. Začal jste být zvědavý,

pořád jste čmuchal, Wattsova pravá ruka! Když jste volal, abychom se Kradica zeptali na stopy po jehle u bezdomovců, došlo mi, jak nebezpečně blízko stojíte. Uvědomila jsem si, že musíte zemřít. I bez Wattse by bylo jen otázkou času, kdy se dozvíte mé jméno, měl jste výsledky té zatracené studie z oddělení. Jenže všechno už je minulost, za chvilku i vy budete patřil do vzpomínek, vy nafoukaný sebevědomý panáku!" Mrštila mi hlavou zpátky na kachlíky.

Do té chvíle se mi dařilo polykat, ale pach jejího dechu a bolest v hlavě vyvolaly novou vlnu nevolnosti. Zkusil jsem otočit obličej, ale stiskla mi bradu.

„Co vy, profesore? Jak je to s vámi? Vy si nechcete pohrát?" Znovu přiblížila obličej k mému. Viděl jsem jen její oči. „Nebojte se," zasyčela, „nepovím to vaší vzácné Janet!"

Projela mnou vlna zuřivosti stejně intenzivní jako elektrošok. Kdybych se jen dokázal pohnout, skočil bych a roztrhal ji. Zuby, nehty, rukama i nohama. Zabil bych ji.

Stáhla se zpátky, vzpřímila a opět mě pozorovala jako vzorek z laboratoře. Popošla k monitoru defibrilátoru, který ležel na zemi. Stiskla tlačítko a uvedla přístroj do chodu. Pak sebrala elektrody a namazala obě dotykové plošky lubrikačním gelem. Přes rameno zavolala na svého partnera, který se po celou dobu zabýval mým počítačem: „Našel jsi něco?"

Odpověď ji uspokojila, ale já jsem nerozuměl, co muž řekl, jen jsem zaslechl *asi minutu*. Takže tolik života mi pravděpodobně zbývá. Zjistil jsem ve vteřině, že mohu zahýbat prsty na rukou.

Roztírala dál vrstvu lubrikantu, pomalu, klidně, jako by míchala těstíčko. Všiml jsem si, že sundala rukavice.

„Víte, doktore," řekla tiše, „kdyby se podařilo prokázat, že síran horečnatý funguje při srdeční zástavě, jak původně studie na začátku naznačovaly, byla by to bomba - nejlevnější a nejúčinnější způsob. Byla bych první, s největším náskokem před zbytkem světa. Ostatní vědci, kteří zpracovávali stejný problém, měli daleko omezenější možnosti. Museli čekat na případy skutečné srdeční zástavy. Příliš velký díl ponechávali náhodě." Stále se zabývala elektrodami, ale pohled upírala někam do dálky. Zkusil jsem pohnout rukama.

„A zdržení. Museli čekat, až se k nim pacient dostane. Já je měla hned, čas nehrál roli. Někdy se mi podařilo provést na jednom až deset zásahů, než umřel."

Opět ticho, jen její prsty pokračovaly. V očích měla nepřítomný pohled. Dobře jsem ho znal, Fernandez míval podobný. Spalovala ji horečka stejně jako jeho, ona ovšem měla laťku mnohem výš. Toužila po gloriole senzačního úspěchu na poli lékařského výzkumu. Fernandezovy ambice byly asi desetinou jejích. A nabízela se možnost vydělat slušný peníz. Výrobce léků nabízel autorům vítězného projektu horentní částku. Objev optimální kombinace a dávkování léků, jimiž by několikanásobně vzrostla naděje na přežití při srdečních příhodách, by dotyčnému vynesl nejen světovou slávu, ale také finanční jistotu až do smrti. Jonesová se pokoušela zvýšit účinnost doposud užívaného postupu při resuscitacích. S hořkostí v hlase pokračovala: „Neosvědčilo se to. Sulfát zabíral stejně jako ostatní běžné medikamenty." Přestala třít plošky a podívala se na mě. „Nedovolím, doktore, aby všechen ten risk a námaha přišly vniveč. Mám alespoň část, kde jsem uspěla, a tu si nenechám vzít." Znovu se nade mnou sklonila. „Už jste na to přišel, o čem mluvím, profesore?"

Nebyla to otázka, spíš rozkaz, abych uznal její genialitu. Věděl jsem, co má na mysli. Torsade de vointes. Zvláštní, vzácná arytmie, která se nikdy nevyskytovala tak často, aby bylo možné ji systematicky studovat a získat statisticky použitelné hodnoty. Neočekávaně se začala objevovat u pacientů užívajících antialergika v kombinaci s antibiotiky. Takové případy byly i mezi lidmi z ulice. Jakmile poprvé vyšlo lékařské varování, Jonesová se chopila příležitosti, aby ze svého výzkumu uplatnila alespoň něco. Zřejmě u alkoholiků uměle - injekcí - vyvolala torsade de vointes a pak aplikovala postup se sulfátem horečnatým. Získané údaje zařadila do buffalské studie srdečních zástav. Její výsledky byly ovšem velmi dobré, snad až příliš na tak malou oblast jako Buffalo, což bilo do očí, když mi je ukazovala. Potřebovala alespoň tři sta případů.

Nikdy pochopitelně nezveřejňovala rozsah své studie. Ani nemusela. Bylo jí souzeno, že její jméno bude uvedeno jen pod čarou s poznámkou ke studované problematice. Pouhá zmínka, haléřová

položka, nic víc. Žádné podrobné údaje. Nemohla si dovolit detailnější rozbor. S ohledem na velmi vzácný výskyt torsade de vointes jí její výzkum vynese malou poznámku v literatuře věnované srdečním zástavám. Nedosáhla téměř ničeho - a tolik toužila po úspěchu! Tak moc, že dokázala napáchat spoustu zla. Musel jsem ji zastavit.

Položila mi na hrudník jednu z elektrod a pomalu, zlehka roztírala gel, jako by se starala o milence. Oči už zase upírala do dálky, možná opět prožívala tu noc.

Dokázal jsem opřít ruce dlaněmi o zem. Cítil jsem ještě stále tající sněhovou kaši.

Přestala mi hladit hruď. Elektroda na několika místech zatím oschla, což ji přimělo věnovat mi pozornost. Pleskla mi na prsa další porci gelu, tentokrát ovšem už zdaleka ne tak něžně.

„Kruci, co je s tebou?" zavolala přes rameno směrem ke studovně.

Opět jsem slyšel vzdálený šepot, potom zaskřípala podlaha a ozvaly se těžké kroky po schodech.

Objevil se její maskovaný kolega a postavil se za ni.

„Máš něco?" Krátká jasná otázka.

Postava v masce potřásla hlavou. Viděl jsem teď jasněji: je starší, muž. Zahlédl jsem bílé strniště vousů, jež lemovalo okraj rtů.

„Máte štěstí, doktore, žádný identifikační kód. Přijeli jsme právě včas." Usmála se. „Nemáte tedy mé jméno." Stiskla ovladač elektrod, zvuk mi připomněl cvaknutí spouště pistole.

„Tak, teď vás čeká malá srdeční příhoda. Tolik starostí, zmatků, paranoidní představy, pátrání ve sněhu, stres. Popletlo vám to mozek a srdce nevydrželo."

Nastavila proud na maximum.

„Nikdo nemá rád komplikace, doktore. Ani policie - a Hurst už vůbec ne. Tohle se jim bude líbit."

Přitiskla mi k hrudi obě plošky. Zkusil jsem se vzepřít na rukou a smeknout stranou, ale dokázal jsem jen pohnout prsty. Paže jsem měl příliš zesláblé, nevzepřely tíhu celého těla. Elektrody se nabíjely.

Jasné pípání přístroje se zrychlovalo. Za chvíli budou připraveny k použití.

„Truchlící vdova, ještě nenarozený potomek bez otce."

Veškerá moje reakce se zredukovala na jakýsi chrochtavý zvuk.

Překvapilo ji to a vzbudilo její zájem. Cítil jsem na hrudi tíhu jejího těla. Položila palce na tlačítka a pohladila je.

„Ach, jakás takás odpověď. Myslela jsem, že to bude nudnější. Ale vy si udržíte úroveň až do konce." Sklonila se co nejblíž a syčela: „Nebudeme prosit?"

Zavrtěl jsem hlavou a zkusil jí plivnout do výsledkem však byla stružka slin v koutku úst.

„Mmm, taková zuřivost," dráždila mě dál, „výborně! Klidně mě můžete nenávidět! Brzy skončím ten váš mizerný pompézní život."

Zašoupal jsem nohama, ale bylo to k ničemu. Zatínal a otevíral jsem pěsti, mezi prsty drtil kašovitý sníh.

„Ach, tak se mi to líbí," vrkala. „Miluju, když se svíjí a vrtí." Prudce dýchala. Věřil jsem jí teď každé slovo.

Jeden palec přitiskla na červené tlačítko. Zmobilizoval jsem všechny síly a připravil se. Levý palec si našel své místo. Nutil jsem se nezavírat oči a sledovat každý pohyb. Budu mít zlomek vteřiny. A musím zvolit ten jediný správný okamžik.

„Ano. Ano," pokoušela mě dál a hladila obě tlačítka, zatím bez stisku.

„Vykašli se na ty blbosti!" zasyčel jiný hlas za mnou. Ten hlas. Znal jsem ho.

Jonesová zareagovala, jako by dostala políček. Oči jí zaplály vzteky a na chvilku na mě úplně zapomněla. Stále však držela palce na ovladačích.

„Takhle se mnou nemluv," řekla, „rozumíš?! Vůbec se nepleť do toho, co dělám!"

Viděl jsem, jak se obrovský stín otočil a slyšel jsem, jak se otevřela západka dveří. Neobtěžoval se zavíráním. Nad hlavou mi proletěl závan studeného vzduchu, když odcházel zasněženou pěšinou.

Jonesová si dřepla a sklonila se nad přístrojem. Po několika vteřinách se ozval pronikavý zvuk, který ji, zdálo se mi, povzbudil. Ještě jednou zkontrolovala stupnici a obrátila se ke mně. Připravil jsem se. Umřu. Ale možná se mi podaří vzít ji s sebou.

Znovu mi pevně přitiskla elektrody na prsa. Zalapal jsem po dechu a hmátl po její ruce.

Palce jí poklesly. Vykřikl jsem. Mozek mi explodoval do bílé mlhy. Cítil jsem, jak se mé vlhké ruce spojily s jejími dlaněmi, proud nám zaklínil prsty a přiměl obemknout elektrody. Navzdory vlastní bolesti jsem slyšel, jak zaječela. Byl to příšerný hlasitý jekot, který následoval poté, co jí proud zasáhl bránici. Podařilo se mi to! Pak jsem už neslyšel nic. Elektrická vlna mi projela zády, pažemi, nohama. Znehybnila mi svaly. Záda se mi vypjala do oblouku, paže křečovitě sevřely její ruce. V tom kratičkém okamžiku jsme byli prohnuti, dva oblouky proti sobě, a přece pevně spojeni zaklesnutými prsty. Když výboj končil, oba jsme bezvládně klesli nazpět, uvolněni, na prahu smrti.

Cítil jsem, jak se pohnula, vrtěla se ve snaze polapit aspoň doušek vzduchu. Určitě byla při vědomí, tak jako já a předtím i všechny její oběti, s nimiž neměla žádné slitování. Já teď také necítil výčitky. Oba jsme se řítili vstříc smrti, ale přál jsem si, aby prožila ten okamžik. Hrůzu, bolest, jistotu, že umírá; aby se dusila, lapala po dechu a zároveň cítila, že se jí to nikdy nepodaří. Přál jsem jí každou vteřinu toho utrpení, kdy věděla, že je konec, že jsem ji poslal na věčnost.

Mé trápení tentokrát netrvalo dlouho. Byl jsem zesláblý a bez pomoci jsem téměř ihned omdlel.

Návrat do ticha nebyl příliš příjemný. Pokoušel jsem se nebojovat, jen klidně odejít. V představách se mihla Janet a vzápětí zmizela. Necítil jsem dokonce ani zuřivost nebo zlost. Poslední, co jsem si uvědomil, bylo pomyšlení na Jonesovou - zastavil jsem ji. Svět kolem mě se roztočil a nabíral na rychlosti. Jako bych se měl rozdělit na milion částeček a rozlétnout se do nekonečného prostoru. Kapka vody, kterou pohltí oceán. Smrt, která uvolní všechna spojení.

Najednou se objevil ostrý záblesk a nato další. Byly mnohem jasnější než cokoli předtím. Tohle nepatřilo k mé cestě na věčnost.

Rychlost otáčení se postupně snižovala. Můj mozek teď ovládl mořský příboj. Vracel jsem se zpět. Ta mrcha tedy neumřela! Napadla mě strašná myšlenka: zkouší mě přivést k vědomí. Začne to celé znovu. Šumění moře zesílilo. Krk se mi proměnil v tunel. Někdo mě nutil žít a já se opravdu probíral. Nijak jsem nemohl zastavit vlnu zvratků, která se mi řinula z úst. V krku jsem měl dýchací trubici. O několik vteřin později jsem opět patřil do skutečného živého světa a naprosto nezajímavě jsem omdlel.

Příboj se vrátil; vlny se přelévaly sem a tam, zesilovaly a zeslabovaly naprosto pravidelně. Byly to zvuky mého vlastního dechu, vzduch, který procházel do plic a ven endotracheální trubicí, jež mi připomínala zahradní hadici. Ruce i nohy jsem měl ztěžklé, všechny prsty neschopné pohybu, jako by mě zaživa pohřbili.

Veškeré myšlení se omezilo na strach, že hra neskončila. Musel jsem otevřít oči. Co chce dělat? Proč jsem naživu? A jak to, že i ona žije? Můj dech doprovázelo teď slabé chrčení. Hlas? Mluví na mě někdo?

Ucítil jsem dotek rukou. Stále ještě se mi nepodařilo zvednout olověná víčka. Co mi ta mrcha provedla? Ani vysmeknout jsem se nemohl.

Ale dotek rukou byl lehký. Můj dech se trochu ztišil a hrčivý zvuk nabral podobu mužského hlasu.

Opakoval pár slov, stále dokola, až jsem je dokázal zachytit a porozuměl.

„Je mi to líto."

A najednou obojí zmizelo, ruce i hlas.

Bolelo mě celé tělo, dokonce i víčka. Nakonec se mi podařilo otevřít oči, ale nemělo to valný význam. V hale byla tma a já nebyl schopen rozeznávat tvary, jen rozmazané stíny.

Jediným hlukem byl můj vlastní dech. Byl jsem příliš zesláblý, abych znovu zvracel.

Zaslechl jsem zvuky podobné mému dýchání, sílily a ochabovaly, jen v daleko vyšší poloze. Siréna. Na okamžik se mi zdálo, že ji mám

přímo v uších, když ji kdosi laskavý vypnul. Dolehlo ke mně bouchnutí dveří, pak zakřupaly boty ve sněhu. Nato mě ovanul proud ledového vzduchu a někdo vstoupil dovnitř.

Spíše jsem cítil než viděl, že si klekl ke mně.

„Jste v pořádku? Slyšíte mě?" zeptal se.

Jistě; ležím tu ve svých zvratcích a v louži vlastní moči, dvakrát už jsem stál na prahu smrti, nemám sílu ani pořádně otevřít oči, ale ano, jistě, žiju, jsem OK. Mozek vydal pokyn: přikývni. Neodhadl jsem, jak se zachovala moje hlava, ale asi se přece jen nějak pohnula.

Muž, který klečel u mého boku, pro mě ještě stále jen matná skvrna, se zřejmě napřímil a s úlevou vydechl.

„Počkej, doktore, až ti pošlu účet."

Stále jsem pořádně neviděl. Před očima mi tančilo jen pár rozmazaných světelných skvrn. Jakýkoli pokus o souvislou řeč končil huhláním do trubice v krku. Slyšel jsem hlasy kolem sebe, ale jen jakoby z velké dálky. Špatně vyladěné rádio, napadlo mě. Odkudsi zvenku sem dolehly zvuky rychle jedoucího auta.

Sotva jsem se mohl pohnout, ale musel jsem se nějak zbavit té příšerné trubice. Dráždila mě ke kašli a měl jsem stále pocit, že budu opět zvracet. Zkusil jsem zvednout ruku k ústům. Pomalu se mi podařilo zachytit konec, který mi trčel z pusy. Zatáhl jsem. Měl jsem štěstí. Trubice nebyla upevněná, jen mi ji vsunuli do krku. Vyklouzla hned na první pokus, a když mě přešel záchvat kašle, cítil jsem se nesrovnatelně lépe.

Něčí ruce mě podepřely, když jsem se pokoušel otočit na bok a vyčistit ústa. Rozeznal jsem Dougův hlas.

„Klidně, Earle. Pomalu."

„Co je s Jonesovou?" zachraptěl jsem, jakmile se mi podařilo chytit dech.

Doug hned neodpověděl.

„To byla ta žena, kterou jsme našli vedle tebe?" zeptal se až po chvíli.

„Ta," přikývl jsem. Neuvědomil jsem si, že Doug ji neznal jménem.

Znovu pauza. Potom řekl: „Je mrtvá, Earle."

Nejdříve jsem necítil vůbec nic. Ani úlevu, ani zadostiučinění, dokonce ani uspokojení, že je po všem. Nic.

Takže mé sevření pomohlo. Chytil jsem ji za ruce a dovedl na konec cesty. Jako lékař bych to měl vnímat jako úspěšně zakončený terapeutický záměr. A potom se dostavil jiný, mnohem nepříjemnější pocit - pocit vnitřní prázdnoty, divný, konečný, neodvolatelný. Připadal jsem si mrtvý.

17

Konečně jsem začal vidět. Arnie seděl za volantem záchranky a se sirénou naplno jsme se řítili do nemocnice. Sotva jsem se udržel na nosítkách, která se nebezpečně nakláněla. Naštěstí vedle seděl Doug. Měl jsem dost času, abych mu položil pár otázek, než se dostaneme do Buffala.

„Jak to, žes přijel?"

„Nezavolal jsi."

„Mluvíš jako moje matka," zažertoval jsem a soustředil se, aby nepoznal, jak jsem nejistý.

Arnie se spokojeně šklebil, jak se před ním auta rozestupovala, aby měl volný průjezd.

Když jsem tedy nezavolal, řekl mi Doug, zatelefonoval policii. Potom se svými muži zahradili přístupovou cestu a odřízli dva kumpány, kteří v záchrance a v autě čekali na pokyny své velitelky. Zabrala scéna, kdy Dougova parta vyskákala z dodávek, všichni muži vyzbrojeni krumpáči, kladivy a několika puškami. Ti dva darebáci vystoupili s rukama nad hlavou. Doug je spoutal obvazy, hodil do sanitky a pospíchal za mnou.

„Když jsme přijeli, nebyl v domě nikdo, jen ty a ta žena. K smrti jsi mě vylekal. To byl pohled!" pokračoval. Na chvilku se odmlčel, hledal vhodná slova, jak by tu scénu popsal. „Když jsem viděl ten monitor, spoustu drátů, všechno, cos měl na sobě, ta trubice v krku - myslel jsem, že jsem přišel pozdě."

Všechno mi docházelo trochu pomalu.

„Takže to jsi nebyl ty, kdo mě probral k životu?"

„Já? Ne, to tedy ne. Našel jsem tě napojeného na monitor, pípání bylo stejné, jako v televizi, když člověk ví, že všechno bude v pořádku. Ale nechtěl jsem čekat na policii, proto tě teď veze Arnie.

Nechal jsem v domě Norma a ostatní chlapce, aby dohlédli na ty darebáky."

Ten muž. Znal jsem ten hlas, jen jsem si nemohl vybavit, komu patří. On mě zachránil. Proč to udělal?

Než jsem stačil na něco smysluplného přijít, upadl jsem znovu do bezvědomí.

Když jsem se v nemocnici probral, Janet mě držela za ruku.

„Ty blázne!" a začala plakat. Objala mě a cítil jsem její ruce, dokud jsem znovu neodpadl.

Následující dny jsem strávil v jakémsi podivném polospánku. Když jsem se občas probral, za chvilku jsem opět usínal. Na jednotce intenzivní péče mě napojili na všechna zařízení, která měli. Dokonce snad některá sehnali jen kvůli mně, jen aby si byli jisti, že nic nezanedbali. Vypadal jsem hrozně. Skoro z každého centimetru kůže mi trčely nějaké vývody nebo dráty. Všechno bylo pečlivě monitorováno a zaznamenáváno. Mou nejlepší kontrolou byla ovšem Janet. Kdykoli jsem se probudil, seděla po mém boku.

„Nechytíš mě za ruku?"

„Určitě."

„Co abys mě pohladila?"

„Nepřeháníš to, miláčku?"

V místnosti chyběla okna. Rána se dala rozeznat podle snídaně. V noci přestalo testování, injekce, prášky.

Když jsem otevřel oči, židle vedle postele byla prázdná. Usoudil jsem, že mi nehrozí komplikace, protože Janet nepovažovala za nutné držet noční hlídku. Přesto mi z nosu stále ještě trčela trubička a pod pravou klíční kostí jsem měl vývod s jehlou. Další hadička vycházela ze zápěstí a vrcholem všeho byl texaský katétr, jímž mi z těla odváděli moč. Chvílemi jsem si připadal jako soudek, z něhož si každý odpustí, co hrdlo ráčí.

Stewarta Delorama, primáře intenzivní péče, očividně těšilo, že mě měl plně pod kontrolou. Občas napochodoval až k mému lůžku a zaburácel: „Tak co, šéfe? Jak se vede?"

Nebyla to otázka, nečekal žádnou odpověď. „No tak?" Prostě se bavil.

„Delorame, ty příšero jedna sadistická!"

„Sestřičko, zdá se, že tady pan doktor Garnet trpí bludnými představami. Že by psychóza?"

„Delorame, zatraceně, jestli je tu někdo psychotik, pak jedině ty! Já přece nepotřebuju tuhle výbavu!"

„Je to váš profesionální názor, kolego, anebo jen známka, že se vám daří líp?"

„Chce se mi jenom hrozně spát, ale jinak mi nic není!"

„Upřímně řečeno, myslím si totéž."

„Tak proč si to nádobíčko nesbalíte?" mávl jsem rukou a ukázal na hadičky a skleničky kolem. Celé monstrum se zatřáslo, něco začalo zvonit a pár kontrolek se okamžitě rozsvítilo.

„Á, už je znova ve formě. Výmluvný jako předtím. Nic se neděje, všichni do práce." Otočil se ke mně. „Jestli budeš takhle vyvádět, doktore, nikdo ti neuvěří, až nás budeš potřebovat doopravdy," varoval mě.

„A jak víš, že budu?"

Našpulil pusu a potom zvážněl. Pokrčil rameny.

„Ještě jsem tu neměl případ, aby zdravé srdce bylo dvakrát uměle zastaveno a znovu přinuceno k činnosti."

„Objevil jsi něco?"

„Nic, co by se dalo změřit."

„Může to mít vliv na délku života?"

„Jak říkám, neexistují žádné studie, o které bych se mohl opřít. Kdosi prováděl pokusy na psech, taky jim zastavil srdce a znovu rozpumpoval; ti si vedli dobře. Třeba na stará kolena taky začneš zahrabávat kosti. Dožili se dvanácti, tak si to přepočítej."

Tentokrát ho asi zarazil můj výraz. V duchu jsem si skutečně dělal starosti, a přestože jsem se snažil nedat nic najevo, asi to na mně přece jen bylo patrné. Položil mi ruku na ramena.

„Podívej, Earle, s tím, cos prožil, jsem se zatím nikdy nesetkal - a doufám, že se to nebude opakovat. Vypadá to tak, že ti lidé byli

technicky schopní, ačkoli, upřímně řečeno, někdy jsou odborníci nebezpečnější než laik."

Na chvilku jsem neviděl Delorama, ale pár starších očí. Patřily muži, jenž mi řekl *je mi to líto*.

„Co se stalo s tím čtvrtým?"

„Policie. Sebrali ho asi dvě míle od tvé chaty. Je po všem, nemusíš si dělat hlavu."

Znovu se dostavil ten nepříjemný pocit prázdnoty. Svým způsobem se ho už asi nikdy úplně nezbavím. Mohu na něj zapomenout, ale zůstane ve mně napořád.

„Mimochodem," pokračoval Deloram, „nějaký detektiv po tobě touží. Pravidelně se po tobě shání každý den a vyptává se, jestli jsi schopen mluvit. Řekl jsem mu, že nikam neodejdeš a že zatím potřebuješ zůstat v klidu. Navrhl jsem mu, aby ti mezitím zaúčtoval nedovolené parkování."

Riley. „Nechte mě s ním příště promluvit."

„Dobře."

„Kde je Janet?"

„Usnula."

Asi jsem musel mít divný výraz, protože dodal: „Dopřej jí aspoň trochu odpočinku. Seděla u tebe celou dobu. Trvalo mi čtyřiadvacet hodin, než jsem ji přesvědčil, že se na nás může spolehnout. Teprve potom si šla na chvilku zdřímnout. Je v pokoji pro rezidenty, jen se divila, jestli se tu za posledních deset let vůbec měnilo prádlo. Nechme ji hodinku v klidu."

„Takže jsem tu druhý den?"

„Dá se říci."

„Jak dlouho přesně?"

„Lékařské tajemství, synu."

„Kruci, Stewarte, přestaň si ze mě utahovat! Kdy se dostanu domů?"

Zvedl se z okraje mého lůžka, kde doposud seděl, popošel k závěsům, jež mě dělily od ostatních, zaujal pózu zamyšleného lékaře a odpověděl: „Už brzo, hochu, anebo nikdy." S poťouchlým úšklebkem mě pak ponechal vlastním úvahám.

Ze sesterny ke mně dolehlo jeho přehnaně hlasité: „Sestro Mandy, myslím, že je nejvyšší čas vyměnit panu Garnetovi texaský katétr. Postaráte se o něj?"

Slyšel jsem, jak se sestřičky chichotají a Mandy, která pravidelně pózovala pro Buffalo Gazette a předváděla nejnovější modely plavek, se culila, když odhrnovala závěs mého boxu. Zvonek na mém nočním stolku se rozezvučel.

„Delorame! Měl by ses léčit! Slyšíš? Léčit!" zařval jsem směrem k rozveselené společnosti za plentou. Sestra Mandy se nikdy nevyhýbala svým povinnostem, dá-li se to tak říci.

Domyslel jsem si, že můj pobyt na Deloramově oddělení skončí, až ho začnu nudit anebo budu schopen zůstat vzhůru alespoň hodinu na jeden zátah. První varianta se realizovala poměrně brzy. Od našeho rozhovoru se u mě moc často nezastavil. Druhá podmínka byla mnohem obtížnější.

Po nějaké době jsem se probudil a opět spatřil Janet vedle sebe. Vypadala unaveně, ale usmála se. „Ahoj."

„Ahoj."

Líbilo se mi, že se na ni mohu chvíli dívat, ani mluvit jsme nemuseli. I ona byla ráda, že jsem se probral. Natáhla ruku a zlehka mi stiskla dlaň. Báječný pocit.

„Bál jsem se, že mě přijdeš poučovat," zašeptal jsem.

„Jenže to vyžaduje mozek, kde by se nějaká rada uchytila," vysvětlila mi mile.

„Takže chceš. Mám pravdu."

„Chvilku ti dopřeju, než tě trochu vykrmí."

„Jak se má Muffy?"

„Teď už líp než ty. Pustili ji z intenzivní péče."

Na pár nekonečných vteřin se odmlčela a potom dodala: „Bude dobrá, počítám, že nám ji příští týden dovolí vzít domů."

„A co doma? Jak pokračuje práce?" Nebyl to příliš plynulý a bohatý rozhovor, ale připadalo mi, že všechno je lepší než mrazivé ticho.

Dostalo se mi ledové odpovědi.

„Řekla bych, že Dougova žena byla tím vaším bláznivým plánem nadšená asi tak stejně jako já. Teď, když už je ochotná pustit ho z dohledu, se všechno hnulo dopředu dost rychle." Následovala nová odmlka. Potom malý ústupek: „Hlavně dětský pokoj." Opět chvilka beze slov. „Vypadá opravdu roztomile."

„Myslím, že by ti prospělo trochu se vyspat."

„Je to práce se dvěma mužskými. Jeden mě nenechá starostí usnout a druhý mě kopáním probouzí, kdykoli se mi to přece jen povede."

„Janet, nezlob se. Byl to hloupý nápad, uznávám."

Protočila oči a spustila: „No to je nádhera! Ty se rozhodneš, že si budete hrát na tvrdé chlapy, nikomu neřekneš ani slovo, necháš se málem zabít a potom mi tu s nevinným výrazem řekneš *nezlob se* a myslíš, žes to smetl se stolu?"

Jak Janet zvyšovala hlas, celé oddělení postupně se zájmem ztichlo.

„Janet, nechme to na jindy. Je mi trapně."

„Ach, nejdřív mě vyděsíš k smrti, a pak je ti, chudáčku, trapně."

Zvedla se ze židle a řekl bych, že se docela bavila mými rozpaky. „Tak si tu lež a rozjímej nad svými hříchy," pronesla až příliš hlasitě. Přešla k mým monitorům a kontrolkám a jeden přístroj po druhém začala vypínat. Mrkla na mě. „Ne. Už ani slovo." Rozpustila si vlasy. „Nech mě v klidu číst," byl její poslední hlasitý pokyn určený okolním boxům. Potom si lehla vedle mě, vodopád hedvábných světlých vlasů nám oběma zahalil tváře a během následující půlhodiny jsme byli nejtišší pacienti na celém oddělení.

Nové probuzení už tak příjemné nebylo. Na židli vedle postele seděl Bufort a vypadal jako zamlklá tlustá ropucha. Riley přecházel nervózně kolem závěsů kóje.

Nebyl jsem si jistý časem, ale protože na stolku vedle postele osychalo na talířku vajíčko, odhadoval jsem, že se rozbíhá třetí den.

Bufort ani nepočkal, až se proberu docela.

„Pane Garnete, uvědomil jste si, že vydávat se za policejního úředníka je trestné?"

„Někdo vás obvinil?"

„Prosím?!"

„S tím bych si nedělal starosti. Obzvlášť pokud byl ten úředník kompetentní, jistě nebudou problémy."

Ze stolku s přístroji se ozvalo zazvonění, jak Janet všechno seřídila, než odešla. Bufort vyvalil oči, tohle mu dodalo. Riley zůstal zticha.

„Něco vám řeknu," pokračoval jsem, „vy namyšlený pompézní byrokrate. Nechal jste mě napospas maniakovi. Vrahovi. Kdybych neudělal to, co mi vytýkáte, tak jsem mrtvý. A vy byste nade mnou klidně prohlásil, že šlo o srdeční selhání ze stresu. Nešťastná náhoda."

„To je absolutní..."

„To je absolutní pravda, a vy to dobře víte! Jestli mě ještě budete s něčím obtěžovat, mám dost materiálu, aby vás poslali vypisovat pokuty za špatné parkování!"

Závěs boxu se rozhrnul a dovnitř vtrhly dvě sestry, přivolané mými kontrolními přístroji. Výrazně se mi totiž během řeči zrychlil pulz a okamžitě vyskočily hodnoty krevního tlaku. Sestra Mandy zavelela s velmi vážným výrazem: „Pánové, budete muset odejít." Chytila Buforta za loket a doprovodila ho ke dveřím oddělení. Riley na mě mrkl a pak se vydal za šéfem.

Zbytek odpoledne uběhl vcelku klidně. Postupně se u mě zastavil Popovitch a Sylvia Greenová, aby mi popřáli brzkého uzdravení. O něco později se objevil dokonce i Hurst, na pár vteřin se ochomýtal kolem, pak prohodil, že opět zprovoznil oněch sto lůžek, a zmizel. Došlo mu nejspíš, že by v očích veřejnosti uškodil sám sobě, kdyby pokračoval v našem sporu, když jsem tak bezmocný.

Mezitím jsem několikrát usnul. Potom mi kdosi jemně zatřásl rukou. Riley. „Hej, doktore," zašeptal. „Prý jste se mnou chtěl mluvit."

Přitáhl si židli blíž k mému lůžku. Nervózně se ohlédl k závěsu. Zřejmě se sem dostal tajně a nechtěl, aby ho tu sestra Mandy přistihla.

„Ano," přitakal jsem ospale.

Než jsem stačil pronést cokoli dalšího, Riley mě předešel: „Za ten rozhovor nemůžu, ale nedokázal jsem tomu zabránit." Pak se spokojeně ušklíbl. „Pěkně jste ho ale vytočil."

Usmál jsem se také. Díky za kompliment. Pak už jsem přešel k tomu, co mě pálilo.

„Chci se zeptat na spoustu věcí ke všemu, co se seběhlo. Když je Jonesová mrtvá, budete mít dost důkazů, abyste mohli potrestat její kumpány? Děsí mě pomyšlení, že by vyvázli. A kdo byl ten chlapík, co mě přivedl zpátky k životu? Proč se vůbec obtěžoval, když už byl zapletený do tolika vražd?" Dokonale jsem se probral. Vyspalý a odpočatý, měl jsem spoustu energie, abych se mohl vyptávat.

Riley se opřel. „Za prvé: ten chlapík, který vám pomohl, bude svědčit proti těm dvěma darebákům, co pracovali pro Jonesovou. On sám dostane nižší trest. O ty dva nemusíte mít strach. Než se dali k záchranné službě, nechali se najímat odbory a mlátili řidiče, kteří nastoupili do práce a odmítali stávkovat. Tak je také Jonesová poznala. Protože vědí, že máme svědka, právník jim poradil, aby spolupracovali. Takže teď také mluví, i když jsme jim žádné úlevy z trestu neslíbili. Prohlašují shodně, že oni sami nikdy nikoho nezabili, ale přiznali, že s Jonesovou dělali už přes tři roky. Sbírali po ulicích tuláky pro její ‚vědecký výzkum' a těla potom rozváželi po městě."

Tři léta. Déle, než jsem odhadoval.

„Využívala je i na jinou špinavou práci," dodal Riley. „Například ten pokus vás přejet, to byl její nápad. Zničili vám vybavení v domě. A ‚postarali' se o Wattse. U jednoho jsme našli dobrmany, měl je v kleci za domem. Tvrdí, že jim platila a bylo to pro peníze, ale měl jsem pocit, že je těší, když vidí lidi trpět, a že by to klidně prováděli i zadarmo. Jeden mi taky vyklopil, že to spolu dělali, ve třech." Mluvil neutrálně, jak bych ostatně od profesionálního policisty očekával. Otřásl jsem se při pomyšlení, co všechno celé ty roky tajila.

„Necháváme exhumovat několik těl kvůli důkazům," pokračoval. „Chceme získat stopy po jehlách. Mimochodem, proč ji tolik zajímala ta vaše analýza?"

Posadil jsem se. „Ty výsledky zahrnovaly jenom rok, ale i tak poskytovaly dost informací, které by ji usvědčily. Například z nich vyplynulo, že mrtvoly z ulice byly přijímány jen ve dnech, kterým předcházelo její noční volno. To znamená, když nebyla vázaná na pohotovosti a mohla zabíjet. Vsadím se, že se totéž dá prokázat i v ostatních nemocnicích ve městě. Nejprve jsem se dopustil chyby, když jsem hledal dny, v nichž bylo přijato nejvíce těl. Pak jsem si ale uvědomil, že je to špatná myšlenka, protože oběti neumíraly na pohotovosti. Když měla Jonesová službu, žádná těla se neobjevovala. To mě upozornilo. Nedokážu říci, jestli je pokaždé zabíjela v laboratoři u Wattse, nebo zda prováděla pokusy i přímo v záchrance. Pokud ano, mohla vraždit i během svých oficiálních studijních výjezdů."

Riley sáhl po bloku. „Mohl bych dostat kopie těch údajů?"

„Jistě. Zastavte se u mé sekretářky."

Potom jsem si vzpomněl na slova, která Jonesová pronesla v chatě. Tolik práce, tolik riskování. Nedopustím, aby to přišlo vniveč.

„Panebože!" vykřikl jsem. Naráz se mi rozsvítilo. „Případy torsade de pointes byly jen součástí celého ‚projektu', jistě musela zabíjet už předtím, když se pokoušela aplikovat svůj postup při tachykardii a fibrilaci."

Riley na mě nechápavě koukal. Vysvětlil jsem mu stručně, co mám na mysli. Když jsem skončil, chvíli ani nehlesl. Pak sáhl do aktovky a podal mi složky.

„Tohle jsme našli u ní v bytě. Je to opravdu to, co předpokládám?"

Otevřel jsem složky a okamžitě poznal její písmo. Byl to hrubý plán druhé fáze její studie, ale rozhodně ne určený pro jakoukoli komisi, neboť překračoval všechny představitelné meze etiky.

„Bože," hlesl jsem a vrátil mu složky.

„Měla v úmyslu vraždit dál, že?"

„Myslím, že teprve začala," odpověděl jsem.

„Cože!"

„Podle tohoto materiálu," kývl jsem směrem ke složce, „chtěla zjistit, jestli by sulfát horečnatý mohl zabírat jako prevence proti

srdeční arytmii, proti narušenému srdečnímu rytmu, a porovnat jeho účinnost s dosud prováděnou resuscitací. To znamená, že by své oběti krmila sulfátem a potom vyvolala abnormální srdeční rytmus, třeba směsí erythromycinu a terfenadinu nebo elektrošokem, načež by sledovala jejich odolnost."

„Myslel jsem, že ty medikamenty obvykle vyvolávají torsade-de - jak jste to říkal...? ale že je to dost vzácné, než aby se tím proslavila."

„Torsade de pointes je varianta komorové tachykardie, a kdyby se jí podařilo přijít na to, jak jí předcházet, možná by získala vodítko pro prevenci běžné tachykardie a fibrilace. Určitě pracovala na něčem novém, protože mrtvých z ulice neubývalo. I když už skončila s torsade de pointes, Watts našel u posledního mrtvého tuláka stopy terfenadinu a erythromycinu." Udělal jsem krátkou pauzu. Tolik chudáků muselo před smrtí trpět. Jaký strach asi zažívali! Poklepal jsem na dokumenty v Rileyho ruce. „Zřejmě už zahájila druhou fázi."

„Proboha!" hvízdl Riley. Vsunul složky zpět do aktovky. Předpokládal jsem, že ji zavře, ale zaváhal. Než ji zaklapl, vytáhl malé pouzdro. Všiml jsem si, že se mu napjaly čelistní svaly.

„Ptal jste se na toho čtvrtého chlapíka, toho, co vás zachránil. Nechtěl jsem s tím ještě začít, ale snad to snesete. Rád bych, abyste si vyslechl část jeho výpovědi."

„Jistě. Proč bych neměl?"

„Připravte se na to, že si prožijete všechno znovu. Vypráví, co se seběhlo, samozřejmě ze svého pohledu. Jsou tam také některé nechutné poznámky, které se týkají vaší osoby."

„Například?"

„Začněme třeba tím, že vám ho trochu blíž představím. Jmenuje se Vito Manley, ale jméno vám sotva něco řekne. Důležité je, že není jako ti dva zbývající. Pracoval u stejné společnosti, ale před čtyřmi roky byl přeřazen do jiného týmu záchranné služby. O několik měsíců později se na scéně objevila Jonesová a začala jezdit se záchrankami v rámci svého oficiálního studijního programu. Všiml si, že dávala přednost jeho staré společnosti, vyhovovaly jí typy, které tam pracovaly."

„Jak se do všeho zamíchal on?"

„Poslechněte si to sám. Celý výslech máme na videu, ale některé části jsem si nahrál na kazetu pro vás." Stiskl tlačítko. Přestože byla nahrávka pořízena v prázdné místnosti a hlas zněl poněkud dutě, okamžitě jsem ho poznal. Byl to muž, který mi poskytl pomoc, a potom řekl*: je mi to líto*.

„...Strčila mi pár stovek, abych všechna oznámení o tulácích a bezdomovcích směroval na ni a nedělal o tom žádný zápis. Sakra, myslel jsem, že jí jde o pojišťovnu, že sbírá jejich karty a potom si nechává zaplatit za ošetření. Vypadalo to bezpečně, aspoň pro mě. Až do loňského roku. Někdo ji začal vydírat. Tehdy mi prozradila pravdu. A pohrozila mi, že když jí nepomůžu přijít na to, kdo to je, zničí mě."

Mluvil rychle, jako by se chtěl celého břemena co nejdříve zbavit.

Riley se natáhl a zastavil magnetofon.

„Věděl jste něco o vyděrači?" zeptal se mě.

„Ne!" vykřikl jsem udiveně.

„Následující část pro vás nebude moc příjemná," varoval mě a výpověď pokračovala.

Několik vteřin se ozývala jen směsice zvuků, ale pak muž opět promluvil.

„Nejdříve bylo nutné objevit toho vyděrače. Po fiasku s Kingslym, ať už to byl kdokoli, si poručil poslední velkou částku. Zřejmě se domníval, že ji brzy dopadnou a zdroj příjmů vyschne. Podle toho, jak Garnet tlačil na pilu - objevil nejdříve tu jehlu a potom upozornil i na vraždu toho vandráka -, myslela si, že to byl on. Pořádně ji to rozzuřilo. Předpokládala, že to na ni hraje. Velký doktor, a zároveň ji ždímá do krve. Ale nechtěla ho zabít hned. Až bude mít jistotu. Tu noc, kdy na něj poslala jednoho ze svých kumpánů s dobrmany, měl chápat jako varování. Aby se stáhl zpátky."

Muž si odkašlal a mluvil dál: „Následující večer povolala oba, aby ho sledovali na venkov. Chtěla ty statistiky z pohotovosti. Víte, měla strach, protože Garnet zpracovával data a ona si uvědomila, že by objevil souvislost s mrtvými z ulice. Došlo jí, že by to pro něj mohla být skvělá pojistka. Jestli ji vydírá a ona by ho zabila, policie

by našla ty výsledky a ona by se dostala do maléru. Kdyby se jí bylo podařilo najít nějaký takový dokument, takovou ‚pojistku', věděla by najisto, že je vyděrač a mohla se ho zbavit. Jenže jeho pes ty chlapy zahnal, než se stačili po těch věcech kouknout. Ona se mu vloupala brzo ráno do kanceláře, ale nic nenašla. Když pak volal a ptal se před ní toho rezidenta na tuláka a jehly, řekla si, že je to stoprocentně on a jen si s ní zahrává, protože chce víc peněz. Tak zavolala svou posádku a vmžiku zorganizovala nehodu. Myslím, že to byla msta i nutnost ho zlikvidovat. Nevyšlo to. Šla s muži prohledat dům, zatímco my vezli jeho psa k veterináři. Páni, byla zlostí bez sebe, když ty údaje nenašli."

Riley znovu udělal pauzu. „Dává to nějaký smysl, doktore? Anebo mluví jen tak, aby si vylepšil skóre?"

Měl jsem v ústech tak sucho, že jsem stěží dokázal promluvit. „Myslela si, že ji vydírám?" vypravil jsem ze sebe nakonec.

„Určitě. Zpočátku."

„Co myslíte tím zpočátku?"

„Uslyšíte sám, je toho víc. Ale co to jeho líčení? Shoduje se jeho verze s tím, co jste zažil?"

Sled událostí, jak je popsal on, mi připomněl záběry z filmu - známé, ale viděné z jiného úhlu.

„Myslím, že ano," souhlasil jsem pomalu. A potom se mi vybavil jeden okamžik. „Řekl, že mě odveze k veterináři. Ano. Vzpomínám si na to. Byl to ten starší ze záchranky! Panebože, znamená to tedy, že se mě pokusil přejet?"

Riley znovu stiskl tlačítko PLAY. Slyšel jsem z nahrávky detektivův hlas jako ozvěnu vlastní otázky.

„Byl jste to vy, kdo se pokusil Garneta přejet?"

„Ne, ne! To udělali ti dva. Mně nařídila, abych čekal poblíž. Jak jsem říkal, bylo to zavolání v poslední chvíli, dvacet minut předtím. Sama se prý postará o vyděrače. Musel jsem být opatrný, protože můj kolega s tím neměl nic společného."

„Měli jste to skoncovat?"

„Ne!"

„Mluvte pravdu! Co jste měli udělat?"

„Když bude v pořádku, jenom otřesený, měli jsme ho naložit a odvézt do nemocnice na důkladné vyšetření. Hlavně pryč od domu, aby mohla všechno prohledat."

„A kdyby nebyl v pořádku?"

Ozvaly se šoupavé zvuky a pak zaskřípala židle.

„Kdyby nebyl úplně mrtvý, měl jsem ho převrátit, jako při nehodě, nechat ho, aby se zadusil. Jak se to občas stane."

Znovu ty zvuky.

„Neudělal jsem to! Vždyť to víte, ne?"

„Protože nebyl polomrtvý a bylo by to příliš nápadné."

„Ne! Nedokázal bych to." Po krátkém zaváhání tiše dodal. „Aspoň jsem si to ujasnil."

Riley znovu stiskl STOP. Čekal.

Zuřil jsem. „Nejspíš mě zachránil jenom proto, aby si to vylepšil u vás, když viděl, že Jonesová je mrtvá."

„Možná. V každém případě ho trest nemine. Ale já myslím, že nemá žaludek na zabíjení jako ti dva."

„Říkal jste, že uslyším víc... Co ten vyděrač?"

„To je hned následující kousek," přikývl. Záznam pokračoval neúplnou otázkou.

„...Garnet vyděrač?"

„Ne! Tu neděli večer mi zavolala a řekla, že se postarala o skutečného vyděrače, že se však nejedná o Garneta. Ten prý ale zůstává nebezpečný, protože si nenechá namluvit, že Kingslyho i vandráka zabil ten bláznivý psychiatr, který skočil ze střechy. Věděla, že ji zatím neodhalil, jinak by šel určitě na policii a nechal by ji zatknout. Když budeme jednat rychle, můžeme ho zastavit, říkala, dokud není pozdě. Bude to vypadat jako srdeční infarkt, nic nám nehrozí, slibovala."

Riley vypnul magnetofon a uložil ho do aktovky.

„Máte tušení, kdo ji mohl vydírat?"

„Ne. A on? Ten Vito... jak se jmenuje?"

„Manley. Ne. Prý mu to jméno nikdy neprozradila. A ti dva tvrdí, že také nic nevědí."

„Myslel jste si doopravdy, že jsem to byl já?"

Riley upadl do rozpaků. „Vyrukoval s tou možností. Musel jsem se ho na to zeptat. Neberte to jako urážku. Jen jsem chtěl, abyste si to poslechl pro případ, že byste věděl o vyděrači a nebyl si jist, jestli se o něm máte zmiňovat. Ale jestli vás nic nenapadá, víte co? Tenhle chlap nám možná namlouvá hlouposti o vyděračích, aby se zalíbil. Nejspíš si vymýšlí. Byli čtyři darebáci. Tři máme, čtvrtý je po smrti. Výjimečně souhlasím se svým nadřízeným. Případ je uzavřen."

Na půl hodinky jsem si ten večer šel sednout do křesla. Zastavila se za mnou Carole a bývala by mě odvedla přímo do práce, kdyby ji sestra Mandy nezahnala. Vrátil jsem se do postele. Než odešla, Carole si na chvilku přisedla na okraj a začala si mnout ruce. Čekal jsem, co bude následovat. Sledovala své dlaně a pomalu začala: „Policisté vrátili věci, které měla Jonesová ve skříňce, alespoň ty, které nepovažují za důležité." Zalovila v kapse svetru a vyndala obálku. „Myslím, že byste si tohle měl vzít."

Podíval jsem se dovnitř. Byl tam starý výstřižek z novin, malá fotografie mě a Janet, byli jsme na výročním plese. Oba se usmíváme. Největší legraci jsme si tehdy užili při přípravách, kdy jsem se pracně soukal do obleku. Formální společenské akce takového rozsahu nepatřily k našim nejoblíbenějším.

K fotografii byla svorkou připevněná nepoužitá vstupenka. Má první reakce byla téměř okamžitá, ale než jsem vyhrkl a co má být? viděl jsem na Carole, že ještě něco přijde. „Co to má znamenat?" zeptal jsem se nechápavě.

Carole si přestala mnout ruce a podívala se na mě se shovívavým úsměvem. Podobný věnujeme dětem, když jim říkáme až vyrosteš, pochopíš. Začala tiše a pečlivě volila slova.

„V souvislosti se ženou, jako byla ona, bych ani nepoužila slovo láska, ne. Ale zajímal jste ji. Víte, je spousta drobností, které člověka prozradí. Některých si dokáže všimnout zase jen žena. Třeba jak vás pozorovala, když jste se nedíval. Anebo ty šaty, které si oblékala, ty zelené. Myslím, že ze začátku si je brala jenom kvůli vám. Jenže na vás to neúčinkovalo."

„Proč jste mi to neřekla?" ptal jsem se ohromený tím, co jsem právě slyšel.

Zasmála se, napřímila a řekla: „Ale! Jsem přece vaše sekretářka, ne matka. A kromě toho, žádné upozornění jste nepotřeboval. Stejně byste s tím nic neudělal, to všichni věděli."

„Jak - všichni?"

„No, ne úplně všichni. Ale každé trochu pozorné ženě na oddělení bylo jasné, co se děje."

Kristepane! Moje staré prokletí. Možná jsem si jí jako ženy začal všímat v poslední době právě proto, že se orientovala na jiné. Léta jsem popíral, že se snaží vzbudit můj zájem.

Vybavil jsem si scénu z haly v chatě. Výborně. Klidně mě můžete nenávidět. Brzy skončím ten váš mizerný pompézní život. Budu si ten ječivý hlas pamatovat, nejspíš už napořád.

Pohlédl jsem na nepoužitou vstupenku na ples i na naši starou fotografii.

„Víte," řekla Carole tiše, „já myslím, že doopravdy toužila po tomhle." Poklepala na výstřižek. Mizerný pompézní život vyšší třídy.

Za pár hodin přišla návštěva, kterou bych nejméně očekával. Kradic.

Stál u závěsu, pohrával si prsty se záhyby a teprve po chvíli si odkašlal.

„Dobrý den," pozdravil váhavě.

„A, kolega Kradic," pronesl jsem udiveně.

„Mohu s vámi na chvilku mluvit?"

Byl tak nejistý, téměř stydlivý. Opravdu mě začalo zajímat, co chce. Byl jsem v hloubi duše rád, že netuší, jak moc jsem ho podezříval.

„Jistě. Posaďte se."

Já ležel a on si sedl na Janetinu židli.

„Jak se vám vede?" optal se neobratně. Společenská konverzace nebyla jeho nejsilnější stránkou. Viděl jsem na něm, že chce co nejrychleji přejít k tomu, proč přišel.

„Docela dobře, díky." A čekal jsem.

Znovu si odkašlal, nabral dech a spustil: „Když je teď Jonesová pryč, nemohl bych převzít její služby?"

Rozesmál jsem se, nemohl jsem si pomoci.

Kradica to neurazilo, jen pokračoval: „Podívejte, vím, že se to teď dvakrát nehodí a vy mě zrovna moc v lásce nemáte, ale tu práci zvládnu. Dokážu se postarat o pacienty, to taky víte. Kdo by ji měl jinak nahradit?"

Tím mě zdolal, samozřejmě. Carole i ostatní mě ujišťovali, že situaci zvládají, ale bez Jonesové a s Vánocemi na krku to nebude jednoduché. Nikdo to přímo nepřizná, ale i větší náklad práce pro Kradica - dokonce i většina nočních a třeba i delší denní - by byly přijatelné, kdyby nás to uchránilo od povinnosti přijít do nemocnice o svátcích.

Nechtěl jsem přijmout jeho pomoc za jakoukoli cenu. Zvažoval jsem, kam si mohu dovolit zajít.

„Protože jsme k sobě upřímní, pane kolego, řekněme, že celé oddělení, včetně mě, má po krk vašeho jednání a ne příliš profesionálního přístupu k ostatním lékařům a sestrám. Přidělím vám ty služby na zkoušku, po dobu dovolené. Pak ať rozhodnou ostatní, zda s vámi budou chtít spolupracovat."

Má řeč ho zjevně zaskočila, ale ani nemukl.

Kázal jsem dál. „Nabízím vám tuhle poslední příležitost jenom proto, že jste vynikající lékař. Svěřil bych vám do péče kohokoli z vlastní rodiny. Výjimečná odborná zdatnost však nikoho neopravňuje k jednání, které ohrožuje stabilitu oddělení. Spíše zavazuje k pomoci méně nadaným, než jste vy sám."

Kompliment ho překvapil. Polkl a několikrát rychle zamrkal.

Pozoroval jsem ho, jak opět nabyl rovnováhy.

„Děkuji," řekl prostě. Neviděl jsem mu do obličeje - pozorně studoval své dlaně.

„Alberte, rád bych znal důvod vašich pozdních příchodů v poslední době. Přesnost je součástí naší dohody."

Dotkl jsem se citlivého místa. Celý naráz ztuhl a ruce zaťal v pěst. „Protože má žena se se mnou rozvedla a chce do péče mé dva syny." Úsečně vysvětlil: „Vzal jsem si pár služeb v jiné nemocnici,

abych měl dost na právníka." Zvedl oči, podíval se přímo na mě. Ztišil hlas. „Ty noční navíc mi poskytnou potřebnou částku. Ve dne budu mít volno, abych se o ně mohl postarat." Nadechl se, polkl a velice tiše dodal: „Nemohu své chlapce ztratit. Jsou všechno, co mám."

Pak, celý v rozpacích, se zvedl a odešel. Když jsem usnul, zdálo se mi o plánování služeb. Život se vracel do starých kolejí.

To ráno, kdy mě propustili, jsem odešel přímo na své oddělení, abych začal pracovat. Kolegové byli udiveni, ale Janet mi rozuměla. „Jen tam jdi," šeptala mi, když mě objímala poslední noc jako pacienta.

Susanne mi bez okolků hned vrazila do ruky čísi chorobopis.

„Na áčku je muž, komplikovaná poranění. Rezidenti ho ztrácejí, opravdu ztrácejí." Přešli jsme k ní do sesterny. Mezitím mi sdělila pár dalších informací. „Skokan. Posádka ze záchranky odhaduje, že to muselo být skoro patnáct metrů. Byl ještě při vědomí, když ho našli, prý hrozně křičel, jakmile mu zkoušeli pohnout nohama."

Mrkl jsem na formulář. Skočil ze svatyně, kterou věřící postavili na vrcholku osmnáctimetrového schodiště na místě, odkud je krásný výhled na Niagarské vodopády. Stovky postižených se sem belhají, aby mohly opět chodit. Tenhle člověk proces evidentně obrátil.

Když jsem přistoupil k jeho lehátku, byl napůl mrtev. Rezidenti se kolem něj motali už přes hodinu, aniž zavolali někoho zkušenějšího.

„Jaký má tlak?" zeptal jsem se a natáhl rukavice.

„Šedesát," sykla jedna ze sester poblíž pacientovy hlavy. „Jak jsem říkala těm dvěma," pokývla směrem k zeleným plášťům. Zpod masek vykukovaly dvě chlapecké hlavy. Nová várka studentů, došlo mi. Bůh nám pomoz.

„Kruci, je v šoku!" zahřímal jsem na ně. „Co tu ksakru ještě dělá? Už před hodinou měl ležet na chirurgii!" Rychle jsem promluvil s Lisou, jež stála nejblíž. „Volejte modrý kód." Pak jsem se otočil ke svým novým rezidentům. „Pánové, toto jsou mnohočetná poranění a

vyžadují chirurgický tým. Sami ho nezachráníte. Podejte mi další dvě hadičky. Ty velké."

Za půl hodiny jsem procházel po parkovišti. Bylo příjemné jasné ráno. Pod nohama chrupal poprašek sněhu. Malinko mě štípaly uši a při každém vydechnutí se mi od úst hrnula pára. Všude nad městem stoupaly vzhůru mnohem mohutnější bílé sloupce jako ozdobná paví pera. Buffalo se probouzelo.

Půlhodinku jsem v práci - a už jsou tu personální problémy. Mám dva nezkušené kluky, o které bude nutno se postarat a vychovat z nich doktory. Přijel jsem právě včas, aby se mi podařilo zachránit člověka.

Znovu jsem vydechl lehounký bílý obláček a usmál jsem se. Jsem zpátky.

EPILOG

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Byl konec března, pondělí odpoledne. Vedle chodníků ještě místy zůstaly poslední stopy zimy - zledovatělé faldy posypané pískem. Slunce se vždy kolem poledne opatrně odvážilo ven, a dokonce začínalo hřát. Ještě se nehodilo svléknout kabát, ale když zrovna nezafoukal vítr, paprsky mě příjemně šimraly vzadu za krkem.

Mířil jsem na sever. Po levici mi hučela Niagara se svými vyhlášenými vodopády. Už před několika týdny se osvobodila od ledu. Některá místa s proudy nezamrzala nikdy. Ve městě naopak vybíhaly od břehů ledové jazyky se sněhovým příkrovem.

Byl bych návštěvu odložil, ale jeho sekretářka mi oznámila, že vyplouvá o tomto víkendu. Prodal dům, nechal odpojit telefon. Když roztál sníh, nastěhoval se na svoji loď. Teď už byla naložená a připravená vyrazit na moře a já měl nejvyšší čas.

Nad hlavou se mi táhly telefonní dráty, dřevěné sloupy defilovaly po pravici. Směrem k Buffalu hrkotal starý nákladní vlak. Všichni někam pospíchali.

Na hladině řeky tančilo slunce a jeho odlesk budil dojem, že voda je jasná a průzračná. Ukazatel mě upozornil, že do Youngstownu mi zbývá dvacet mil.

Tam kotvil.

Janet ráno povlékla kolébku. Ještě tři týdny, ale když jsem ji pozoroval, připadalo mi, jako bychom už malého měli doma.

Mé oddělení si polepšilo. Žádné omezování lůžek se nekonalo bez mého souhlasu. Navíc mě jmenovali předsedou výboru pro hospodaření se zvláštními finančními prostředky. Ne že bychom těmi zdroji oplývali, ale v prvé řadě jsme mohli zrušit Arnoldovo

„soukromé sanatorium" a uchránit pohotovost před podobnými hloupostmi.

Kradic měl pořád své mouchy, ale začal přednášet v rámci zvyšování odborné kvalifikace zaměstnanců a všichni ho zatím brali.

Wattsova jachta byla přivázána spolu s dalšími k molu, ke kterému vedly zpola zchátralé schody. Když jsem po nich sestupoval, cítil jsem vzduch prosycený rybinou a zahnívajícími řasami. Na dřevěných stojanech leželo několik člunů.

Na vodě jsem spatřil jedinou jachtu. Lidi jsem neviděl vůbec, nejspíš pracovali, aby měli čím zaplatit tenhle luxus.

Opodál se na hladině pohupovala připoutaná mola. Když jsem přecházel po dřevěném chodníku, prozradilo mě vrzání trámů. Stáčel právě nějaká lana na boku. Vzhlédl. Nezavolal jsem, že přijedu právě dnes. Vypadal udiveně.

„Earle, to je překvapení!" přivítal mě s úsměvem.

Přinutil jsem se oplatit stejným.

„Přišel jsem se rozloučit, Roberte."

„No, pojď sem na palubu, to bude lepší," zval mě dolů. V hlase zaznělo nadšení i úleva.

Pomohl mi z můstku nahoru. Tak tohle byla jeho vysněná loď, která měla dobýt svět. Desetimetrová zářící jachta. Když jsem si ji prohlížel, nemohl jsem se ubránit zvláštnímu vzrušení.

„Je krásná," řekl jsem a myslel to vážně.

„Posaď se, sedni si tady," vybídl mě. Zdál se klidnější. Pokynul směrem k luxusně vyhlížejícím lehátkům z teakového dřeva.

Posezení bylo opravdu velmi pohodlné a zasluhovalo další hlasitou pochvalu.

„Můžu ti nabídnout něco k pití?"

„Jistě, díky."

„Co si dáš?"

„Černá ruská by byla nejlepší."

„Co je to?"

Prozradil jsem ingredience a on pití namíchal. Opřel jsem se a pohlédl na něj přes okraj brýlí. Na bílý rolák si navlékl mikinu a vypadal mnohem lépe, než když jsem ho naposledy viděl dole v

laboratoři. Propustili ho z léčení dříve než mě, ale nepřišel se rozloučit. Teď se mu v očích objevil tvrdý rozhodný výraz, jaký míval, když řešil zvlášť závažný případ. Se skalpelem připraveným k řezu takhle stával nad pitevním stolem.

Posunul jsem si ukazovákem obroučky brýlí, usrkl ze sklenky a ocenil ledové horko nápoje. Nejspíš bude mým oblíbeným. Byl čas začít.

„Přijel jsem, abych ti řekl, že všechno vím." Seděl mlčky, jen mě pozoroval.

„Jonesová. Ona představovala tvé výhodné investice." Ani slovo.

„Policie nakonec odmítla tvrzení jednoho z jejích společníků, který mluvil o vyděrači. Já ne. Jeho historka zněla natolik přesvědčivě, že jsem mu uvěřil. Dokonce mi pomohla ujasnit si pár otazníků kolem tvé osoby."

Položil jsem brýle na stolek a podíval se mu do očí.

„Pravděpodobně sis daleko dříve než ostatní všiml vzrůstajícího počtu mrtvých z ulice. Začalo tě to zajímat. Jsi důkladný, nespokojil ses s teorií. Už před Kingslyho smrtí jsi přišel na to, čím se Jonesová zabývá."

Ani se nepohnul. Žádný záchvěv svalů, kamenný výraz. Ani oči neprozradily, nač právě myslí.

„Můžu jen hádat, proč jsi potom udělal, cos udělal. Jestli byl jiný důvod, než peníze." Zaváhal jsem, neměl jsem jistotu. „Domníval jsem se, že to zavinila smrt tvé ženy. Určitě jsi byl zoufalý, ale také bez sebe vzteky. Cítil jsi to jako zradu. Nejspíš jsi nenáviděl povolání, kterému jsi zasvětil celý život."

Překvapeně zamrkal.

„Přes veškerou zkušenost, odučená léta, se nikomu z nás nepodařilo rozpoznat příznaky včas. Když zemřela, cítil ses podvedený. Práce, které jsi věřil, tě zradila."

Trochu ztuhl.

Pokračoval jsem. „Ale ani to nestačilo, abys odvrhl všechno, čemu jsi věnoval celý dosavadní život. Musel existovat nějaký jiný, velmi závažný důvod, proč ses rozhodl nechat ji vraždit dál a začal ji vydírat. Nějaká nenávist, která tě hnala dál." Odmlčel jsem se na

chvilku. „Než jsem se vypravil za tebou, pročetl jsem chorobopis tvé ženy."

Začal dýchat ústy. Rty mu zbledly a všiml jsem si, že zaťal zuby. Obličej přede mnou se naráz tolik změnil! Najednou se mi zdál ošklivý, plný nenávisti. Watts mě propaloval pohledem.

Počkal jsem, až trochu vychladne, a navázal přetrženou nit monologu.

„Našel jsem poznámky z doby, kdy byla v nemocnici naposledy. Byly to jasné a odpovídající zápisy. Pak jsem zalistoval dopředu a padl jsem na záznamy pořízené na pohotovosti. Celého půl roku před tím, než byla diagnostikována rakovina, mluvila o bolestech břicha. Rezident zde uvedl, že si tvá manželka už měsíc stěžovala na křeče a zácpu, což je také stanoveno jako diagnóza. Žádné zkoušky nebyly provedeny. Výsledek schválila Valerie Jonesová.

Stále se ani nepohnul.

„Kdyby tehdy nechali prohlédnout vzorky a rakovinu podchytili v počátečním stadiu, tvá žena mohla žít. Nebýt podpisu a schválení Jonesové, byla by se pravděpodobně svěřila tobě a ty bys zkušební testy provedl. Ať už z jakéhokoli důvodu, tvoje manželka mlčela. Pak už bylo příliš pozdě. Takže ses rozhodl, že necháš Jonesovou zabíjet tuláky dál aspoň rok a pomstíš se jí, budeš ji mučit vydíráním... Trestat pořád a pořád dokola."

Nepopíral to.

„Po Kingslyho smrti jsi přitáhl smyčku. Dodal jsi mi všechny ‚stopy', nejdříve to, co se týkalo Kingslyho, a potom i toho tuláka. Použils mě jako ukazováku na spoušti pistole. Proto jsi pozdržel ‚nález' stopy po vpichu u toho vandráka a otálel jsi, než jsi všechno hlásil policii. Bylo účinnější nechat ji v nejistotě a pořádně ji vyděsit, aby ti ještě naposledy zaplatila. Bohužel, ona považovala za vyděrače mě. Musel jsi chtít peníze hned po Kingslyho vraždě. Možná jsi jí anonymně poslal poznámku, kterou jsem ti dal. Pamatuješ? Pigmentová skvrnka nebo stroupek na levé straně hrudníku..., v níž jsem tě žádal o ověření. Něco ji podnítilo, aby mi dala najevo svou nevoli a zastavila další kroky údajného ‚vyděrače'. Tu noc se mi dostalo důrazného varování v parku. Poslala jednoho ze svých mužů

se dvěma dobrmany. Statistiky si šla prohlédnout až v úterý ráno, kvůli nim to tedy nebylo."

Nespouštěl ze mě pohled. Znovu jsem usrkl své míchané vodky. On se své sklenky ani nedotkl.

„Když se mě pak v chatě pokusila zabít, poznamenala něco, že jsem tvou prodlouženou rukou. Nevěnoval jsem tomu moc pozornosti, na to nebyl čas, spíš jsem to přičítal vzteku. Plivala kolem sebe, co jí přišlo na jazyk, to jsem si myslel. Pravděpodobně jsi nepočítal s možností, že by se rozhodla mě zlikvidovat. Na té schůzi jsi vypadal doopravdy šokovaný, když Bufort mluvil o mé ‚nehodě' na silnici. Když jsme spolu seděli dole v bufetu, věřil jsem, že s tím skoncuješ, ale nakonec ses rozhodl své divadlo dohrát. Nechal jsi mě jako návnadu a přitlačil jsi na ni."

Lokl jsem si znovu a vychutnával příjemné teplé pohlazení v útrobách. Uchopil svou sklenku za stopku.

„Myslím, že vím, jaks to udělal. Než zabila Kingslyho, nejspíš jsi posílal vyděračské vzkazy poštou. Později, abys ušetřil čas, jsi jí je házel do schránky v nemocnici, kterou jinak téměř nevybírala. Mohls využít vnitřní pošty, nebo jsi je tam možná nosil sám. Když tvůj dopis dostala, nevěděla, kdy byl do schránky doručen, natož aby se dopátrala, kdo ho tam dal. Proto tam začala chodit pravidelně a všechno brát. Věděl jsem to, protože její schránka, která předtím vždycky přetékala papíry, byla nad mou."

Pozoroval teď vzdálenou vodní hladinu. Sluneční svit začal pomalu blednout. Teď jsem doopravdy potřeboval něco na zahřátí.

„Vydíral jsi ji klasickým způsobem, jaký uváděl Bufort? Nechal jsi ji posílat šeky na různá místa, aby tě neodhalila? Nejdříve jsem se domníval, že tě použila jako návnadu, aby odklidila mě. Ale tys někde udělal chybu. Tu neděli nejspíš nečekala na žádnou poštu. Můj výstup na poradě, že Fernandez není vrah, ji utvrdil v představě, že ji mám v hrsti. A tys chtěl své peníze, než ji dostane policie. Vzkaz jí tentokrát dokonce prozradil, že jsem tlačil na Buforta, aby nechal případ otevřený. Dalo se to pochopit jako vyděračská taktika, jenže tě asi viděla, jak strkáš lístek do schránky."

Ponechal mé závěry bez komentáře. Nevadí.

„Myslím, že poslední splátku jsi nedostal." Odmlčel jsem se a počkal, až se mi opět podíval do očí. Už to nebyl tvrdý a nelítostný pohled. Byl prázdný. Mrtvý.

Najednou jsem měl silně nepříjemný pocit, když jsem ho viděl naproti sobě shrbeného na židli. Zprudka jsem postavil prázdnou sklenku na stůl mezi nás.

„Měla moc práce, šla mě zabít!"

Zavrtěl se. Celý jsem pěnil.

Natáhl jsem se přes stůl blíž k němu. Ústa měl otevřená, párkrát naprázdno polkl.

„Neboj se," procedil jsem zuřivě mezi zuby, „nezavolám policii. Ale udělám něco daleko horšího: nechám tě napospas tvému svědomí. Zblázníš se z toho, oba to víme. Bude to mnohem těžší trest než vězení. Neunikneš mu."

Najednou vypadal trochu zmateně. Možná jsem se mýlil, třeba to pro něj nebude tak zlé. Ale bylo mi to jedno.

„I když se z toho nepomátneš, neřeknu policii nic, nemá cenu všechnu tu špínu znovu vláčet na veřejnost. Nikomu bych nepomohl - ani sobě, ani nemocnici. Je mi jedno, co bude s tebou. Jsem lékař, ne zosobněná spravedlnost. Žiju. To je pro mě nejdůležitější."

Vstal jsem. Pokývl jsem směrem k prázdné sklence.

„Budu potřebovat nějaký protijed?"

Ještě zíral na prázdnou židli, kde jsem před okamžikem seděl. Nemohl odtrhnout oči. Teprve po chvíli zavrtěl hlavou. Uvěřil jsem mu a odešel.

Neohlédl jsem se, až na parkovišti, když jsem nastupoval do auta. Stále seděl na místě, ani se nepohnul. Pití měl u ruky, ale skleničky se nedotkl. Jako v transu upíral prázdný pohled na místo naproti sobě.

Zamrazilo mě. Kdysi jsem ho měl za přítele. A možná jím opravdu byl.

Slunce se sklánělo k západu. Dopadaly na něj poslední paprsky toho dne. V jejich svitu vynikla lana a úvazky, jako by jachta byla plná hadích hnízd. Kdesi vzadu v zálivu se na vodě houpaly poslední zbytky ledu. Už jim moc času nezbývalo.

Na boku lodi se táhl triumfální nápis, jméno, jímž chtěl korunovat svůj úspěch.

PATH O LOGIC - cesta logiky. Teď se hodil ten druhý, méně pyšný výklad: patologická.

BUFFALO GAZETTE
25. dubna 1997

ÚMRTÍ

Během náhlé větrné bouře přišel o život MUDr. Robert Watts, který se plavil na své jachtě ve vodách Chesapeake Bay. MUDr. Watts pracoval dlouhá léta jako lékař, učitel a primář patologie v nemocnici U svatého Pavla. Zahynul ve věku 63 let. Se zármutkem vzpomínají dcera a synové.

BUFFALO GAZETTE
29. dubna 1997

NAROZENÍ

MUDr. janet Gracetonová a MUDr. Earl Garnet oznamují narození svého prvního syna, Brendana Garneta. Matce i synovi se daří velmi dobře.